

Λιλιπούτεια τέρατα

Περίεργες ιδιοτροπίες της φύσεως

Τα ισχυρότερα και τρομερότερα ζώα δεν είναι τα πελώρια παχύδερμα, αλλά τα έντομα. Οί πολύ μικρές διαστάσεις τους δεν τους επιτρέπουν να μας προξενήσουν μεγάλες πληγές, αλλά όταν εξετάσουμε τα πράγματα αναλογικά, θα ιδούμε πως έχουν πολύ μεγαλύτερη δύναμη από μας. 'Αν δώσουμε σ' ένα έντομο τις διαστάσεις ενός λέοντος, ο βασιλεύς των ζώων θα μοιάζει σαν ένα άδωο και ανίσχυρο πρόβατο μπροστά του.

Οί φωτογραφίες που μπορούμε να πάρουμε σήμερα διά μέσου του μικροσκοπίου μας επιτρέπουν να αντιληφθούμε πόσον τρομερά ζώα είναι τα έντομα. 'Η φύσις τα έχει προικίσει με επιθετικά και αμυντικά όργανα εκπληκτικής τελειότητας. Μπροστά σ' αυτά, τα αντίστοιχα όργανα των φοβερότερων από τα μεγάλα ζώα, φαίνονται σαν παιχνιδάκια. Τα πόδια τους είναι γεμάτα με κοφτερά σπηρουνία, όπως των παλιών ιπποτών, οί θώρακές τους είναι στερεώτεροι κι από τον χάλυβα, οί κεραίες τους μοιάζουν σαν μακρούς τριάνες και... ωστόσο μόλις έχουν μικρούς μερικώς εκατοστομέτρων και θα μπορούσαμε να τα σκοτώσουμε, τρυπώντας τα με τη μύτη μιας καρφίτσας.

Αλλά τα έντομα δεν είναι φοβερά μόνο στη θέα. Έχουν, στην πραγματικότητα, τρομακτική δύναμη. Προσπαθώ να κρατήσω ένα έντομο στα δάκτυλά σας ένα κοινό κολεόπτερο. Από τις κινήσεις του για να ξεφύγν, έα καταλάβετε άμείως πόσο δυσανάλογη με τον όγκο του είναι η δύναμιά του.

Αλλωστε, οί επιστήμονες έχουν μετρήσει με μεγάλη ακρίβεια τη δύναμη πολλών από τα έντομα αυτά.

Ας πάρουμε μια μικρή φαλλίδα, που είναι ένα από τα πιο λιλιπούτεια έντομα. Παρά τις μικρές διαστάσεις της, μπορεί να σύρει ένα καρροτσάκι φορτωμένο με όκτω σπιρά.

Ας έρθωμε τώρα στον άνθρωπο. Σύμφωνα με τις διαστάσεις του, αν είχε την ίδια δύναμη με την φαλλίδα, θαπρεπε να μπορεί να σύρει ένα κάρρο, φορτωμένο με 300 δεκάριά βάρους ενός σταπύρος το καθένα. Θαπρεπε, δηλαδή, να μπορεί να σύρει ένα συνολικό βάρος 13.200 εκάδων!

Να ένα άλλο παράδειγμα: Το πήδημα που κάνει ο φύλλος είναι το 200πλάσιο περίπου του αναστήματός του. 'Αν τριπλούν οί ίδιες αναλογίες, ο άνθρωπος θαπρεπε να μπορεί να κάνει ένα άλμα 320-360 μέτρων!

Το μυρμηγκιού είναι ο ισχυρότερος άκθοφόρος του πλανήτη μου. Μόνο με των παλιών Τιγάνων μπορεί να παρσιβληθί η δύναμιά του. Γιατί μπορεί να σηκώνει ένα βάρος 250 περίπου φορές ανώτερο από το βάρος του σώματός του. Ποιός δεν τ' έχει ιδί, άλλωστε, να μεταφέρει σπόρους, που είναι 100πλάσιοι σε όγκο απ' αυτό; Με τις ίδιες αναλογίες, ένας άνθρωπος βάρους 70 κιλών, θαπρεπε να μπορεί να μεταφέρει στη ράχη του ένα βάρος 17½ περίπου τόννων!

Το αξιοσημείωτο είναι ότι το μυρμηγκι μεταφέρει αυτό το τεράστιο βάρος από τα πιο δύσκολα μέρη και ότι ούτε ο άνθρωπος ούτε τα έμψυχα το τρομάζουν.

Και η μυγιά; Μήπως και αυτή δεν είναι ένα θαύμα δύναμης και άντοχής; Μπορεί να τραβήξει ένα καρροτσάκι με δώδεκα μικρές γυάλλινες σφαίρες. Με την ίδια αναλογία, ο άνθρωπος θαπρεπε να τραβήξει ένα αεροδρομικό συρμό από καμμία δεκαπενταρία βαγόνια!

Η φύσις έχει κάμει τα έντομα άτρωτα και, από τ' άλλο μέρος, τρομερά για τους έχθρους των. Κυττάξετε ένα συνηθισμένο κολεόπτερο. Είναι στην πραγματικότητα, ένα κινούμενο φρούρι. Όλο του το σώμα σκεπάζεται από μια άδισπέρστη θωράκισι, όμοια με τις άσφαλνίες πανοπλίες των παλιών ιπποτών. Τα πόδια του έχουν 3-5 αρθρώσεις, που του επιτρέπουν να μετακινείται προς όλες τις διευθύνσεις. Και οί κεραίες του μοιάζουν σαν δύο άρπια, που είναι αληθινά τρομακτικές όταν τις ιδί κανείς με το μικροσκόπιο. Καθεμιά απ' αυτές έχει 11 αρθρώσεις, που τους δίνουν εξαιρετική ευκινησία.

Σε μερικά κολεόπτερα οί κεραίες είναι τριπλάσιες ή τετραπλάσιες από το σώμα τους. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Ότι μπορούν να καταβάλουν από μεγάλη απόστασι τον αντίπαλό τους, χωρίς τα ίδια να διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Κάτι παρόμοιο θα συνέβαινε αν ένα βαρύ πολεμικό πλοίο, που έχει τηλεβόλα με βελανήδες 40.000 μέτρων, τα έδωζε μ' ένα μικρότερο σκάφος, που δεν μπορεί να χτυπήσει σε απόστασι μεγαλύτερη από 25.000 μέτρα. Θα το κατεκραύνανε χωρίς το δυστυχισμένο να μπορεί ν' απαντήσει.

Αλλων εντόμων το σώμα δίνει την εντύπωσι αιθούσης διασυνδεδεμένης κατά τον Μεσαίωνα. Γιατί είναι γεμάτο από άγκιστρα έμβολα, τροχούς, σφικτήρες, αρπάγες κτλ. Το ζών που αυτά τα έντομα διαλέγουν για θύμα είναι ανέκκλητα καταδικασμένο. Δεν έχει την παραμικρότερη έλπιδι να γλυτώει.

Γι' αυτό, τα έντομα καταπιάνονται πάντοτε με έργα που μας φαίνονται ανώτερα από τις διαστάσεις ή τις δυνάμεις τους και διαλέγουν αντίπαλους πολύ όγκωδέστερους απ' αυτά. Γιατί είναι βέβαια πως θα φέρουν εις πέρας τα πρώτα και πως θα κατατροπώσουν τους δεύτερους.

Η φιλία κι' η αγάπη

Πρωτότυπο διήγημα

Το άμιάς μας προχωρούσε έλα-

φορό κατά μήκος της δεινροστοχίας. Ήταν μια απ' τις γλυκές εκείνες ήμέρες του Φεβρουαρίου γεμάτη άνοιξιακά προμηνύματα. Είχαμε μιλήσει περὶ ζηλοτυπίας κι' ο φίλος μου 'Αρμάν ντε Κέρν άρχισε να μου διηγείται μια παράξενη περιπέτειά του: — Είχα γνωρίσει άλλοτε μια γυναίκα. Την έλεγαν Ζακελίνα. Ήταν λεπτή, μελαχροινή, γεμάτη άπροσδιόριστη χάρι. Ός τόσο το ντελικάτο αυτό πλάσμα έκρυβε μέσα του μια δυνατή φωτιά πάθους που την έβλεπες στα μαύρα της μάτια και στα κόκκινα χείλη της. Γνωρίζοντας την καλά κατά βάθος είχα πάρει την απόφασι να μείνω για τη Ζακελίνα ένας φίλος και τίποτε άλλο. Κι' έγινε πραγματικά ο φίλος της. Ο άντρας της την άφηνε να ζή όπως ήθελε. 'Αγαπούσε άραγε τη γυναίκα του; Δεν ξέρω. Τό βέβαιο είναι πως ζήλευε στην άρχη. Όταν όμως ύστερα με ψυχολόγησε, ήσυχασε. Τό βέβαιο είναι πως δεν θα λησμονήσω ποτέ τις χαρές που μου έδωσε η εξαίσια φιλία της Ζακελίνας.

»Καλλιόγισσα το πνεύμα της δι-

ωνοντας της να διαβάθι τ' αγαπημένα μου βιβλία. Της διηγήθηκα όλη μου τη ζωή και κείνη μου διηγήθηκε τη δική της. Ήταν μόνον η φίλη μου και τίποτε άλλο... 'Η φιλία μας ήταν άγνή, ιδεώδης... »Εδώ, στο ίδιο τοπίο, έκάνανε περίπατο όταν ένα άμορφο γαλάζιο πραινίδι μου άνήγγειλε ότι θα έθωνε απ' το Παρίσι για κάμποσους μήνες. Νομίζω ότι την άκούω να μου λέει με την χαδιάρικη, σαν του μικρού παιδιού φωνή της: — Τι θα γίνει χωρίς τις συμβουλές σας; Θα μου γράψετε τουλάχιστον λίγα λόγια, κάθε μέρα; »Στόν ίσκιο που έβριχνε το καπέλλο της στο πρόσωπό της τα μάτια της ναυαγοέλουσαν τρυφερά. 'Ενοιώσα τον πόθο να με πλημμυρίσει. Συγκρατήθηκα εν τούτοις. Δεν ήθελα να χαλάσω μια φιλία που μου έδινε τόσο λεπτές και σπάνιες απολαύσεις. απολαύσεις που δεν είναι ποτέ θανασιωσθή.

»Σε λίγες μέρες την αποχαιρέτησα φιλώντας την άκρη του γαντοφορεμένου της γειού.

★

»Πέρασαν τέσσερες μήνες. Όλο αυτό το διάστημα η Ζακελίνα έμενε στην 'Ελβετία, σε μια έπαυλι κοντά στο Μπιαρριτς. 'Αλληλογραφούσαμε όπως είχαμε συμφωνήσει. 'Αλλά τα γράμματά της γίνονταν όλο και πιο ψυχρά. Όστόσο αυτό δεν με πείραζε. Ξεκτιμούμεν ότι κι' αν τελείωνε η φιλία μας πάλι δεν θαπρεπε ναμια δυσσρεσθυμένος γιατί και μόνι η άνάμνησις της θα ήταν για μένα μια μεγάλη-χαρά.

»Σ' αυτή λοιπόν την ψυχική διάθεσι δρισκόμουν όταν ένα θνητοπρινό δειλινό πήγα να δώ τη Ζακελίνα που είχε πια γυρίσει στο μέγαρό της. Με δέχθηκε με τον ίδιο εγκάρδιο κι' ειλικρινή τσούπο που με δεχόταν και πριν χωριστούμε. Ήταν πιο άμορφη. Τα μάτια της ίδιως ήταν πια πιο φλογερά και το στόμα της πιο κόκκινο.

— Ό! Είμαι πολύ ευτυχισμένη, μου είπε ύστερα απ' τις πρώτες φράσεις που ανταλλάξαμε. Έξακολουθείτε πάντα να είστε φίλος μου; 'Αντί γι' άλλη άπάντησι της φίλησα το νέο.

— Σας το λέω αυτό γιατί ποδείται να σας συστήσω κάποιον του οποίου πρέπει να γίνετε φίλος, όπως είστε και δικός μου, πρόσθεσε μ' ένα τόσο λεπτό χαμόγελο, ώς ε-

δεν χρειάστηκε περισσότερα για να τα καταλάβω όλα...

»Πώς να σού περιγράψω τους παλιούς της καρδιάς μου, τη συγκίνησι μου τη στιγμή αυτή; Δεν αγαπούσα, σού έπαναλαμβάνω τη Ζακελίνα σου δίγω το λόγο μου γι' αυτό. Γιατί λοιπόν μ' έπιασε έξαφνα μια τρυμερή ζήλεια λες και η γυναίκα αυτή ήταν κάτι περισσότερο από φίλη μου; Γιατί αισθανθήκα κάτι σαν τρέλλα όταν άνοιξε ή πότα και είδα να παρουσιάζεται ένας νέος; Ναι, όλα τα μυστήρια της ζήλειας τα ένοιώσα εκείνη τη στιγμή, της δίγως έρωτα ζήλειας!

»Ο άγνωστος αυτός έρχόταν να μου πάρει τη γυναίκα αυτή, τη φίλη μου. Με την πρώτη ματιά του τούρριξα κατάλαβα ότι ήταν τύπος άνηδρος αντίθετος απ' το δικό μου. 'Εγώ είχα χαϊδέψει τη φαντασία της Ζακελίνας, εκείνος νόηπε τις αισθήσεις της.

»Ήταν άνθρωπος που τον καλούσαν τα φλογερά μάτια της, το κόκκινο της στόμα. Με κύτταζε σχεδόν φιλικά, με τη βεβαιότητα του ανθρώπου που κατέχει καλά τη λεία του. Κι' εκείνη με κύτταζε ναρούμενα και χωρίς πονηρία, σχεδόν χαδιάρικα, όπως πάντα...

— Και πώς τελείωσε η ιστορία αυτή; ρώτησα τον 'Αρμάν ντε Κέρν γιατί έσφινικά είχε σωπάσει.

— Δεν ξαναπήγα σπύτι της, μου είπε, αν και με κάλεσε δυο φορές. 'Αλλά έκανα τάχα καλά; Όχι. Γιατί αν πήγαινα θα την εμπόδιζα ίσως ν' αποκτήσει και δεύτερο φίλο, ύστερο απ' τον πρώτο. 'Ενώ αυτός που έχει σήμερα είναι ο τέταρτος! Ναι, ναι, ο τέταρτος. Και μου φαίνεται πάντα ότι είμαι έρωτευμένος μαζί της! 'Αν ήθελα, υπορούσα βέβαια να γίνω πέμπτος αγαπημένος της. Όστόσο... αν και είναι πολύ άμορφη, έλπίζω πως δεν θα γίνω. Θάτανε πάρα πολύ θλιβερό... πολύ θλιβερό...

»Εξακολουθήσαμε να μιλούμε. Ο κρότος των άμαξιών έφτανε ως ένας σβυσμένος.

Ο φίλος μου σιωπηλός τώρα, δυθιζόταν στην άνάμνησι της τόσο θλιβεράς περιπέτειάς του. Είχε αφήσει σ' αυτή κάτι απ' την καρδιά του. Γιατί πίστευε πως μπορεί να ύπάρξει φιλία χωρίς έρωτα στη γυναίκα. Τι πλάνη!... 'Η γυναικεία καρδιά είναι άνοιχτή μόνον στην αγάπη, στον έρωτα, τον αιώσιο, τον άθάνατο έρωτα...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Σεβαρό δίλημμα!

Ο πρόεδρος Τρούμαν έλαβε τελευταία μια έπιστολή από τη νεοσή σύζυγο ενός κτηματίου του 'Οκάιο.

«Αγαπητέ μου πρόεδρε, τού έγραφε η έπιστολογράφος, απευθυνόμενι σε σένα για να με βγάλεις από ένα μεγάλο άδιέξοδο. Ο σύζυγος μου άπουσιάζει. Παρούτω να φύγν, λοιπόν, θανατώθηκε από ένα γειτόνα μας 25 δολάρια, λέγοντάς του ότι, αν ήθελε, θα υπορούσε να πάρν για ασφάλεια τα δυο μουλάρια μας. 'Εκείνος, όμως δεν τα πήρε. 'Αλλά τώρα που είμαι μόνι μου, ζητάει ή να τον δέκαμω να έοκεται στο σπίτι μου όσον κενό θα λείψι ο άνδρας μου ή να του δώσω τα μουλάρια. 'Εγώ βέβαια, δεν μπορώ να κάμω το πρώτο, άλλ' από τ' άλλο μέρος θέλω να κρατήσω τα μουλάρια, που μας είναι κρίσιμα για το κτήμα. Σεις μόνονά μπορείτε να με συμβουλευσετε τι πρέπει να κάμω.

Δεν έγινε νυνυστό πού άπάντησι έδωκε ο πρόεδρος Τρούμαν στην άρελή έπιστολογράφο του.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΥΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ 27 135 - 29 967 ♦ ΓΙΜΗ ΔΡΧ 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Και έγκα·αλείψη

ΑΝΘΡΩΠ...Σ...

Δυο αγάπες την περιζώνουν. 'Η μια αγάπη στον άντρα με τον όποιο πρόκειται να ένωθν. 'Η άλλη αγάπη στον άντρα που πρόκειται να έγκαταλείψν. Είναι δε πατέρας της ο τελευταίος αυτός.

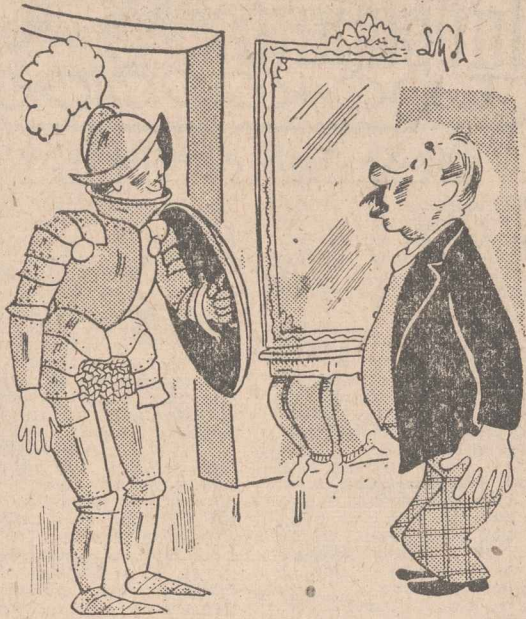
Μια ιστορία γεμάτη ευγένεια και τρυφερότητα. Δεν είναι εδώ το δράμα. Μια άπαλη κομεντί. 'Η ευτυχία πανω από την όποια περνάει ένα συννεφάκι. Ροδίνο, ανάλαφρο, πουπουλένιο συννεφάκι. 'Ανίκανο να σκιάσει τη χαρά, γλυστρά με άβρότητα από πάνω της και δεν αφήνει παρά μια έλασφρη μελαγχολία.

«Είμαι, κύριε, ευτυχής. Δικοί μου και ξένοι βλέπουν σ' έμένα το ευτυχισμένο, το ζωντανό, το περιζήτητο κορίτσι...»

Όταν άρχισε η ζωή της, έθωνε η ζωή εκείνης που την έφερνε στον κόσμο. Είκοσι χρόνια από τότε. Δέ γνώρισε μύτερα. Μπότερα και πατέρας στάθηκε γι' αυτήν ο πατέρας της. Νεώτορος κι' αυτός όταν γινόταν μπαμπάς της στιγμήν άκριβός που έκρήρευε. Σχεδόν παιδί. Στα είκοσι του, βρέθηκε μ' ένα ωρρό στο χέριο. Τού άφιερώθηκε. Τό βρέφος αυτό ένινε σκοπός της ζωής του. Νέος ώραίος και εύπορος θα μπορούσε οποιοδήποτε στιγμή ν' αντικαταστήσει τη σύνηθο που του είχε πάρει ο θάνατος. Προτίμησε όμως να μείνι μόνος. Μόνος με την κορούλα του. Ίσως ή παρουσία μπντριάς να μη της ήταν ευχάριστη. Ίσως ένα άλλο νύπιο που θα έρχόταν από τό δεύτερο γάμο, να την άποξένωνε από τό ένδιόφερον της θετής μπτέρας. Καλλίτερα έτσι. Αυτός κι' ή κόρη του. 'Αφοσιώθηκε στην άνατροφή της... Δεν έννοιωσα την έλλειψι της μιάς, γιατί αυτός με άναθρεψε, αυτός με μεγαλώσε, αυτός με μόρφωσε αυτός μ' έκανε ό,τι είμαι...». Είχε φαιναίτα δοκιμασίες πολλές λυπες στη ζωή του και προσπαθούσε να μη λείψν από την κόρη του ή χαρά. Ταξίδια στο έξωτερικό της ευτυχίας ενός άλλου;

Τουφερά και ευγενικά αισθήματα αλλά και τόσο αντίθετα με τούσ νόμους της ζωής. 'Η ζωή είναι σκληρή. Οί νέοι παίρνουν όί «γέρο» δίνουν. Φέρνεις τα παιδιά στον κόσμο, τα μεγαλώνεις, τα σπουδαίζεις, τα κάνεις κατάλληλα για τη βιοπάλη. Και μόλις σκάσουν από τό σάγο τους τη στιγμήν που θα σε ξεκούραζον με τη συντροφία, με τα κέφια με τα νύατα τους, σου φύγουν. 'Ετοι είναι έτοι πρέπει να είναι, έτσι είναι γραμμένο από τούς νόμους της φύσεως. Μήπως έτσι δε έφρόθηκε κι' έσύ στο δικό σου πατέρα, κύριε πατέρα που πικραίνεσαι σήμερα όταν βλέπεις να χωρίζουν οί δρόμοι σου από τούς δρόμους του παιδιού σου; Κάποιον πικρανε. Κάποιος θα σε πικράνν. Δέ μπορεί να γίνν διαφορετικά. Χωρίς τό βάρος της θλίψως τα κορίτσια και τ' αγόρια σε απομακρύνονται από τη στεγν τους όταν σμηνίην ή ώρα της άναχωρήσεως. «Και έγκαταλείψν άνθρωπος τον πατέρα του...» χωρίς πόνο, δίχως θλίψι, χωρίς τүйσει. 'Αν δε είστε τόσο τρυφεροί ώστε να θέλετε να παρηγορήσετε τούς γέρονς από τούς όποιους άπομακρύνεσθε, υπάρχει ένας τρόπος για την ίκανοποίησι τους: ή ευτυχία σας. Γίνετε ευτυχεις στη νέα σας ζωή. Αυτό τούς φτάνει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Ο ύποψ ή φίλος γαμπρός: Λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω την χείρα της κόρης σας... (Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

Λυρικά τραγούδια

Όνειρα και πραγματικότητας

Δεν θάτανε καλλίτερα, ευγενική κυρία να ζούσαμε κι' οί δυο μας σε άλληνη εποχή; Σεις, λόγου γάρνιν, νάσαστε ή... Στούατε ή Μαρίο κι' εγώ ένας Άγγλος ευγενής με ύφος πιο τραχύ!

»Η νάσαστε μια άμορφη, μικρούλα καντινιέρα κι' εγώ «γκρονιάρ» παλληκαράς της εποχής αυτής κι' ο Ναπολέων παλαδός ν' ανέβαινα μια μέρα: Πάσε δυο μήνες άδεια για να την παντρευτής...

Δεν θάτανε καλλίτερα να είσαστε «Ινφάντη» κι' εγώ Ισπανός μαρκήσιος που ν' αγαπά βαθύ και νόχα κι' έν' άντεροστή να μουρίκει τό γάντι και γάμο να τον έάπλωνα μόνο με μια σπαθιά!

Δεν θάτανε καλλίτερα, ίσως απ' όλα τ' άλλα μια 'Ιουλιέττα νάσαστε από έρωτα τρελή, κι' εγώ Ρωμαίος παλαδός ν' ανέβαινα τη σκάλα να πάρω στο υπαγκόνι σας τό πρώτο σας φίλι;

Δεν θάτανε καλλίτερα... μα τι τό μελετάμε; Τού έρωτά μας θυμάτα είμαστε του αϊκτρού κι' εγώ φτωχός υπάλληλος, δεν πρέπει να ξεχνάμε θα μείνω από τη φτώχεια μου στα κούα του λουτρού!

Αυτά μας κάνει ο έρωτας, στα σημερινά του χρόνια που φαίνεται τα τινάζει την εποχή αυτή κι' έν' ίσως έρωτεύονται κυρία μου τ' αηδόνια για μας όπως ο έρωτας έχει άπανορευτή.

Θάπρεπε να μας τύχαινε, αγαπητή κυρία, έρωτευμένοι νάμαστε μιας άλλης εποχής κι' αν ήσαστε όπως λέγαμε... ή Στούατε ή Μαρίο θα σας άποκεφάλιζαν και... θαύμουν ευτυχής!...

Τρόπος του λέγειν δηλαδή. Θάμενα πλέον μόνος θα σας θυμόμουν διαρκώς, θα έλκναιγα τρελλά, πού όμως με τον έρωτα τού είκοσιού αιώνος που δεν παρουσιάζεσαι μ' άπρόοπτα πολλά.

θα ζούσαμε, είμαι βέβαιος, άδιάκοπα ένωμένοι με τα συνήθη βέβαια, φιλικά έρωτικά ναί, δεν σας λέω βέβαια, πολύ αγαπημένοι με έλασφράς μονότονα και μάλλον πρακτικά!

Κι' εγώ του Ναπολέοντος αν ήμουνά φαντάρος, παλληκαράς της εποχής εκείνης της ημοφιε, ίσως μετά τό Βατερλώ, δεν θα σας ήμουν, βάρος, όποτε... θα ήσυχάζατε, κυρία μου, έσείς!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Συνάδελφοι, η Ντιάνα απ' την πρώτη στιγμή που την πήρα γραμματά μου. Ήταν τόσο ωραία και τόσο καλή. Και μία μέρα την έπεισα να μου διηγηθώ τη ζωή της.

— Υπήρξε πολύ ευτυχισμένη — μου είπε — ως τα δεκά οκτώ μου χρόνια. Τιποτά δε μου έλειπε! Είχα την αγάπη και τη στοργή των γονέων μου, την ώραία μας έπαυλη, τη «Μπαγιόνα», αυτοκίνητο, άλογα, υπέρτερες... Ποσα πράγματα έχασα, αλήθεια, μέσα σε λίγα χρόνια! Μονάχα η αγάπη που έχω για την αδελφή μου μου έδωσε τη δύναμη να υπομείνω. Μια μέρα ο διακερίστης μας, ένας καλός φίλος, μου είπε πως τα εισοδήματά μας δεν έφταναν για να ζήσουμε. Θα πρεπε να πουλήσουμε τη βίλλα μας! Τότε επαναστατήσαμε. Ένοιωθα πως δεν μπορούσα να την αποχωρήσω. Πέρασαν από τότε τρία χρόνια κι όμως όλα τα θυμάμαι.

Ήταν τότε ο πρώτος χρόνος που ποτέ μου ήμουν μόνη. Τότε επαναστατήσαμε. Ένοιωθα πως δεν μπορούσα να την αποχωρήσω. Πέρασαν από τότε τρία χρόνια κι όμως όλα τα θυμάμαι.

Ήταν τότε ο πρώτος χρόνος που ποτέ μου ήμουν μόνη. Τότε επαναστατήσαμε. Ένοιωθα πως δεν μπορούσα να την αποχωρήσω. Πέρασαν από τότε τρία χρόνια κι όμως όλα τα θυμάμαι.

Ήταν τότε ο πρώτος χρόνος που ποτέ μου ήμουν μόνη. Τότε επαναστατήσαμε. Ένοιωθα πως δεν μπορούσα να την αποχωρήσω. Πέρασαν από τότε τρία χρόνια κι όμως όλα τα θυμάμαι.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ιστορική ανακρίβεια

Εξωφρενώνδης σήμερα κι' ακράττος είμι με τας εφημερίδας μας και σοδράς και μή, διότι στην αλήθειαν και την πραγματικότητα δεκνύνουν πληρη αγνοιαν κι' οπισθοδρομικότητα. Πολλάκις ηδίκησαν και μυριάκις, νύν, την παρατατατικόν λαμπρότην καλλονήν και ως πολέμια κι' έχθρη μορφής ταιούτης θείας διαστρεβλώνουσι ουκνά κι' αυτές τας αλήθειας. Επί σειράν ενιαυτών ποζάρουν άλλοι αντ' άλλων μεγάλων άλλων και κλέων να γίνωνται οι στόχοι κι' εις το σημείον έφτασαν. — Ω σκάνδαλον σκανδαλών εις άλλον ν' αποδίδεται το θρυλικώδες «όχι»!

Ες ζένον λόγον πρόσ έμε απέδωσαν και πάλι και την λαμπράν παρέλασιν της «εικούτης ογδότης» καθ' αν στιγμήν γνωρίζουν μικροί τε και μεγάλοι ότι σκοπός κι' αϊτία της εγώ ήμην ο γόνος Τυχάνει τούτο γεγονός γνωστότατον (κι' άπτόν ου μὴν δε — κι' όπως λέγουσιν — και... (χειροσυναληπτόν, ότι το μέγιστον «όχι» ή τ' «όχι») (αυτό άλλως, το είπον εις τά... θήλασα υψώρος (και θαρραλέος! Αυτό δε, τ' «όχι» έγένετο εκ νέου ή (αϊτία, ή κατωτέρα τάξις των κι' ή άριστοκρατία, μετά λαμπάδων και φανών, τυμπάνων να παρελάσθω σύσσωμος πρό της κλει- (αίτης μου θύρας πλύν, «όχι» πάλι άπάντησα αύταις ά- (ναφανδόν κι' οίκτως τας έγκατέλειψα παρθένους (τε και χήρας!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η βίλλα ήταν πραγματικά ωραία και το πάρκο που την περιτοίχιζε είχε μεγάλα δέντρα. Η Ντιάνα που με περίμενε στην άρκη του δρόμου με ώδηγησε στον κήπο. Πλησίασε κοντά σ' έναν πλάτανο. Κάτω απ' το φύλλωμά του κάθονταν δύο νέοι: Ο Άλντο Σεράνι και η Λουτσία. Ακούγοντάς τα βήματά μας, η Λουτσία γύρισε προς εμάς το ποσόπότης. Μόλις την αντίκρισα, ένοιωσα μια βαθεία συγκίνησι. Κάπου είχα ξαναβεί αυτό το πρόσωπο. Όχι, δεν έκανα λάθος. Αναγνώρισα αυτά τα γαλανά μάτια που κάποτε ήσαν τόσο έκφραστικά και όνειροπόλα, μα που τώρα είχαν για πάντα βυθιστή στο σκοτάδι. Είχα παραλύσει από τρόμο. Η όψις μου είχε αλλάξει. Η Ντιάνα με κύτταζε γεμάτη αγνία. Ακόμα κι' ο φλόος νέος έδειχνε αφορία. Μονάχα η μικρή τυφλή δεν καταλάβαινε τι γινόταν γύρω της.

Σανικά άρχισα να περπατώ με μεγάλα βήματα για να φύγω. Η Ντιάνα, που είχε μείνει άκίνητη, έτρεξε και με πρόφτασε. — Μή με ρωτάς τίποτα, σε ίκετεύω, της είπα με συγκίνηση. Σκέψου, ό,τι θέλεις για μένα. Μισώ με γιατί το άείζω. Πρέπει να φύγω. Σε χάνω για πάντα, έσένα, την αγάπη μου κι' αυτό είναι ή τιμωρία μου!

Η Ντιάνα κατωχρη άφησε τα χέρια της να πέσουν από πάνω μου. Και δίχως να προφέρη λέξη, με παρακολούθησε που έφευγα.

Ήταν ακριβώς τρία χρόνια πριν. Ο πόλεμος είχε ξεσπάσει. Σ' έναν απ' τους συναγεμνωμένους συνάντησα κάποιον ένα αναποδογυρισμένο λεωφορείο, μια μελαχροινή μικρή με γλυκά κι' έκφραστικά γαλανά μάτια.

Ήταν τρομαγμένη και προσπαθούσα να την παρηγορήσω. Στο μεταξύ φάνηκαν τα έχθρικά αεροπλάνα και κρυφτήκαμε κάτω από λεωφορείο. Ετυχώς δεν πάθαμε τίποτα. Όταν τα αεροπλάνα έφυγαν, είχα πια νυχτώσει. Η μικρή, με αφέλεια παιδική, με κρατούσε απ' το μπράτσο και με κύτταζε με τα γαλανά της μάτια, χαμογελώντας. Δεν ξέρω πως βρήκαμε μπροστά σε μια έρειπωμένη καλύβα. Μα υγρύνουμε πίσω μέσ' στη νύχτα αυτό ήταν επικίνδυνο. Μπήκαμε μέσα. Το φεγγάρι στο μεσάδυ είχε ανατείλει. Τότε είδα πόσο ωραία ήταν ή μικρή και άγνωστη φίλη. Της μίλησα για την ομορφιά της, για τα έκφραστικά της μάτια, της είπα όλα τα έρωτικά λόγια που μου έρχονταν στο νού. Την τρέλανα με τα λόγια μου κι' έδειχνε άφρόνηση στην άγκαλιά μου, γεμάτη πίστι, γεμάτη έμπιστοσύνη. Άρνότερα κατάλαβα πόσο άτιμα φερόθηκα εκείνη τη νύχτα.

Τα έμπερώματα τα έχθρικά αεροπλάνα ζαναγύρισαν και μάς βρήκαν στο δρόμο. Τρέξαμε στο λεωφορείο. Μα ένώ, μέσα στη σύγχυση που έπεκράτησε, τσοκασα πρόσ τους άνοους κι' όταν ή έπιστομή πέρασε και ζαναγύρισα, δεν βρήκα κανένα. Θυμώμενα τα γλυκά κοριτσιότικα μάτια της Λουτσίας μα δεν ήξερα πως δεν έβλεπαν πιά.

Και να που τώρα ή μοίρα θέλησε να μ' έκδικηθή. Που μπορούσα να φανταστώ πως ή Λουτσία ήταν αδελφή της Ντιάνας; Έφυγα για πάντα, με την καρδιά μου απαραιτημένη.

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Γύρισε από την Θεσσαλονίκη, ύστερα από μια θορυβώδη «τουρνέ» ένας μνηός ο εκλεκτός τραγουδιστής Βασίλης Σιτάνιδης, ο οποίος έτοιμάσθηκε σε κοσμικό κέντρο της Μακεδονικής Πρωτεύουσας κυρίως τραγουδία Χαϊροπούλου, που του έζητούντο κάθε βράδυ από τους θαμώνες με έπιμηση.

Ο Σιτάνιδης τραγουδάει τώρα μ' έπιτυχία στο «Ερμιτάς». Στο κέντρον της Θεσσαλονίκης που ετραγουδούσε πρώτα προσεληφθή η Καίτη Παρίση.

Την έρχομενη έδωμάδα θα εορτασθή στο θέατρο Παλαιάννου, ή 200η παραστάσις της έπιθεωρήσεως. «Γελάτε χωρίς βέτο» τών κ. Ασπυροπούλου — Σπυροπούλου — Παπαδοπούλου — που κατέρριψε το ρεκόρ εισπραξών της τελευταίας δεκαετίας.

Παλαιότερα, άλλες έπιθεωρήσεις που άφθηκαν έποχή και έσομειωσαν σε κόκο ε'οπράξων ήσαν ή «Ιστορία της Αθήνας» στο «Μοντεάλ» και ή «Αθηνά» στο «Αθηναίον».

Το μεγαλύτερο όμως ρεκόρ εισπραξών Έλληνικών μουσικών έργων, έχουν οι «Απάχιδες των Αθηνών» που έπαιζονταν επί ένα χρόνο, χωρίς διακοπή!

Το περίεργο δε είναι ότι ή προέμιση του παρίννωστου αυτού έργου που δόθηκε την έποχή εκείνη στην «Αλμπέρ» ήτο έντελής απογοητευτική, όπως έπιασε ήσαν δυσημείς και όλες οι κριτικές των έφημερίδων.

Στις 30 Νοεμβρίου θα εορτασθή στο «Ρεζ» ή 25ετησίς του δημοφιλούς ηθοποιού Πέτρου Κυριακού που φεύγει για πολύν καιρό στο Γιοκάνεσμπούργκ.

Θα λάβουν μέρος οι καλλίτεροι ήθοποιοί του μουσικού θεάτρου και της Λυρικής Σκηνής, οι δε κόρες του εκλεκτού καλλιτέχνου που είναι ως γνωστόν και ποιητής θα τραγουδήσουν τραγούδια του πατέρα των τονιώνων από τον κ. Χαϊρόπουλο.

Για το πολυσύνθετο τριάντο του Πέτρου Κυριακού, που πριν βγθ στο έσάτρο, ήταν τσαγκάρης (!), θα όμιληση την ήμέραν της παραστάσεως, ο Πρόεδρος του Σωματείου «Ηθοποιών και άλλοι εκπρόσωποι των γραμμάτων και της τέχνης».

Στο «Κεντρικόν» θα αναβιθασθή αυτήν την έβδομάδα από τον ήσασ Λογοθέτη, μια καινούργια κωμωδία του Άγγλου συγγραφέως Ντάνιελ με τον τίτλο «Ο άποράκλητος μουσουργός».

Η υπόθεσις του έργου περιστασέται γύρω από ένα έκθετο που ανακαλύπτεται ζαφνικά ένα βράδυ στην είσοδο ενός άρχοντικού σπιτιού, έπικουλούθουν δε αλληπαλλάκι παρεξηγήσεις και καυγάδες, ως ότου άνοκαλυφθή ή πατρότης του βρέφους.

Η ήν χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής Τατιάνα Βαρουτή, έτοιμάζει ένα ένδιαφέρον ρεσιτάλ στο «Ρεζ» με έντελως καινούργιες δημιουργίες της.

Επισφραγίζοντας ένα μακροχρόνιο ειδύλλιο, ο γνωστός χορευτής Μίσης Μοσχόπουλος θα παντρευθή προσέχως την καινούργια του παρτεναιρ, Άντωνία Αθηνάϊου.

Μετά το «Να το πάρης το κορίτσι» που άνεστάσισε την Αθήνα, ένα άλλο πικάντικο τραγουδάκι με το τίτλο «Μήπως είδατε παντρεμένους;» κυκλοφορεί αυτήν την έβδομάδα.

Η μουσική του τραγουδιστή αυτού είναι γραμμένη από τον γνωστό βιρτουόζο του ραζοφώνου Μπαμπή Μπερκετή, που είναι και το πρώτο του τραγούδι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η τιμητική της «Αλέα»

Ρεκόρ εισπραξών (8% εκατ.) έσομειωσε ή τιμητική της εκλεκτής καλλιτέχνιδος του τραγουδιού Ιωάννας Αλέα που έδόθη εις τον «Απόλλωνα». Εις την παρόδοσιν αυτήν ήτο μία μεγάλη έκπληξις διά τους φίλους του θεάτρου και της μουσικής, ή έκτέλεσις της «Άριας των Μπόεμ» από την Ιωάννα Αλέα, ή όποια απέδειξε ότι καν' έξαιρέσιν από όλες τις Έλληνίδες ντιζέ, έχει έπιτυχία απόδοσιν εκτός από τα έλαφρά και εις τα κλασσικά τραγούδια.

Εμβολιασμός

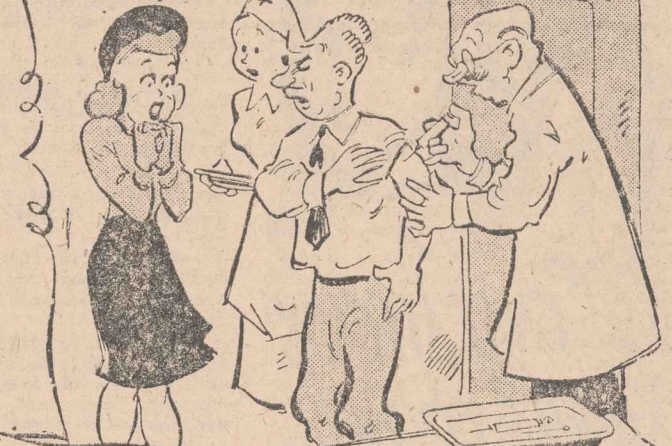
Όποιος για την υγεία του, στην έποχή μας νοιάζεται πηγαίνει και μολιάζεται! Πάει, χωρίς ν' άργοπορη ζιότι ή αιγυπτιακή κι' έπιφοβός χολέρα ακόμη δεν ύποχωρεί

κι' ύπάρχει μεγας κίνδυνος να φθάση κι' έδω πέρα. Γι' αυτό κι' οι συμπολίται μας, όλοι καλού - κακού κάνουν όρρο, μισαν ένεσι, αντίχολερικό στα κέντρα τα υγειονομικά και στα νασοκομεία κι' άνησυχία στο έζης, δεν έχουνε, καμμία!

Αλλά, μία τέτοια κίνησις, κι' αν είναι σοδαρα έχει και όψιν εύθυμη και κωμική πλευρά κι' αν κινδυνεύω να με πούν κακό και κουτσομπολή θα προσπαθώ να σας πώ με αγαθάτο σκοπό

διάφορα περιεργα, που γίνονται στο μπόλι! Α, περιγράψα ακριβώς ποτέ δεν θα μπορέσω τη δεσποινίδα τη σαχή, που τρέμει και φοβάται όλο ρωτά. — Πονέσατε; Τι λέτε, θα πονέσω; Τον πονο συλλογίζεται και δεν άποπειράται! Έν τέλει πιά την πειθύνει οι συγγενείς της όλοι πως είναι άπαραίτητο να γίνη αυτό το μπόλι και πάει!

Εμβολιασμός

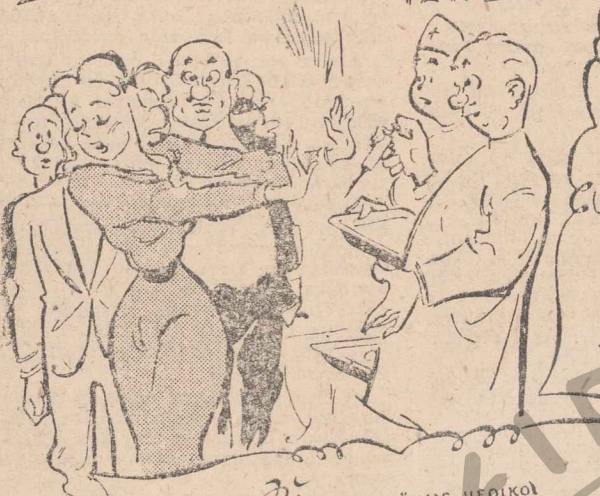
Εκεί τί γίνεται, μόνο ο Θεός το ξέρει, κάνει ποικίλα πείσματα και το παραξηλώνει, λέει πως με την ένεσι, θα της πιαστή το χέρι, κι' όταν σταθή, στερνά - στερνά

για να μη δη τη σύριγγα καθώς και τη βελονή!... Γκρινιάζει, παρεκτρέπεται, και όταν γίνη ή ένεσις, χωρίς να νοιώση πόνο μετανοεί και ντρέπεται

και λέει: Αυτό ήταν μόνο, υναίκες βρίσκονται πολλές που «μπόλι» δεν θα κάνουνε: ή μια, δεν πάει το έδηλωσε, διότι άπλως βαρύνεται, και άλλη, που δεν δέχεται το μπράτσο να της πιασουνε, διότι γαργαλιέται!

Μια τρίτη μάλλον θ' άρνηθή, διότι έκνευρίζεται με την ιδέα μοναχά πως σε γιατρούς θα τρέξη και άλλη, δεν θα μολιάσθι διότι συλλογίζεται τί θάνατι ή «αντίδρασις» που ύστερα θα έχη!

ΙΑΤΡΕΙΟΝ

Η υπάρχουν όμως μερικοί που είναι τύποι «βολικοί» υυδέποτε γκρινιάζουνε, άρρωστίες σαν άκούε μα τρέχουν στους γιατρούς εθώς

— ειν οι μικροδιδάκτοι κι' άσθενειοπαθείς — που δέχονται άσυζητήτ, ό,τι ένεσι τους πούνε! Ειν οι φοβητοίάρρες που δεν χαλών χατηρι της νασοκόμης ή του γιατρού, χωρίς να λογαριάζουν παίρνουνε κάθε φάρμακο, σαν νάνε ψωμοτόρι, και τις ένεσίς κάνουνε σαν να διασκεύουν!

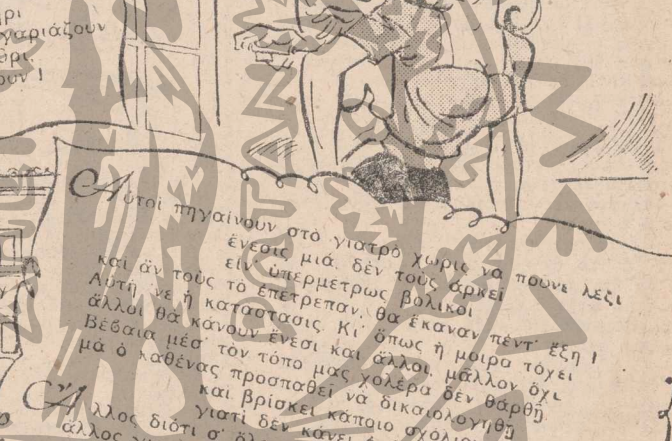

Αυτοί πηγαίνουν στο γιατρό χωρίς να πουνε λέξη και αν τους επετρέπαν, θα έκαναν πέντ έξη! Αυτή, με ή καταστάσις, θα έκαναν πέντ έξη! Βέβαια μέσ' τον τόπο μας χολέρα δεν θάρρη και βρίσκει κάποιο σχολίον, γιατί δεν κάνει έμβολιον.

Άλλος διότι σ' όλα αυτά δεν δίνει σημασία κι' έτσι ποτέ δεν πρόκειται χολέρα να κολλήση, ή δε Χαντή του «Θησαυρού» είπε, καλού - κακού, «πως για να κανη ένεσι και να την ώφελήση» θέλει... βυτίο ολοκληρο αντίχολερικού!

Εμβολιασμός της Ντι. Τατιάνα

Εμβολιασμός

Εκεί τί γίνεται, μόνο ο Θεός το ξέρει, κάνει ποικίλα πείσματα και το παραξηλώνει, λέει πως με την ένεσι, θα της πιαστή το χέρι, κι' όταν σταθή, στερνά - στερνά

για να μη δη τη σύριγγα καθώς και τη βελονή!... Γκρινιάζει, παρεκτρέπεται, και όταν γίνη ή ένεσις, χωρίς να νοιώση πόνο μετανοεί και ντρέπεται

και λέει: Αυτό ήταν μόνο, υναίκες βρίσκονται πολλές που «μπόλι» δεν θα κάνουνε: ή μια, δεν πάει το έδηλωσε, διότι άπλως βαρύνεται, και άλλη, που δεν δέχεται το μπράτσο να της πιασουνε, διότι γαργαλιέται!

14ον

—Νά σηκωθείς, μαννούλα, γιατί έχω μεγάλη λύπη όσο σε νοιώθω στο κρεβάτι... Όπως κι' όταν ήμουν άρρωστη εγώ...
Με τό χέρι της αυτό που δεν ήτανε δειμένο μέσ' στους επίδεσμους ή Κατερίνα γάιωσε τρυφερά το κεφαλάκι της κορούλας της.
—Σ', ευχαριστώ, μαρό μου... Είσαι άγαθό παιδάκι. Ένα πραγματικό άγγελουδάκι...
—Κι' ό Νινί στενοχωρήθηκε, αμαύκα, που άρρώστησε... Φαντάσου χτες δεν έβγαζε...
Χαιρογόλασε ή Κατερίνα στην ιδέα της στενοχωρίας του Νινί, πούκουβε την ευαισθησία του μέσα στα κουρέλια — αυτά που τόν ντύνανε κι' άποτελούσανε το σώμα του... "Υστερα, γύρισε άπ' την άλλη μεριά του κρεβατιού της, και είδε το Βάσο που την κύτταζε με μιάν άπεραντη τρυφερότητα...
—Γιατί τόκανες αυτό, Κατερίνα;... τί ρώτησε μ' ένα δειλό παράπονο.
—Γιατί!... Ρωτάς γιατί!...
—Δέ μ'άς συλλογιστικές εμάς;...
—Όλοι θά ζούσατε καλλίτερα χωρίς εμένα...
—Έγώ έχω γεράσει πενήντα χρόνια!...
—Λογία!... Θά με ξενούσεις, κι' έπρεπε νά με ξεχάσεις... Κι' όλα θά υπαίνανε στη θέσι τους...
—Καί τη Μπούλη;...
—Κι' αυτή θά ζούσε καλλίτερα χωρίς εμένα...
Μιλούσανε σιγά οι δύο τους, μ' ή μικρούλα τους κύτταζε στά μάτια, προσπαθώντας νά μαντέψη τί λέγανε.
—Σκέφθηκε άσκημα, Κατερίνα... της είπε ό Βάσος.
—Σκέφθηκε σωστά Βάσο... Μά ό Θεός δεν τό θέλησε... Κι' έστειλε σένα, γιά νά λυγίσης τη σκληρή άποφασιστικότητα της μοίρας...
"Ο Βάσος έπιασε τό κεφάλι του με τό δυό του χέρια.
—Σ'ν τ'όμαθα, είπε, κι' έτρεξε έδω, και σέ βρήκα εκείνο τό φοβερό παιδί, με τό μάτια κλειστά τ'ά μανούλα σου πελιδνά, τ'ά χείλια σου άσπρα, νόμισα γιά μιά στιγμή πώς μ' είχε καρφώσει στο πάτωμα μιά άκατανίκητη δύναμη...
"Απ' τη φυλακή στείλανε νά ειδοποιήσουνε την κυρα-Καλυψώ — μ'ήπως ξέρανε καί κανέναν άλλο συγγενή σου; — Κι' εκείνη πάλι, ή κακομοίρα, έτρεξε—πού άλλου; — σέ μένα... Σέ μιά στιγμή, μού φάνηκε πώς όλα είχανε τελειώσει!... "Αν πέθαινες, σ'τ' όρκίζομαι στην τιμή μου, Κατερίνα, θά σκοτωνόμουν άδίστακτα!...
Τόν κύτταζε τρυφερά, μελαγχολικά. Της έδωσε τόσο νά τόν άκούη νά μιλή!... "Η κυρα-Καλυψώ τράβηξε την Μπούλη διακριτικά σέ μιά γωνιά του θαλάμου.

—"Υστερα;... ρώτησε ή Κατερίνα. Άπλοστη νά μάθη τη λατεία του άπ' τις έκδηλώσεις της.
—"Υστερα, άκουσα τό γιατρό νά λέη πώς είχες χάσει πολύ αίμα... Χρειάζότανε μετάγγιση...
—Καί προσφέρθηκες.
—Τό θεόσση άξαιρετική ευνοία της τύχης νά δώσω τό αίμα μου γιά σένα, Κατερίνα...
—Βάσο μου!...

Σωπώσανε, γοητευμένοι, και οι δύο τους άπό την ιδέα πώς ό ένας τους είχε δώσει, ό άλλος είχε δεχτή... "Υστερα, ή Κατερίνα τόν ρώτησε σιγά, με παράπονο:
—Γιατί νά δώσης τό αίμα σου;... "Εγώ είχα σπαταλήσει τό δικό μου σάν κάτ' περιπτώ... "Ηθέλα, έπρεπε νά πεθάνω Βάσο...
—"Επρεπε νά ζήσης! Είναί δυό πλάσματα στη ζωή, πού ανασαίνουνε με τό στόμα σου ή έλλειψί σου θά τους έφερνε άσφυξία!...

—"Επρεπε νά πεθάνω, Βάσο!... Τό ότι ζω, φέρνει στην έπιφάνεια τά προβλήματα που δεν εύρισκα τη λύσι τους, τά διλήμματα που με βασανίζανε. Τώρα πές μου, τί θά γίνη;...
—Έσκυψε τό κεφάλι του ό Βάσος.
—Δέ μιλάς;... τόν εναρώτησε.
—Άκουσε, Κατερίνα! ή ζωή είνε μεγάλη... Πού ξέρεις;...
—Τί νά ξέρω;... Θά χωριστούμε...
"Εσύ θά φύγης, εγώ θά ζήσω μακριά σου... Τί νά την κάνω τέτοια ζωή!...

—Πού ξέρεις;... της εανάπε. Με τόν καιρό ή ζωή έχει τόσο άπρόοπτα... Μπορεί και νά μ'άς ένώση...
—Μπορεί!... Καί μ' αυτό τό άόριστο «μπορεί» πούναί περισσότερο άέρεα καί άμυλη, πώς θά μπορούσώ νά ζήσω;... Δέ με λογαριάζεις;... Δέ με λυπάσαι;...
—Καί σ'ν δέ λογαριάζεις τη Μπούλη;...
Γύρισε άδελά της ή Κατερίνα, και κύτταζε την κορούλα της. "Η Μπούλη γαθισμένη σέ μιά γωνιά, άκούγε ήσυχα ήσυχα άκουγε την κυρα-Καλυψώ που της διηγόντανε, ποιάς ξέρει τί... Δάνουσε ή στωική ή μάνα, καί γύρισε στο Βάσο.
—Έχεις δικήν... τού ψιθύρισε με μιά φωνή που την έκοβε ένας λυγμός. Γι' αυτήν άείζει άκόμα καί νά ζω!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΒ'

"Η άπόπειρα της αϊτοκτονίας της Κατερίνας, την έφερε στην πρώτη σειρά της...

Πρακτικός άνθρωπος

"Ο Νικολάκης είνε άρραβωνιασμένος. "Η μνηστή του όμως ή δεσποινίς Κατινίτσα δεν τόν συμπαθεί, της κάθεται στο στομάχι.
Γιά νά την εξευμενίσω ό Νικολάκης της κάνει όδρο ένα δαχτυλίδι. "Αλλά ή Κατινίτσα δεν έννοει ν' αλλάξη γνώμη, δεν τόν υποφέρει, δεν τόν άνέχεται. Μιά μέρα μάλιστα φωνάζει ιδιαίτέρως τό μνηστήρα και τού λέει όρθό κοφτό:
—Νικολάκη δεν μπορώ νά σε παντρευτώ!
—Γιατί Κατινίτσα;
—Γιατί άγαπή κάποιον άλλον. Σέ απαλλάσσω λοιπόν άπό την υπόσχεσί σου και σου επιστρέφω και τό δαχτυλίδι σου!
—Θέε μου! Τί κακό ήτανε αυτό, Κατινίτσα;... Καί... Δεν μού λές πώς τόν λένε αυτόν τόν άλλον πού άναπάς;
—Γιατί ρωτάς; Θέλεις νά τόν καλέσας σέ μονομαχία και νά τόν σκοτώσης;
—Όχι, καλέ. Θέλω νά τού πούλησω τό δαχτυλίδι. Μπορεί νά βγάλω καί λίγο κέρδος!
Ο ΦΑΚΟΣ

έπικαιρότητας. Οι έφημερίδες, άφειδρώσανε ξανά στήλες δολέκλους γι' αυτήν, ή φωτογραφία της εανάδε τό φώς της δημοσιότητας που γυροζίζουν όλες οι έπισημότητες της ημέρας — πολιτικοί, έγκληματίαι, ήθοποιοί του κινηματογράφου — κι' ή πονεμένη ιστορία της εανάδε την τιμή μιάς καινούργιας άφηγήσεως, έπαυμένης και βελτιωμένης με καινούργιες λεπτομέρειες, και νέα γεγονότα — πραγματικά ή φανταστικά...
Γι' αυτό, τό πρωί πούχε όριστή γιά τη δική της, ή αίθουσα του κακουριοδικείου ήταν άπό νωρίς γεμάτη κόσμο. "Άλλος κόσμος συνωστιζότανε στους διαδρόμους του δικαστηρίου, και ξεχειλίζει άκόμα καί στο δρόμο. "Ολοι περιμένανε νά δούνε την ήρωίδα του δράματος αυτού, πού άφού είχε γύσει άλύπητα τό αίμα ενός ανθρώπου, ύστερα, είχε σκοπίσει και τό δικό της τό αίμα, βοσκοντας τη ζωή της Βάσος άδίστακτο...
Λίγο μετά τις έννιά τό πρωί, τό καγκελλόραχτο αυτόκινητό των φυλακών σταμάτησε μπροστά στην είσοδο τού δικαστηρίου, κι' άπό μέσα κατέβηκε ή κατηγορουμένη. Φορούσε πάντα την ίδια την κορούλα της φυλακισμένης. "Ηταν χλωμή, άδύνατη. Φαινόταν άσχημη. Σά νά μ'ν ήταν αυτή που κατέβαινε άπό τό αυτόκινητό των γυναικείων φυλακών, πού θά παρουσιαζότανε σέ λίγο μπροστά στη δικαιοσύνη των ανθρώπων, αυτή πούχε άσφαίρει άδίστακτα τη ζωή ενός ανθρώπου...
Δίπλα της κατέβηκε άπό τό ίδιο αυτόκινητό κι' ό Ζεργίνης. Την έπιασε άπό τό μπράτσο, και προχώρησανε μαζί. Δίπλα τους, ένώ περνούσανε, συνωστιζόταν ή περιέργεια των ανθρώπων, πούχε μαζεuth γιά νά ιδή άπό κοντά τόν ανθρώπινο πόνο πούχε έγκληματήσει.

Δυό κυρίες της ύψηλης άριστοκρατίας, στείλανε στη γυναική του πενούσανε αμύλητη άπό μπροστά τους τις κοσμικές άχτινοβολίες των φασμαίν πού κρατούσαν. "Η μιά είπε στην άλλη:
—Une femme qui assassina, c' est quelque chose de très interessant!...
—Yes, it is very interesting!...
άπάντησε ή άλλη.

Κι' έτσι, περνώντας άνάμεσα άπό τό έν διαφύρον τό γυναικείο συνωστισμό πού έκδηλωνότανε γαλλικά και άγγλικά, ή Κατερίνα υπήκε στην αίθουσα των συνεδριάσεων.
Καρφίτσα δεν έφευγε εκεί μέσα. "Ενα ψιθύρισμα ύποδέχτηκε την κατηγορουμένη. "Απ' τη θέσι τους, οι ένοχοι κύτταζαν με περιέργεια αυτό τό χλωμό πλάσμα πού παραινόντο... στην κρίσι τους. Οι δημοσιογράφοι κύτταζαν κι' αυτοί, κι' άκούζανε τ'ά λόγια τους. Τό μαγνησιο άστροποδόλης μιά-δυό φορές γιά νά άποτυπώση στη φωτογραφική πλάκα τη θλιμμένη όμορφιά της χλωμής νυνάικας.

Μπήκε ό πρόεδρος, υπήκανε πίσω του κι' οι συνεδριοί. "Αρχισε ή συνεδρίασις. "Ο νομαματεύς με τη στενή ανέκφραστη φωνή πούχουν όλοι οι έπαγγελματίαι της ρουτίνας, διάβασε τρογάδην τό κατηγορητήριο. "Ο Ζεργίνης κράτησε μερικές σημειώσεις. "Η Κατερίνα με τό μάτια της γαυλωμένα έξακολουθούσε νά μένη σάν ξένη μέσα σ' όλη αυτή την ιστορία πού σάν νά μ'ν την άφορούσε, σά νά μ'ν άποτελούσε αυτή τό τραγικό της έπίκεντρο...
Φωνάζηκανε τά όνόματα των μαρτύρων. Πρώτοι φωνάγηκαν οι μάρτυρες της κατηγορίας.
—Ευάνθια Σκαλιστήρη... είπε ό Πρόεδρος.

"Η Εύα προχώρησε, κουνώντας και λυγώντας τό φιδένιο της σώμα. Περνώντας δίπλα άπ' την Κατερίνα, την κεραυνόδολησε με μιά ματιά γεμάτη δολιχτήριο. "Η Κατερίνα ούτε την είδε, βυθισμένη καθώς ήτανε στις δικές της τίς σκέψεις...
"Η κατάθεσις της χορεύτριας ήτανε γεμάτη γολή σάν τη ματιά της:
—"Ητανε μιά νυνάικα διεφθαρμένη... είπε κυττάζοντας πλάγια την Κατερίνα. Με τους πελάτες του μαγαζιού μάλωνε μιά νύχτα υπάτοις έναν άπ' τους καλλιτέρους, τόν κύριο "Αβελί... Με τόν κυρ-

Λάζαρο οιαρκώς είχε φωνές και φασμαίες...
—Με τό θύμα τί σχέσεις είχε; τη ρώτησε ό Πρόεδρος.
—"Ηταν έρωμένη του... Διπλοή, όχι μόνο δική του...
—Αυτός ό Σωτήρης, δεν την εξεμεταλεύετο;... εναρώτησε ό Πρόεδρος.
—Τού τάδινε μόνη της...
—Γιατί;
—Γιατί τόν αγαπούσε... "Ηταν ό άνθρώπος της...
"Εδώ υπήκε στη μέση ό Ζεργίνης:
—Είπατε ότι τόν αγαπούσε και τού έδινε μόνη της όσα κέρδιζε... Διπλοή ή έλε μόνη της ν' άφιση νυστικήα την κορούλα της — δεν είν' έτσι;
—Δεν τά σκεφτόμαστε έμείς αυτά τά πράγματα όταν αγαπάμε... Ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά, ούτε γατιά... άπάντησε με κυνισμό ή Εύα.

—Λαμπρά!... είπε ψυχράια ό Ζεργίνης. Τώρα, κάτι άλλο: Με τό Βάσο Χρηστίδη, τί σχέσεις είχατε εείς;...
—Σχέσεις;... Δεν είχαμε... "Ηταν ένας συνδεδεμένος μέσ' στο ίδιο μαγαζί. Καί τίποτ' άλλο...
—Ετσι;
—Μάλιστα! όπως ακριβώς σας τό λέω... Αυτή είχε σχέσεις μαζί του... "Ηταν έρωμένη του!...
"Η Κατερίνα σήκωσε τότε σιγά-σιγά τό μάτια της σά νά συνερότανε γιά μιά στιγμή άπ' τη νύκτα της. Τό βλέμμα της γεμάτο μελαγχολική ήρεμία, διασταυρώθηκε με τό βλέμμα της χορεύτριας πού ήταν γεμάτο κακία.
"Ο Ζεργίνης έπαίξε με τό στυλό του όταν έρώτησε τη μάρτυρα:
—Μήπως έσείς είχατε καμιά σκέψη σχετικά με τό Χρηστίδη;...
—Σκέψη;...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.
—Ερωτικό όνειρο;... Έκανε. Δεν είμαι άσασκειάδα κυρία!...
—Ναί! λέω, μήπως, εκεί στον ύπόγειο παράδεισο, είχατε καταφέρει νά δημιουργήσετε κανένα έρωτικό όνειρο πού νά σας έδινε φανταστικά μαζί του!...
"Η χορεύτρια κύτταζε τό δικηγόρο με σφιγμένα χείλια.

—"Αλήθεια, κυρίες Πρόεδρε... απάντησε ό Λάζαρος. "Ενα βράδυ σκαμπίλισε τόν καλλίτερο μας πελάτη, τόν κύριο Γαβριήλ.
—Γιατί;
—Γιατί της ζητούσε νά τσαγουδήση...
—Περίεργο!... Μ' άφού δουλεία της ήταν εκεί μέσα νά τσαγουδάη;...
—Ξέρω κι' εγώ, κυρίες Πρόεδρε!... Βγάλτε σεις μόνος σας τό συμπέρασμα...
—Σχετικά με τη βραδυά τού έγκλήματος τί έχετε νά μ'άς πείτε;...
—"Ητανε περασμένα μεσάνυχτα... Στο καμαρίνι πού ντυνόntonταν οι άδίστατες, ήταν οι τρις τους — ή Νίνα ό Σωτήρης — Θεός σναρώστον! — κι' ό Βάσος...
"Η Νίνα: Ποιά Νίνα;... άπόρησε ό Πρόεδρος.
—Αυτή... είπε ό Λάζαρος, δείχνοντας την Κατερίνα. Νίνα είνε τό καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο...
Καινούργιο ψιθύρισμα άπό πνιγμένα νέλαιο άκούστηκε άπό τό άκροατήριο. Ξανά ό Πρόεδρος γτύπησε τό κουδούνι του.

—Λοιπόν;
—Λοιπόν, συνέχισε ό Λάζαρος, εαφνικά, πίσω άπό την κλειστή πόρτα του καμαρινού, άκούστηκαν οι φωνές της: «Βοήθεια!...». Τρέξαμε όλοι, εγώ τ'ά γκαρσόνια, σπρώξαμε την πόρτα, μ'ά ήτανε κλειστή, κλειδωμένη άπό μέσα... Ξανά άκούστηκε ή φωνή της... Δυό άστρεψάλικα κατεβήκανε και προσπαθήσανε νά σπάσουνε την πόρτα... Ξαφικά άκούστηκαν δυό πιστολιές. "Υστερα, δυό άλλες... Σπάσαμε την πόρτα, και είδαμε μπροστά μας τό Σωτήρη πεθαμένο, στο πάτωμα, τό Βάσο δίπλα του και τη Νίνα με τό πιστόλι στο νέρι πού μ'άς φώναζε: «Εγώ τόν σκότωσα!»...
—Ναί! δλ' αυτά είνε σύμφωνα με την κατάθεσι της κατηγορουμένης, των άστυνομικών πού την πιάσανε και των άλλων μαρτύρων. Έσείς τί φανταζόσαστε μ'άστυς;
—Τί νά φαντάζομαι, κυρίες Πρόεδρε; Σας είπα τά πράματα όπως γίνανε...
—Σύμφωνοι... Είπατε όμως ότι είδατε τ'ά τρία πρόσωπα τού δράματος όταν έσπασε ή πόρτα: Τό θύμα νεκρό στο πάτωμα, την κατηγορουμένη με τό πιστόλι δίπλα, και τό Βάσο... Γιά τόν Βάσο αυτόν θέλω νά μ'άς πείτε πράγματα...
—Σάν τί κύριε πρόεδρε;
—Εδώ είνε ένας φόνος με κλειστή την πόρτα... Άκούστηκαν πωιν δυό πιστολιές, ύστερα άλλες δυό... Κανείς δεν έβλεπε τί ακριβώς συνέβη εκεί μέσα, άφού τό θύμα πέθανε και οι δυό άλλοι μ'άς είπανε τά γεγονότα όπως τά θέλανε...
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Πού νά ξέρω εγώ;
—"Όχι, θέλω, την κρίσι σας, τις πρώτες πιστολιές πού τις έβριζε;
—"Ο Σωτήρης βέβαια!...
—Τις δεύτερες;
—"Η Νίνα...
—"Επομένως, μετά άπό τις δυό πούτες πιστολιές πού άκούσατε όλοι και πού συνάγουμε πώς τις έβριζε ό Σωτήρης ή Νίνα νύχτες άπάνω του, τού άπαξέ τό πιστόλι, και τόν σκότωσε με δυό άλλες πιστολιές... Είπε φυσικά αυτά;
—Ξέρω κι' εγώ!...
—Είπε φυσικά μιά άδύνατη νυνάικα νά παλέψη μ' έναν ώπλισμένον άντρα, νά τού πάρη τό πιστόλι, και νά τόν σκοτώση!...
—Ξέρω κι' εγώ!... Ξανάπε ό Λάζαρος. "Από τις νυνάικες όλα νά τά περιμένης, κύριε πρόεδρε.

—"Ολα, έκτός άπό τά υπεράνθρωπα!... άπάντησε ό πρόεδρος, πνιγόντας ένα γαμυγέλο του πίσω άπό την άσπαρτα μάσκα της έπαγγελματικής του σοβαρότητας.
—Μπά, και τά υπεράνθρωπα άκούα...
—Διπλοή, άποκλείετε σεις την ποιότητα, ότι τόν Σωτήρη τόν έσκότωσε ό Βάσος;... ρώτησε ό πρόεδρος.
"Αποφασιστική γλωσσική σπκώθηκε ή Κατερίνα άπό τη θέσι της.
—Εγώ τόν σκότωσα!... είπε βροαγνά.
"Η άπότομη έπέμβασις της έκανε άίσθησι στο άκροατήριο και ότους ένόρκους.

—Κύριε πρόεδρε, είπε έπευδαινόντας ό Ζεργίνης, αυτό τό σημείο της ένόρκης μας στο φόνό τού θεωρούμε άπόλυτα έξακριβωμένο... Δεν υπάναμε αμυβολία ένα προς τό πρόσωπο πού διέπραξε τό φόνό, έδω θά άναπτύξουμε τά έλαφυντικά του, πού θά καταλογίσουν στην κατηγορουμένη πλήρη σύγχισι...
—Πολύ καλά, μάρτυς... είπε ό πρόεδρος. Καμιά ερώτησι οι κύριοι συνεδριοί! Οι κύριοι ένοχοι!... "Η πολιτική άγωγή!...
"Κανείς δεν άπάντησε, κι' ό Λάζαρος έβγηκε άπό την αίθουσα τού δικαστηρίου ίσιος, έπίσιμος, με την ιδέα πώς έκτός άπό τόν ψηλό του λαιμό ήτανε κι' ό ίδιος τώσα ύψηλή προσωπικότητα!...
Τώρα, ήθελε ή σειρά τού κυρίου Γαβριήλ. "Ο κοντόγυτρος ζωέμπορος φαινότανε στενοχωρημένος πούχε βρεθή μπλεγμένος στην ιστορία αυτή... "Ο κοντός του λαιμός ήτανε κατοκρόκνος και τ'ά μικρά αστάκια του κυττάζανε δεξιά κι' άριστέρα μ' άνησυχία.
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-
—Εσείς είσαστε πούνατε φάει τό σκα-

"Αντιπλημμυρικά έργα..."
(Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

μπίλι από την κατηγορούμενη... τον ώ-
τησε ο πρόεδρος.

— Μάλιστα...
— Γιατί το φάγατε;... Έξηγήστε μας
λίγο το χαρακτήρα της...

— Ήταν πάντα αμίλητη, σαν να πε-
τούσε άλλοι το μυαλό της... Δεν έκανε
γι' αυτή τη δουλειά...

— Αυτό ήταν προς τιμήν της!... φώ-
ναζε ο Ζεργίνης. Προσέξτε, κύριοι ένορ-
κοι, αυτή τη μικρή φράση του μάρτυρα:
«Δεν έκανε γι' αυτή τη δουλειά...». Α-
πάνω εκεί θα στηρίξω όλη την υπεράσπι-
σή μου.

— Λοιπόν, ρώτησε ο πρόεδρος τον κύ-
ριο Γαβριήλ. Τι συνέβη μεταξύ σας το
Βράδυ που σας έκαμψίσαμε;

— Της νύμφης να μου τραγουδήσει, κι
έκείνη δεν ήθελε... της έδωσα να πιή με
τη βία, και με σκαμπίλισε...

— Φυσικά, τον έκοψε είρωνικά ο Ζερ-
γίνης. Ήταν ένα εγκλημα καδουσίσεως α-
υτό... Η κατηγορούμενη έγραψε το Βράδυ
εκείνο ότι δεν ήλθε στον εαυτό της, αλ-
λά στον πελάτη!... Αυτό μας δείχνει δι-
αστροφή χαρακτήρος, κύριε πρόεδρε...

— Πηγαίνετε, κύριε μάρτυς... είτε ο
πρόεδρος στον κύριο Γαβριήλ.

Ο νονός ανθρωπάκος διάσχισε την
αίθουσα, φανερά ευχαριστημένος που
γλυτώσε μ' αυτή την ενοχλητική ιστορία.

— Θεόδωρος Βασιδής...

Σινά-σιγά, κούτσα-κούτσα ο γερον-
τάκος θυωδός του «Ετούαλ» πλησίασε
στην προεδρική έδρα.

— Εργάζεστε στο «Ετούαλ»; τον ρώ-
τησε ο πρόεδρος.

— Μάλιστα... Είμαι θυρωρός...

— Τι έχετε για την κατηγορούμενη...

Γύρισε για μια στιγμή τα μάτια του
στην Κατερίνα ο Θεόδωρος και την κούτ-
σε με μια πονεμένη τρυφερότητα. Έκείνη
του χαμογέλασε.

— Κύριε πρόεδρε, είπε ο μάρτυς, η Νί-
να ήταν ένα θύμα... Ο Σωτήρης της έ-
παινε κάθε Βράδυ όλα τα λεφτά πούδα-
ζε από τη δουλειά της... Μια νύχτα, της
τά πήρε πάλι... Δεν είχε δεκάρα, το παι-
δάκι της θάμνε πάλι νηστικό...

Σταμάτησε ο Θεόδωρος στενοχωρημένος.

— Λοιπόν; τον έρωτησε ο πρόεδρος.

Σάπαινε πάντα ο Θεόδωρος. Μές' στη
γενική σιγή, σηκώθηκε πάλι η Κατερίνα.

— Να μου επιτρέψετε να βοηθήσω το
μάρτυρα, κύριε πρόεδρε... είπε. Τη νύ-
χτα εκείνη — που ήταν όμοια με τόσες
άλλες νύχτες... — ενώ έβγαينا από το
κέντρο απογοητευμένη, πικραμένη, χωρίς
λεφτά, αυτός ο άνθρωπος με ζύγωσε και
έφυγε από τα χέρια μου όσα λεφτά είχε...

Κι ύστερα, γάληκε στο σκοτάδι, πούν
προφάτω ν' άρνηθω, πούν προφάτω να τον
ευχαριστήσω...

— Ακούστηκε ένα ψιθύρισμα συγκινημένο
μέσ' στην αίθουσα.

— Για την πράξη σας αυτή αξίζετε συγ-
χαρητόρια, μάρτυς... είπε ο πρόεδρος
στο Θεόδωρο.

— Έκανα ό,τι θάκανε κάθε άνθρωπος...
είπε απλά ο θυρωρός.

— Με τη διαφορά ότι στο «Ετούαλ»
συγγνώμη πολύ σπάνια άνθρωποι... συμ-
πλήρωσε ο Ζεργίνης.

— Για τη σκηνή του φόνου τι έχετε να
μας πείτε; ρώτησε ο πρόεδρος.

— Είδα κι' ενώ αυτό που είδαν όλοι δ-
ταν έσπαζε η πόρτα του καμινιού κι'
άκουσα τη Νίνα που βαστούσε το πιστόλι
να φωνάζει: «Εγώ τον σκότωσα!...».

Κι' αν τόν σκότωσε όμως, είχε δική, κύριε
πρόεδρε...

Τέλειωσε η κατάθεσή του, κι' ο Θεώ-
δωρος βγήκε απ' την αίθουσα που την είχε
συγκινήσει η απλή του συμπεριφορά, γε-
μάτη σύγχυση ανθρώπου.

— Βασίλειος Χρηστίδης...

Όλο το άκροατήριο αναστάχτηκε στο
δυναμό αυτό του κυριωτέρου μάρτυρα της
«συνάδρας».

Ο Βάρος προχώρησε, γλωμός, συγκι-
νημένος. Έφορε μιά κλέφτικη ματιά στην
Κατερίνα, που του χαμογέλασε ληυμένα.

— Εσείς είσατε μαζί με την κατηγο-
ρούμενη στο καμαρίνι την ώρα του φόν-
νου;... τον έρωτησε ο πρόεδρος.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ώραία ΜΑΝΟΝ και ο ΜΠΥΖΟ

Ένα αιματοβαμμένο ειδύλλιο

Στο παλιό Παρίσι του 18ου αιώνας, έ-
κει που έσμιγαν οι δρόμοι του Ώρολογιού
και των Χρυσόχων, απέναντι ακριβώς α-
πό το αγάλμα του Έρικού 4ου, ύψωνόταν
ένα μεγάλο σπίτι με τρία πατώματα, που
εγκάρριζε από όλα τα άλλα με την κομψή
του εμφάνιση και τον μοντέρνο ρυθμό του.

Εκεί μέσα γεννήθηκε και έζησε το με-
γαλύτερο μέρος της ζωής της εκείνη που
πέρασε στην ιστορία με το όνομα της κυ-
ρίας Ρολάν.

Σύζυγος του περιφθίου Ρολάν, δεμένη
ανάποστατα μαζί του στους πολιτικούς
αγώνες του, ποια ή ίδια της ανήσυχης
και ταραγμένης εποχής της, μιά «δυναμική»
και ανεξάντλητη σε δραματικότητα έ-
παναστάτρια, η μορφή Μανόν ήταν επί-
σης μιά γυναίκα με τρυφερά αισθήματα
και φιλόδοξη καρδιά. Κανείς δώδεκο δεν
μάντεψε το μεγάλο αίσθημά της όσο ζού-
σε. Άλλα μ' ένοιχταν τη δύναμη πιά να
συγκρατήσει το μυστικό της ψυχής της, το
φανέρωσέ η ίδια λίγο προτού ν' ανεβή στο
ικριώμα της λαιμητόμου...

Εκείνος που της είχε εμπνεύσει το θερ-
μιά αίσθημα ήταν ο Γερωνδίνος βουλευτής
Μπυζό. Είχε πάει στο Παρίσι το Μάρτιο
του 1791 για να λάβει μέρος στη Συν-
τακτική Έθνοσυνέλευση κι' επισκέφθηκε τον
υπομάρχο Ρολάν στο σπίτι του. Εκεί γνώ-
ρισε την μορφή Μανόν. «Κι' από τότε
λέει ένας σύγχρονος ιστορικός οι ψυχές
τους δεν χωρίστηκαν πιά, μ' όλο που τα
κορμιά τους δεν έσμιξαν ποτέ».

Πόσο παράξενο, σ' αλίθεμα, ήταν αυτό
το αίσθημα! Και πόσο ιδιότροπη η υιοσί-
α των δύο έρωτευμένων! Η άτυχία είχε σφρα-
γίσει το ειδύλλιο τους από την πρώτη
στιγμή.

Ο Μπυζό ήταν παντρεμένος με μιά έ-
ξαδελφή του, που τον αγαπούσε πολύ,
άλλ' ήταν γυναίκα με περιορισμένο μυαλό
και ανίκανη ν' αντιληφθεί την δραμτική και
βυελλώδη ιδιοσυγκρασία του συζύγου της.

Κι' από τ' άλλο μέρος, η Μανόν ήταν —
όπως είπαμε — σύζυγος του υπουργού
Ρολάν, ενός ανθρώπου που θα μπορούσε
να είναι ο πατέρας της.

Όταν πρωτοσυναντήθηκαν, ο Μπυζό ή-
ταν 31 και η Μανόν 37 χρόνων.

Πόση διαφορά υπήρχε μεταξύ του Μπυ-
ζό και του Ρολάν!

Ο Μπυζό είχε μιά ξυμψη κομψότητα
ήταν τυλμυρός στις ιδέες του, γενναίωφρων
και μεγαλόψυχος. Ο Ρολάν, αντίθετα, ή-
ταν μικρολόγος, ταγκωύνης και άπειροί-
ητος. Όλα στον άνθρωπο αυτό ήταν ά-
πελπιστικά πεζά. Του έλειπε η έξαρσις, η
βέρση, η αυτοπεποίθησις. Το πορτραίτο
που μ'άς δίνει γι' αυτόν ο Μαλό είναι έ-
λάνισια κολακευτικά.

«Αυτός ο υποκότιος, γράφει, που έδα-
λε στην τρέπη του, πολλά από τα εκατομ-
μύρια που διαχειρίσθηκε, προσπαθεί να

μ'ας ξεγελάσει περπατώντας στους δρό-
μους πεζός και φορώντας μιά αθλία ρεν-
τιγκότα και γοντρές μάλλινες κάλτσες».

Θα νόμιζε κανείς πως η μορφή Μανόν
θα ριχνόταν άμέσως στην αγκαλιά του
Μπυζό και πως θα πρόδιδε τον άνδρα της.
Άλλα δεν συνέβη τίποτε από όλα αυτά.
Αν έδωκε την καρδιά της στο Γερωνδίνω
βουλευτή, σεβάσθηκε, όμως, την αξιοπρέ-
πεια και την τιμή του ανθρώπου του οποίου
έφερε το όνομα.

Το ειδύλλιο της με τον Μπυζό ήταν ένα
αδιάκοπο μαρτύριο. Γιατί ήταν υποχρεω-
μένοι και οι δύο να συγκρατούν το πάθος
τους και να περιορίζουν κάθε εκδήλωσή που
θα μπορούσε να τους παρασύρει. Κι' αυτό
σε μιά εποχή κατά την οποία η ζωή του
ανθρώπου δεν αξίζει τίποτε σχεδόν.

Στο μεταξύ, όλα κατέρεαν σε έρεπια:
οι δυοφες ιδέες της Έπαναστάσεως, οι
πολιτικές έλευθερίες, ο σεβασμός των δι-
καιωμάτων του ανθρώπου, που ήταν τα
συνθήματα της μεγάλης λαϊκής εξέγερσεως.
Και στη θέση των ύψωνόταν η αίματη
τρομοκρατία του Ροδεσπιέρου και των συ-
μεργατών του.

Ο Ρολάν οδηγήθηκε μιά μέρα στο Ι-
κρίωμα. Έπειτα ήρθε η σειρά της γυναίκα-
ς του. Ο Μπυζό και οι Γερωνδίνωι θα τους
ακολουθούσαν σε λίγο.

Μέσα στη φυλακή της Κονσιεζερύ, η
Μανόν δεν έπαυε να σκέπτεται τον Μπυ-
ζό. Παρήγγειλε τότε να της φέρουν μιά
μικρή υνιστούρα του αγαπημένου της. Και,
σ' ένα γραμμά που του έστειλε κουφά, του
έγραψε:

«Παρήγγειλα να μου φέρουν το αγαπη-
μένο πορτραίτο σου. Μιά ποίηση δεισι-
δαιμονία με συγκρατούσε ως τώρα. Δεν
ήθελα το πορτραίτο σου να βοηθή μέσ'
στην ατιμωσύνη της φυλακής μου. Άλλα
δεν άντέχω πιά. Ο θάνατος σφετερίζεται
νύμφη μου και νοιώθω την ανάγκη να το
ένω μαζί μου πάνω μου... Το έβαλα
πάνω στην καρδιά μου για να μπορώ να
το αισθάνομαι σε κάθε στιγμή και να το
θεωρώ μ'ε την ακτινοβολία της μεγάλης
της θάνατος αγάπης μου...».

Μιά μέρα, τέλος, η Μανόν άκουσε να
φωνάζουν τ' όνομά της.

Είγαν έρθει η σειρά της για ν' ανεβή
στο άπαισιο αμάξι που θα την οδηγούσε
στη λαιμητόμου. Βιστάκι, χάραξε τότε με-
οικες γραμμές πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί:

«Ω, αγαπημένε μου, δεν μπορώ, δεν
πρέπει να ρωσώ τ' όνομά σου. Άλλ' ίσως
κάποιος ναμάνει και σου φέση αυτό το
μικρό σημείωμα... Σ' που μπόρεσες να
σεβασθείς τους φαναμούς της ηθικής και μ'
έμαθες να σ' αγαπώ περφόανα κι' ανιά,
θα λιπήσει τάνα γιατί θα προηγηθώ στους
τόπους, όπου θα μπορούμε ν' αγαπήμα-
στε αιδώνια κι' όπου τίποτε δεν θα μ'ας
εμπόδιση να ενωθούμε... Πηγαίνω εκεί
για να ξεκουρασθώ και να σε περιμένω...».

Η Μανόν Ρολάν ανέβηκε ήσυχη και ά-
τάραχη στο Ικρίωμα. Τρεις υντες άνοητες
α, τα κεφάλια του Μπυζό και των άλλων
Γερωνδίνων έφεταν κάτω από το λαιπίδι
της λαιμητόμου.

Τα 175 δόντια του Πέριινγκ

Μιά χαριτωμένη περιπέτεια συνέβη πούν
από λίγον καιρό στον στρατηγό Πέριινγκ,
που διοικούσε το αμερικανικό έκρατερνι-
κό σώμα στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Ο Αμερικανός στρατηγός που είχε
σήμερα 87 χρόνων, βρέθηκε τελευταία
στην ανάγκη να βγάλη τα 5 τελευταία
δόντια που του απέμειναν. Άλλα το γε-
γονός αυτό έγινε γνωστό και από την έ-
πομένη κιόλας άρχισαν να πουλιούνται στην
άγορά σε υπέρογκες τιμές «τα δόντια που
μεγάλω Πέριινγκ». Η τιμή των έτασε
σε λίγες ώρες τα 17 δολάρια το ένα.

Ο Πέριινγκ έγινε έξω φρενών και έδα-
κε έντολη στους τρεις ύπασπιστάς του να
τρέξουν στην άγορά και να αγοράσουν σε
όποιονδήποτε τιμή τα δόντια του.

Οι ύπασπιστάι του υφύσαν κατά το
Βράδυ και παρέταξαν γύροσά στον κα-
τάπηκτο Πέριινγκ 175 δόντια, που τ'α
είγαν αγοράσει για δικά του!

ΣΤΟ ΧΑΪΔΑΡΙ ΤΩΝ 'Αθηνών

Του συνεργάτου μας
Χ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Αυτό το πολυθρύλητο Χαΐδαρι, ό-
που γράφτηκε, με αίμα, ένα σω-
ρό δραματικές ιστορίες στον καιρό
της Κατοχής, αξίζει να το έπισκε-
φθ κανείς, όταν μάλιστα έχει υπ'
αψιν του και προηγούμενα ιστορικά
γεγονότα που συνδέονται με την
ωραία και ιστορική αθηναϊκή τοπο-
θεσία του.

Δεν είναι, λοιπόν, μόνο τα λαο-
γραφικά τραγούδια και τα μοιρο-
λόγια της μεταπολεμικής εποχής,
που τ' αναφέρουν στους ηρωικούς
στίχους των. Είναι κι' άλλες παλαιό-
τερες ιστορικές παραδόσεις που
συνδέουν το Χαΐδαρι, με άγώνες
της τελευταίας εποχής του παλ-
έμου της ανεξαρτησίας. Άλλα σχε-
τίζεται μαζί του και μιά εθιμική
παραζήνησι της οποίας θέμα έπεσε
ο αξιοπρόσεκτος αλλά κομμάτι...
απρόσεκτος Άθηναίος ιστοριογρ-
φός και χρονγράφος του Άγώνος
Διονυσίου Σουρμελίας.

Αφού εξιστόρησε ο Σουρμελίας τα
πολεμικά γεγονότα του καλοκαιριού
του 1826 γύρω απ' το βουνό του
Ζαχαριτσά, συνεχές τις το Χαΐδα-
ρι με το τοπωνυμικό κατάντημα του
αρχαίου της Αττικής Δήμου Άχερ-
δου ή Αχραδού. Ο ιστορικός αυ-
τός έδωσε με τις δυο ονομασίες που
έφερε στην εποχή της ακμής του,
(οι δημώδεις του έλεγαντο: Άχερ-
δουαίοι ή Αχραδουαίοι) μετωνομά-
στηκε, στα χρόνια της παρακμής
του: Αχερδάρι.

Ο μακαρίτης Σουρμελίας, λοιπόν,
γελασθηκε όταν διάβασε κάποιο πα-
λιό και φθαρμένο χειρόγραφο και
ετοποθέτησε (1853) στην παρε-
φθαρμένη αυτή ονομασία το υετα-
γενέστερο Χαΐδαρι. Άλλα τιμής ι-
στορικός καθώς ήταν μετά έννεο
χρόνια, όταν έγραψε τα «Αττικά»
του, ανεγνώρισε έαυραλλά και ει-
λικρινά την πλάνη του. Και έξεκα-
θάρισε ότι το Χαΐδαρι δεν έχει καμ-
μία τοπωνυμική σχέση με το μετα-
γενέστερο Μετόχι του μοναστηριού
των Κλεισιτών της Πάρνηθος, όλο-
δ' το πολυπαρές Αχερδάρι.
Άλλα δεν άποκλείεται παλαιά κι
χωρικοί μέτοικοι να μετόφραν και
να παρέσθαιραν περισσότερο την
ονομασία του, στον νεώτερο συν-
τακτικό.

Όπωσδήποτε, ακολουθώσε μας,
αν θέλετε, σ' ένα φθινοπωρινό πε-
ριπάτο προς το βουνό του Ζαχαρι-
τσά, για να περάσωσ απ' το πολυ-
θρύλητο Χαΐδαρι, όπου, το καλοκαί-
ρι του 1826, παίχτηκε η τύχη των
Άθηνων, με την έπιδροχή του Κιου-
ταχή, που είχε το στρατηγείο του
ανάμεσα στο Πατήσια και στο Σε-
πόλια.

Στο Χαΐδαρι τότε, δεν υπήρχε
παρά ένας εκτεταμένος ανόρκητος
(δεντροπερίβολο) που ήταν ιδιοκτη-
σία Άθηναϊκών οικογενειών με προ-
επαναστατικά χροζέτια. Τ' άμπε-
λοχώραφα, τότε, του παππού και της
γιαγιάς των παλαιών Άθηνάϊων, δεν
είχαν όρια.

Αυτήν, λοιπόν, την τοποθεσία χτύ-
πησαν, δυο φορές τον Αυγούστο
του 1826, τα στρατεύματα του Γε-
ωργιανού αεροκέρη που είχαν με-
θύσει επίτηδες για να περιφρονούν
περισσότερο τον κίνδυνο. Άλλα και
οι δική μας τους ζευμέσαν με την
παλλήκαρια τους και με τα πυσά
τους και δεν τους άφικαν να κερδί-
σουν ούτε μιά σπιθαμή. Πολέμησαν,
τότε, παλλήκαρια ο θωβίρος με
τους φιλέλληνες Γάλλους πολέμι-
στές, ο Δημήτριος Λέκκας, ο Στέ-
φανος Βούλγαρης, ο Προκόπης Κα-
ταντώνης, και ο Κορμακάνος Βικέν-
τιος Πίτσας.

Για τον Πίτσα, μάλιστα, διηγούν-
ται και το έξης εθιμικό ανέκδοτο:
Όταν έγινε στρατηγός, επί Όθω-
νος, διωρίστηκε φρούραρχος Άθη-
νών στα 1836. Άμα τύχαινε, τότε,
κανένας παλιός στρατιώτης του Ά-

γώνος και του ζητούσε πιστοποιη-
τικό πως ήταν του Εικασίενα αγωνι-
στής, ο Πίτσας, με την ζενική προφω-
ρά του τον ρωτούσε πρώτα-πρώτα,
αν πολεμούσε στο «Χαϊντάρι». Αν ο
αγωνιστής έλεγε «όχι»:

— Γκαίντορος άγωνιστής είσαι!
τούλεγε ο Πίτσας και τον έδιωχνε.
Αν έλεγε, όμως, πως βρέθηκε
στο Χαΐδαρι, τότε:

— Μπράβο, μπράβο, μπόνε στρα-
τιώτ'! φώναζε.

Και του υπόγραφε το χαρτί του.
Τόση σημασία έδινε στον άγώνα
του Χαΐδαριού.

Σ' αυτήν την ίδια τοποθεσία — ο-
που και κατά τα μεταγενέστερα
χρόνια χύθηκε άφθονο ελληνικό αί-
μα για τον άγώνα της έλευθερίας —
πιάστηκε αιχμάλωτος τον Αυγούστο
του 1826, κι' ένας παλιός Άθηναί-
ος, ο Χατζή Λάμπρος Κορομηλάς,
πρόγονος του παλαιού και έκλεκτου
συνεδάρχου μας κ. Γιώργου Κορο-
μηλά. Η γυναίκα του, παλιά Άθη-
ναία κι' αυτή, είχε πολλά βοσκοτό-
πια στην Πάρνηθα, εξ ου και η πη-
γή Κορομηλά.

Ποτέμπος, λοιπόν, τότε, στο Χαΐ-
δαρι, ο Χατζή Λάμπρος Κορομηλάς
μαζί με το παιδί του, ένα παλλήκα-
ράκι δεκάδη χρόνων. Ήταν άκου-
στός στους Τούρκους ως φανατικός
Άθηναίος επαναστάτης κι' είχε μά-
λιστα δύοει και χρίματα αρκετά
για τον Άγώνα κατά των κατακτη-
τών.

Άλλα στή δεύτερη μάχη που δό-
θηκε στο Χαΐδαρι (Αυγούστος 1826)
με τα στρατεύματα του Κιουταχή, ο
πατέρας Κορομηλάς πιάστηκε αιχμ-
άλωτος και ώδηγήθηκε απ' τους δη-
μίους του, στην πλατεία του Αγίου
Παντελεήμονος των Άθηνων. Εκεί
τον κάρφωσαν σ' ένα σανίδι απ' τα
χέρια και τα πόδια και τον άφικαν
έτσι να πεθάνη μαστορικά.

Οι δημώδεις, την ώρα που βασανιζό-
τανε, του φώναζαν οαρκοτικά και
σαδιστικά:

— Λευτεριά δεν ήθελες; Λευτερώ-
σου, λοιπόν τώρα!

Άλλ' η αγωνία του θανάτου του
δυστυχισμένου Άθηναίου όπλαρχη-
γού κράτησε πολύ, ως ότου την τρι-
τη ημέρα ένος Άλβανός Άθηναίος,
που γνώριζε τον Κορομηλά από
πολλά χρόνια, πέρασε απ' εκεί, τον
είδε και τον ληπτήθηκε. Έκείνος,
άπαυ στο μαρτύριό του, τον διε-
κρινε και του φώναζε:

— Τι κάθασαι; Σκότωσέ με!

Ο Άλβανός τότε, χωρίς να ζητή-
ση την άδρα κανένας έκανε πως
θύμωσε, τσάβισε την πιστόλα του
και του την άναψε από κοντά. Κι'
έτσι τελείωσαν τα βασάνά του.

Για να δικαιολογηθώ, έπειτα, ο
Άλβανός Άθηναίος στους αμχα-
ρείς στρατιώτες του Κιουταχή, τους
είπεν ότι, πού χρόνων, ο Κορομη-
λάς τον είχε χτυπήσει, στο κτήμα
του μ' ένα λιβανί.

Δεν πρέπει τώρα να παραλείψω-
με απ' τον ιστορικό αυτόν περιπά-
το, ότι τα πολεμικά γεγονότα που
συνέβησαν στο Χαΐδαρι, στην τε-
λευταία εποχή του απελευθερωτι-
κού Άγώνος, ποσιν και η σπουδαί-
τερη αίτια να συνεντθούν στην
φρεγάδα του Ντε Ριβνύ, ο Καραϊ-
σκάκης με τον Κιουταχή, με τον
σκοπό να μιλάρουν ουσιδηστικά, ό-
πως έπείσκει ο Ντε Ριβνύ.

Άλλα και οι δυο πολέμαρχοι έ-
μειναν ο ένας μπροστά στον άλλον
σαν πάγιο αδιάνυτο.

Η περιήγησι αυτή διάσκεψι άπέ-
τυχε, άφού, απ' την πρώτη στιγμή,
οι δυο αντίπαλοι υπήκον στην αι-
θουσα και δεν τους άφικαν να κερδί-
σουν ούτε μιά σπιθαμή. Πολέμησαν,
τότε, παλλήκαρια ο θωβίρος με
τους φιλέλληνες Γάλλους πολέμι-
στές, ο Δημήτριος Λέκκας, ο Στέ-
φανος Βούλγαρης, ο Προκόπης Κα-
ταντώνης, και ο Κορμακάνος Βικέν-
τιος Πίτσας.

Γι' αυτό και την άλλη μέρα, ο
Καραϊσκάκης έγραψε στον Κολοκο-
τρώνη: «Είπαμε πολλά έκείνος με
την ιδέα του ότι μ'ας έχει σαγιάδες
κι' εγώ με την δική μου ότι είμαστε
έλευτεροι!»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

— Αυτή τη φορά, δεν θα μου γλυτώσεις... κ ο
λέρα!...

(Σκίτσος Ν. Νουμκού)

Άθηναϊκά έπίκαιρα

Η έλπις

Μιά μεσέτηρις Έλπις
κόρη λαμπράς περιήφης
που είε τη συνοικία της, φήμης άρτίως χαιρεί
ήπειλως έναν άνθρωπον να σφάζει με μαχαίρι!...

Πάντα θαρρώ των γυναικών τα μάτια τα μαργιόλα
ήταν «οαίτες» άλλοτε κι' εσχάτως «πολυβόλων».
Τώρα μαχαίρια άρπάζουμε κι' η νεαρή Έλπις
θα έπρεπε καλύτερα να λέγεται... ΛΕ ΠΙ ΣΙ!...

Ο σύζυγος

Αυτός ο σύζυγος προχθές, που σήκωσε το χέρι
και μιά γροθιά κοπάνισε στο προσέφες του ταιρι-
διού, έκείνη φαίνεται, τον γκρίνιαζε κομμάτι,
με τη γροθιά του ο άθλιος, της έδινε τα μάτι!...

Δεν ήταν σύζυγος πιστός του άρέσαν οι τρεχάλες
και με πολλές εφρόνιτες συχνά να ρεμπλεεύη
με άλλους λόγους, έβγαζε τα μάτια του με
(άλλες

και δίχως να σκεφθώ πολύ
έβγαλε μιά και καλή
το μάτι της γυναίκας του, δια να μη ζηλεύει!...

Ο καιρός

Κάθε λίγο και λιγάκι, όλο αλλάζει ο καιρός.
Τώρα έχουμε λιακάδα... τώρα είναι βροχερός.
Το πού μ'ας κάνει ζεστό... μεσημέρι, ψύχρα όληνη
το άπνευμα βροχότα και το βράδυ... νέα ριπή!

Συνειθισμα, είν' αλήθεια, με τα νάζια τα πολλά
του καιρού που μ'ας τα φτιάχνει και σε λίγο τα χαλά.
Και δεχόμαστε όπας να ναιμε υπομονή μας πλείστη
τον καιρό που όλο αλλάζει... σαν τη γυναίκα
(πιστί!...

Οι μετάνειστοι

Υπάρχουν συμπολίται μας, ώσαν θωμάδες άπιστοι,
που άκούη δεν έπίστεψαν ότι κειμήλιος υπαίνει
και με τα κουκουλαρικά, γυρίζουν μετάνειστοι
χωρίς να υπολογίζουν ταινύρω τι συμβαίνει.

Και είπε κάποιος απ' αυτούς: — Μ'α με παροξηνείτε
θα ρας το π'α είλικρινά, πως μάλλον ξεπαλιάζω
κι' αν με τα κουκουλαρικά γυρίσω — τί θεωρείτε; —
δεν έχω κειμήνια... και τα λινά μου βάζω!...

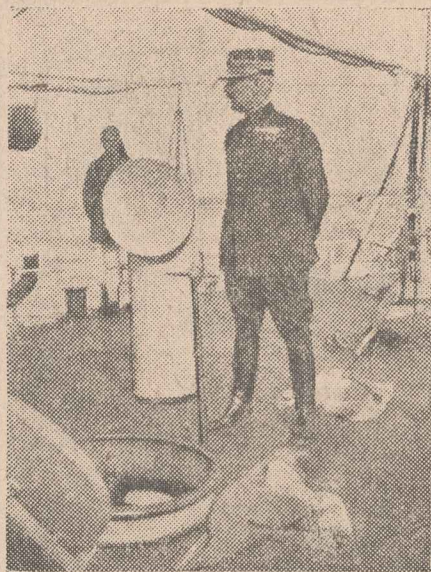
Ο γυμνός

Ήταν νέος ευπρόσπονος, λαμπρός
κι' έτσι μπήκε σ' ένα σπίτι για ναυπρόξ
για μιά κόρη όλο γλύκα
πούχε και μεγάλη προίκα!...

Όμως κάποια μέρα που είδε ζαφνικά
του σπιτιού πολυτελή άσημικό
τα κατάφερε μαζί του να τα πάρη
δίχως διάλου να τον πάρουνε καυπάρι!...

Εγινε άφαντος ο νέος ο λαμπρός
και δεν πήγε πιά στο σπίτι για ναυπρόξ
κι' έτσι απέδειξε, να πούμε με το ζόρι,
πως προτίμησε την προίκα από την κόρη!

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο Πάγκαλος την εποχή που ήταν Δικτάτωρ και Πρόεδρος της Δημοκρατίας

Η νύχτα της συντριβής ΕΝΟΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΟΣ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. Πελίτη

Βέβαια δεν είναι ανάγκη να ερωτηθώ ο στρατηγός Πάγκαλος για να βεβαιώσω ότι η κρισιμότερη στιγμή της ζωής του ήταν η νυκτερινή εκείνη στιγμή της 7ης Αυγούστου 1926 όπου άνηγαυσαν στ' αυτιά του οι πιστολιές των ναυτών του «Ιέρακος» και η βοοντώδης φωνή του πλοίαρχου Καραβίδα. Βιαζομένου να θέσει τέμα στην απροσδόκητη κουρσάρικη σύγκρουση:

— Παραδοθήτε, είδ' άλλως θα βουλιάξουμε την «Πέρινα»!

«Πέρινα» ήταν το μικρό τροπιλλοδόλο που είχε πάρει εαφικά τη τιμή... Ναυαρχίδος του Στρατηγού. Ο Πάγκαλος, ο στρατηγός της Μακεδονίας και της Μικρασίας, ο Αρχιστρατηγός του «Έβρου», έτεματίσε τη στρατιωτική του ζωή και τη Δικτατορία του με μία... ναυμαχία. Έτσι τάφερε η τύχη.

Συνεργάτης του «Ελευθέρου Τύπου» εκείνη την εποχή παρακολούθησε τον Δικτάτορα στην κρισιμότερη στιγμή της ζωής του. Τον είχα ιδεί την προηγούμενη στις Σπέτσες, θριαυβευτή και τροπαιούχον. Υπουργοί, στρατηγοί, πολιτικοί, διπλωμάτες δικοί μας και ξένοι έσπευδαν να καταθέσουν ευλάβως στα πόδια του το φόρο του σεβασμού των. Είχε προηγηθεί μάλιστα μια απόπειρα έναντιον του και το γεγονός έδωσε αφορμή σε έκδηλωση. Τηλεγραφήματα και υποψίσματα από παντού. Οι έφημερίδες δημοσίευαν ύποπρωτικώς τα κυβερνητικά ανακοινωθέντα που έφεραν την υπογραφή του τότε πρωθυπουργού «Αθ. Εύταξία: «Η Α. Ε. ο κ. Πρόεδρος γαίρει άκρας υγείας. Η κατ' αυτού απόπειρα έκίνησε την γενικήν αγανάκτησιν. Έν Σπέτσας πλήρης τάξις έπικρατεί, άθροοι δέ πολίται προσέρρονται ίνα συγχαρώσι τον κ. Πρόεδρον επί τη διασώσει του».

Αυτά για δώδεκα ώρες. Κατόπιν ήρθαν ραγδαία τα γεγονότα. Η άνατροπή της Δικτατορίας ή άποστολή πολειμικού για τη σύλληψη του Πανγκάλου, ή φυγή του με την «Πέρινα», ή νυκτερινή κουρσάρικη διώξις του στις πελοποννησιακές άκτες ή συγκρούσις, ή παράδοσις ή κράτησις του σε μια μικροσκοπική καμπίνα του «Ιέρακος».

Περασμένα μεσάνυχτα στο Πέραμα. Το άντισοπιλλικό έπάνω στο όποιο έκρατείτο δέ μέτρο πολύ λίγων ώδων Πρόεδρος της Δημοκρατίας και Δικτάτωρ, μόλις είχε φτάσει. Οι άξιωματικοί και ναύτες, που εί-

χαν άγουπνήσει όλη τη νύχτα με τα πιστόλια στα χείρα δεν άφηναν κανένα να πλησίαση ούτε στην παραλία. Η διαταγή ήταν ρητή: όποιος έπινειοήση να πλησίαση το άντισοπιλλικό θα ποσοδολληθή χωρίς άλλη διαδοκασία. Καί όμως... Οι «Αθηνοί» περίμεναν νέα! Κάτι έπρεπε να γίνει. Έσωσε την κατάσταση ένας ψαράς. Κυκλοφορούσε άμέοιμος λίγο πιδό πέρα από την άπηγορευμένη ζώνη περιμένοντας τις σφυρίδες του. Δεν είχε ιδέα των νυκτερινών συμβάντων. Ένα γενναίο φιλοδόνημα έκανε το θαύμα του. Πήδησε στη βάσκα πέταξε τη γραβάτα και το σακκάκι του πήρε τα δεύτερα κουτιά κι έκανε τον μορσά. Το σκοτάδι ήταν άρεκότο ώστε να μην έπιτρέπη στον φοροφό άνθυποπλοίαρχο να ιδεί τί είδους ψαράς ήμουν. Γι' αυτό έκανε πώς δεν άκουσα τη διαταγή:

— Αί σείς από κεί με τη ψαρόδασκα! Άπανορεύεται... Φύγετε γιατί θα ποσοδολληώ. Μην πλησιάζετε στο καράβι!...

Μά είχαμε ήδη κολλήσει στο άντισοπιλλικό και σε δυο λεπτά βοέθηκα στο κατάσταση όπου άντίκρουσα βλοσυρότατον και έξαγριαμένο τον κυβερνήτη πλοίαρχο Καραβίδα.

— Έγω έντολήν μου είπε όταν άπεκάλυψα την ιδιότητά μου, να μην έπιτρέψω σε κανένα να ιδεί τον Πάγκαλο. Θά σε θέσω υπό περιορισμόν όν το ποιώ που θα άθουν να τον παραλάβουν.

Δεν μ' έθεσε υπό περιορισμόν «Υποσχέθηκα να μη μετακινήθω από το καροε των άξιωματικών. Καί ύστερα από δέκα λεπτά, όταν είδα να κλείνουν τα νυσταλέα μάτια και να γένουν το κεφάλι του φοροφού της καμπίνας του Πανγκάλου, γλύστοψα μέσα...

Σκοτάδι πίσω. Ο «ένγκλωδισμένος» — κατά το ναοακτισμό του Κονδύλη — Δικτάτωρ κοιμόταν. Φύσιςα το διακόπτη και τον είδα ξεπλωμένο σ' ένα μικροσκοπικό ντιβάνι με το κεφάλι του άκουμπισμένο έπάνω σ' ένα τάβλι. Το γορησιοποίησε έλλείψει μαζιλαριού. Κι' ήταν δυο ώρες πρίν. Πρόεδρος της Δημοκρατίας!

Εύπνησε και τινάχθηκε από τη θέσι του. Τα νυκτερινά δρασματικά γεγονότα είχαν άναστατώσει το νευρικό του σύστημα. Δεν με γνώρισε άμέσως. Κατόπιν όταν διέπιστωσε ότι δεν ήμουν ο άξιωματικός του φοροραρχείου που θάονόταν να τον παρ-

Ο ΚΟΡΣΕΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΕΛΚΟΣ

Η Πορτινική μόδα λανόαρψε και πάλι τον κοροε χάριν της λεπτής μέσης. Οι γιατροί όμως της Αμερικής, εξαπέλυσαν επίθεσι, κατά του κοροε, γιατί, όπως λένε, γίνεται πρόξενο πολλών άσθενειών και ιδιαίτερα μπορεί να προκαλέσει έλκος του στομάχου!

λάδη, κάθησε σε μια γωνιά του ντιβανιού, άκούμπησε το νερό του στο τάβλι και δάγκωσε τα χείλη του. Ξαναείδε τον έφιάλη της φοδερός περιπετείας που τον είχε φυγαδεύσει για λίγες στιγμές ο ύπνος. Διωρόθηκε τη γραβάτα του τα μαλλιά του, το πολύ ταλαιπωρημένο σακκάκι του. Έδγαλε τσιγάρα από μια μικρή βαλίτσα που την είχαν τοιπήσει οι σφαίρες του «Ιέρακος». Προσπάθησε να ναυονελάση:

— Τί περιπέτεια κι' αυτή!... Στ' άπρόοπτα μια ναυμαχία!

Κατόπιν συνωφουόθηκε πάλι και ώντησε:

— Τί γίνεται στην Αθήνα;

Του έξεθέσα τα γεγονότα

— Καί στις έπαογιες:

— Ήσυνία. Οι φορορές έδήλωσαν ότι πειθαοοούν στη νέα κατάσταση.

Αυτό ήταν όλο. Κάποιες άμυδρές έλπίδες που διατηρούσε ως τότε ο Πάγκαλος έσβυσαν. Κι' άονισε να μιλάει για την έλληνοαοεοική συνθήκη, Για τα άνοοτικά ζήτηματα της Μακεδονίας!

Είπε ξημερώσει όταν οι άξιωματικοί του φοροραρχείου ήρθαν να τον τρασάδουν. Δεν έφερε καμιά άντίορησι. Έθεσε μόνα δυο ερωτήσεις που έξωοειοκείαν όλη την ψυχική άνωοία του μόλις προό λίγων παντοδυναμίου Δικτάτορος και Πρόεδρου της Δημοκρατίας:

— Από ποιο δρόμο θα πάμε στην Αθήνα;

— Είναι κλειστό το άυτοκίνητο;...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τά ζωσ άυτοκτονούν

Νευροαθενεία και έρωτική άπελπισία

Πρίν από λίγες μέρες ένας νιυπατής του άγγλικού ζωολογικού κήπου του Τσέστερ έκοψε με τα δόντια του ένα σονοί που κοοέοιαν μέσα στο κλουβί του και που γορησιμευε για τα παιγνίδια του έδεσε τη μια άκρη στο κλαδί ενός δέντρος που είσχωοούσε στο κλουβί έκαμε μια θηλειά στην άλλη άκρη την πέοασε στο λαμό του και κοοεάσθηκε!

Ο φύλακας του άντελήφθη κι' έτοξε να κόψη το σονοί. Αλλά ήταν πολύ άονά! Ο πίθηκος δεν έζούσε πιά.

Οι μαρτυρες της σκηνής βεβαίωσαν ότι όλες οι κινήσεις του ζωσ φανίντουσαν μελετημένες κι' ότι επρόκειτο άσφαλώς πεοί άυτοκτονίας από νευροαθενεία!

Άποδεικνύεται έτσι ότι ένουν άδικο εκείνοι που ύποστηρίζουν ότι το ζωσ ένουν ένστικτον με τη μορφή μιας τυφλής και άθέλητης παροουήσεως που έξωθει σε προάξει έξενε προς τη λογική. Ένας πίθηκος που άυτοκτονεί έχει ποοφανώς θέλησι και άντίληψη.

Η πεοίπτωσης αυτή άυτοκτονίας νιυπατής δεν είναι ή μόνη. Λίγο πρίν απ' τον πόλεμο είχε άυτοκτονήσει κι' ένας άλλος από έωοτα!

Αυτός άήκε σ' ένα μεγάλο τσίροκο του Λονδίνου παρακολουθούσε δέ κάθε βοάδη με ζωπιδ ένδιαφέρον τις άσκήσεις μιας άοαίς άκοοβάτιδος. Όταν τελείωσε το συυδόλαό της ή νέα νυνάικα έφυγε απ' το τσίροκο. Την ήμέσα εκείνη ο πίθηκος δεν θέλησε να φάη τίποτε και γούλλιζε διαοκώς παραπονεμένα. Τη νύχτα μ' ένα κουτί σπύοτα που είχε κλέψει έθαλε φωτιά στα άνωοα του κελλιού του. Το πρσί βοήκαν το πτώμα του άπανθοακωμένο!

Η έρωτική άπελπισία έσπρωξε έπίσης μια λέαινα του Σέντοαλ Πάρκ της Νέας Υόρκης ν' άυτοκτονήσει τελευταίως με το μέοον της άσιτίας έπειτα απ' το θάνατο του άσενικού συντρόφου της.

Δεν πρόεπει να μας κάνουν έντύπωσι όλα αυτά τα πεοισατικά. Τί άλλο από άυτοκτονία είναι π. χ. ο θάνατος των πιστών εκείνων σκύλων που όταν πεθάνη ο κύριός τους μένουν επί ήμέρες υπστικό πάνω στον τάφο του ως πού να έπέλθη το τέλος τους.

Και μερικά πιστά και νοήμονα άλογα προτίησαν να πεθάνουν από άσιτία όταν άντελήφθηκαν ότι ο κύριός τους απέθανε ή σκροτώθηκε στη μάχη.

Το στοργικό φιλί του μικρού ποιδιού στη μητέρα.

Πραγμάτεια απ' όλες τις πολιτισμένες έποχές κι' απ' όλους τους έξουενισμένους λαούς απ' όλους τους θάρους της λαϊκής ή της σοφής μούσας κι' απ' όλους τους κοοιτοίαν είναι θρησκευτικά φυλαγμένα για τον έρωτα. Τά χείλη τραγουδούν τα χείλη, την άσπαστη χαρά τους, όταν σμίγουν φλογισμένα από άγάπη. Αυτό το ποιημα της έπαφής, που λέγεται φιλί και είναι ο ύπεροχος πρόλογος στην τελική, τη συνταρακτική δόνησι της άγάπης, την άπόκτησι.

Σ' όλες τις πολιτισμένες χώρες της Εύρώπης — και προ πάντων στη Γαλλία — τά χείλη των κοριτσιών είναι θρησκευτικά φυλαγμένα για τον έρωτα. Και μονάχα για αυτόν! Σε τέτοιο σημείο, μάλιστα, που οι πεοισότερες κοπέλες φαντάζονται, ότι όλος ο φυσικός έρωτας, σονοφίζεται σ' ένα φιλί στο στόμα. Και μια Γαλλίδα πολύ έζνη και πολύ μορφωμένη — ή κυρία Άνταμ — διηγείται σ' ένα χαριτωμένο και πολύ διαποτιστικό βιβλιαράκι της την τρομαρά που ήρε, όταν ήταν κοπέλα απ' το φιλί ενός άνωοτου: «Πεοατούσα, δειλινό, στο δάσος της Βουλώνης, προς το μέρος της λίμνης. Ένας νέος, που με παρακολούθοσε, χωρίς έγω να τον έχω άντιληφθεί, μ' άσπαξε εαφικά απ' τη μέση με φοδερή δύναμι, με γύρισε άσπρασιά κι' με φίλησε δύνατο στο στόμα. Άν μπορώ να περιγράψω την συναιπτική έντύπωσι! Άμύνηκα, τον έσπρωξα μακριά, με θυμό, με φρίκη κι' άηδία, όπως πετούμε από πάνω μας ένα φίδι, που τυλίχτηκε άπαρα όρητο στο κορμί μας. Γύριστο στο σπίτι μου με κλάματα. Είχα την έντύπωσι, ότι αυτός ο άνωοτος μου ήρε την άνωοτήτά μου!»

Κι' είναι, άλήθεια, σαν να δίνη μια κοπέλα την άνωοτήτά της όταν παραχωρεί το στόμα της. Ο λόγος είναι άπλοόςτατος: Άν έδρα της άφής κι' έπιφάνεια έπαφής είναι

Το άγνόν φιλάκι της παιδικής ηλικίας.

όλο το ανθρώπινο σώμα, όλο το δέρμα μας, στο στόμα όμως, στα χείλη, συγκεντρώνεται κι' άποκορυφώνεται όλη ή εύαισθησία του δέρματος. Κι' έλες οι έντυπώσεις της έπαφής σ' αυτή την πεοιόγη, ένουν άμεσο σύνδεσμο, άμέση και μυστική σχέση με τον κεντρικό, έρωτικό μηχανισμό μας. Οι συνέπειες ενός φιλιού στο στόμα είναι συνήθως άναπόφευκτες και σοδαρές.

Αυτό το φιλί στο στόμα που είναι το πραγματικό, το άληθινό έρωτικό φιλί, άν και το καλλιέρησαν και το άνώδειξαν οι άνθρωποι και ο πολιτισμός τους, το δίδαξε όμως ή φύσι πρώτη. Όλα σχεδόν τά ζωσ άοιγίζουν από το φιλί τους έρωτές τους. Το φιλί των έντόμων είναι μια άδρότατη έπαφή των κερεών τους. Ακόμα όμως καλλίτερα θέλουμε το σκίσο του φιλιού στα μαστοφύορα. Τά σκυλλιά, τ' άλωνα, τ' κατόικια, όλα τά τετραπόδα φιλιούνται, όταν άγαπούν. Φιλιούνται με τη γλώσσα στη μούσοδα και στ' αυτιά προ πάντων. Φιλιούνται ακόμα και με μικρά χείδευτικά δαγκάματα στις πιο λεπτές πεοιοχές. Μά πιο γραφικά και πιο άωρα φιλιούνται τά πουλιά και προ πάντων τά πεοιστέρια. Ράμφος με ράμφος,

άγαπούν. Φιλιούνται με τη γλώσσα στη μούσοδα και στ' αυτιά προ πάντων. Φιλιούνται ακόμα και με μικρά χείδευτικά δαγκάματα στις πιο λεπτές πεοιοχές. Μά πιο γραφικά και πιο άωρα φιλιούνται τά πουλιά και προ πάντων τά πεοιστέρια. Ράμφος με ράμφος,

Η ιστορία και ή σημασία του

γλώσσα με γλώσσα. «Καταγλωττισμό» λέγαν οι άρχαίοι. Έλληνες αυτό το φιλί. Και πιστευαν ότι ο άνθρωπος τότε διδαχθή από τά πουλιά.

Όσο το έρωτικό φιλί, όπως το έξεοω ήμερα όλοι οι λαοί της Εύρώπης — εκτός από τους Λάπωνες — είναι λαοοδίδι καλλιερημένο στο θεοικηπτό του πολιτισμού της λευκής φυλής. Σ' άόκληση την άνατολική Ασία είναι άνωοτο το φιλί. Ο μεγάλος, έλληοικής καταγωγής, Γιαπωνέζος συγγραφέας, ο πεοίφη-

Όσο το έρωτικό φιλί, όπως το έξεοω ήμερα όλοι οι λαοί της Εύρώπης — εκτός από τους Λάπωνες — είναι λαοοδίδι καλλιερημένο στο θεοικηπτό του πολιτισμού της λευκής φυλής. Σ' άόκληση την άνατολική Ασία είναι άνωοτο το φιλί. Ο μεγάλος, έλληοικής καταγωγής, Γιαπωνέζος συγγραφέας, ο πεοίφη-

Το ίδιο συμβαίνει και σ' όλες άγεδόν τις μούσες φυλές της Αμερικής. Οι έρωτεμένοι δέ φιλιούνται. Ότε οι κάτοικοι του άρπιλάνοου της Μελανισίας έξέρουν το έρωτικό φιλί. Οι Κινέζοι πάλισα, ήρωοι το φιλί των έωωπαίων τόσο άποκοοιστικό, ώστε οι μητέρες στις ναλλικές άποικίες της Κίνας, όταν θέλουν να κοθήσουν φρόνιμα τά μικρά τους, τά φοδερίζουν:

— Σωπάτε, γιατί θα σας παραδώσω στο φιλί των Εύρωπαίων!...

Σ' αυτή τη φυλή, όπως και σε μεγάλο μέρος των

Το παθητικό φιλί των έρωτευμένων.

Ινδιάνικων φυλών, στη Λαπωνία και στους Γιακούτες της Σιβηρίας, το έρωτικό φιλί δίνεται με τη μύτη κι' έχει καθαρά όσοπτικό χαρακτήρα. Άντι να λένε «φιλήσε με», στον έρωτικό τους ένθουσιασμό, λένε, με τρυφερά σπυμένη φωνή:

— Έλα, άγαπημένο μου! Μόρσιέ με!... Αυτό το φιλί το μελέτησε και τότε περιγράψει ένας σοφός έρευνητής, ο Έντζου. Γίνεται σε τρεις χρόνους. Άκουμπουν τη μύτη τους στο μάγουλο του προσώπου που άγαπούν. Έπειτα είσπνεύουν δύνατα με το ρουθούνια για κάμποσα λεπτά, χαμηλώνοντας τά έλέφασα. Και τέλος πλαταγίζουν ελαφρά τά χείλη, χωρίς όμως να τ' άγγίζουν καθόλου στο μάγουλο του προσώπου που φιλούν.

Στην Εύρώπη καθυστέρησε την άναπτύξη του φιλιού, στη μορφή που έχει σήμερα, ή θρησκεία. Ήταν τύπος θρησκευτικός, φιλοόσαν τ' άγια λείψανα, τίς άγιες εικόνες, τά χείρα των επισκόπων, τά πόδια του Πάπα. Δεν είναι πολλοί αιώνες που το φιλί πήδησε από τη θρησκευτική πεοιοχή στη μαγεμένη χώρα της άγάπης, για να γίνει από τά πιο νοητευτικά της όπλα στο γλυκύτατον ένώνια για την κατάκτησι. Από τη μυσταγωγία της εκκλησίας πέοασε στη μυσταγωγία του έρωτα. Το φιλί άποτελεί την πρώτη μύση στο ωστήριο του. Όσο και να τη ή γλώσσα όταν κεράζει με λέξεις τον έρωτα, δέ θα καταφέρει ποτέ να μιλήσει άσφαλέστερα και βαθύτερα, παρά όταν σωπαίνει, άνιχνεύοντας και μεταδίδοντας έωοδα τά φίλτρα της άγάπης στο πλαίσιο που έχει νικητή πιά και μπαίνει στο λυγρό της Γοναίκα. Πούχει δώσει το στόμα της, έχει δώσει την κορδιά της, τάχει δώσει όλα. Το φιλί είναι ή κόκκινη σφραγίδα στο θείο συμβόλαο της άγάπης — μια σφραγίδα που κερώνει την παντοδυναμία της άφής στο άσάλλιο του έρωτα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
της Ακαδημίας Αθηνών

Το τρυφερό συζυγικό φιλί.

ΠΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΗΚΕ το μικρόβιο της χολέρας

Ο θρίαμβος του Ροβέρτου Κώκ

Το ξέσπασμα της χολέρας στην Αίγυπτο, φέρνει στην επικαιρότητα για μια ακόμα φορά τον αγώνα που έγινε μεταξύ των διασημωτέρων μικροβιολογικών πατρών από 60 χρόνια πριν. Ήδη αυτή η γλώσσα, για την ανακάλυψη του μικροβίου της χολέρας, της φασιδίας.

Στα 1883 η ασιατική χολέρα χτυπούσε, όπως και τώρα την πόρτα της Ευρώπης. Η απείσθη επιδημία, είχε ξεκινήσει από τη Φωλιά της, τις Ινδίες, είχε περάσει με υποτροπιάζον τρόπο πάνω από τη θάλασσα και την έρημο κι είχε σταθεί στην Αίγυπτο, όπου έκανε θραύση στην Αλεξάνδρεια και στο Κάιρο. Οι δόμοι των δύο αυτών πόλεων είχαν νεκρωθεί, κι ο πανικός είχε κυριαρχήσει παντού. Ολόκληρα χωριά πυρπολήθηκαν από το άγριο πλήθος, για να εμποδισθεί — όπως νόμιζαν — το ξέσπασμα της επιδημίας. Έν τώ μεταξύ τα κατοικίδια σπορίδια είχαν αποθρασυνθεί. Καθημερινά έγινοντο φόνοι, ληστείες, βιασμοί. Το άπιαστο μικρόβιο της επιδημίας σκόρπιζε παντού τον θάνατο. Γεοί άνθρωποι προσεδάλλοντο το πρωί και το απόγευμα ή τη νύχτα χανόταναν από τα βάσανα της ζωής.

Η Ευρώπη είχε τρομοκρατηθεί. Οι κάτοικοι της περιέμεναν από στιγμή σε στιγμή να ξεσπάσει η επιδημία και στις χώρες τους.

Τότε, δύο από τους μεγαλύτερους Ευρωπαίους επιστήμονες, που ήταν ταυτόχρονα και ασπιδόχοι έχοροι ο Λουδοβίκος Παστέρ και ο Ροβέρτος Κώκ, άρχισαν έναν κοινό αγώνα για την ανακάλυψη του μικροβίου.

Ο Κώκ πείνοντας μαζί του τον άγνωστο βοηθό του Γκάφφιν ξεκίνησε από το Βερολίνο για τη χώρα του Νείλου, όπου έλαβε με μικροσκοπία κι ένα ολόκληρο ζωολογικό κήπο από πειραματόζωα.

Από την άλλη μεριά ο Παστέρ — έπειτα από ίδιος ήταν απασχολημένος με την θεραπεία της λύσσας — έστειλε στην Αίγυπτο τον διάσημο μικροβιολόγο Έμιλ Ρόν και τον βοηθό του Τζουγιέ, το νεότερο από όλους τους γιατρούς της Ευρώπης.

Μόλις έφτασαν στην Αίγυπτο οι δύο άποστολές άρχισαν τον σκληρό αγώνα για τη σωτηρία των κατοί-

κων. Μερόνυχτα ολόκληρα δούλευαν στα εργαστήριά τους χωρίς φαγητό και ύπνο, τρεμάγοντας και μελετώντας τα πτώματα των Αλεξανδρινών που είχαν πεθάνει από χολέρα. Στα ύψος και μουλιασμένα εργαστήρια, όπου είχαν προετοιμάσει εγκαταστάσεις έπαιοναν διάφορα υγρά από τα πτώματα των Αιγυπτίων και τα εμβολίαζαν σε γερά σκυλιά, και πιθήκους, σε κόττες και ποντίκια.

Ένώ, όμως, οι δύο αυτές αντίζηλες-δυάδες των επιστημόνων συνέχιζαν τον αγώνα τους κατά της επιδημίας, η χολέρα άρχισε ξαφνικά να περιορίζεται. Δεν είχαν βρει ακόμη το μικρόβιο κι άρχισαν τη γκρίνια όταν είδαν την αράρεση να υποχωρεί και να τους ξεφεύγει η εύκαιρία να πιάσουν τη λεία τους.

Ο Κώκ και ο Γκάφφιν έτοιμάζονταν να γυρίσουν στο Βερολίνο, όταν ένα πρωί ένας κατατομαγμένος αγγελοφόρος τους πληροφορήθηκε: «Ο δόκτωρ, Τζουγιέ της Γαλλικής άποστολής πέθανε από χολέρα!».

Ήταν το τελευταίο θύμα! Ο Γερμανός Κώκ και ο Γάλλος Παστέρ μισούσαν πολύ ο ένας τον άλλο, όπως είπαμε. Τώρα όμως ο Κώκ πήγε στον Ρόν που πεινούσε για το θάνατο του συναδέλφου του και του πόσος εις τη βοήθειά του. Έξέδωκε στο φέρετρό του Τζουγιέ κατέβασε ένα στεφάνι: «Είπε πολύ απλά — είπε — αλλά είναι από δάφνη, όπως ταιριάζει στους νεκρούς».

Έπειτα από λίγο ο Κώκ γύρισε στο Βερολίνο. Δεν υπορούσε όμως ν' άσκησι τις έρευνές του στη μέση.

Ύστερα λοιπόν από ένα μήνα, έφωδιασμένος με πενήντα υνίστατα ποντίκια ξεκίνησε για την Καλιφόρνια των Ινδιών. Εκεί τα κρούσματα της χολέρας ανήγοντο σε γιγανθίες. Ο Κώκ δούλεψε σκληρά, αντιμαρτυρώντας ο ίδιος φοβερούς κινδύνους. Όπως στο τέλος νίκησε! Έπειτα από κοπιαστικές νεκρώσεις σ' εκατοντάδες πτωμάτων χολερισμένων Ινδιών, βρήκε τον περίφημο βακίλλο που μοιάζει σαν κόμμα.

Πολύ γρήγορα κατόπιν ο Κώκ έμαθε πως να καλλιεργή το μικρόβιο μέσα σε ζελατινα βανιλίνω ζωμού. Έπειτα πήρε τα μικρόβια και τα τοποθέτησε με μια ειδική ουσία μέσα σε άποστειρωμένα σωληνάκια.

Έφωδιασμένος, τέλος, με τα φοβερά αυτά σωληνάκια ξεκίνησε ο Κώκ για τη Γερμανία. Εκεί τον υποδεχθηκαν σαν μεγάλο στρατηγό που επέστρεψε νικητής από τον πόλεμο. Ένας μόνο τον κορόιδευε: ο γέρος καθηγητής Πεττενκόφερ του Μονάχου που δεν πίστεψε ότι ο Κώκ είχε ανακαλύψει το μικρόβιο της χολέρας. Για να τον κοροϊδέψει μάλιστα περισσότερο του έγραψε:

«Στείλτε μου μερικά από τα δέθεν μικρόβια της χολέρας και θα σας δείξω πόσο είναι ακίνδυνα!»

Ο Κώκ του έστειλε ένα σωληνάριο γεμάτο από φοβερά μικρόβια. Και ο παράτολμος Πεττενκόφερ έκανε κάτι που ούτως το έμαθε ο κόσμος ανατρίχιασε: Κατάπιε ολόκληρο το περιεχόμενο υποστάσε με μια συγκέντρωση γιατρού, και είπε: «Ας δούμε τώρα αν θα πάω χολέρα!» Μέσα στο σωληνάριο υπήρχαν εκατομμύρια μικρόβια, άρεκα για να εξοντώσουν ολόκληρο σύνταγμα. Και όμως — μυστήριο! — Πεττενκόφερ δεν έπαθε τίποτα! Η σωτηρία του μένει ως τώρα άγνωστη.

Άσχετα όμως μ' αυτό το μυστηριώδες φαινόμενο, οι πολυπείδες έρευνες του Ροβέρτου Κώκ είχαν το ποθητό και σωτήριο αποτέλεσμα. Την ανακάλυψη, δηλαδή του μικροβίου της πιο επικίνδυνης επιδημίας.

Τὰ δαύματα του χαρτιού

Χάρτινα αδιέξοχα, γαλέτσες κλπ.

Μέσα στους 20 περίπου αιώνας της ιστορίας του, το χαρτί προκάλεσε αλλεπαλλήλες επαναστάσεις: Πρώτον, έπετρεψε τη μεγάλη διάδοσι των εντυπών. Δεύτερον, συνετέλεσε στην καταληκτική πρόοδο των μεθόδων συσκευασίας. Σήμερα λοιπόν δημιουργεί μια τρίτη επανάσταση, ανατρέποντας τις αντιλήψεις μας... περί του τι είναι το χαρτί!

Νομίζετε ότι το χαρτί δεν έχει αντοχή; Κι όμως υπάρχουν στην Αμερική σπιτικά χαρτίνα, που αφιερώνουν τη μανία των στοιχείων της φύσεως. Επιστολές, αεροπλάνα με φτερά από χαρτί πετούν με ταχύτητα 650 χιλιομέτρων την ώρα.

Ξερετε ότι το χαρτί καίγεται; Κι όμως, με μια νέα μέθοδο, γίνεται άφλεκτο τόσο που κατασκευάζονται ακόμη και στακτοδόκια χαρτίνα.

Πιστεύετε ότι το χαρτί δεν αντέχει στο νερό; Κι όμως ριχθηκαν μέσα στους καταρράκτες του Νιagara χαρτίνα τουβλάκια με αλευρί, και βρέθηκαν μετά 7 ώρες με το περιεχόμενό τους τελείως στεγνά.

Οι ειδικοί φρονούν ότι δεν απέχει πολύ ο καιρός που θα φορούμε ρούχα χαρτίνα, θα τρώμε σε πιάτα από χαρτί όμοιο σαν πορσελάνη, θα περπατούμε πάνω σε χαρτίνα χαλιά... κι' όλα αυτά μέσα σ' ένα σπιτικό χαρτίνο!

Η πρώτη ύλη του χαρτιού είναι διάφορες φυτικές ίνες, από ξύλο, άχυρα, κοτόνια φυτών κλπ. Οι ίνες αυτές πολτοποιούνται, κοπανίζονται, ψυχονται και υποβάλλονται σε χημική καταργασία, με την οποία απαλλάσσονται από μια ουσία που λέγεται «λιγνίνη». Έπειτα συμπιέζονται δυνατά και μεταβάλλονται σε χαρτί. Κατόπιν, το χαρτί αυτό πρέπει να υποστεί ώριμες καταργασίες, για ν' αποκτήσι τις παραγινόμενες ιδιότητες που αναφέρουμε πιο πάνω.

Έχομε γραφεί κι' αλλού για ένα ειδικό χαρτί που δεν χάνει δύναμη την αντίξοχη του όταν βραχεί. Όταν επινοήθηκε για πρώτη φορά, υπεδέλησε σε απίστευτες δοκιμές: Ισορρέζην 20 φορές, έπειτα το διπλώσαν και το ξεδιπλώσαν επανειλημμένως, το φέρωσαν με μολύβινα ακόντια, το πέτασαν μέσα στη λαμπή, το αλεψαν γράσο το βούτηξαν σε βενζίνη, το έδωσαν μέσα σε σαπουνάδα, το στερώνσαν σε μια έπιπεδη επιφάνεια και πέρασε από πάνω του ένα ολόκληρο σύνταγμα κι' ένα ταγκ. Κι' όμως, το θαυματουργό χαρτί δεν διατήρησε παρα ελαχίστη ίχνη αυτών των δεινοπραγμάτων του...

Έπειτα από τέτοια επίτυχια κατασκευάσθηκαν από το χαρτί αυτό 400.000.000 χαρτες για τον αμερικανικό στρατό.

Απ' το ίδιο χαρτί κατασκευάζονται τώρα σακκία για τη μεταφορά γεωργικών προϊόντων, φορτία φυγεία τροφίμων κλπ. Υπολογίζεται ότι έχει βρη περισσότερες από 300 χρησιμοποίησεις.

Ένα χαρτί, που δεν αφίνει νευροδίναν αντικαθιστά περιφημα τα πανιά για το σκούπιαμα των πιάτων, και πετιέται αφού χρησιμοποιήθει μία φορά. Ένα άλλο πάλι, προωριωμένο για το ξεσκόνισμα των έπιπλων, είναι έμποτισμένο μ' ένα βερνίκι που τα γυαλίζει συγχρόνως.

Υπάρχει επίσης ένα χαρτί έπαλειμμένο με πλαστική ουσία, που δεν λαδώνεται ποτέ μπορεί δε να πλυθεί με νερό και σαπούνι.

Κατασκευάζονται ακόμη χαρτίνα μπιμπερόν, που μπορούν να ξεπλυθούν με νερό και να πεταχτούν έπειτα από κάθε χρησιμοποίηση. Επίσης χαρτίνες ποδιές για νοικοκυρές, που πλένονται και που δεν παίρνουν φώτια.

Απ' το άφλεκτο αυτό χαρτί — ένα απ' τα θαύματα της σύγχρονης βιομηχανίας — έφτιασαν κατά τον πόλεμο καλυμματα για καμουφλάρισμα πυροβόλων που δεν άναβαν ποτέ, όσο μεγάλη θερμότητα κι αν ανέπτυσε το πυροβόλο. Αν το χαρτί αυτό χρησιμοποιήθ στην οικοδομική θ' αύξησε πολύ την αντοχή των σπιτιών στη φωτιά.

Έπειτα από λίγο καιρό, θα υπάρχουν σεντόνια και μαξιλαροθήκες από χαρτί που θα καταργήσουν τη μπουγάδα, γιατί θα πετιούνται όταν λερώσουν. Το ίδιο έα γίνεται για τα χαρτίνα εσωρούχα κάλτσες, κλπ.

Όταν βρέχη θα μπορεί ν' αγοράζει κανείς πάμφθινα απ' το πρώτο περιπτέρο χαρτίνα αδιέξοχα κουκούλες και γαλέτσες...

Ένα ειδικό χαρτί τοιχετορίας, έμποτισμένο με Ντι - Ντι - Τι, διατηρεί την ενεργειά του επί 2 χρόνια. Οι μύγες κάθονται πάνω του και ποφούν. Άλλο ανάλογο είδος χαρτιού χρησιμοποιείται για την περιτύλιξη μάλλινων ειδών και την προφυλάξη τους απ' το σκώρο.

Υπάρχει ακόμη ένα χαρτί, ειδικά κατασκευασμένο, με τόσο αντοχή ώστε ένα κομμάτι του στεραιμένου ανάμεσα σε δύο καρέκλες συγκρατεί βάρος 1.400 κιλών! Τέτοιο περίπου είναι κι' εκείνο που άρχισε να χρησιμοποιείται για φτερά αεροπλάνων, όταν σπάνιζαν τα μέταλλα.

Κατασκευάζονται επίσης σωληνές χαρτίνοι για νερό ή για οξυγόνο!

Τα χαρτίνα σπιτία, για τα οποία κάναμε λόγο στην άρχη, αποτελούνται από χαρτί φθινότοτο, έμποτισμένο με θειάφι. Στοιχίζον μόνον 50 δολάρια. Τα κομμάτια τους μεταφέρονται έτοιμα και συναρμολογούνται επί τόπου. Αντέχουν δε επί πολλά χρόνια.

Η Σοφία Βέμπε
ΣΙΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Το μεγάλο της όνειρο

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Οκτώβριος. — Συνήθισμα να θεωρούμε την Αμερική χώρα παρασούων. Τους Αμερικανούς εκκεντρικούς. Τους Έλληνες της Αμερικής εξομερικανισμένους. Αλλάζει έκκεντρικούς κι' αυτούς. Και είναι. Και κάτι παραπάνω μάλιστα. Υποφέρουν από ονομασμο. Ο ονομασμο τους συνιστά στο να διατηρούν φανταστικά ότι αποτελεί ελληνική παράδοσι. Δεν υπάρχει κανένα. Δεν υπάρχει ελληνικό σπτή δίχως εικονοστάσι και καντήλι. Δεν υπάρχει ελληνική δίχως ελληνική έκκλησις. Δεν υπάρχει ελληνισμοσύνη που να μη χορεύει το χορόπιο των καλαματιανών ή την κραμακούνα. Αν παντρευτείς κομμάτι απ' αυτές, που να είναι έως 22 χρονών, έχεις μια πιθανότητα 80% να είσαι ο πρώτος πραγματικός άντρας στη ζωή της. Πέραν των 22 χρονών δεν έχεις πιθανότητα να βρεις κομμάτι, γιατί έχουν όλες παντρευτεί. Τα παιδιά τους — δηλαδή η τρίτη γενιά Έλλάνων στην Νέα Κόσμο — μόλις ανήλθουν το στόμα για να μιλήσουν στην Αμερική θα πουν «καλημέρα» Έλλανη.

Αυτά όλα και άλλα πολλά συμβαίνουν εδώ. Έν σ' έμας, στην έξελιγμένη Αθήνα συκαθόκα την κορανοκούνα, και μαθαίνουμε στους ελαχίστους πλέον απογόνους μας το «γκούντ - μόνρινγκ» πριν από την «καλημέρα». Ώστόσο δεν σπώνουμε κουδέντα για τον πατριωτισμό μας τον όποιον έβωρούμε κάτι το έντελως άσχετο με τη μανία μας να μη χανούμεθα διαρκώς παραδόσεις έθιμων και νόμων.

Και, πάντοτε, οι Αμερικανοί είναι οι έκκεντροί. Έδώ, λοιπόν στην χώρα των παραδόξων όπου ωστόσο όλα είναι απλά και λογικά και έχουν τη δικαιολογία του κοινού νου — ό,τι δηλαδή άκριθως μας λείπει — εδώ αγαθούν φαντασικά μερικά Έλλανη είδη: Το λάδι, το κονιάκ και τη Σοφία Βέμπε. Έλλανηκό λάδι, κονιάκ και τους τελευταίους ή τους πιο παλιούς και ξεχωρισμένους δόκτορες της Σοφίας θα τους βρή σε κάθε σπικό. Τόχους καιάρι να σου φτιάξουν μια σαλάτα Έλλανηκή, να σου σερβίρουν ένα ποπράκι κονιάκ ή να σου βάλουν ν' ακούσεις το «Παίξε Τσιγγάνες».

Όταν λοιπόν η Βέμπε ήρθε στην Αμερική 800.000 Έλλανες που υπάρχουν εδώ το έταξαν ως σκοπό να την ίδουν

και να την χειροκροτήσουν. Αποτέλεσμα: Οπουδήποτε αποφασίση να παρουσιασθή τα είδη της Έλλανης, έφτασε η βδομάδα ένωπιερα. Έως τώρα έχει τραγουδήσει δυο φορές στο φημισμένο «Καρνετζι Χάλλ» της Νέας Υόρκης (3.000 θέσεις), μια στην Όπερα του Σικάγου (5.000 θέσεις), μία στο «Μασονικό Αντιπόριουμ» του Νηπρότ (4.600 θέσεις), στο «Σύμφωνο Χάλλ» της Βοστώνης (2.700 έσεις) στο «Καρνετζι Χάλλ» του Πίτσμπουργκ (1.200 θέσεις) και σε άμετρες Έλλανηκές χοροσπεριόδες που συγκεντρώνουν ή κοθεμία από δυο έως πέντε χιλιάδες χορευτές!

Έξω από τις άνωτέρω εμφανίσεις της η Σοφία Βέμπε έχει συμβόλαια να τραγουδήσει στις 9 Νοεμβρίου στο «Σύμφωνο Χάλλ» της Βοστώνης για δεύτερη φορά, στις 27 στη Βολτιν, στις 5 Δεκεμβρίου στη Φιλαδέλφεια, στις 18 στην Ουάσινγκτον, στις 21 στο Μπρίτζμпорт, στις 13 Ιανουαρίου στο Σικάγο και συνεχίσει στο Νηπρότ το Κλήδελαν, το Σαιν Λούις ενώ περιμένει σειρά προτάσεων για να πάη στην Κολοφόρνια και τον Καναδά. Στο μεταξύ έτοιμάζει σε δικό τους εκδοσί καινούρια τραγούδια της που τα τραγουδά για την δική της εταιρία την «Βέμπε Ρέκοντς» που ιδρύθη για την έκμεταλλευσι των δίσκων της σ' όλο τον άλλο κόσμο και συνεργάζεται με άλλες Αμερικανικές εταιρίες. Παράλληλα μ' αυτές οι Αμερικανικές τραγουδι να να παρουσιασθή το κειμήλι σ' ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα του Μπρόντγουοι, το «Ρόζν» όπου την ζητούν διαρκώς κι' διαρκώς αναβάλλει γιατί θέλει με την ευκαιρία αυτή να δοκιμάσει τις δυνάμεις της μπροστά σε καθαρά Αμερικανικό κοινό. Αν επιτύχη στην δοκιμή αυτή τότε οι όριζόντες που της άνοιξε η άγαπητή την Έλλανη της Αμερικής θα φτάσουν σ' έκτασεις άνυπολόγιστες.

Όλα αυτά θα κρατήσουν τη Σοφία Βέμπε για πολλόν καιρό μακριά από την Αθήνα. Τ' όνειρό της όμως είναι ένα όνειρο άθνηακό: Η φιλοδοξία της συνδέεται με την αναγέννησι του Έλλανηκού μουσικού θεάτρου στον τόπο μας. Πολλοί φίλοι της, της λένε ότι άδικα θα κούπιας και θα χάσι ό,τι κερδίζει εδώ. Η Σοφία όμως έχει εμπιστοσύνη σε δυο γνώριμα κι' άγνωστα της (ατού): Στο τραγούδι της και στο άθνηακό κοινό. Ουσικά άνεργα οι φιλοδοξίες πρέπει προς το παρόν να περιμένουν να περάσι η πραγματικότητα. Και η πραγματικότητα είναι ίσως ίσως πιο άμορφη. Ίσως όταν την χειροκροτούν μ' ένθουσιασμό άκόρητο χιλιάδες χιλιάδες σε μια βιομηχανική παρέλασι της από καλλιτεχνικούς θριάμβους που για πρώτη φορά γυαλίζει Έλλανη καλλιτέχνης εδώ στην Αμερική.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διχύνιο μετά άαχρών

Η γνωστή και άρ' ποτατή βεντέτα του Χολλνγκουντ Γερνή Γκάρσον ζήτησε διαζύγιο, γιατί προσέβληθε θανάσιμα η επανγλυμτική της αξιοπρέπεια. Πράγματι, ο σύζυγός της, ο άθλοποιός Ρίτσοντ Νέυ παρεφάρθηκε και της είπε σ' ένα καινή τους:

— Είσαι μία άθλοποιός τελείως μένη πιά!

Ο άθλοποιός άναγνώρισε ότι μία τέτοια προσβολή είναι βέσμιος λόγος διαζυγίου και δε χίκη την αίτησι της Γερνή Γκάρσον. Μετά τη διαδοκίσις η άθλοποιός έβλεπε τα κλάμματα, άλλως δε ότι δεν σκοπεύει να ζητήσει διατροφή.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ Ιού άρεσε να τον ζηλεύουν

Αν είναι της μοίρας σας να παντρευτείτε ζηλιάρη γυναίκα, σάς κλαίν τα μάτια μου. Άλλά τα μάτια μου δεν μπορούν να κλαίει πολλούς, γιατί κούραζονται. Θα κλάψουν μόνο τον Πέτρο ψ. — έναν καλό μου φίλο — που ήταν της μοίρας που να πάη αυτό το άτυχημα που είπαμε κι' έφτασε ο λαμπρός αυτός άνθρωπος στο σημείο να τον βλέπεις και να τον λυπάσαι από βάθος καρδιάς. Ο κούμενος ο Πέτρος παντρεύτηκε μια ζηλιάρη γυναίκα. Τη Λιλή.

Η κυρία Λιλή φανερώθηκε ζηλιάρη από τον καιρό που ήταν ακόμα δεσποινίς Λιλή. Απ'ό την έποχή, δηλαδή από αυτή που ο Πέτρος ήταν έρωτευμένος κι' άρραβωνισμένος. Απ'ό τότε που έκ'νε φοβερές σκηνές ζήλειας, άδικες φυσικά και τον τυραννούσε τον άνθρωπο. Άλλά έμεις οι άντρες είμαστε ήλίθιοι και κοντόφθαλμοι. Συννάμε κι' άνοίγουμε τα μάτια μας άφου παντρευτούμε και ύστερα χτυπάμε κάποτε το κεφάλι μας στον τοίχο, αν είναι γερός. Όταν μπλέξουμε με μια κοπέλλα, μας άρσσει να μας ζηλεύουν. Οι σκηνές της ζήλειας, τα νεύρα τα δάκρυα, τα παράπονα, τα πεισματικά τυπώματα του ποδιού όλες αυτές οι γοργινούρες του τυραννικού αίσθηματος που έσπρωξέ το μακαρίτη τον Όθελλο να πνίξη τη Δυσδοιμόνα, κολακεύουν τον έγωισμό μας και τη ματιοδοξία μας. Ουαίμοι τότε τον Πέτρο που έρχόταν χαστούμενο: να μου άναγγείλη κάθε τόσο:

— Σήμερα είχαμε άλλη ιστορία! Μεγάλος καινήσι γιατί, λέει, κτύπησα μια κυρία στο τραύ! Φαντάσου ότι η Λιλή έλπιούσε!

Τόλγε και νελούσαν και τ' αυτής του. Λες κι' του είχε πάσει ο πρώτος άριθμός του λαχείου. Δεν έδωκε με το νου του τί τον περίμενε άργότερα όταν θα παντρευόταν τη Λιλή μου, αλλά δεν το έβγαζε από κεί μέσα. Έχω την άρχη ν' αφίνω τους ανθρώπους έλεύθερους κι' άνεπεσσομένους να τραβάνε το δρόμο τους, χωρίς να υπερεδύωμι έγώ στη μέση και να γίνωμαι κακός. Αυτό μ' έχει δώσει η φιλοσοφία της ζωής.

Γιατί βγήκες στο παράθυρο;

— Για να πάρω λίγο άέρα.

— Όχι, δεν βγήκες για να πάρης άέρα. Βγήκες για να φλερτάρεις με την κυρία Σεφτεροπούλη, άπηναντι.

Πήγαιναν σ' ένα κέντρο.

— Πού κιντάς;

— Στην όρχηστρα.

— Όχι. Κάνεις, πως κιντάς στην όρχηστρα; Άλλά με την όρχη των ματιών κιντάς αυτή οία της ζωής.

Ο σύζυγός: Δεν νομίζεις ότι άρκετά προσηνθήκες, άγάπη μου, κι' ότι μπορείς τώρα να καθάλλικέψης ένα πραγματικό άλογο;...

γωνιακό τραπέζι.
Πήγαιναν κάπου να ψωνίσουν.
— Γιατί μ' έφερες σ' αυτό το κατάστημα;
— Γιατί έχει καλά υφάσματα.
— Όχι. Δεν μ' έφερες γιατί έχει καλά υφάσματα. Μ' έφερες γιατί έχει όμορφη ταμιά!
Τέτοιες σκηνές κά'ε μέρα, κάθε νύχτα, στο σπίτι, στο δρόμο, στον κινηματογράφο, στο τραμ. Τού είχε κανονίσει με το δευτερόλεπτο τις ώρες που έπρεπε να βρίσκεται στο σπίτι. Τον έπαιρνε κάθε μισή ώρα στο τηλέφωνο, στο γραφείο του για να ιδεί αν βρίσκονταν εκεί, ή μήπως το είχε σκάσει. Και αλλοίμενός του αν κερμιά φορά βούιζε το τηλέφωνο — σημαία πως ήταν αποσολυμένο.
— Ποιά σου μιλούσε τόσο άρα;
— Ένας πελάτης μου.
— Άλλού αυτά! Οί πελάτες δεν μιλάνε μισή ώρα. Κάποια σέ είχε πάρει στο τηλέφωνο! Κάποια φιλενάδα σου!

Μπορεί κανείς να καταλάβει τί ώρα και ήσυχη ζωή περνούσε ο καυμένος ο Πέτρος, που κάποτε του άρεσε να τον ζήλευε η Λιλή. Πολλές φορές τον έδραπα με γρατζουνιές στα μούτρα και με κάτι σημάδια που έδειχναν ότι κάποιο βάζο είχε πέσει με φόρα απάνω τους. Η Λιλή ζήλευε όλες τις γυναίκες του κόσμου. Είχε κούφις κάθε σκέοι με τις φιλενάδες της και τους είχε φερθή με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην ζανπατισθούν στο σπίτι της. Τα παράθυρα που έδραπαν σε άλλα παράθυρα, απέναντι ήταν πάντα θεοκλειστά, τις ώρες που ο Πέτρος βρισκόταν στο σπίτι. Η ζήλεια της ξεπαγε ακόμα και στις όμορφες γυναίκες τις τυπωμένες στα περιοδικά. Η Λιλή τους έδραζε με την καρφίτσα τα μάτια, ή τους ζωγράφιζε γένεια και μουστάκια και τις άσχημιζε. Δεν τις ήθελε ούτε ζωγραφιστές. Είχε το φόβο πως ο άντρας της γλυκοκύτταζε όλες τις άλλες γυναίκες και πως όλες οι άλλες γυναίκες γλυκοκύτταζαν τον άντρα της. Ίσως να μην ήταν και χωρίς βάσι αυτός ο φόβος της. Ο Πέτρος ήταν νόστιμος και συμπαθητικός κύριος, ντυνόταν πάντα κομψά και ζυριζόταν κάθε μέρα.

Και σιγά-σιγά, η ζήλεια έφτασε και σ' αυτό το κεφάλαιο.
— Γιατί ζυρίζεις κάθε μέρα;
— Για να είμαι ευπρόσωπος.
— Για τόσο κουτή με παίνεις; Ζυρίζεις γιατί έχεις ραντεβού με κάποια φιλενάδα σου!

Και γιατί ζυρίζεται κάθε μέρα και γιατί βάζει υπεριαντίνι στα μαλλιά του και γιατί αλλάζει κάθε τόσο γραβάττα και γιατί φοράει μεταξωτά πουκάμισα και γιατί δίνει τόση προσοχή στην εμφάνισή του, το πράγμα πήρε τον κατήφορο. Κι έφτασε ή μέρα που η Λιλή έλαβε τη μεγάλη απόφαση:

— Από δω κι εμπρός θ' αλλάζω ντύσιμο!

— Άπλοδο;
— Τα μοντέρνα υφάσματα, τα μεσάτα σακκάκια, τα καλοσυνερωμένα παντελόνια και οι φανταχτερές γραβάττες καταργούνται. Θα ντυθής όπως θέλω εγώ.

Ο Πέτρος ήθελε και μου άνηγνέ τις καινούριες ιδιοτροπίες της Λιλής. Ήταν πολύ δυστυχισμένος.

— Τι θα κάνεις; τόν ρώτησα.
— Θα συμμορφωθώ.
— Ντροπή σου!

— Ντροπή μου αλλά δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Τη Λιλή την αγαπώ. Τη βλέπω που υποφέρει περισσότερο από μένα από τη ζήλεια της και τη λυπάμαι.
— Εγώ λυπάμαι έσένα.

— Έσθ λυπησού, έμένα, εγώ λυπάμαι αυτή. Κι' έπειτα σκέπτομαι πως όλ' αυτά τα κάνει από την αγάπη που μου έχει.
— Συμφωνώ. Έπρεπε όμως να τη φέρης στα λογικά της. Να της πής πως ένας άντρας πρέπει να ντυνέται καλά για να είναι ευπρόσωπος στην κοινωνία.

— Τίς τό είπα. Άλλά εκείνη επιμένει πως θέλω να καλοντύνομαι για ν' αρέσω στις γυναίκες. Και μου είπε πως αυτή θα μ' αγαπάει όπως κι' αν είμαι. Κι' αν θέλω να της αποδείξω πως ενδιαφέρομαι μόνο για τη δική της την αγάπη, πρέπει να κάνω αυτό που μου ζητάει.
— Έσθ τί λές;
— Ότι άργότερα θα σου ζητήσω άλλα χειρότερα.
— Δεν υπάρχουν.
— Τό εύχομαι!

Άλλά υπήρχαν, όπως σωστά τό είχα προβλέψει. Τρεις μήνες άργότερα βλέπω να μπήν στο γραφείο μου ένας άγνωστος καιμπουρισμένος άσουλούπτος άνθρωπος. Φορούσε μακρύ, φαρδύ σακκάκι, που έμοιαζε με ρεδινγκότα, τσαλακωμένο παντελόνι χοντρά άρδωλοπάπουσα και μαύρη άρρωμένη γραβάττα. Είχε ακούρευτα μαλλιά, μεγάλη, μουστάκια και μαύρα γένεια. Τον πέρασα για συνταξιούχο καθηγητή ξένων γλωσσών για καλόγερο που βρίσκετα, σε άδεια, ή για κάτι τέτοιο. Ο άγνωστος και άξιολύπτος αυτός άνθρωπος, έπεσε στην άγκαλιά μου κι' έβαλε τα κλάματα.

— Άλέκο!... ψιέύρισε.
Τον απομάκρυνα με τρόπο, γιατί μύριζε κι' ένα δυσάρεστο άρωμα που δεν θυμίζει καθόλου θρίγκαν και είπα:
— Με συγχωρήτε, κύριε. Δεν σάς γνωρίζω!

— Τόσο άλλαξα, λοιπόν;
— Ποιος είσθε, παρακαλώ;
— Ο Πέτρος! Μα δεν με γνωρίζεις;

— Έμεινα με άνοιχτό το στόμα. Ο Πέτρος; Πρόσεξα καλύτερα. Μα βέβαια αυτός ήταν.

— Πως κατάντησες έτσι, βρέ Πέτρο;

— Με κατάντησαν. Άλέκο μου. Με κατάντησε εκείνη! Ύστερα από τα ρούχα, μου ζήτησε ν' άφίσω μουστάκια και γένεια. Μου απαγόρευσε και να κάνω λουτρό ακόμα!... Καταλαβαίνεις;

— Αυτό τό κατάλαβα από την πρώτη στιγμή!

— Έτσι λές, θά της άποδείξω ότι δεν μ' ενδιαφέρουν οι άλλες γυναίκες, αλλά μόνο αυτή. Ένώ — λές — θά σ' αγαπώ όπως κι' αν είσαι. Άλλά δεν μ' αγαπάει πιά. Άλέκο μου! είπα κλαίγοντας κι' έπεσε στην άγκαλιά μου με λυγμούς.

— Πως δεν σ' αγαπάει;
— Τόσκασε με κάποιον κύριο κομψό και καλοντυμένο όπως ήμουν εγώ. Κι' όταν τη βρήκα και της ζήτησα εξήγησεις, μου είπε πως δεν μπορούσε ν' αγαπάει έναν άνθρωπο τόσο γελοίο, σάν κι' έμένα! Έβαλε, μάλιστα και τα γέλια καθώς με κύτταζε... Ντράπηκα κι' έφυγα!... Και τώρα τί θα κάνω Άλέκο μου;

— Τώρα θά πς να κάνης τρία μπάνια μαζεμένα, θά κουρευτής, θά ζυριστής, θά ντυθής όπως πρώτα και θά συνεχίσης τη ζωή σου.
— Άδύνατον. Άλέκο μου. Τώρα που υούφυγε η Λιλή, ή ζωή δεν έχει πιά ενδιαφέρον για μένα... Έτσι θά μείνω για πάντα.

Χάριψε τα γένεια του και πήγε στην εϋχή του Θεού, ο καυμένος ο Πέτρος, ο λαμπρός αυτός άνθρωπος που τό άρεσε να τον ζήλευε η Λιλή, όταν ήταν άρραβωνισμένος...
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.146

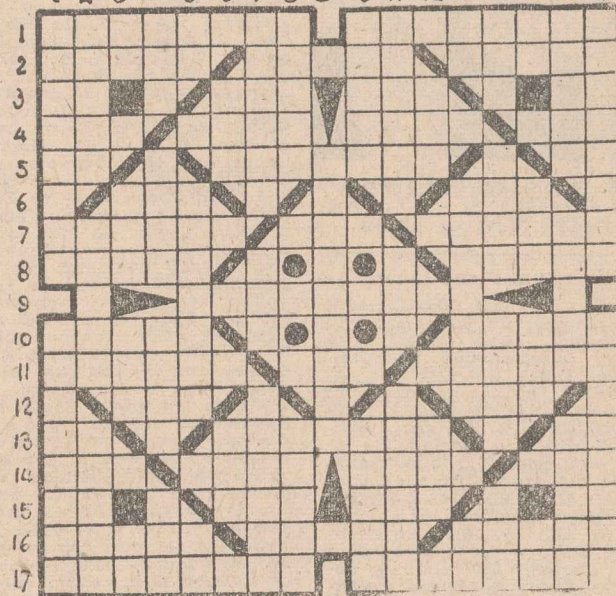
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ένα από τα ποτά αυτού του είδους είναι και ή γκαζόζα.—Υποδιαίρεση γνωστού ξένου νομίσματος (πληθ.).
- 2) Άρπακτικό πτηνό που κοινώς λέγεται ξεφτέρι.— Τό παίρνουμε από τα πρόβατα.— Χώρα της Ν.Α. Ασίας.
- 3) Πρόθεσις.— Μικρό ζώο που προξενεί συχνά μεγάλες

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Λουλουδάκια του βουνού (καθ.).— Πόλις της Ιταλικής Καμπανίας.
- 2) Ζωγραφιά.— Γεωμετρικό σχήμα.— Γραμμή.
- 3) Δυο συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου.— Θεός των αρχαίων.— Πλανήτης (αίτ.).— Δίφθγγος.
- 4) Νησί των Κυκλάδων.— Όρ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

καταστροφές.— Τό μέρος του δρόμου που σκάβει την γη (δημ.).— Βυζαντινή νότα.

4) Τό επώνυμον διασήμου συγγραφέως.— Δείκνει τρυφερότητα και στροφή.— Δεν είμαι ύγιης.— Άρθρο αλλά και ή θηπιός του κινηματογράφου.

5) Άναφορ. άντωνυμία (πληθυντ.).— Έμπορική άπραξία (πληθ.).— Νότα μουσικής.

6) Όποιοσδήποτε.— Έστεμμένος ήρωας του Σαίξπηρ.

7) Μικρά πλοία.— Χρησιμοποιοι μιά των αίσθήσεων.— Κάθε χρόνος έχει μιά... Δευτέρα.

8) Παλαιά Έλληνική άποικία.— Κομμάτι Ήρας μέσα σε θάλασσα.

9) Είδος άεροπλάνων (πληθ.).

10) Περίφημο φυτό που βρίσκουμε σε πολλές κόνσέρβες.— Έλληνικό νησί.

11) Θεραπευτική μέθοδος άποκλείουσα την μόλυνση.— Θεά των αρχαίων.— Εϋρωπαϊκή πρωτεύουσα (3ημ.).

12) Ειδήσεις.— Προσωπική άντωνυμία (πληθ.).

13) Διπλασιασμένο μās θυμίζει Γερμανούς.— Τα... χαλιά είναι άπ' τα καλύτερα.— Άπαγορευτικό.

14) Θεά των αρχαίων.— Έργο του συγγραφέως του 4 καθετός.— Ξυριστική λεπίς.— Πόλις του Βελγίου.

15) Συμφωνον.— ... Σέρνταν: γνωστή βεντέττα του κινηματογράφου.— Κοινωνικός ίδρυμα.— Άρθρο (πληθ.).

16) Ευδιάκριτα.— Αποδίδονται στους έπίσημους.— ... Γκέιμπλ.

17) Πλοίο του οποίου επιβαίνει ο αρχηγός μιάς ναυτικής δύναμεις.— Νησί της Μεσογείου.

γάνο αίσθήσεως (δημ.).— Νορδόνος συγγραφέας.— Θωνήν.

5) Άναφορική άντωνυμία.— Κατοικεί μιά χώρα της Ν.Α. Ασίας, (3ημ.).— 100 τετραγών. μέτρα.

6) ... Άρθουρ.— Χλόη.

7) Ένας τών τριών ναυάρχων που έλασαν μέρος στη ναυμαχία του Ναυαρίνου.— Άρχαιο έλληνικό νόμισμα.— Ό συνθέτης του «Ριγολέττου».

8) Αγώνισμα με βάρη.— Σταγών.

9) Πεταεί με ξένα φτερά.

10) Πορθός μεταξύ Δανίας και Σουηδίας.— Έργο του Ό. μύρου.

11) Σημασία.— Έποχή του έτους.— Διακοσμητικό άνθοφόρο δέντρο.

12) Έχουν τις ίδιες διαστάσεις (ούδ.).— Χρονικός σύνδεσμος (δημ.).

13) Νότα μουσικής.— Έπώνυμον Έλληνας βιομηχάνου.— Κεινή Διαθήκη.

14) Μητριά του όριζου και της Έλλης.— Άπομονία.— Γαλλικός λιμνής της Β. Αφρικής.— Όνομα πολλών τούρκων πασάδων.

15) Συμφωνον εις διπλούν.— Άθροισμός φύλαρχος.— Άριθμητικό επίρρημα.— Υποθετικός σύνδεσμος.

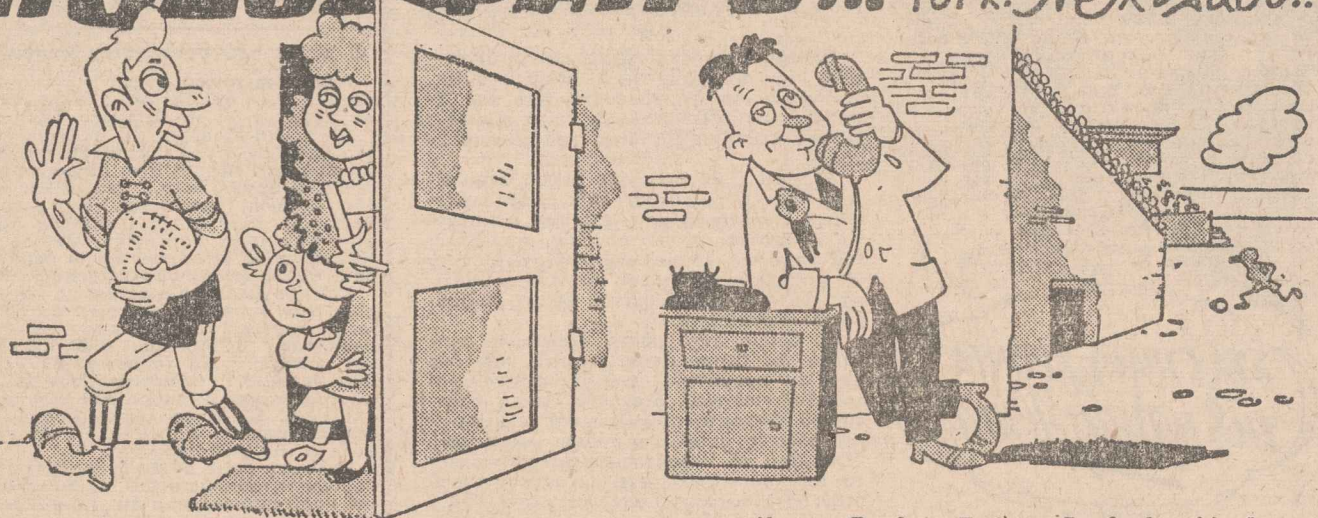
16) Πρόσωπο της τραγωδίας «Όθέλλου» του Σαίξπηρ.— Ψάρι από τα πιό έκλεκτά.— Ιταλικός λιμνής επί της Άδριατικής.

17) Κοινώς λέγεται μανιτάρι.— Κατασκευάζονται από σίδερο.

Π. Α. ΔΙΒΑΡΗΣ

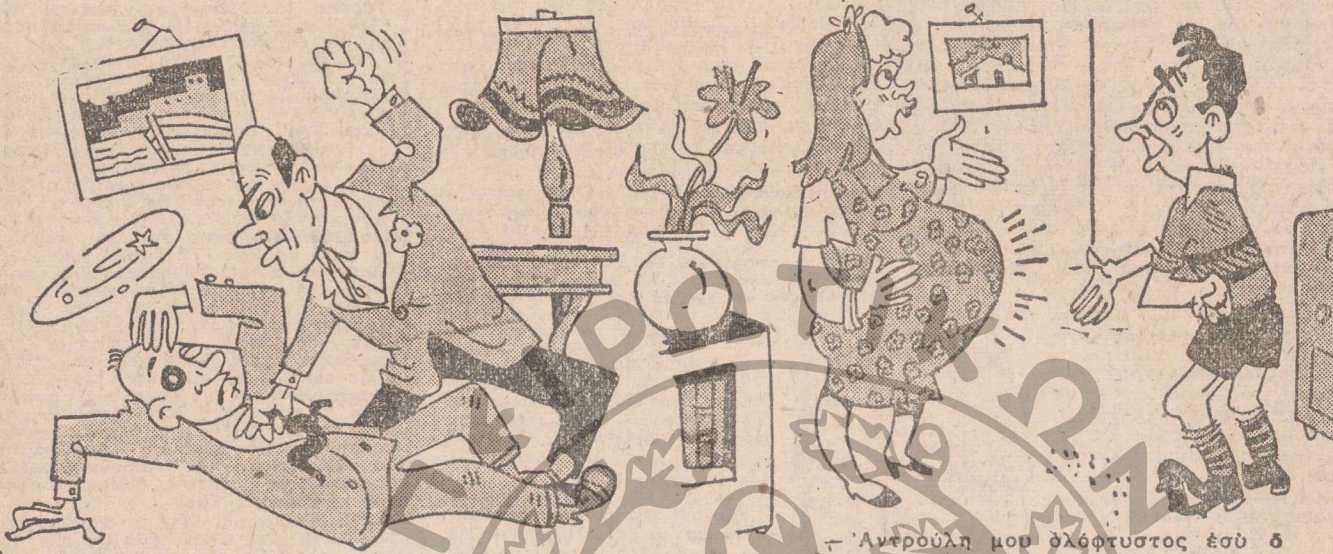
Η λύσις του 145 στή σελ. 56

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ... ΤΟΥ Κ. ΑΕΚΙΝΟΥ.

— Γυναίκα, αν δεν γυρίσω ως τις 7... θά είμαι στο... Α' Βοηθειών!

— Μπρός, Σταθμός Πρώτων Βοηθειών: Δεν έρχεσαι... Άρχισε τό... φιλικό μάτς!

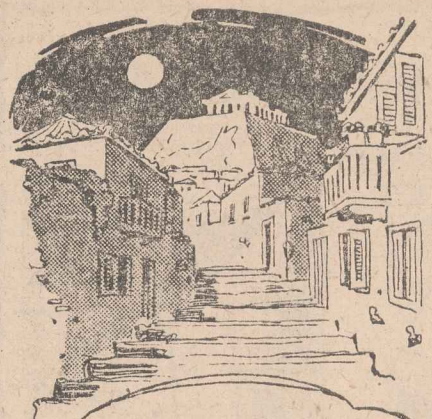
— Έξακολουθείς ακόμη να επιμένεις ότι ο «Παναθηναϊκός» είναι ή καλλίτερη ομάδα;

— Άντερούλη μου δλοφύστος έσύ ο ίδιος είσαι, με τάραις στίς... κλωτσιές!

— Βρέ δεν βάζεις και κανένα καπέλλο; Είναι ή τρίτη φορά που μπερδεύω τό κεφάλι σου με την... μπάλλα!

Ένας... προνοητικός διαιτητής!

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Ο ΝΟΥΝΟΣ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθμώνος

Ἡ πλατεία τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν ποὺ πῆρε μὴ ἀπ' τὴς περιεργότερες ὀνομασίες τῶν πλατειῶν καὶ ὁδῶν τῆς πρωτεύουσας, ὁ λεγόμενος Κήπος τοῦ Κλαυθμῶνος, (γιὰ τὸν ὅποιον πολλοὶ ἀκόμη, ὡστόσον γιὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἔστι) ἔχει μεγάλη καὶ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας.

Πρῶτα—πρῶτα, στὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγινε ἡ Ἀθῆνα πρωτεύουσα καὶ ᾗσαν ἀπ' τὸ Νεῦ-πليون στὰς Ἀθῆνας ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀυαλία ἰδρύθηκα στὴν πλατεία αὐτὴ Ἀνάκτορα—στὰ παλαιὰ κτίρια Ἀφθονίδου καὶ Βούρου ἐπὶ τῆς σημερινῆς ὁδοῦ Παπαρρηγοπούλου.

Ἐπειτα, στὴν ἴδια πλατεία ποὺ ἦταν ἐπὶ Γουρκοκρατίας πευκόφυτος ἀνοιχτὸς χώρος, χτίστηκε τὸ Νομισματοκοπτεῖο (1835) τοῦ ὁποίου, ἀργότερα, τὸ κτίριον μεταρρυθπίστηκε καὶ μεγάλωσε καὶ νομισματοποιήθηκε ὡς Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν μέσθι πρὸ δέκα, περίπου, ἐτῶν, ὁπότε κατεδαφίστηκε, κατόπιν ἐπισήμου τελετῆς ἐπάνω στὰ ... κεραμίδια του.

Ἀλλὰ στὸ σημεῖο αὐτό, προκειμένου περὶ τῆς Παλαιᾶς Ἀθῆνας, μὴ ἐνδιαφέρει, μὴ ἀποκάλυψε — γιὰ τοὺς νεώτερους τουλάχιστον. Ἡ περιδότη ἀθηναϊκῆς «πλατείας τῶν Ὁθωνῶν» εἶχεν ἄλλη ὀνομασία, ἐπίσημη καὶ πρᾶξι βέβαια, νὰ τὴν διατηροῦ, ἀσχετὰ μὲ τὸ παροισχυκλίσαι τῆς.

Ἐπομένως, καὶ ὀνομάζεται ἐπίσημως, «Πλατεία τῆς 25ης Μαρτίου». Καὶ ἰδοὺ πῶς τῆς δόθηκε, πρὸ 110 ἐτῶν περίπου, τὸ ὄνομα αὐτό. Ὁ Ἀθηναῖος λαὸς τὴν ἔλεγε μόνον τοῦ «Πλατεία τοῦ Παλατιοῦ» ὡς τὸν Μάρτιο τοῦ 1838, ὁπότε καὶ καθιερώθηκε καὶ γιορτάστηκε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου.

Τότε, λοιπόν, ἡ πρώτη ἐθνικὴ γιορτὴ πέ-ρασε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό καὶ συγκίνησι τοῦ λαοῦ. Ἐγινε ἐπίσημη τελετὴ καὶ δοξολογία στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ (ποὺ ἦταν τότε ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Εἰρήνης γιὰ τὸ σημερινὸν Μητροπολιτικὸ ναὸς χτίστηκε ἀργότερα). Μετὰ τὴν ἐκκλησία, ὅλος ὁ κόσμος, ἐπισήμω καὶ μὴ, ἀκολούθησαν τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀυαλία ὡς τὴν Πλατεία τοῦ Παλατιοῦ ὅπου μαζεύθηκαν καὶ ὅλοι οἱ ἐπικλῶντες, τότε, ἀγωνιστὰς τοῦ Εἰκοσθέναι μὲ τὴς γυναῖκες τοὺς καὶ μὲ τὰ παιδιά τοὺς καὶ ἀρχισαν χορὸ καὶ ἐθνικὰ τραγούδια ποὺ βάσταξαν ὡς τὸ δρόμο.

Ἄναψε δὲ τόσος ἐνθουσιασμός καὶ τόση συγκίνησις ἐπεκράτησε τὴν ἡμέρα ἐκείνη

ὥστε, ὁ τότε Δήμαρχος Ἀθηναίων Δημή-τριος Καλλιφρονᾶς πῆρε ἀπόφασι καὶ ἔδω-σε στὴν Πλατεία αὐτὴ τὴν ὀνομασία «Πλα-τεία τῆς 25ης Μαρτίου», πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς πρώτης ἐθνικῆς ἐορτῆς.

★

Πέρασαν, ἔτσι, πολλὰ χρόνια καὶ σιγὰ—σιγὰ, τὴν ὀνομασίαν τῆς Πλατείας αὐτῆς, τὴν ἐπεσκίασαν ἡ παρούσα, ἐκεῖ, τοῦ Ὑ-πουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἡ τεραστία κίνησις ποὺ ἐδημιουργεῖτο, πρὸ τῶν πυλῶν του.

Ἡ κίνησις αὐτὴ ἐγένετο ἀκόμη μεγαλει-τερη ὅταν μεσολοβήσε καὶ τόσο, κυβερ-νητικὴ μεταβολὴ καί—ἐλλείψει μονιμότη-τος—ἐσαρόντο οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι τοῦ περὶ τὸν κομματικὸν καθεστῶτος γιὰ νὰ διορισθῶν ὁπαδοὶ τῆς νέας κομματι-κῆς ἐξουσίας. Οἱ παμμεῖνοι, ἔκτοτε, ὀνομά-ζοντο «πασαμένους».

Τὸ δρᾶμα αὐτό, ἰδίως, ἐκρούφθη στὴν ἐποχὴ τοῦ δεινοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων, τοῦ Ταϊκουτικῶ καὶ τοῦ Δηλιγιαννικῶ, ὅταν γιὰ λόγους φανα-τισμοῦ, διεκρίνοντο ἀκόμη καὶ οἱ κοινωι-κὲς σχέσεις μεταξὺ συγγενῶν καὶ φίλων!

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα γεγονό-τα τοῦ κομματικοῦ ἐκείνου ἀνταγωνισμοῦ ἦταν ἡ ταυτόχρονη ἀπόλυσις, στὰ 1885, καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν, μεγάλων Ἑθνικῶν ποιητῶν, τοῦ Ἀνιλλέως καὶ τοῦ Γεωργίου Παράσχου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος ἦ-ταν πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος στὸ Ταῖγιον τῆς Ρωσίας, ὁ δὲ δεύτερος ποὺ φοροῦσε καὶ φουστάνελλα, ὑπάλληλος τῆς Βουλῆς.

Τοὺς ἔβλεπε, λοιπόν, καὶ τοὺς, δύο, τότε (Ἰούνιος 1885) τὸ ἀντίπαλο Δηλιγιαννικὸ κόμμα (γιὰτὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο Ταϊκουτικοί) καὶ ὁ Σουλῆς ἐσκίασε τοὺς ὁρούς στί-χους ποὺ χαρακτηρίζουν, μὲ τόση ζωοότη-τα, τὰ κομματικὰ πάθη τῆς ἐποχῆς ἐκεί-νης, ὑπὸ μορφήν ἐπιστολῆς τοῦ Ἀνιλλέως πρὸς τὸν Γεωργίου:

«Λοιπὸν ἐπαύθης ὡς κ' ἐγώ, ἀπέλυσαν καὶ σένα καὶ ὡς ἀπέλυσαν κ' ἐμὲ ὡς ἐπαύσαν καὶ σένα; καὶ δὴ σὺν ἀδελφούς καὶ ποιητὰς συγ- (χρόνως) οἱ ἄλλοι κατέρριψαν εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπάνω; Ἄν μόνον ἐπαύον ἐμὲ, καλῶς, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ἤλπιζον ὅτι καὶ σὺ θὰ παύσῃς, ἀδελφέ (μου)!

Ὁὐτῶ, λοιπόν, ὁ πέλεκυς τοῦ (φοβεροῦ) δημοῦ οὐδὲ τῶν ἐθνικῶν φαλτῶν δὲν (φείδετο) ἀκόμα διότι δὲν ἐτάχθημεν ὑπὲρ τοῦ (Ὑπουργείου) διότι δὲν ἀνήκομεν κ' ἐμείς στὸ (νέον) κόμμα!»

★

Ἀλλ' ὁ ποιητικὸς βοήθος γιὰ τὴν ἀπόλυσι τῶν ἀδελφῶν Παράσχου δὲν ἦταν τίποτε ὑποστὰ στὸ γενικώτερο βοή-θον ποὺ ἀκουγόταν ὑποστὰ στὸ ὕπουργεῖον τῶν Οἰκονομι-κῶν, ὅπλαδι, στίς διαμαρτυ-ρίες καὶ στὰ παράπονα τῶν ἀπολυμένων ὑπαλλήλων ποὺ ζητοῦσαν, σχεδὸν ὅλοι, νὰ ἐ-πανορθωθῇ τὸ ἀδικίαν.

Ἐκεῖ στὴν πλατεία, τότε, ἦταν μὴ βούλησις ἓν καφε-νεδάκι ποὺ ἐνέμιζεν ἀπὸ παν-μένους. Πολιτικὸ γραφεῖο τοῦ πρωθυπου-ροῦ δὲν εἶχε ἰδρυθῇ ἀκόμη — πρώτη φορὰ ἰδρύθηκε μὲ νόμον στὰ 1917.

Ὁ Πρωθυπουργὸς εἶχε γραφεῖο στὸ Ὑ-πουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ὑπὸ τὰ πα-ράθυρα του—στὴς πρώτες μέρες καὶ νέας Κυβερνήσεως—ἀκουγόταν οἱ «βοήθον» τῶν ἀπολυμένων.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας, λοιπόν, αὐτάς, ὁ παλῆς Ἀθηναγράφος Δημήτριος Καμ-πούρογλου ἔγραψε τὸ περιοδικὸ «Ἐστία» ἓν ἄρθρον γιὰ τὴν Πλατεία αὐτὴ μὲ τὸ τίτλο «Ὁ Κήπος τοῦ Κλαυθμώνος» καὶ πε-ριέγραφε τὴν πλατεία ποὺ ἦταν τότε, ἀπ' τὸ πρῶν δὲ τὸ δρόμο, γεμάτη ἀπὸ παύσα-νίας, θεσιθῆρας, ἀπαιτητὰς καθυστεροῦμέ-νων μισθῶν ποὺ μαζεύονταν περὶ τὸν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομι-κῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ὀνομασία αὐ-τὴ διεδόθη καὶ ἔμεινε σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐσκίασε τὴν πραγματικὴ «τῆς 25ης Μαρτίου».

Δ. ΓΑ.—

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ δὲν εἶναι κομψές

Ὁ ρόλος τοῦ γυναικείου καπέλλου

Ποῖα εἶνε ἡ κομψότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου; Ἡ Γαλλίδα, ὅπως βεβαιώσῃ ἡ παράδοσις; Ἡ ἡ Ἀμερικανίδα;

Ἡ πρώτη βασιζέται τὴς ἀξιώσεις τῆς στὸ γεγονός ὅτι πολλὰς βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ ὅπως ἡ Ρίτα Χέιγουορντ, ἡ Λίντα Ντάρνελ, κλπ., περαστικὲς ἀπ' τὴν Εὐρώπην, ἀνενέωσαν ὁλοτελὲς τὸ βεστιαριὸν τοὺς στοὺς μεγάλους παρι-σινούς οἴκους ραπτικῆς. Ὄσο οἱ Νεοορκεζέες ἀπαντοῦν ὅτι οἱ περιπτώ-σεις αὐτὲς ἀποτελοῦν ἐξαιρέσι.

Καὶ πράγματι, εἶνε ἐξαιρέσις τὸ ντύ-σμο τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων, γιὰτὶ ἀποτελεῖ ἀντικείμενον μελέτης ὁλόκληρου συμβουλίου ἀπὸ εἰδικούς καὶ κομψοὺς ποσὰ τεραστία. Δὲν εἶνε ἴδια βεβαιώσις ἡ περιπτώσις τῶν γυναι-κῶν τοῦ κόσμου ἀκόμη καὶ τῶν πολὺ πλουσιῶν. Σ' αὐτὰς λοιπὸν πρᾶξι νὰ βρασιθῇ κανεῖς, γιὰ νὰ κρινῇ τὴν κομ-ψότητα τῆς Ἀμερικανίδος.

Μολοντὶ ὅμως αὐτὲς οἱ γυναῖκες ἔρ-δεοῦν τετραπλάσια ἀπ' τὴς Εὐρωπαϊκῆς καὶ πολὺ περισσότερα ἀπ' τὴς γυναικῆς τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Ἀμερικῆς, τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴς δαπάνες τῶν. Ἐφετός π. χ., στίς κοῦρες τῆς Σάντα - Ἀνίτα - ὁ-που γίνονται πάντοτε μὴ ἀμείλιχα κομ-ψότητες τοῦ ὠραιόκοσμου τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς Οὐάσιγκτον καὶ τοῦ Λὸς Ἀντζέλως - οἱ θεατὰ ἀπογοητεύθηκαν ἀπ' τὴς τουαλέττες ποὺ εἶδαν...

Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ἐπιβεβαιώθηκε ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων διαγωνισμῶν κομψότητος. Ὁ πρὸς πρό-σφατος ἔγινε στὸ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς. Εἶχαν λάβει μέρος γυναῖκες ἀπ' ὅλες τὴς δημοκρατίας τῆς λατινικῆς Ἀμερι-κῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κριτῶν ἦταν δι-εθνὴς ἔδωκε δὲ τὰ δύο πρῶτα βραβεῖα στίς ἀντιπροσώπους τῆς Χιλῆς καὶ τῆς Ἀργεντινῆς. Μία Γαλλίδα, καινουργ-φισμένη τὸ Νότιο Ἀμερικῆ, κέρδιζε τὸ τρίτο βραβεῖο. Τὰ δύο ἐπόμενα δό-θηκαν σὲ ἄλλες ἀντιπροσώπους νοτιο-αμερικανικῶν χωρῶν. Τὰ μνησκέν τῶν μεγάλων οἰκῶν φορεμάτων τῆς Νέας Ὑόρκης πῆραν μόλις τὴν ἑκτὴ θέσι!

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ σκόρπισε τὴν ἀπελπισία στοὺς ἀμερικανικοὺς ραπτι-κοὺς οἴκους. Τὸ συνδίκαιον τοὺς ἀπα-φάσισε νὰ κάμῃ μὴ ἐρευνα, ν' ἀναζη-τήσῃ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀποτυ-χίας καὶ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν λοιπὸν αὐτὴ ξαναθυμίστηκαν τὴν παραγνωρισμένη μελέτη μίας γνωστῆς δημοσιογράφου τῆς κ. Οὐάλτερ Σμιθ.

Στίς ἀρχὲς τοῦ 1947, ὁ δημοσιογρά-φος αὐτὴ εἶχε κάμει ἓν μεγάλο τα-ξεῖδι σὲ διάφορες πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς λατινικῆς Ἀμερικῆς. Ὅταν γύρισε στίς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἔ-γραψε μὴ μελέτη, στὴν ὁποία τόνιζε ὅτι οἱ ἀμερικανικοὶ ραπτικοὶ οἰκοὶ εἶνε πολὺ κατώτεροι ἀπ' τοὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ τοὺς νοτιοαμερικανικοὺς. Ἡ μελέ-τη τῆς αὐτῆς δὲν δημοσιεύθηκε κατό-πιν ἐπεμβάσεως τοῦ συνδίκαιου τῶν οἰκῶν ραπτικῆς.

Ἦναι ὅμως πῶς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ κομψότητος τοῦ Σαντιά-γο δικαιώσαν τὴν κ. Σμιθ, τὰ ἐνδιαφε-ρόμενα καταστήματα ἄρχισαν νὰ με-λετοῦν προσεκτικὰ τὴς υποδείξεις τῆς.

Ἡ θεωρία τῆς εἶνε ὅτι ἡ κατωτέρω-της τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν στὸ ζήτημα αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ Ἀμερικανίδα ἔχει τὴν ἐκδηλ. τάσι νὰ παρεμεινῇ τὰ ἐξαρτήματα τῆς τουαλέττας τῆς, προ-πάντων δὲ τὸ καπέλλο.

Ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀποτυχία τῶν Ἡ-νωμ. Πολιτειῶν καὶ ὁ σχετικὸς ἔφε-σμος τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παριίων στὸ ζήτημα τῆς κομψότητος προέρχε-ται ἀπ' τὸ γεγονός ὅτι, στίς χώρες αὐ-τές, ἀκόμη κ' οἱ κομψὲς γυναῖκες βγαίνουν συνήθως ἔσοκοφωτες. Ὅταν τύχη δὲ νὰ φοροῦν καπέλλο δὲν εἶνε ταίριασμένο μὲ τὴν τουαλέττα τῶν. Δὲν συμμοίει ὅμως τὸ ἴδιο στὴ λατι-νικὴ Ἀμερικῇ, ὅπου θεωρεῖται κομψὴ γυναῖκα ἐκεῖνη ποὺ φορεῖ καπέλλο.

Ἡ ἀποτυχία λοιπὸν τῶν ἀμερικανι-κῶν μαννεκέν στὸ διαγωνισμὸ τοῦ Σαν-τιάγο κ' ἡ μελέτη τῆς κ. Σμιθ θάχουν πιθανώτατα ἓν ἀποτέλεσμα τὴν ἀνά-στασι τῆς μόδας τοῦ καπέλλου.

Πολλαπλοὶ ΤΟΚΕΤΟΙ

Τὸ ρεκόρ μίας Κινέζας ποὺ γέν-νησε ὀκτάδυμα

Ὁ ἀσύμματος ἀνήγγειλε τελευ-ταῖα μὴ καταπληκτικὴ εἰδήσις μὴ Κινέζα γυνὴ ἔφερε, ἰστὸν κόσμον ὀκτὼ παιδιά, ποὺ ζοῦν ὅλα καὶ εἶνε ὑγιεινὰ!

Ἡ περιπτώσις αὐτὴ εἶνε ἀναμφι-σβήτητα μοναδικὴ στὰ ἱστορικά χρο-νικά, γιὰτὶ καμμία γυναῖκα δὲν εἶχε θάσει ὡς σήμερα σ' αὐτὸ τὸ ρε-κόρ.

Ὑπάρχουν, ὅμως, ἄλλα ρεκόρ πολλαπλῶν τοκετῶν, ποὺ δὲν εἶνε λι-γώτερο καταπληκτικά.

Ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνο μίας γυναίκας ἀπὸ τὴ Λιέγη, ποὺ γέννη-σε ὀκτὼ φορές στὴ σειρά ἀπὸ τρία παιδιά τὴν καθὲ φορά!

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε παντρευθῇ τὸ 1843. Ὡς τὸ 1852, δηλαδή, μέ-σα σὲ ἑνέα χρόνια γάμου, εἶχε γέν-νησι 24 παιδιά, ὅλα θηλυκά.

Τὸ 1832, ἔξ ἄλλου, ἀνήγγελλε ἀ-πὸ τὴ Βασίλκτων ὁ θάνατος σὲ ἡ-λικία 60 ἐτῶν τῆς Μαρίας Ὤστιν, ποὺ, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν 33 χρό-νων τῆς ἐγγάμου ζωῆς τῆς, εἶχε φέ-ρει στὸν κόσμον 55 παιδιά, ὅλα ἄ-γόρια. Ἡ πολυτεκνὴ αὐτὴ Ἀμερικα-νίδα γέννησε ἑξὶ φορές στὴ σειρά ἀπὸ τρία παιδιά τὴν καθὲ φορά, ἄλλες δέ-κα τρεῖς φορές στὴ σειρά ἀπὸ δι-δυμὰ καὶ κατόπιν ἑνδεκα ἄλλα παι-διά ἀπὸ ἓν ἑκάθε φορά.

Μία ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ τὴν Πομε-ρανία εἶχεν ἀποκτήσει κατὰ τὴν ἴ-δια ἐποχὴ ἑνδεκα παιδιά σὲ τρεῖς τοκετοῦς.

Τὰ ἱστορικά ἀρχεῖα περιέχουν, ἔξ ἄλλου, πλείστες περιπτώσεις πεντα-δύμων, σὲ τρόπο ποὺ ὁ θορύβος ποὺ ἔγινε στὸ παρελθόν σχετικὰ μὲ τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδά θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ἀδικοιολόγητος.

Τὴν 1ην Μαρτίου τοῦ 1854, μὴ γυνὴ ἀπὸ τὸ ρωσσικὸ χωριὸ Ντολγκὼ ἔφερε στὸν κόσμον πέντε παιδιά, δύο ἀγόρια καὶ τρία κορί-τσια, ποὺ πέθαναν μέσα σὲ 24 ὥρες.

Τὸ 1731, ἀναφέρονται ἐπίσης δύο περιπτώσεις πεντάδύμων, ἡ μὴ στὴν ἄνω Σαξωνία καὶ ἡ δεύτερη στὴ Βο-ηνία. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά ἐπέζη-σαν. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, μὴ

Ἀνώδυμη σοφία

★ Ὁ Θεὸς συγκρατεῖ, ὁ κόσμος λημονεῖ ἀλλὰ τὸ κακὸ μένει.
★ Διαδίδομε τὰ ελαττώματα τῶν φίλων μας, ἀλλὰ δὲν ὁμολογοῦ-με τὰ προτερήματα τῶν ἐχθρῶν μας.

★ Μπορεῖ κανεῖς ν' ἀγαπήσῃ σὲ ὁποιαδήποτε ηλικία, γιὰτὶ ὁ ἔρως πηγάζει ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ ἡ καρδιά δὲν ἔχει ἡλικία.

★ Τὴν κοινωνία ἀποτελοῦν δύο τάξεις: Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν περισσότερο φαγητὸ παρὰ ὄρεξι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν περισσό-τερη ὄρεξι παρὰ φαγητὸ.

★ Τὸ φᾶρι ποὺ φεύγει ἀπ' τ' ἀγ-κίστρο, θαρροῦμε πάντα πῶς ἔγινε μεγάλο.

★ Ὁ ζηλότυπος βλάπτει περισ-σότερο τὸν ἑαυτὸν παρὰ τοὺς ἄλλους.

★ Ἡ ἐλπίς ζωογονεῖ ἀλλ' ἡ προ-δοκία θανατώνει.

★ Ὁ γέρος εἶνε ἄνθρωπος ποὺ τελειώσε τὸ γένημα του καὶ βλέ-πει τοὺς ἄλλους νὰ τρῶνε ἀκό-μη.

★ Νὰ ἐμπιστευθεῖς ἀπὸ μυστικὰ σου πρὸ πάντων σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν ζητᾷ νὰ τὴ μάθῃ.

γυναῖκα γέννησε στὸ Λονδίνο τέσ-σερα ἀγόρια καὶ ἓν κορίτσι, ποὺ ἐπέζησαν ἐπίσης. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὰ πεντάδυμα ποὺ γεννήθηκαν στὸ Λονδίνο τὸ 1854.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει, ἔξ ἄλ-λου, τὴν περιπτώσι μίας γυναίκας ποὺ γέννησε στὴν ἐποχὴν τοῦ τέσσε-ρες φορές στὴ σειρά ἀπὸ πέντε παι-διά τὴν καθὲ φορά. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά ἐπέζησαν.

Κατὰ τὸ μεγάλο σοφὸ τῆς ἀρ-χαιοῦτης, μὴ γυναῖκα, δὲν μπορεῖ νὰ γέννησῃ σὲ μὴ φορὰ περισσότε-ρα τῶν πέντε παιδιῶν.

Ἀλλ' ἡ νεώτερη ἐποχὴ ἔχει ξεπε-ράσει ἀπὸ καιρὸ αὐτὸ τὸ ρεκόρ. Στὸ φύλλο τῆς 11 Δεκεμβρίου 1805 τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Σαλτ-σβούργου» τοῦ Ὀλάου (Σιλεσία) ἀ-ναφέρεται ἡ περιπτώσις τῆς συζύγου ἑνὸς καθαριστοῦ θερμαστῶν, ποὺ εἶχε γέννησει τὴν προηγουμένη ἑξὶ παιδιά, ὅλα νεκρά. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ποὺ ἦταν παντρεμένη δύο φορές, εἶ-χε φέρει πρὸς τὸν κόσμον 44 παιδιά. Κατὰ τὸν πρῶτον τῆς γάμου, ποὺ κράτησε εἰκοσι δύο χρόνια, γέν-νησε συνολικὰ 30 παιδιά. Κατὰ τὸ δεύτερο γάμου τῆς, ποὺ ἐκτρολογεῖ-το ἀπὸ τοῖν ἐτῶν, εἶχεν ἀποκτήσει 14 παιδιά: τρία στὸν πρῶτον τοκε-τῶ, πέντε στὸν δεύτερον καὶ ἑξὶ στὸν τρίτον.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐπιστημόνων, οἱ πολλαπλοὶ τοκετοὶ ὀφείλονται πε-ρισσότερο σὲ νοσηρότητα τῆς γυναι-κας, παρὰ τοῦ ἀνδρός, μ' ὅλο τοῦ ἀναφέρονται καὶ περιπτώσεις ἐξαι-ρητικὰ γυναικῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἓνας Ρώσος ὀνόματι Βασίλωφ, ποὺ παν-τρεύτηκε δύο φορές καὶ ἔγινε πατέ-ρας 87 παιδιῶν! Ἡ πρώτη του γυ-ναῖκα γέννησε τέσσερες φορές ἀπὸ τέσσερα παιδιά τὴν καθὲ φορά, ἑπτὰ φορές ἀπὸ τρία παιδιά καὶ δεκαεὶν φορές διδυμὰ. Ἡ δεύτερη γυναῖκα του γέννησε δύο φορές ἀπὸ τρία παι-διά καὶ ἑξὶ φορές διδυμὰ.

Τὸ 1904, ἔξ ἄλλου, οἱ ἱταλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν τὴν περιπτώσι μίας ἐργατρίδας ἀπὸ τὰ περιχώρα τῆς Ρώμης, ποὺ εἶχε φέρει στὸν κό-σμον μέσα σὲ εἰκοσι ἑξὶ χρόνια 41 κορίτσια καὶ 21 ἀγόρια, ἁπλῶς συνολικὰ 62 παιδιά! Ἡ γυναῖκα αὐ-τὴ λεγόταν Φαβία Κρανότα καὶ εἶ-χε παντρευθῇ σὲ ἡλικία 28 ἐτῶν. Ἀπὸ τὸ γάμου τῆς ἀποκτήθηκε πρῶτα μὴ κόρη, ἔπειτα ἑξάδυμα κατόπιν πεντάδυμα, τριδυμὰ, τετράδυμα καὶ τέλος ἔπειτα ἀπὸ μὴ μακρὰ σειρά διδυμῶν, κατὰ τὸ 1904, σὲ ἡλικία 59 χρόνων, τετράδυμα.

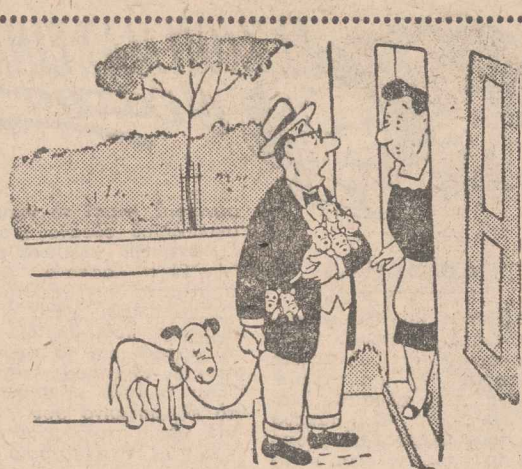
Ὁ δόκτωρ Βόρτις ἀναφέρει ἐπί-σης τὴν περιπτώσι μίας Ἰθαγενεῖς τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς (δυτικὴ Ἀφρι-κὴ) ποὺ γέννησε ἑξὶ παιδιά σ' ἓνα τοκετῶ. Ἀπ' αὐτὰ πέθανε μόνον τὸ ἓν, ἓν τὰ ὑπολοιπὰ ἐπέζησαν.

Ἀλλ' αὐτὰ τὰ ρεκόρ τὰ κα-τέφασε ἡ Κινέζα ὑπέρτα, ποὺ, ὅ-πως ἀναφέρομε, γέννησε πρῶτον ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ὀκτάδυμα!

Κ' ἔτσι πλέον διερωτᾶται κανεῖς ὡς ποὺ μπορεῖ νὰ θάσῃ ἡ ἀγαλί-ωτη αὐτὴ γονιμότης τῶν γυναικῶν; Ὡς ποὺ ἀναγνῇ:

Αεροπλανοφόρα τοῦ ἀέρος

Στὴν Ἀμερικὴ ἔγιναν τελευταίως ἐπιτυχεῖς πειράματα νοσημοποιήσεως τῶν ὑπερφορῶν ὡς αεροπλανοφό-ρων. Γιὰ τὴ στιγμὴ τὰ πειράματα περιορίσθηκαν σ' ἓν μόνον πυραιο-κίνητο καταδιωκτικὸ, ποὺ θὰ ὑπορῇ νὰ ἀπογειοῦται καὶ νὰ προσγειοῦται στὸ ἱπτάμενον φορτίον, ὅπως σ' ἓν αεροδρόμιον. Τὸ καταδιωκτικὸ αὐτὸ θὰ ὑπορῇ νὰ περιπολῇ γύρω στὸ ὑπερφορῶ καί, λόγω τῆς μεγάλης εὐκινήσεως του, νὰ ἐνεργῇ ἀποτελε-σματικὲς ἐπιθέσεις ἐναντὶν ἄλλων αεροπλάνων καὶ νὰ διευκολύνῃ ἔτσι τὴν πορεία τοῦ ἱπταμένου κολοσσοῦ.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θέατρο

΄Ασσορτί...

(΄Εκείνος κι' ΄Εκείνη συναντιούνται κάπου. Γύρω τους συντροφιά μ' άρετο ένδιασέρον. Σέ μία στιγμή, ΄Εκείνη τόν πλησιάζει και κάθεται κοντά του μακριά απ' τούς άλλους σέ τρόπο που τόν ντουέττο τους ν' άποτελέσει μέσ' στή γύρω εύθυμία μία μεινότητα νοσταλγίας).

ΕΚΕΙΝΗ (μέ τή μάτια της καρφωμένα σ'ό δραμα ένός καλοκαιριού πούσδυσε): Είμαι δέ φαντάζεσαι πόσο εύτυχισμένη πού σέ ξαναβλέπω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Σά νά μήν τόν πιστέψεις... Κι' όμως, νομίζω πως θάπρεπε νάσουν δέξαιος γι' αυτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πήρες, βλέπω, τόν φθινοπωρινό σου ύφος...

ΕΚΕΙΝΗ: ΄Υπάρχει ύφος φθινοπωρινό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό δικό σου, άπόψε... Φόρεσε κουρέλια άπό γκριζά σύννεφα πάνω άπό τόν μοντέλλο μιάς τουαλέτας άπό κίτρινα φύλλα, και ποτίστηκε άπό τόν πρώτο χιονόκερο τού Νοεμβρίου...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό ύφος μου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό άκριβώς! Μή γελάς...

ΕΚΕΙΝΗ: Και γιατί μα-σκαρεύτηκες έτσι;... Για νά σέ συγκινήσει;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Περισσότερο γιά νάνα άσσορτί μέ τήν εποχή ΄Εσείς οι γυναίκες έχετε μία φοβερά μαγία νά τή θέλετε όλα άσσορτί! ΄Αν φοράτε κίτρινη τουαλέτα θέλετε να τοιγυρίζετε άπό καφέ έπιπλα, γιατί τόν κίτρινο μέ τόν καφέ πάνε περίφημα... ΄Αν έχετε κόκκινα χείλια ή σιέλ μάτια, παρακαλάτε νάνα...

Γν·ρίζετε ότι...

... Κατά τή τελευταία τριάντα χρόνια ή ιατρική επίσημη έχει ελαττώσει τήν θνησιμότητα τών ανθρώπων κατά 1) 100;

... ΄Η κηδεία τού Μ. Ναπολέοντος συμπεριλαμβανομένων και τών έξόδων τής μεταφοράς τού νεκρού άπ' τήν Άγ. Ελένη στό Παρίσι, στοίχισε περί τά 2.000.000 φράγκα, ή κηδεία τού βασιλέως τής Άγγλίας Γεωργίου τού ΙΙ 600.000 φράγκα, κι' ότ ή πολυτελέστερη κηδεία ήταν ή κηδεία τού Τσάρου Άλεξάνδρου ΙΙ πού τή γενικά τή έξοδα ξεπέρασαν τά 4.500.000 φράγκα;

... Σύμφωνα μέ μία τελευταία καταμέτρηση τά δέντρα πού υπάρχουν στό Παρίσι, συμπεριλαμβανομένων και τών δέντρων τών διαφόρων παρισινών βουλεβάρτων, άνέρχονται σέ 130 χιλιάδες κι' ότ τή περισσότερα άπ' αυτά είνε πλατάνια, άκακίες και καστανίες;

... Στίς ΄Ινδies, στή φυλή τών Μπαδζάκ, οι χήρες καίγονταν άλλοτε ζωντανές στήν ίδια φωτιά, στήν ό-ποία καίγονταν και τόν πτώμα τού άποθανόντος συζύγου τους;

... Τό έθιμο στήρίζεται στή θρησκευτική παράδοση τών λαών αυτών σύμφωνα μέ τήν όποία ή γυναίκα ό-φείλει ν' ακολουθή τόν άνδρα της παντού, έπομένως και στόν άλλο κόσμο;

ματά στόν καθρόφτη μέ κορμιά υύδια ότ τά δάκρυα είνε περίφημος συνδυασμός μέ τή θαυτή αίγλη τής ματιάς σου!... Μπορεί νά γελάς κι' ότάν ακόμα θρίσκεισαι μέσ' στό σουπιδικό αεροπλά-νο τής γραμμής τήν ώρα πού κουτουροβαλίζεσαι στόν ΄Υπντό, άρκει νά ξέρεις ό-τι ένεις δυσφορία δόντια, και νά μένης σθοασή σά νά σου σκοτώσανε τόν πατέρα άκό-μα και μπροστά στίς πιο διασκεδαστικές τοέλλες τού Χοντρού και τού Λιγνού, έν ξέρεις ότ τά δόντια σου έ-χουνε κεκουμένα έλαττώ-ματα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σώπα, λοιπόν φλύαρε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι φλύα-ρος άλλα λέω τά σωστά...

ΕΚΕΙΝΗ (πίσ' σιγά): Κι' όμως φλύαρο, ξεφύλαρο, έ-νώ ξέρω πως σ' αγαπάω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ΄Ισως: πάν-τως ό λόγος τής αγάπης σου θ' άνάγεται κι' αυτός σέ ζητήματα συνδυασμών κοκετταρίας...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά ένει-οισμένη): Δηλαδή, σά νά πούμε τή συνδυασμός ύπα-γόρεσε τήν αγάπη μου γιά σένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ότi έγω κάποιον κέφι κι' είσαι φθι-νοπωρινότατα μελαγχολική τόν γέλιο μου θρίσκεις ότi θά πηγαίνι σά φωτοστέφα-νος ναράς γύρω άπό τή νο-ευδοιανή σου θλίψη

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ότάν έσθι ή άνοιξ, και χρειαζότ'ό φωτο-στέφανο μελαγχολία γύρω άπ' τή ναρά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα τά κατα-φέρεις και τότε. Θα μ' αφίσεις νά καταλάβω ότi σου άρέσει τόν άλφα μονόπε-το ή τόν βήτα βραχιόλι και θά μέ κάνεις άμέσως περι-δεύοντα Νοέμβριο μέσ' στούς λουλουδιασμένους κή-πους!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σχολή νοητείας

΄Η άγγλική άστυνομία συνέλαβε τελευταία κάποι-ον Τζών Γκοήν, πού είνε άνοιξί μία «σχολή νο-ητείας» στό Λονδίνο. Οι μα-θήτριές του ήσαν νέες 15-17 ετών και ό άξιόλογος καθηγητής των συνεδύσε-ς τά θεωρητικά μαθήματα μέ τήν πρακτική εξάσκηση. Δι-καιολογούμενος είνε:

— Θα ήμουν ένας κοινός άπατεών, άν περιωριζόμουν μόνο στά θεωρητικά μαθή-ματα. Οι μαθήτριές μου μέ επλήρωναν. Για νά είμαι λοιπόν συνεπής στίς υπο-χρεώσεις μου άπέναντι τών έπρεπε νά φροντίσω και γιά τήν πρακτική των εξά-σκη. Δέν έχω τίποτε άλλο άπ' αυτό.

΄Αμερικανική δικαιο-σύνη

Στή Νέα ΄Υορκη ό πόλι-μιαν Τζών Κένεντυ συνέ-λαβε έναν Ιρλανδό διπλω-μάτη πού βρισκόταν σέ «ά-ρεμενη στάση» στό έσωτερικό ένός αυτοκινήτου μαζί μέ μία νέα. Ό δικαστής όμως άπάλλαξε τόν κατηγορού-μενο μέ τή δικαιοσύνη ότi ό Κένεντυ δέν θάβλεπε τί-ποτε... άν δέν άνοιγε τήν πόρτα τού αυτοκινήτου.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ μιάς αυτοκτονίας

΄Ο Ούγγρος συγγραφέας Μόλναρ και οι έρωτές του

Παρ' όλα τά 70 περίπου χρόνια του, ό διασημος Ούγγρος συγγραφέας Φε-ρένκ Μόλναρ, μένει πάντα μεγάλος και βερμύς θαυμαστής τού ώραιου φύλου. Τελευταίως λοιπόν μία φίλη του, ή ώραια Βάντα, πού ζούσε μαζί του άπό 10 χρόνια, αυτοκτόνησε υπό δραματι-κές συνθήκες σ' ένα ξενοδοχείο τής Ν. ΄Υορκης.

Ό Μόλναρ είχε παντρευτή προηγου-μένως δύο φορές. ΄Η πρώτη σύζυγος του ήταν ή ήθοποιός Καρόλτα Φέν-ταρ. Όταν τόν παντρεύθηκε, ήταν 40 ετών, κι' είχε ήδη άπό πολλά χρόνια σχέσεις μαζί του. Στήν τελετή λοιπόν τού γάμου ό Μόλναρ δέν ντύθηκε έ-πίσημα. Κι' εξέγησε χαμογελώντας στούς φίλους του:

— Φορώ τόν φράκο μου μόνο στίς πρε-μιέρες. Αυτή όμως είνε... άπλή έπα-νάληψη!

Σέ μερικά χρόνια, οι δύο σύζυγοι χώ-ρισαν. Έπειτα ό Μόλναρ γνώρισε μία άλλη ήθοποιό, νέα κι' ώραια, τή Λίλυ Ντάρβες, κόρη ένός γυναικολόγου τής Βουδαπέστης. Και τήν έκαμε γυναίκα του και μόνιμη πρωταγωνίστρια τών έρ-γων του, όχι μόνο στήν Ούγγαρία άλλα και στή Βιέννη. ΄Η ίδια είνε ακόμη νό-μιμη σύζυγός του. Άπό 9 χρόνια όμως, δέν κάνει πιά καμία δημόσια εμφά-νιση. Έχει δέ παραχωρήσει άπό τότε στόν άντρα της άπόλυτη έλευθερία — κι' αυτός έχει έπωφεληθί άπόλυτα.

Τήν εποχή εκείνη είχε άρχισέ ήδη ό τρίτος μεγάλος έρως τού Μόλναρ, πού σμειώνει τήν τρίτη πράξη τής ζωής του. ΄Η καινούργια μούσα του, ή νεράιδα τού ή «βασιλίσσα» του — μία βασιλίσσα σιιπηλή κι' αψωσιωμένη — ήταν αυτή πού τελείωσε τώρα τή ζωή της υπό τραγικές και μυστηριώδεις συνθήκες σ' ένα δωμάτιο τού «Ξενο-δοχείου Πλάζα» τής Νέας ΄Υορκης.

΄Ηταν ή Βάντα Χάιντου, μία νοπευ-τική νέα γυναίκα, μελαχρινή, ψηλή, εύλύγιστη ώρεσιότατη, πολύ μορφω-μένη μέ μάτια άστραφερά. Άφού γνώ-ρισε τόν συγγραφέα υπό ρομαντικές συνθήκες, έγκατέλειψε τόν άντρα τού τού σύζυγού της κι' άρκεσέθηκε νά γίνει — έπίσημα τούλάχιστον — ή γραμμα-τέυσ τού Μόλναρ. Άπό 10 χρόνια τώ-ρα, τόν ακολουθούσε παντού σ' όλα τά ταξείδια του. Και συντελούσε στή λογοτεχνική παραγωγή τού είδώλου της όχι μόνον ως δοκτυλογράφος, άλλα πρό πάντων ως ΄Εγνησία Μούσα του. Τόν έλάτρευε, πού' όλη τήν τε-ραστία διοφορά τής ηλικίας τους.

Λίγο μετά τήν προσάρτηση τής Αύ-στρίας άπ' τή Γερμανία, ό Μόλναρ κι' ή Βάντα έφυγαν γιά τή Βενετία τόν όνειρεμένο παράδεισο των ερωτευμέ-νων. Τό έπομενο καλοκαίρι, ό συγγρα-φέας ήθελε νά πάη στό Κάρλομπαντ γιά νά κάμν τόν λουτρό του, όπως συ-νήθως. Άλλά ή χιτηροική άπειλή τόν άνάγκασε νά έγκαταλείψι αυτό τό οκέδιο.

Πήγε, λοιπόν, μαζί μέ τή Βάντα του, στίς ΄Ηνωμ Πολιτείες. Κι' έζησε εκεί άπό τότε άνάμεσα στήν άνοημένη του και στή νόμιμη σύζυγό του, πού δέν τού άπαγόρευε αυτό τό δεσού.

Τούς τελευταίους μήνες, ό οικογε-νειακός γιατρός τού Μόλναρ διάνυν-σε μία αδυναμία τής καρδιάς τής ώ-ραιάς Βάντας, μαζί μέ νευρική υπερ-ένταση. ΄Η εξάντληση αυτή προερχό-ταν ίσως άπό κατάχρηση ύπνυπτικώ-ν. Φαίνεται ότi ή νέα γυναίκα υπέφερε ά-πό μελαγχολία, γιατί ό άδελφός της είχε πεθάνει σ' ένα χιτηροική στρα-τόγεδο συκνωτικής κι' ότi κατέ-φυγε σέ φάρμακα γιά νά κοιμηθί.

Ένα πρωί λοιπόν, πρό όλιγων έβδο-μάδων, τή βρήκαν νεκρή πάνω στό ντιβάνι της, στό δωμάτιό της στό «Ξε-νοδοχείο Πλάζα». Έοφινγε ακόμη τό δάχτυλό της ένα άνοιχτό βιβλίο. Και τή «βιβλίον» πού είχε μείνει άνοι-χτό έπαίξε μία τοιγνυχτική μελωδία.

Οι γιατροί πού έζητήσαν τή νεκρή, γινώματευσαν ότi είχε αυτοκτονήσει. Κανείς όμως δέν ξέρει τό λόγο αυ-τού τού δράματος πού έδαλε τέλος σ' ένα μεγάλον έρωτα...

΄Ο άριστοκράτης «γής» του Χόλλυγουντ

Ο ΤΖΩΡΤΖ Μπρέντ είνε ό τύπος τού ήλιό κατάμαυρα φηλός, γεροδεμένος, χα-ροκτάρως άνήλικος. Έχει άνάστημα 1,81 και ζυγίζει 85 κιλά.

Γεννήθηκε στό Σάνονμπριτζ τής ΄Ιρ-λανδίας και διδάχθηκε τά πρώτα γράμ-ματα στό μικρό σχολείο τού χωριού του, ένώ συγχρόνως βοηθούσε στό κούρεμα τών προβάτων και στό φύτμα τής πα-τάτας. Έμεινε έπίσης ήπιασά άπ' τή πρώτη παιδικά του χρόνια, άφ' ότου άρ-χισε νά περπατά.

Έχασε τόν πατέρα του σέ ηλικία 7 ετών. Όταν τό 1915 πέσανε κι' ή μη-τέρα του, αυτός κι' ή άδελφή του έφυγαν γιά τήν Άμερική, γιά νά ζήσουν μαζί μέ μία θεία τους, έγκατεστημένη στή Ν. ΄Υορκη. Τό ταξείδι τους ήταν επικίνδυνο γιατί τά ύποβρύχια μάστιζαν τότε τόν Ατλαντικό.

Στή Ν. ΄Υορκη, ό Τζώρτζ άκολούθησε ανώτερες έμπορικές σπουδές. Κατά τισ θερινές διακοπές τού τελευταίου έτους τών σπουδών του, συμ-φώνησαν μ' ένα συμαηλικό του νά φύγειν γιά νά γνωρίσουν κι' άλλα μέρη. Πράγματι, πήγαν μαζί στό Κεννέκτικουτ όπου ό Μπρέντ βρήκε έρ-γασία μέ 5 δολάρια τήν ήμερα.

Τό έπομένο καλοκαίρι, εργάσθηκε αλλού, μέ 50 σέντς τήν ώρα.

Έν τώ μεταξύ, είχε παραμελήσει κάπως τίς σπουδές του γιά ν' άσχοληθί μέ τήν προπαγάν-δα τής Ιρλανδικής ανεξαρτησίας. Ένας νεαρός κληρικός ένθουσιώδης πρόμαχος τής άπαλευθε-ρωτικής αυτής κινήσεως, ένινε ό στενότερος φί-λος του. Κι' ότάν, τό 1920, έφυγε γιά τήν Ά-γλία, ό Τζώρτζ τόν άκολούθησε.

Ό Μπρέντ έμεινε στό Λονδίνο, κοντά σ' έναν εξαδελφό του. Άλλά ό φίλος του κληρικός τού έγραψε συνεχώς άπ' τήν ΄Ιρλανδία και τόν προ-καλούσε εκεί. Τέλος, ό Μπρέντ πήγε στό Δουβλί-νον, όπου ένεγράφη στό Πανεπιστήμιο. Συγχρό-νως έδειξε μία πρώτη φορά ζωηρό ένδιαφέρον γιά τό θέατρο.

Τήν εποχή εκείνη γνωρίσθηκε μέ τόν περίφη-μο Μίκελ Κόλλινς, άρχηγό τών ΄Ιρλανδών αυ-τονομιστών. Όταν ό Κόλλινς έπεσε σέ μία ένε-δρα και βρήκε τραγικό θάνατο, ό Τζώρτζ έφυγε γιά τήν Άγγλία, κι' άπό κεί γιά τό Μοντρεάλ τού Καναδά.

Έτσι τελείωσε μία άπ' τίς πιο πολυτάραχες πε-

ριόδους τής ζωής του, γιά τήν όποια άποφεύγει πάντοτε νά κάμη λόγο.

Έν τώ μεταξύ, είχε πάρει τήν άπόφασι νά γίνη ήθοποιός. Πράγματι, έπεχείρησε νά έμφανισθί στό Μπροντγουάιν, άλλα δίχως έπιτυχία. Άρχισε λοιπόν τά έπαρχιακά τουρνέ, μέ διάφορα «μπουλουκία». Έγινε μάλιστα κι' ό ίδιος διευθυ-τής τέτοιων θιάσων.

Άργότερα σμείωσε μερικές σύντομες έπιτυχίες στό Μπροντγουάιν, όπου συνεργάσθηκε μάλιστα μέ τόν Κλάρκ Γκράιμπλ.

Στό διάστημα αυτό, έπεχείρησε τρεις φορές νά πειξί στόν κινηματογράφο, πάντοτε όμως άπέτυχε. Τέλος, μία μέρα, ή έταιρεία Γουώρνερ τού άνέθεσε ένά ρόλο, μαζί μέ τή Ρουθ Τσάτερτον, στό φίλμ «Οί πλούσιοι είνε μαζί μας».

Τόν Αύγουστο τού 1932, παντρεύθηκε μέ τήν Τσάτερτον, άλλα χώρισαν μετά 20 μήνες.

Άπό τότε, ό Μπρέντ ξαναπαντρεύθηκε άλλες δύο φορές: μέ τήν Κόνταντ Γουορθ και μέ τήν Άνν Σέρινταν. Κι' οι δύο αυτοί γάμοι του κατέληξαν στό διαζύγιο.

Όταν κηρύχθηκε ό δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, ή έπι-θυμία του νά δράση τόν έκαμε νά γίνη ιδιώτης εκπαιδευτής τής στρατιωτικής άεροπορίας.

Όταν ό Μπρέντ έτοιμάζεται γιά ένα καινούργιο φίλμ, άφο-σιώνεται όλοτελα σ' αυτή τή δουλειά. Πέφτει κάθε βράδυ στό κρεβάτι στίς 10 ακριβώς, έπειτα άπό πολλών ώρων έν-τατική άνάλυσι και μελέτη τού ρόλου του. Για νά μή τόν ένοχλή κανείς, γιά όποιοδήποτε λόγο κρατάει μυστικό τόν αριθμό τού ιδιαιτέρου τηλεφώνου του.

Άν θελή ν' άπομονωθεί ακόμη περισσότερο, πηγαίνει σ' ένα άπόμερο σπιτάκι του, σωστό έρημητήριο όπου μελετά τό ιδιαιτέρως δύσκολα μέρη τού ρόλου του ή ξεκουράζεται έ-πειτα άπό πολλών ήμερών εξαντλητική εργασία έμπρός στόν κινηματογραφικό φακό.

Όταν όμως δέν είνε άπορροφημένος μέ τήν προετοιμασία ένός ρόλου γίνετ'ό κοινωνικώτερος και πιο εύπροσέγγιστος ήθοποιός. Τού άρέσουν τά κοσμικά κέντρα, τ' άριστοκρατικά ξενοδοχεία και οι όμορφες και κομψές γυναίκες. Άστειεύε-ται μέ τούς συνοδέφους του, στά διαλείμματα τού «γυρίμα-τος» κι' άν τούς ίδι πολύ άπασχολημένους ή κουρασμένους και άπρόθυμους γιά φλυαρία, περνάει τήν ώρα τού διαβα-ζόντας ένα βιβλίο, τό όποιο παίρνει πάντοτε μαζί του στό στούντιο, γιά τέτοιες περιπτώσεις. Έξκολουθεί τό διάβαμα

άκομη... και στο φαγητό του. Δέν τρώει άλλωστε πολύ συχνά. Έχει καταργήσει σχεδόν τό με-σημεριανό φαγητό κι' έχει πε-ριορίσει τίς άνάγκες του σ' ένα γεύμα τήν ήμερα.

Τό τελευταίο φίλμ του πού γνωρίσαμε προσφάτως, μέ συ-νεργάτες τού τή Μέρλ Όμπερον, τόν Τσάρλ Κόρβιν τόν Πίλμ Λού-κας και τή Λένωρ Ούλρικ, έχει τόν τίτλο «Πειρασμός». Θεωρείται δέ ένα άπ' τά καλλίτερα τής φετινής σεζόν.

Κινηματογραφικά νέα

★ ΄Η Βαλεντίνα Κορτέζι, ΄Η-λνς και ό Άλνκ Κιγέλλιν, Σουη-νός, υπέγραψαν συμβόλαια μέ έταιρείες τού Χόλλυγουντ και φεύγουν γιά τήν Άμερική.

★ Ό Γιόρνταν Πέκ, 3 ετών, γιούς τού περίφημου Γκρέγκορ, ντεμπουτάρσε τελευταία στόν κινηματογράφο μέ τό φίλμ «Δια-σκεδάσεις τζέντλεμαν».

★ Ό Χέρμπερτ Μάρσαλ και ή Μπούτα Μάλλορ παντρεύτηκαν.

★ Ό Έντουαρντ Μπέργκερ και ή Έυα Άρντεν έχώρισαν.

★ Τό ζεύγος Λού Κουτέλλο άπόκτη-σε μία κόρη.

★ Στό Χόλλυγουντ έγινε τελευταίως ένας διαγωνισμός γιά τήν άνάδειξί τού καλύτερου έρωτικού φίλμ πού γυρίστη-κε εκεί κατά τά τελευταία χρόνια.

Έπέτυχαν κατά σειράν τά έξης έρ-γα: 1) «Όσα παίρνει ό άνεμος», 2) «Ρωμείος και Ιουλιέττα» 3) «Ό πύρ-ρος τών κατινιδιών», 4) «Μοναχία στόν ήλιο (παραγωγή 1947, μέ τήν Τζένιφερ Τζόνς)», 5) Άμπερ (1947) και 6) «Αντώνιος και Κλεοπάτρα».

Φθινόπωρο... ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ

Ο έκδικητής

Στο μισοσκότεινο μελαγχολικό σαλόνι με τις γκρενά βελουδένιες κουρτίνες στα παράθυρα και τους μίσχους τών υακινθών που λιποθυμούσαν στα βάζα, μπήκε συγκινημένος ο γκριζός κύριος. Τα βήματά του πνιγμένα μες στα παχεία χαλιά της Περσίας. Πριν βουλιάξει σε μία βαθεία έγχεση, πολυθρόνα, έδωσε την κάρτα του από το πορτοφόλι του και την έδωσε στην υπηρέτρια που τον ακολουθούσε. Έκλεινε την πύλη υποκλίθηκε και βγήκε απ' το σαλόνι.

Ο γκριζός κύριος άναψε ένα τσιγάρο και τράβηξε δυο-τρείς ρουφηξίες. Τόσους όμως βιαστικά και σπρώχνοντας βλέποντας μία κυρία να μπαίνει. Έκανε δυο-τρία βήματα για να την προσηύχνη. «Ητανε φιλιά, με τα μαλλιά της άσπρινα. Στο μισοσκότεινο του σαλονιού — δημιουργημένο ίσως γι' αυτό το λόγο... — οι ριτίδες της δέ φαινόταναν...»

Έδωσε το χέρι της στον γκριζό κύριο, που τόφερε στα χείλια του με πραγματική συγκίνηση. Κι' εκείνη όμως ήτανε συγκινημένη τόσο που η φωνή της έτρεμε όταν γού μίλησε:

— Τι έκπληξι!...
— Δε με περιμένες πιά, Λόλα;...
— Όμοιολόγιο ότι όχι... Τόσα χρόνια έ-
κουνε περάσει από τότε...

Ο γκριζός κύριος χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Ας μη θυμηθούμε πόσα, γιατί θα στενοχωρηθής κυρίως εσύ...
Κάποτε, της πρόσφερε τσιγάρο, του γέμισε ένα ποτηράκι λίγερ κι' ύστερα, καπνίζοντας και πίνοντας βουλιάζανε και οι δυο τους, θεληματικά σε δυο μαλακές πολυθρόνες κι' αθέλα τους στις άδυσους του παρελθόντος...

— Μά, που ήσουν τόσα χρόνια;... τον έρωτες...

— Μακρύα... της απάντησε. Τόσο μακρύα, που ποτέ δε μ' έφτασε ο αντίλογος της ζωής σου, και ποτέ δεν άφισε τον αντίλογο της δικής μου ζωής — που ήταν άλλωστε τόσο άδουλο... — να φτάσει ως έσένα...

— Χωρίς άστεία; τί είχες γίνει;...
— Είχα πάει να επουλώσω την πληγή του μου είχες ανοίξει βαθεία μου... Θυμάσαι;... Τόν καιρό εκείνο, Λόλα ήσουν το πιο αξιολάτρευτο τέρας της δημιουργίας!... Κι' εγώ σου τα είχα δώσει όλα σκεψι, όνειρα, έρωτα...

— Μ' αλήθεια, μ' αγαπούσες;...
Τόν κτύπαζε συγκινημένη. Της απάντησε αργά:

— Τί σημασία έχει να σου το ομολογήσω πάλι, ύστερα από τριάντα χρόνια, Λόλα;...
— Σωπα!

— Απότομα, λιγάκι θάνατος της είχε θυμίσει πόσα χρόνια είχαν περάσει από τότε, και, φυσικά, την ηλικία της, τη δική του...

— Μά, στο μισοσκότεινο, σιγά, εκείνος συνέχισε:

— Ήσουν τότε ένα πλάσμα αλλόκοτο!

περήφανο, αδιόφορο κι' επιδερμικό... Τη λίγη ευαισθησία της ψυχής σου φρόντιζες πάντα να την πνίγεις μέσα στον πιο ωμό ρεαλισμό! Ήσουν απολύτα προσγειωμένη πάντα...

— Ένώ εσύ ήσουν τόσο ανυπόφορα όνειροπόλος πάντα... του παραπονέθηκε.

— Ζούσα με το όνειρο, γιατί όνειρο ήσουν εσύ, Λόλα!... Ποτέ στο αραχνούφωτο άτομο σου δεν κατάφερα να διακρίνω κάτι χειροπιαστό, κάτι υλικό... Κι' ενώ εγώ παράδερνα στα σύννεφα, εσύ ήσουν τόσο κοντά στη ζωή!...

— Ήθελες να ζήσης!... Και τότε με τόση δίψα, που σούγινε πραγματικό πάθος... Και, στο τέλος, το κατάφερες! Αναρρίχησης όπως — όπως στα λιγγιώδη ύψημετρα της μεγάλης ζωής άφίνοντας που και που στο ανέδαρμα κομμάτια απ' την ευαισθησία σου, απ' την ψυχή σου, και μία μέρα, έφτασες!...

— Την ημέρα εκείνη το βράδυ ανάμεσα μας είχε γίνει άδυσος... Δεν υπήρχε πιά τρόπος κανέναν να το γεφυρώσω με τίποτε... Τότε πληγωμένος βαθεία κατάφερα να πλησιάσω μία μέρα έρποντας τα κράσπεδα του θρόνου σου, και να σου φιθυρίσω με λατρεία πούφτανε το μίος: «Αντίο, Λόλα!... Θέλω σήμερα, μακριά σου, πιά μακριά από όσα έφυγες εσύ από μένα... Δεν θέλω πια να προσέξω πόσο σ' αγαπούσα δε νύμιας πώς άξιζε τον κόπο να το προσέξω...»

— Θυσίσεις τόν έρωτά μου στα υπηχλιμπίδια της ευφάντασης που θα μπορούσε να σου προσφέρει ο πρώτος τυχόν ήλιος γόνος μιας πλούσιας οικογένειας... Δεν πειράζει, άς γίνει όπως θές... Μία μέρα όμως, ύστερ' από χρόνια, άν ζούμε, Λόλα θα γυρίσω κοντά σου... Όταν τα καρτάνά μετάρια των μαλλιών σου θάκουνε γίνει άσπρια και τα τριαντάφυλλα στα μάγουλά σου θάκουνε μοστιγώδη άλμπητα από τις ριτίδες, θα γυρίσω, Λόλα, για να καρώ την έκδική μου!...

— Από τί άλλο μέρος, είνε γνωστόν ότι μέσα στο φώς βρίσκονται ένωμένα όλα τα χρώματα.

— Την ιδιότητα να συνενώνη όλα τα χρώματα την έχει το λευκό, που δεν είνε ένα πραγματικό χρώμα, αλλά η συνένωση και η συγχώνευση όλων των άλλων χρωμάτων. Άν κάμωμε σε μια σούρου έξη ταινίες, που να αντιστοιχούν στα έξη χρώματα και την περιστρέψωμε με μεγάλη ταχύτητα, θα την ίδουμε σαν να είνε λευκή, γιατί η μεγάλη ταχύτης θα συνενώρη και θα συγχωνεύρη όλα τα χρώματα σ' ένα έναιο, το λευκό.

— Άς ίδουμε τώρα τι συμβαίνει με τα ανοιχτόχρωμα και τα σκούρα ρούχα. Το λευκό φώς που προσβάλλει ένα αντικείμενο περιέχει όλα τα άλλα χρώματα μέσα στις ακτίνες του.

— Άλλ' όταν αυτό το αντικείμενο είνε λευκό, εκπέμπει και αυτό έπισης τις δονήσεις όλων των άλλων χρωμάτων που περιέχονται μέσα σ' αυτό. Ποιά είνε το αποτέλεσμα;

— Το λευκό αντικείμενο αντανακλά δηλαδή άπ'όλης τις όμοιες δονήσεις του φωτός που πέφτουν πάνω σ' αυτό. Οι δονήσεις αυτές, του φωτός και του αντικειμένου, εξουδετερώνονται έτσι αμοιβαία.

— Άλλ' όπως είνε γνωστό, το φώς εκπέμπει έπισης και θερμότητα. Συνεπώς το λευκό αντικείμενο δεν άπ'ωθεί μόνον τις δονήσεις του φωτός που πέφτουν επάνω του, αλλά και τη θερμότητα που περιέχεται μέσα σ' αυτό.

— Αντίθετα ένα σκούρο ένδυμα — και περισσότερο το μύρο — δεν άπ'ωθεί παρά μόνο τις δονήσεις που είνε όμοες μ' αυτό. Δηλαδή εκείνες που αντιστοιχούν στο μύρο χρώμα, ενώ συγκαταεί και απορροφά όλες τις άλλες. Άλλ' αντίστοιχα συγκαταεί και απορροφά και την θερμότητα που περιέχεται μέσα σ' αυτές.

— Γι' αυτό τα σκούρα ρούχα είνε πιο θερμά κατά τόν χειμώνα, ενώ, αντίθετα τα άνοιχτα είνε πιο όροσερά κατά το καλοκαίρι.

— Και τώρα κάτι άλλο. Τα άνοιχτά χρώματα μάς κάνουν να φαινώμαστε πιο παχεία, ενώ τα σκούρα πιο άδυντους. Και το φαινόμενον αυτό όφειλεται έπίσης στις αιτίες που αναπτύξαμε.

— Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για μία όφθαλμοπάτη. Κάθε φωτεινή έντύπωση που δέχεται το μάτι μας είνε μία δόνηση, ένα κύμα που διασκορπίζεται όλονυρο, δημιουργώντας μία φωτεινή άκτινοβολία.

— Να τώρα ένα άπλο πείραμα που μπορούμε να κάμωμε:

— Άς φτιάξωμε πάνω σ' ένα μαυροπίνακα μία τελεία με μία κιμωλία. Η λευκή αυτή τελεία, είνε σκετικα φωτεινή και σκορπίζει γύρω της μία άκτινοβολία. Έτσι, φαίνεται μεγαλύτερη από ό τι είνε στην πραγματικότητα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΡΟΥΧΩΝ και η θερμοκρασία των

Τα λευκά μας δείχνουν πιο παχεία και τα σκούρα πιο άδυντους.

Γιατί τάχα τα άνοιχτά ρούχα είνε όροσερότερα κατά το καλοκαίρι και τα σκούρα θερμότερα κατά τόν χειμώνα; Όπως όλοι γνωρίζουμε, τα χρώματα αποτελούνται από ειδικές δονήσεις του αϊθέρος που προσβάλλουν το μάτι μας. Οι δονήσεις αυτές έχουν διαφορετική συχνότητα, είνε, δηλαδή, άλλοτε περισσότερες και άλλοτε λιγότερες μέσρ σ' ένα ώριμένο χρονικό διάστημα, που λαμβάνεται ως μέτρον (το μέτρον στην προκειμένη περίπτωση είνε το δευτερόλεπτο). Η διαφορά αυτή της συχνότητας των είνε εκείνη που μάς κάνει να διακρίνωμε το ένα χρώμα από το άλλο. Π. χ. το κόκκινο χρώμα αποτελείται από 400 διασκεταυμύρια δονήσεις μέσα στο δευτερόλεπτο, ενώ το ιώδες έχει 800 διασκεταυμύρια δονήσεις μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα.

— Από τί άλλο μέρος, είνε γνωστόν ότι μέσα στο φώς βρίσκονται ένωμένα όλα τα χρώματα.

— Την ιδιότητα να συνενώνη όλα τα χρώματα την έχει το λευκό, που δεν είνε ένα πραγματικό χρώμα, αλλά η συνένωση και η συγχώνευση όλων των άλλων χρωμάτων. Άν κάμωμε σε μια σούρου έξη ταινίες, που να αντιστοιχούν στα έξη χρώματα και την περιστρέψωμε με μεγάλη ταχύτητα, θα την ίδουμε σαν να είνε λευκή, γιατί η μεγάλη ταχύτης θα συνενώρη και θα συγχωνεύρη όλα τα χρώματα σ' ένα έναιο, το λευκό.

— Άς ίδουμε τώρα τι συμβαίνει με τα ανοιχτόχρωμα και τα σκούρα ρούχα. Το λευκό φώς που προσβάλλει ένα αντικείμενο περιέχει όλα τα άλλα χρώματα μέσα στις ακτίνες του.

— Άλλ' όταν αυτό το αντικείμενο είνε λευκό, εκπέμπει και αυτό έπισης τις δονήσεις όλων των άλλων χρωμάτων που περιέχονται μέσα σ' αυτό. Ποιά είνε το αποτέλεσμα;

— Το λευκό αντικείμενο αντανακλά δηλαδή άπ'όλης τις όμοιες δονήσεις του φωτός που πέφτουν πάνω σ' αυτό. Οι δονήσεις αυτές, του φωτός και του αντικειμένου, εξουδετερώνονται έτσι αμοιβαία.

— Άλλ' όπως είνε γνωστό, το φώς εκπέμπει έπισης και θερμότητα. Συνεπώς το λευκό αντικείμενο δεν άπ'ωθεί μόνον τις δονήσεις του φωτός που πέφτουν επάνω του, αλλά και τη θερμότητα που περιέχεται μέσα σ' αυτό.

— Αντίθετα ένα σκούρο ένδυμα — και περισσότερο το μύρο — δεν άπ'ωθεί παρά μόνο τις δονήσεις που είνε όμοες μ' αυτό. Δηλαδή εκείνες που αντιστοιχούν στο μύρο χρώμα, ενώ συγκαταεί και απορροφά όλες τις άλλες. Άλλ' αντίστοιχα συγκαταεί και απορροφά και την θερμότητα που περιέχεται μέσα σ' αυτές.

— Γι' αυτό τα σκούρα ρούχα είνε πιο θερμά κατά τόν χειμώνα, ενώ, αντίθετα τα άνοιχτα είνε πιο όροσερά κατά το καλοκαίρι.

— Και τώρα κάτι άλλο. Τα άνοιχτά χρώματα μάς κάνουν να φαινώμαστε πιο παχεία, ενώ τα σκούρα πιο άδυντους. Και το φαινόμενον αυτό όφειλεται έπίσης στις αιτίες που αναπτύξαμε.

— Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για μία όφθαλμοπάτη. Κάθε φωτεινή έντύπωση που δέχεται το μάτι μας είνε μία δόνηση, ένα κύμα που διασκορπίζεται όλονυρο, δημιουργώντας μία φωτεινή άκτινοβολία.

— Να τώρα ένα άπλο πείραμα που μπορούμε να κάμωμε:

— Άς φτιάξωμε πάνω σ' ένα μαυροπίνακα μία τελεία με μία κιμωλία. Η λευκή αυτή τελεία, είνε σκετικα φωτεινή και σκορπίζει γύρω της μία άκτινοβολία. Έτσι, φαίνεται μεγαλύτερη από ό τι είνε στην πραγματικότητα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

— Άς κάμωμε τώρα το αντίθετο. Άς φτιάξωμε δηλαδή μία μαύρη τελεία πάνω σ' ένα άόλογο χαρτί. Αυτή τη φορά δεν άκτινοβολεί πιά η τελεία, αλλά το λευκό χαρτί, επάνω στο όποιο την φτιάξαμε. Έτσι, η τελεία φαίνεται μικρότερη από ό τι είνε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ρούχα.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ για την καρδιά

Τί βλέπεις και τί δεν βλέπεις

Είνε πολλοί οι άνθρωποι που βασανίζονται απ' το φόβο ότι πάσχουν απ' την καρδιά τους. Έχουν σχηματίσει τη λαθασμένη αυτή ιδέα από κακή έμπειρία διαφόρων συμπτωμάτων που παρατηρούν στον έαυτό τους.

Η συνθήσετη αιτία της άνησυχίας τους είνε η ταχύτης των παλμών της καρδιάς τους.

Η καρδιά του έλέφαντος χτυπάει 20 φορές το λεπτό, ενώ του ποντικού και των μικρών πουλιών μπορεί να φτάσει τις 1.000. Για έναν άνθρωπο ξεκουρασμένο, η κανονική ταχύτης είνε 70 παλμούς στο λεπτό.

Υπάρχουν όμως και άνθρωποι υγιείς με 40 ή με 100 παλμούς.

Όταν οι παλμοί γίνουν 120-250 στο λεπτό, έχουμε τη λεγομένη «ταχυκαρδία», που μπορεί ν' διαρκέση λίγα δευτερόλεπτα, λεπτά ή και ήμερες. Αρνίζει και τελειώνει άσφινκα. Τοσοκρατεί πολλούς ανθρώπους κι' όμως όφειλεται συνήθως σε συγκινήσεις μάλλον, παρά σε πραγματική βλάβη της καρδιάς.

Δεν συμβαίνει ωστόσο το ίδιο, όταν η ταχύτης φτάσει στους 400 παλμούς. Υπάρχει τότε κάποια όργανική άρρώστια, που κάνει την καρδιά να τρεμουλιάζει όπως ένας όριοσδότης υός του σώματος. Συνήθως δέ έπακολουθε, ο θάνατος.

Άλλο κοινό σύμπτωμα είνε η άρρυθμία της καρδιάς. Δεν υπάρχει ίσως άνθρωπος που να μ' την έξη εκ πέρας. Μπορεί να όφειλεται σε όργανική πάθηση του καρδιακού μυός συνθέστερα όμως προκαλείται από άλλους λόγους. Ιδίως δέ ίσχυρες συγκινήσεις, υπερβολικό κάπνισμα ή πιότη.

Ακόμη περισσότερο άνησυχεί κανείς όταν ο γιατρός του π' ότι άκουει ένα «ψιθύρο» στην καρδιά του. Η λέξη αυτή που φέρνει όπτασιες έσθινικού θανάτου.

Ένας ψιθύρος σημαίνει ότι ένει παραοισσώθη μία βαλβίδα της καρδιάς. Σε μερικές περιπτώσεις είνε σοβαρό σύμπτωμα, σε άλλες όμως όχι. Οι περισσότεροι καρδιολόγοι φρονούν σήμερα ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, που παρουσιάζουν, ένα ψιθύρο στην καρδιά, υποεί κάλλιστα να ζήσουν κανονικά.

Άλλο τόσο άνησυχαστική φαίνεται η διάγνωση του γιατρού ότι ύπάχει διεύρυνση της καρδιάς. Οι περισσότεροι έδύουνσις της καρδιάς, ύπεροσδότης υός του σώματος. Συνήθως δέ έπακολουθε, ο θάνατος.

Άλλο κοινό σύμπτωμα είνε η άρρυθμία της καρδιάς. Δεν υπάρχει ίσως άνθρωπος που να μ' την έξη εκ πέρας. Μπορεί να όφειλεται σε όργανική πάθηση του καρδιακού μυός συνθέστερα όμως προκαλείται από άλλους λόγους. Ιδίως δέ ίσχυρες συγκινήσεις, υπερβολικό κάπνισμα ή πιότη.

Ακόμη περισσότερο άνησυχεί κανείς όταν ο γιατρός του π' ότι άκουει ένα «ψιθύρο» στην καρδιά του. Η λέξη αυτή που φέρνει όπτασιες έσθινικού θανάτου.

Ένας ψιθύρος σημαίνει ότι ένει παραοισσώθη μία βαλβίδα της καρδιάς. Σε μερικές περιπτώσεις είνε σοβαρό σύμπτωμα, σε άλλες όμως όχι. Οι περισσότεροι καρδιολόγοι φρονούν σήμερα ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, που παρουσιάζουν, ένα ψιθύρο στην καρδιά, υποεί κάλλιστα να ζήσουν κανονικά.

Άλλο τόσο άνησυχαστική φαίνεται η διάγνωση του γιατρού ότι ύπάχει διεύρυνση της καρδιάς. Οι περισσότεροι έδύουνσις της καρδιάς, ύπεροσδότης υός του σώματος. Συνήθως δέ έπακολουθε, ο θάνατος.

Άλλο κοινό σύμπτωμα είνε η άρρυθμία της καρδιάς. Δεν υπάρχει ίσως άνθρωπος που να μ' την έξη εκ πέρας. Μπορεί να όφειλεται σε όργανική πάθηση του καρδιακού μυός συνθέστερα όμως προκαλείται από άλλους λόγους. Ιδίως δέ ίσχυρες συγκινήσεις, υπερβολικό κάπνισμα ή πιότη.

Ακόμη περισσότερο άνησυχεί κανείς όταν ο γιατρός του π' ότι άκουει ένα «ψιθύρο» στην καρδιά του. Η λέξη αυτή που φέρνει όπτασιες έσθινικού θανάτου.

Ένας ψιθύρος σημαίνει ότι ένει παραοισσώθη μία βαλβίδα της καρδιάς. Σε μερικές περιπτώσεις είνε σοβαρό σύμπτωμα, σε άλλες όμως όχι. Οι περισσότεροι καρδιολόγοι φρονούν σήμερα ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, που παρουσιάζουν, ένα ψιθύρο στην καρδιά, υποεί κάλλιστα να ζήσουν κανονικά.

Άλλο τόσο άνησυχαστική φαίνεται η διάγνωση του γιατρού ότι ύπάχει διεύρυνση της καρδιάς. Οι περισσότεροι έδύουνσις της καρδιάς, ύπεροσδότης υός του σώματος. Συνήθως δέ έπακολουθε, ο θάνατος.

Άλλο κοινό σύμπτωμα είνε η άρρυθμία της καρδιάς. Δεν υπάρχει ίσως άνθρωπος που να μ' την έξη εκ πέρας. Μπορεί να όφειλεται σε όργανική πάθηση του καρδιακού μυός συνθέστερα όμως προκαλείται από άλλους λόγους. Ιδίως δέ ίσχυρες συγκινήσεις, υπερβολικό κάπνισμα ή πιότη.

Ακόμη περισσότερο άνησυχεί κανείς όταν ο γιατρός του π' ότι άκουει ένα «ψιθύρο» στην καρδιά του. Η λέξη αυτή που φέρνει όπτασιες έσθινικού θανάτου.

Ένας ψιθύρος σημαίνει ότι ένει παραοισσώθη μία βαλβίδα της καρδιάς. Σε μερικές περιπτώσεις είνε σοβαρό σύμπτωμα, σε άλλες όμως όχι. Οι περισσότεροι καρδιολόγοι φρονούν σήμερα ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, που παρουσιάζουν, ένα ψιθύρο στην καρδιά, υποεί κάλλιστα να ζήσουν κανονικά.

Άλλο τόσο άνησυχαστική φαίνεται η διάγνωση του γιατρού ότι ύπάχει διεύρυνση της καρδιάς. Οι περισσότεροι έδύουνσις της καρδιάς, ύπεροσδότης υός του σώματος. Συνήθως δέ έπακολουθε, ο θάνατος.

όπως και πολλοί άλλοι — ότι το παιχνίδι «μπάσκετ - μπόλ» κουράζει επικίνδυνα την καρδιά. Σήμερα όμως έχει αλλάξει γνώμη και βεβαιώνει ότι, όσο κι' αν είνε κουραστικό αυτό το σπόρ, όφειλει τους περισσότερους παίκτες.

Ποιά είνε τα άποτελέσματα του καπνού και του αλκοόλ στην καρδιά; Κι' έδώ έπίσης οι νεώτερες έρευνες έχουν ανατρέψει τις παλιές ίδέες. Έχει διαπιστωθή π. χ. ότι το μέτριο κάπνισμα δεν βλάπτει πολλούς καρδιόχους. Άπεναντίας μάλιστα, τους όφειλει, όδοντάς τους μία νευροσυνική ίσοροπία.

Σε μία μόνο περίπτωση βλέπεται η καρδιά απ' το κάπνισμα: Όταν ο άνθρωπος είνε ευαίσθητος στη νικωτική. Αυτό μπορεί να το καταλάβει, αν αισθάνεται πόνο στο έμπερος μέρος του στήθους, μετά το κάπνισμα.

Όσάκις λοιπόν δεν ύπάρχει αυτό το σύμπτωμα, το κάπνισμα είνε τελείως άκίνδυνο για την καρδιά.

Όσο για το πιότη, ο καρδιολόγος δόκτωρ Στράουν λέει:

«Πολλοί γιατροί συνιστούν στους καρδιόχους να μ' πίνουν. Εγώ όμως δεν βλέπω τί έμποδίζει να πίνουν, έφ' όσον δεν το παρασκάνουν».

Είνε γεγονός ότι το κάπνισμα και το πιότη δημιουργούν πρόσθετη έργασία της καρδιάς. Το ίδιο όμως γίνεται και κατά την έγκυμοσύνη, ή κατά την καθημερινή κίνηση. Κανείς ωστόσο δεν πρόκειται βέβαια να υάς συστάση να μ' την τρώμε πιά ή να μ' την κάνωμε παιδιά...

Επικίνδυνη έπίσης για την καρδιά θεωρείται απ' τον πολύ κόσμο μία βουτιά σε κού νερό όταν είνε κανείς έστώτος. Η έπειτα από θεομόλουτο. Οι υπέρες δεν άφίνουν τα παιδιά τους να μ' την πάλισσα, π' την έξιδούσαν.

Τα γεγονότα όμως άποδεικνύουν τ' αντίθετο. Σε πολλές άμερικανικές σχολές οι μαθητά κάνουν έστώτους, π' την π' στην για μ' την κού νερό. Κι' οι Φινλανδοί — πασιγνώστοι για την άντοχή τους στο τρέξιμο, που προϋποθέτει βέβαιως άνθεκτική καρδιά — κάνουν ατύλναια, ήπειτα βουτούν σε υιά καταψυγμένη λίμνη ή καταδύνονται με παγωμένο νερό!

ΤΖΟΡΤΖ ΚΙΣΚΕΡ

Ο υπερίτης δέ χρησιμοποιηθή ως φάρμακο:

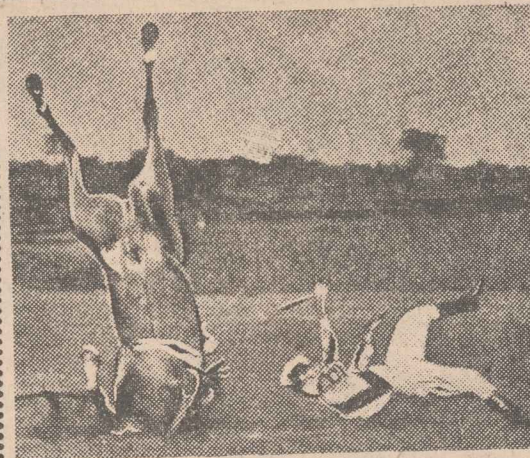
Το όνομα του τοξικού αυτού έσίου προέρχεται από την πόλι του Υπο, όπου το έχρησιμοποίησαν οι Γερμανοί το 1917 εναντίον των Σουηδών.

Ο υπερίτης είνε δηλωρούμενη βεϊκόν αϊθύλιον. Μερικά πείραματα που έγιναν τελευταία από Γάλλους έπιστήμονας άπέδειξαν ότι προκαλεί διαφόρους αντίδρασεις πάνω στις άκτινοδόντες συνθέσεις των όργανικών ιστών και ότι έπαύσκει την όξύτητα του περιβάλλοντος.

Στην Άμερική, έέ άλλου, μερικοί έπιστήμονες χρησιμοποιούν τον υπερίτη εναντίον της λευταιμίας, που νοσολογείται από έναν ύπεροσδότης υός του σώματος.

Άλλα πείραματα που έγιναν σε πείραματόζωα έδωκαν ίκανοποιητικά άποτελέσματα και θεωρείται βέβαιο ότι θα έδωσουν οι κατάλληλες συνθέσεις — ή θα έπιτρέψουν τη νοσηματοποίηση — ύπερίτης εναντίον πολλών άλλων άρρώσεων.

Αναμφιδόλως αυτό θα είνε εύνης έργον. Αντί να φονεύει ο υπερίτης, να τυφλώνει και να προκαλεί έγκαύματα θα χαρίζει ζωή στους ανθρώπους.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΗΡΘΕ ΠΡΩΤΟ!

Το πιο περίεργο άτύχημα συνέβη την τελευταία έβδομάδα στις ίπποδρομίες του Μπέλμοντ Πάρκ της Νέας Υόρκης. Ένα από τα άλογα σκόνταψε κι' έπεσε με το κεφάλι! Ο άναβάτης του θράνη «Αντομ» έμεινε άναίσθητος δίπλα του. Το άλογο όμως δεν έπαθε τίποτα και συνέχισε την κούρσα του. Σε λίγο ο «Αντομ»,

Δραματικό διήγημα

Είχαν περάσει 18 μήνες, από τότε που ο Ζάν-Κλώντ κι' η Ντανιέλ είχαν φτάσει στο μέρος αυτό της 'Αφρικής. Ήταν παντρεμένοι από 2 χρόνια. Ή η αγάπη τους έμενε δυνατή σαν την πρώτη μέρα. Ωστόσο άρχισε να τη ραγίζει ύπουλα ο καιρός κι' η υπερβολική δουλειά του Ζάν-Κλώντ. Γά καθήκοντά του, ως διοικητού της περιφέρειας, τον απορροφούσαν ολοκληρωτικά. Η Ντανιέλ ένοιωσε μιά απογοήτευση διαρκώς μεγαλιότερη. «Οχι ότι δεν την αγαπούσε ο άντρας της... αλλά δεν της ανήκε πια άπολυτα».

Πόσα αντράγωνα υποφέρουν απ' τον ίδιο λόγο! Πόσες γυναίκες δεν μπορούν να καταλάβουν την γοητεία της έσθρας για το σύντροφό τους!...

Μερικές φορές η Ντανιέλ ένοιωσε την ανάγκη να δώσει πρός τον άντρα της και να του φωνάξει: «Βοήθεια! Βοήθεια!...». Μά δεν την καταλάβαινε... Κι' έτσι η νέα γυναίκα σώπαινε και, με μιά συνηθισμένη μηχανική κίνηση, έδινε πρός τα τσιγάρα την ανυπότακτη καρδιά της υποκύβητο στο μέτωπό της... Θα καταλάβαινε ποτέ ο Ζάν-Κλώντ την αγωνία που σφίγγει την ψυχή της; Θα ξανάρχιζαν τα γλυκά τετ-α-τέτ τους!...

Ένα βράδυ, την ώρα του φαγητού ο Ζάν-Κλώντ αγκάλιασε τη γυναίκα του, τη φίλησε και της ανήγγειλε:

— Μιά μεγάλη είδηση, αγάπη μου! Θάρω σε λίγο εδώ ένα φίλο!

— Προκειται να μιά επισκεφθώ κανείς; κώπης εκείνη μ' ενδιαφέρον.

— Ναί, ο Νορμπέρ. Σενάι, ο παιδικός μου φίλος που τον είχα χάσει από τόσα χρόνια... Σου έχω μιλήσει τόσες φορές γι' αυτόν... Ζήτησε να δημιουργήσει εδώ μιά φυτεία. Κι' απευθύθηκε σε μένα, ως διοικητή, δίχως να ξέρει καν σε ποιόν έγινε!

Ο Ζάν-Κλώντ γέλασε και πρόσθεσε: — Άννοει πώς είμαι παντρεμένος. Τι εκπληξή θα δοκίμασής!... Είμαι δέσμιος ότι θα συνεννοήθηκε περίφημα οι δύο σας Θ' άποχτήσης ένα καλό σύντροφο.

Πήρε το μικρό γεράκι της μέσα στα δικά του και συμπληρώσε στοργικά:

— Σε παραμελώ λίγο, τον τελευταίο καιρό, αγάπη μου...

Ο Νορμπέρ έφτασε ένα πρωί συνεφοσμένο. Βαρού απ' τη υπόρα που πλησίαζε. Ο Ζάν-Κλώντ έπρεξε έξω, όταν άκουσε τ' αυτοκίνητό του και τον έσφιξε στην αγκαλιά του. Άνέβηκαν μαζί τη σκάλα της βεράντας. Η ανδροική φιλία είχε ένα απ' τα λίγα αισθήματα που δίνουν τη συναίσθηση της ωμορφιάς της ζωής. Είχε ανώτερη απ' τον έρωτα — φτιαγμένον συχνά από γνώσιμό. Δεν έχει ανάγκη από λόγια, για να έκφρασθί. Έτσι, ο Ζάν-Κλώντ κι' ο Νορμπέρ δεν μιλούσαν, τώρα που είχαν ξαναβρεθί μαζί.

Η Ντανιέλ είχε παρακολουθήσει τη σκηνή μέσα απ' το παραθυρόφυλλό της. Φόρεσε ένα πενιούδα, έριξε πρός τα πίσω την ενοχλητική μπούκλα της και πρόβαλε στην πόρτα.

Ήταν γοητευτική, με το λίγο ακανόνιστο πρόσωπό της, τα χαρακτηριστικά της που δειχναν αποφασιστικό χαρακτήρα, τα πρασινογάλανα μάτια της που έβλεπαν τόσο συχνά αποχρώσεις. Ο Νορμπέρ την κύτταξε, μαγεμένος.

— Δεν περίμενες να με βρεις παντομενός! του είπε, γελώντας ο φίλος του.

Η Ντανιέλ πλησίασε, σφίγγοντας περισσότερο τη ζώνη του πενιούδα που τόνιζε τις λεπτές γραμμές της. Τι μικρή που φαίνεται ανάμεσα στους δυο άντρες! Ο Νορμπέρ ήταν ψηλός, σαν το φίλο του, αλλά πώς γεροδεμένος, υπνωμένος απ' τον ήλιο κι' απ' την περιπέτεια.

— Πώς τον βρίσκεις, Ντανιέλ; ρώτησε ο Ζάν-Κλώντ.

— Πολύ συμπαθητικό! απάντησε εκείνη.

★

Ο φίλος, ο σύζυγος, η γυναίκα... Τό αλάνιο τσίγανω...

— Μπορεί ένας άντρας να είναι σύντροφος της συζύγου του καλύτερου φίλου του; ρώτησε μιά μέρα ο Νορμπέρ.

— Βεβαίως! απάντησε αδιάσπαστα ο Ζάν-Κλώντ.

— Κι' ο κόσμος τί θα πη;...

— Δεν μ' ενδιαφέρει για τον κόσμο!

Έτσι κυλούσαν οι μέρες... Οι βοογέ έμπόδιζαν το Ρομπέρ ν' αρχίσει τις έδρες σίες του, για την εγκατάστασή του σε νέα φυτεία του. Έμενε λοιπόν στο σπίτι του φίλου του και βοιόκταν σε καθημερινή έπαση με τη Ντανιέλ. Μά ήταν τόσο βέβαιος για τον εαυτό του, για τη φίλια

του! Τίποτε δεν θα θόλωνε την άθωα σκέψη τους...

— Δεν είν' έτσι, Ντανιέλ; ρωτούσε.

Γιατί μιλούσαν ξεκάθαρα για τα έρωτικά προβλήματα και για την κατάσταση τους, με απόλυτη ειλικρίνεια και με υπερβολική εμπιστοσύνη στη φίλια.

— Γιατί θα γίνουμε έραστές σας;... έλεγε ο Νορμπέρ.

— Εκείνη γελούσε μ' αυτόπεποιθήσι κι' έπαντούσε:

— Θάρωπε πρώτα να το θελήσω!

— Άσφαλώς! Μά όλοι στο χωριό το πιστεύουν... Είσατε νέα, ώμορφη. Φαίνεται πως ο άνδρας σας σας παραμελεί λίγο. Έξέ άλλοι μπορεί να πω, δίχως να θέλω να παίνευτώ, ότι είμαι τύπος ένδιαφέρον. Γιατί λοιπόν θ' αφήναμε κι' οι δυο μας να χαθί ή εύκαιρία;... Έτσι σκέπτονται όλοι!...

Παράφανε συζητήσεις, παιχνίδια έπικίνδυνο, έντελως αλλοιώτικο απ' το συνηθισμένο φλέοτ.

Κι' ο Ζάν Κλώντ;... Αυτός παρακολουθούσε τα λόγια της γυναίκας του και του φίλου του, σημείωνε τις έπιτυχίες, έκοινη την άμυνα κι' έπιδόκιαζε τη «φινέτσα»...

— Οχι, δεν ήταν ένας σύζυγος «βολικός». Άπλως και μόνον είχε εμπιστοσύνη στην ευθύτητα της Ντανιέλ και την ειλικρίνεια του Νορμπέρ. Ήταν βέβαιος ότι η Ντανιέλ διασκεδάζε κι' ότι τον αγαπούσε πάντα βαθιά, με την ψυχή και το σώμα της. Δεν φοβόταν καθόλου μήπως η φωτιά φουντώσει μιά μέρα και τους κάψει όλους...

★

— Όσοι δώκε άψηθούν τη Φύση τοιμηρά, το πληρώνουν στο τέλος...

Μιά μέρα ο Νορμπέρ κι' η Ντανιέλ είχαν βνή περίπατο με το αυτοκίνητο. Όδηγούσε η νέα γυναίκα, μέσα στις λάσπες που είχαν άφίσει οι βοογές των τελευταίων ήμερών. Τις άπέφυγε μ' έπιδέξιες στορφές του βαλάν. Κι' όμως, κάποια στιγμή, το αυτοκίνητο βρέθηκε κολλημένο ο' ένα μικρό βάλτο. Ο Νορμπέρ πήδησε έξω και το έσπρωξε ως που να το ξεκολλήσει.

— Όταν ξανακόησε στη θέση του, ήταν κουρασμένος, ιδρωμένος. Με μιά αδελφική

σχεδόν χειρωνακία, η Ντανιέλ σκούπισε το μέτωπό του με το μαντήλι της...

Την άλλη στιγμή — δίχως να καταλάβουν πώς — βρέθηκαν αγκαλιασμένοι, με τα χείλη ένωμένα... Όταν χώρισαν, κυτάχηκαν, άνίκανοι άκούη να καταλάβουν τί είχε συμβή... Μά είχε γίνει πια το μεγάλο βήμα. Και τα χείλη τους ξαναένωθηκαν, δίχως περιττά λόγια. Τίποτε δεν ύπήρχε πια γι' αυτούς, την ώρα εκείνη. Ο Ζάν-Κλώντ, οι ώραιες θεωρίες τους... όλα είχαν χαθί.

Δεν άντλήσαν ούτε λέξη, στο γυρισμό. Σκεπτόντουσαν κι' οι δυο ότι η ζωή τους θάταν πια στο έξες σαν το δρόμο που περνούσαν, το γεμάτο λάκκους και λάσπες, όπου μπορούσαν να κολλήσουν κάθε στιγμή...

Ο Ζάν-Κλώντ κατάλαβε άμέσως. Τώρα έκτιμούσε τον κίνδυνο, που τον είχε θεωρήσει άνοητο. Έβλεπε καθαρά τις συνέπειες. Μά τί να κάνη;... Ήσαν κι' οι τρείς θύματα της μοναξιάς και της υπερβολικής έσθρας του... Έξέ άλλοι, η στενή έπαση του με τους ίθαγενείς τον είχαν κάμει μοιρολάτη. Περίμενε λοιπόν... Κι' οι μέρες κυλούσαν.

Η Ντανιέλ δεν έδωκε απ' το σπίτι, γιατί έδρανε καθημερινώς. Ένοιωσε πως άγαπούσε τους δυο εκείνους άντρες. Ο ένας ήταν γι' αυτήν ο σύντροφος στο δρόμο της ζωής της. Μά κι' ο άλλος της είχε γίνει άπαράτητος...

— Πρέπει να φύγουμε, Ντανιέλ! της είπε μιά μέρα αποφασιστικά ο Νορμπέρ. Είνε άνυπόφορη αυτή η κατάσταση. Δεν άντέγω πιά! Ο Ζάν-Κλώντ είχε φίλος μου... και άντρας σου. Μά σ' άνατώ και μ' άνατάς. Πάμε να φύγουμε!

Μιά σκιά πέρασε απ' τα μάτια της Ντανιέλ.

— Οχι, Νορμπέρ, δεν μπορώ!

— Δεν μ' άνατάς! φώναξε ο Νορμπέρ.

— Έξερεις καλά την αγάπη μου! Θα μου ήταν άδύνατο να ζήσω χωρίς έσένα... Μά και χωρίς αυτόν πάλι δεν μπορώ να ζήσω...

Τό δίλημα ήταν φοβερό. Τί θάκανε μιά γυναίκα άδύναμη έμπρός στο άμείλικτο πεπρωμένο;...

★

Λίγο άργότερα, η Ντανιέλ παρουσιάσθηκε στη βεράντα, με το τουφέκι της και το κυνηγετικό κοστούμι της.

— Πάω για αγριόπαπιες... είπε στον άντρα της.

— Θα σε συνοδεύει ο Νορμπέρ;

Ο φίλος τους κατέβαινε τη σκάλα, τη στιγμή εκείνη. Δεν έσκόπευε να συνοδεύσει τη Ντανιέλ, γιατί φοβόταν τη μοναξιά τους... Ωστόσο, η έρώτησι του Ζάν-Κλώντ του φάνηκε σαν πρόκλησι.

— Μά φυσικά! απάντησε.

— Ωραία! Θάρωστε τρείς λοίον.

Η Ντανιέλ κύτταξε τον άντρα της. Τι είχε στο νού του;...

Δεν έμεινε κανείς τους, ως ότου έφτασαν στο μέρος που είχε διαλέξει η Ντανιέλ.

— Έσύ θα κρυφής εδώ, Νορμπέρ, είπε η νέα γυναίκα. Έσύ Ζάν-Κλώντ, έλα μαζί μου λίγο πιό πέρα.

Καθώς προχωρούσαν οι δυο σύζυγοι, ο Ζάν-Κλώντ ψιθύρισε:

— Οι γυναίκες έχουν μιά περίεργη κλίση να βλέπουν παντού το κακό. Φαντάζονται πως κάνουν μιά ένοχη πράξι, ενώ ακολουθούν το σωστό δρόμο.

— Γιατί μου το λες αυτό;

— Μιά γυναίκα, μιά ίθαγενής, κατηγορήθηκε απ' τον άντρα της ότι τον άπάτησε. Αυτή δικαιολογείται ότι δεν είχε θελήσει να τον κάμει να υποφέρε! Άλλοιως θα τον είχε έγκαταλείψει!...

— Τι έννοεις; ξαναρώτησε η Ντανιέλ, άκουμπώντας το χέρι της στο μπράτσο του Ζάν-Κλώντ.

— Μά... τίποτε... Ο άνθρωπος πρέπει πάντα ν' ακολουθή το δρόμο που του δείχνει η καρδιά του. Κάθε τι είναι προτιμώτερο απ' το ψέμα.

— Ναί, έχεις δίκιο... κάθε τι! μουδούρισε η Ντανιέλ.

Έκαμν ακόμη μερικά βήματα, άμλητοι.

— Στάσου εκεί, είπε η Ντανιέλ. Άνασκόηθηκε στις μύτες των ποδιών της και τον φίλησε έλαφρά. Ήταν κάτι φυσικό, αλλά τον συγκίνησε έπειτα απ' ότι της είχε πη... Η νέα γυναίκα άπομακρονόταν κι' όλος.

— Πρόσεξε μη βγής απ' το μονοπάτι, της φώναξε ο άντρας της. Ο βάλτος είναι επικίνδυνος...

— Έννοια σου!

— Έμεινε μόνος του. Γέμισε το τουφέκι του.

Μιά σκέψη πέρασε έξω απ' το μυαλό του: Γιατί να μη βάλη αυτός ένα τέλος; Γιατί να μη βγάλη απ' το άδιέδοτο το Νορμπέρ και τη Ντανιέλ; Άφού δεν ήταν παρά ένας ένοχλητικός, γιατί να μη φύγη απ' τη μέση;...

Έστοιψε το όπλο του πρός το πρόσωπό του. Μιά μικρή κίνηση, και θα τελείωναν όλα... Όταν έλευθεροι!... Μά όχι, άπειναντίας, η αυτοκτονία του θα τους γώριζε για πάντα!... Τό όπλο ξανάπεσε απ' τα χείρα του.

Έξαφνα άκούστηκε μιά τουφεκιά. Είχε πυροβολήσει ο Νορμπέρ.

Μά η Ντανιέλ; Γιατί δεν πυροβολούσε;...

Σαν άστραπή πέρασε απ' το νού του Ζάν-Κλώντ μιά φοβερή ύποψια. Κι' έτοξε πρός τη διεύθυνση που είχε ακολουθήσει η γυναίκα του...

★

Η Ντανιέλ είχε προχωρήσει στο μονοπάτι, λέγοντας με το νού της:

«Ναί, κάθε τι είναι προτιμώτερο απ' το ψέμα! Κάθε τι!... Ένα βήμα δεξιά φτάνει για να τελειώσουν όλα...».

Έκαμε ένα βήμα δεξιά. Τό βουρκόνορο ανέθηκε άμέσως ως τη μέση της γάμπας της... Κουράγιο, Ντανιέλ! Πρέπει να μείνεις θαοραλέα ως το τέλος... Είνε προτιμώτερο αυτό... προτιμώτερο απ' το ψέμα, την άτιμία...

Η λάσπη φτάνει τώρα ως τη μέση της, στο στήθος της...

— Έμπρός, Ντανιέλ! Πρέπει να μείνεις θαοραλέα ως το τέλος...

Οι άλλοι πυροβολούν τις αγριόπαπιες, εκεί κάτω... Φτάνει μόνο να μην ύποψιαστούν τίποτε, να μην έθουν να τη βοούν! Θάταν χειρότερα τότε...

Γρήγορα!... Άς τελειώση γρήγορα!... Όσο κι' αν είναι γυναίκα, ο θάνατος αυτός, μέσα στο βούρκο δεν της φαίνεται καθόλου έλκυστικός!...

Μιά τελευταία προσπάθεια... Είνε προτιμώτερο αυτό... Προτιμώτερος ο θάνατος!

Τό στόμα της γεμίζει βρώμικο νερό...

«Θάορος, Ντανιέλ! — λέει στον εαυτό της. Πρέπει να φανής άσσην ως το τέλος... όπως φάνηκε κι' ο Ζάν-Κλώντ. Αυτή ήταν η μόνη λύσις... η μόνη σωστή! Με συγνώμεις, καλέ μου; Και σύ, Νορμπέρ, μη με κλάψεις πολύ. Είνε προτιμώτερο τό κάθε τι...».

Μιά κίνηση του κεφαλιού πρός τα πίσω... για ύστατη άμυνα!... Για να δώση απ' το πρόσωπό της την άνυπότακτη μπούκλα;... Ποιός ξέρει!...

Τό νερό ξανάκλεισε πάνω απ' το ώραίο θοισιμεινικό της ναυάγιο.

Ο Ζάν-Κλώντ έφτασε σε λίγο... Μά ήταν πολύ άργα πιά... πολύ άργα πιά!...

ΦΡΑΝΣΙ ΝΤΙΝΤΕΛΟ

Ένα φιλι στο στρατόρχη

Περισσότεροι από 6.000 παλαιούς πυλεμιστές συγκεντρώθηκαν πρός όλίγων έβδομάδων σε μιά αίθουσα του Λονδίνου, για τόν έορτασμό της έπετείου της μάχης του 'Ελ Άλαμείν. Ο στρατόρχης Μοντγκόμερυ προήδρευσε σ' αυτή τη γιορτή. Ήταν επίσης παρούσα η ώρασιότατη ήθοποιός του άγγλικού κινηματογράφου Γκρέτα Τζίντ. Κάποια στιγμή λοιπόν, πλησίασε κρυφά το στρατόρχη, τον αγκάλιασε έσφαικα και τούσκασε ένα φιλι στο μάγουλο, ενώ οι φωτορεπόρτερ, προειδοποιημένοι, άποθανάτιζαν τη σκηνή. Ο Μοντγκόμερυ κατακόκκινισε απ' τη ντροπή του και κατέφυγε πρίσ απ' το πιάνο! Όσο, για την Τζίντ, δεν μπορούσε να κρύψη τη χαρά της.

— Από χρόνια τώρα, περίμενα αυτή τη στιγμή! είπε.

«Ξεκούρνιασμα»!..

Υπάρχει ένας δολοκλήρος κόσμος που βασανίζεται και υποφέρει το χειμώνα, όσο κανένα ίσως άλλο πλάσμα της Δημιουργίας. Με τα πρώτα κρύα και τις βροχές αρχίζει πράγματι, το φοβερό δράμα των αληπτών, των πρεζακλήδων, των αστεγών, όλων των φτωχών και δυστυχισμένων ανθρώπων που κακή μοίρα τους έριξε γυμνούς στο πεζοδρόμιο. «Ετσι κάθε μέρα το χειμώνα αντιμετωπίζουν το φοβερό πρόβλημα του «κουρινιάσματος»: Πού θα περάσουν τις ώρες τις νύχτας;

Οι μικροί αλήτες καταφέρνουν να χωθούν στο σταθμό του Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου τις περισσότερες φορές. Άλλα κι' εκεί δεν λησμονούν.

Οι σιδηροδρομικοί της βάρδιας, μόλις σταματήσουν τη λειτουργία του τρένου περνούν ένα μακρύ ζύλο που έχει στην άκρη ένα ναντίκι κι' αρχίζουν να ψάχνουν τους μικρούς αλήτες και να τους ζετρώνουν σαν τους ποντίκιους... Έτσι έλαστοι είναι οι τυχεροί που θα μπορέσουν να ξεφύγουν το γέντιο και να περάσουν εκεί τη νύχτα τους. Άλλοι «κουρινιάζουν» επίσης στις εισόδους των αρχοντικών σπιτιών, στις οικοδομές, στις ελάχιστες σπηλιές της Αθήνας, στα βανόνια του Λοιπασαίου σιδηροδρόμου, στις αποθήκες κι' ακόμη, οι πιο τολμηροί, πάνω στις κιγκλίδες του αεραγωγού εξαερισμού του Ηλεκτρικού Σταθμού, στην Όμορνια για να ζεσταίνουν το ζυλισμένο κορμί τους.

Οι πιο τυχεροί προμηθεύονται μερικές σανίδες και κανένα παλιοτενεκέ, που τον χρησιμοποιούν για πρόχειρη σόμπα, ανάβουν φωτιά και μαζεύονται γύρω για να ζεσταθούν. Καμιά φορά επίσης οι αστυνομικοί τους λυπώνται και τους μαζεύουν στο κρατητήριο για να σταθούν. Οι αστεγνοί αυτοί είναι, ότι μπορείτε να φαντασθείτε. Ο καθένας τους έχει την συγκινητική ιστορία του. Ο υποστράτης της Γενικής Ασφαλείας κ. Κανελλόπουλος μας διηγήθηκε μερικές από αυτές τις ιστορίες.

Θυμάμαι ένα τέτοιο μικρό αλήτη που είχα αντικρύσει μια νύχτα στο γραφείο του αξιωματικού της υπηρεσίας. Ήταν ένα ζεπεταρούδι. Ένα «ταϊράκι» ενός γνωστού πορτοφολά ευπλότου, ροκένδυτο βρώμικο, έσπευε μπροστά στο γραφείο για να του γράψουν τα στοιχεία του. Δεν είχε γονιές, δεν είχε συγγενείς, δεν είχε κανέναν. Ήταν σαν το ζερό φύλλο που το δέρνει ο άνεμος. Ο πορτοφολάς το εκμεταλλεύονταν. Για να του δίνει ένα κομμάτι ψωμί και να του επιτρέψει να κοιμάται στο σπῆτι του μέσα στο πλυντήριο, το ανάγκαζε να τον βοηθάει. Τον είχε για «σκουτάκι». Διπλάρισε δηλαδή ο μικρός τον άνθρωπο που ήθελε να κλέψι ο πορτοφολάς και τον χτυπούσε ελαφρώς στην πλάτη. Ο άγνωστος νύχτες να ιδῆ ποιος τον σκουτάει κι' εκείνη τη στιγμή επωφελείτο ο πορτοφολάς που στεκόταν μπροστά του για να χάσει άστραπταλάς το χέρι του

και να τον πάρει το πορτοφολάκι... Ο κ. Κανελλόπουλος που είχε πολύ πονοφακός ανθρώπος κυττούσε τον αλήτη, με κυττούσε και μέσα και κούναγε με θλίψη το κεφάλι του. Αυτό δεν είναι, μάς είπε, υναδικό φαινόμενο... Ένα πλήθος τέτοια παιδιά χάνονται μέσα στον υπόκοσμο και πεθαίνουν στο δρόμο. Τα εκμεταλλεύονται όλοι οι κακοποιοί. Οι κλέφτες, οι διαρρηκτές, οι πρεζέμποροι, οι γυναικόμενοι τους, οι φύλακες τους, οι πληροφοριοδότες τους. Και θα γίνουν δυστυχώς οι πιο επικίνδυνοι κακοποιοί του μέλλοντος. Τα βάσανα, η μαρτυρική ζωή, οι στερήσεις, το ζύλο, η συνθήκη της απάτης, τους σκοτώνουν κάθε τι ανθρωπινό στην ψυχή τους.

Πάνω στη συζήτηση ήρθε κι' η κουβέντα για το «ξεκούρνιασμα», την προσπάθεια δηλαδή που κάνουν οι αστυνομικοί για να ζεστύνουν τους αλήτες από τα «στεκία» τους που έχουν κουρινιάσει και να τους κλείσουν στο κρατητήριο αν έχουν δολοφονίες με την αστυνομία.

Ο αρχιφύλακας κ. Μιχ. Σκαλιδάκης θυμήθηκε την δραματική ιστορία ενός μικρού όρφανου που ανήλθε, γιατί καθέναν από αυτούς τους μικρούς είναι σηματοδωμένος — θάρρος — από τη Μοίρα.

— Μια νύχτα του χειμώνα του 1940 μάς είπε ο κ. Σκαλιδάκης, έκανε φοβερό κρύο γιατί είχε χιονίσει. Ο κόσμος έτρεχε βιαστικά στα σπῆτια του. Για να αποφύγω λίγα δευτερόλεπτα το χιόνι και την παγωνιά κατέβηκα στο W.C. που είναι απέναντι στο Ταχυδρομείο. Μα εκεί, κατάκαμα στις πλάκες είδα έναν μικρό αλήτη ζαρωμένο κι' ανασήκωτο. Ήταν ένας μικρός τοξικομανής 16 περίπου χρόνων. Άρχισα με το κλόμπ να τον ακουμπάω για να τον «ξεκουρινιάσω» γιατί αν τον άφηνα εκεί θα πέθαινε από το κρύο.

Τον ανάγκασα τέλος να μ' ακολουθήσει ως το Α' τμήμα. Εκεί εξακριβώσαμε ότι ήταν όρφανός. Οι γονείς του είχαν πεθάνει από κοροϊμία κι' αυτός είχε πέσει στα χέρια εκμεταλλευτών πρεζεμπόρων. Ήταν πειά ένα έρπειο από τα ναρκωτικά. Έκανε ενόσεις μορφίνης, ροφούσε κοκαΐνη.

Στο τμήμα αποφασίσαμε να τον στείλουμε στην Εισαγγελία για να παραπεμφθῇ στο δικαστήριο και να τον κλείσουν στις φυλάκες. Αδέρωφ. Αυτό είπα και στον πρόεδρο του δικαστηρίου τη μέρα της δίκης του. Έπρεπε με κάθε θυσία να τον κλείσουμε στις αναμορφωτικές φυλάκες για να τον διασωθούμε. «Ετσι πράγματι» κι' έγινε. Ο μικρός καταδικάστηκε σε λίγων καιρό και κλείστηκε στις φυλάκες. Αδέρωφ. Όταν κατόπιν από τρεις μήνες πήγα στις φυλάκες να ιδῶ έναν άλλο κρατούμενο είδα έναν δροσερό νέο να με πλησιάζει και να με χαιρετάει με καλωσύνη.

— Με γνωρίζεις κ. Σκαλιδάκη; με ρώτησε. Μου πού να με γνωρίζεις αφού έγιναν άλλος άνθρωπος; Πάει κι' η πρέζα, πάει κι' η μορφίνη, πάει κι' η αλκοόλη...

Τον κύτταρα. Ήταν παχύς ροδόκκινος κεφατός και υπόδειγμα κρατούμενου. Έμαθα ότι γρήγορα θα τον άφηναν ελεύθερο.

— Να έχω το νου σου από δω και πέρα, τον συμβούλεψα. Μακριά από την αλκοόλη, γιατί χάθηκες!...

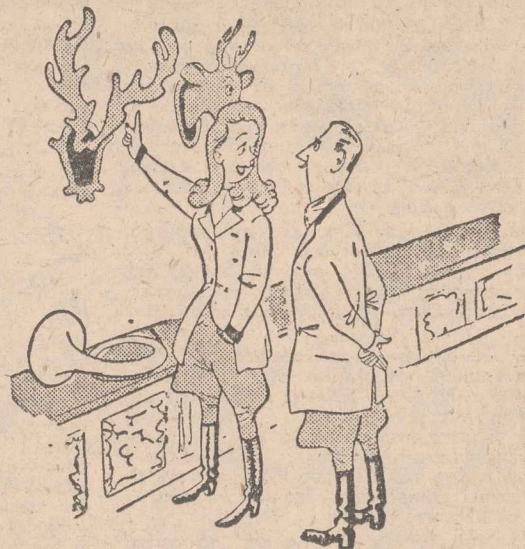
Μου φίλησε συγκινημένος το χέρι κι' εγώ με την αλκοόλη, εύχαιριστήθηκα που είχα κάνει ένα καλό.

Όσο στο τέλος του Αλβανικού πολέμου, στους πρώτους μήνες της κατοχής, καθώς περνούσα ένα βράδυ από την Όμορνια, είδα έναν ψευδοτραυματία που έκανε ότι πονούσε σπῆρι με στην πραγματικότητα ζητιάνευε. Αντελήφθη ότι ήθελε να μ' αποφύγει. Τον κύτταξα καλύτερα και τον γνώρισα, αν και είχε τα χάλια του... Ήταν ο προστατευόμενός μου.

— Βρέ Μπάμπη, πάλι τα ίδια; του φώναξα.

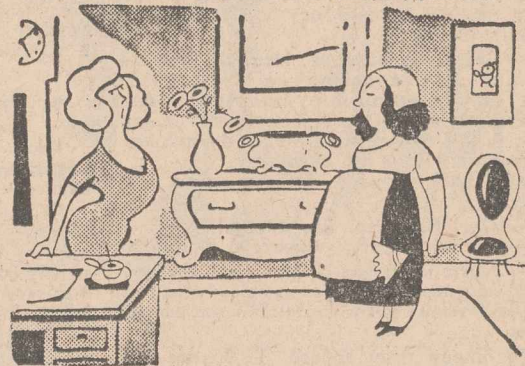
— Μ' έφαγε τ' άτιμο, στέναξε ο Μπάμπης. Μ' έφαγε η πρέζα η κακούρα!

Κι' αλήθεια ο Μπάμπης δεν την γλύτωσε. Πέθανε μια χειμωνιάτικη νύχτα από το κρύο και την εξάντληση.

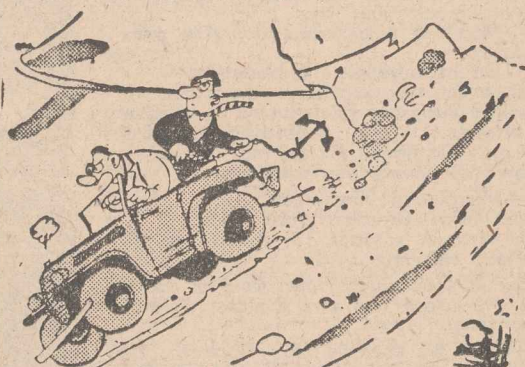
ΧΩΡΙΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

— Τα ίδια ακριβώς έχει κι' ο άνδρας μου!...

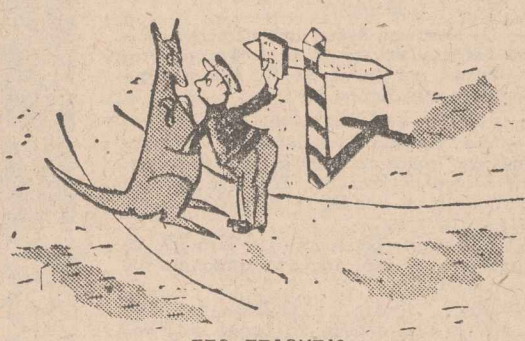
ΤΟΥ... ΚΥΡΙΟΥ

— Όποτε με διώχνετε; Σεχνάτε, κυρία, ότι και οείς πέρνω! Πάσαν στην θέσι μου; — Μα εγώ... Άμωνα από τον κύριο. — Κι' εγώ, από ποιόν είμαι;

ΦΡΕΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

— Προσοχή! Φθάνουμε! Ρίξε την άγκυρα!...

ΣΤΟ ΤΕΛΕΡΝΕΙΟ

— Με συγχωρείς!... Άλλά ο κανονισμός είναι κανονισμός. Πρέπει να με ψάξω!...

Έπιδοξες καλόγρης

Πέρα δυο γράμματα, το ένα από την Πειραιά και το άλλο από την Κύπρο, με το ίδιο περιεχόμενο. Στο πρώτο, μια κοπέλλα — η Μαίρη Β. — μου εξιστορεί σε έξη πυκνογραμμένες σελίδες, που από μέσα τους ξεχειλίζει ο πόνος, την ιστορία του άτυχου πρώτου έρωτά της. Αγάπης γράφει, έναν άνθρωπο που δεν την αγαπάσε ποτέ, κι' όταν πια έκεϊν είδε κι' άποείδε, του ζήτησε πίσω καθετί που μπορούσε να εξιστορήσει τον έρωτά τους — γράμματα, φωτογραφίες, σουβενίρ... Έκείνος της τα γύρισε πίσω με αδιαφορία προθυμία — όσα είχε κρατήσει δηλαδή, γιατί τα περισσότερα γράμματα της τσάκιζε και τα πετούσε... Σέχασε όμως να της επιστρέψει την καρδιά της, κι' έκεϊνη πάλι ξεχασε να την πάρει.

Κι' έτσι τώρα, χωρισμένη απ' τον άνθρωπο που λατρεύει περισσότερο απ' τη ζωή της, απογοητευμένη, δυστυχισμένη, η μικρή Πειραιώτισσα καταρτίζεται το νέος των ανδρών, διερωτάται πως είναι δυνατό να υπάρχει τέτοια ατιμία, και τελικά μου κάνει μια τρομακτική ερώτηση: Ποιό... μοναστήρι να προτιμήσω για να κλείσω μέσα του τον πόνο της; Τι έδω έχω για το μοναστήρι της Πήνου;... Μήπως... προτιμώ κανένα άλλο;!

Όμολογώ ότι πολλές φορές απ' τον καιρό που ανέλαβα και εγώ ένα μέρος από τον υπελά του Γραμματοκιβωτίου — διότι, ως με συγχωρήσουν οι έπιστολογράφοί μου, περί μπελά άνευ προηγούμενων προκειταί — βρέθηκα σε δύσκολη θέση. Αύτη τη φορά όμως, έμεινα κυριολεκτικά με το στόμα άνοιχτό μπροστά στο γράμμα της απογοητευμένης του Πειραιά, που έτοιμάζεται να καλονερίσει!...

Δυστυχώς το γράμμα είναι γεμάτο πονεμένη ελκρινεία, αλλά ως θα νόμιζε ότι πρόκειται για κομμάτι από τις συνειδημένες «απειρίτες» κάποιας έξυπνης του κύκλου μας... Πάντως, δε μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι θα υπήρχε κορίτσι, που, ύστερα από τον πρώτο του έρωτα και την πρώτη του απογοήτευση θα σκεπτότανε για λύσι τους τέσσερις τοίχους ενός μοναστηριού! Μα, έδω, καλή μου Μαίρη Β. είναι βέβαιον ότι έχετε να γνωρίσετε και δεύτερο, και τρίτον άντρα, κι' ίσως και δεύτερη και τρίτη απογοήτευση. Σε κάθε περίπτωση θα φάιντε και για... καινούριο μοναστήρι;... Ο έρωας Δουμάς με την καλοκάγαθη θυμωσφία του λέει κάπου: «Η ζωή είναι ένα κουμπολό από μικρές δυστυχίες που ο φιλόσοφος έκκοιζει γελώντας. (όρικι μ'προστά ο' αυτό το φοβερό «έκκοιζει», αλλά ζήτω από τους γαλλομαθείς μας να μου μεταφράσουν κάπως ανθρωπινότερα το «εγρίπε» του γαλλικού κειμένου...). Αυτό το κουμπολό λοιπόν να «έκκοιζεται» κι' εσείς ψυχραιμία, μικρή μου απογοητευμένη, κι' όχι το κουμπολό της καλόγρης... Ο άσκητισμός είναι κάτι που θέλει

που φορούν άγόνυστα το φωτοτέφανο της θυσίας, κι' ανεδείκνουν καρτερικά το γολγοθά της ζωής. Άθροισή η θυσία τους. Την προσφέρουν μεγαλόψυχα, χωρίς να περιμένουν ανταπόδοσι. Τάχα, ο σύμβουλος του «Ερ. Γραμματοκιβωτίου», λημονήσε τον συγγραφέα του «Όλα για σένα»; Άγνοήσατε ακόμα, κ. Χαϊρόπουλε τους άδυσώπητους κι' άγραφους κοινωνικούς νόμους που παραχωρούν τόσα δικαιώματα στο άνδρικό φύλον, ενώ για τη γυναίκα όρίζουν ύπο καθήκοντα... Δεν άγνόησα, ούτε ξεχάσα τίποτε. Ουδέμια αντίρρησης ότι υπάρχουν και γυναίκες — έμματα — το «Όλα για σένα» είναι μια ιστορία άληθινή, πού, δυστυχώς, η εξέλιξίς της δεν ήτανε το happy end που έδωσα για τους άναγνώστες του «Θεσσαυρού», αλλά μια ζοφερή τραγωδία που συνεχίζεται ακόμα εκ του φυσικού μακριά από τις σελίδες του περιοδικού, στην Αμερική. Αυτά, όμως, όλα, είναι έξαιρέσεις. Ή γενικό της — έπιμένω — είναι μία: Η γυναίκα συνήθως τα βολεύει στη ζωή... — Το διήγημά σας με τον τίτλο «Δεμένος Άνθρωπος» άρκετα καλογραμμένο. Ήθελε όμως περισσότερη δράσι και λιγώτερο διάλογο. Διαβάστε Έλληνες και ξένους διηγηματογράφους.

«Μαρσμένο φύλλο»: «Ετσι είναι συχνά η ζωή! Μπαρβαίνει πρόωρα τον άνθρωπο που διψάει για έρωτα, και τον καταδικάζει στη μοναξιά και στην απογοήτευση... Τι να σας συμβουλέψω κανείς; Υπομονή!...» Δάφνη Π.: Μου γράφετε: «... Ύστερα από το καθόλου κολακευτικό για το φύλο μας κομμάτι σας με τον τίτλο «Ευτυχισμένη, η μικρή Αγαπώνη», ήρθε το συμπέρασμά σας έπειτα από το γράμμα της συζύγου του τοσπεζτικού: Άναιμια σ' έκεϊνην και σ' έκεϊνον έκεϊνη είναι η προνομία... Άναντίρρητα υπάκουσε στη ζωή οι έξυπνες, οι καταφεύζουσες. Μα, πάλι σ' αυτές, κινούνται πολύ περισσότερες

«Μικρό διαβολάκι» Ν. Κ. Πάτρας: Ύπάρχει ένα περίφημο κινηματογραφικό έργο βγαλμένο από το βιβλίο της θάννου Χάρου «Στο περιθώριο της ζωής». Άλλοτε το είχε παίξει ο Τζών Μπόλες έφέτος το ξαναείδα με τον Σαρλ Μπουανί. Και τότε όμως, και τώρα, μαζί με τη μεγάλη συγκίνηση, έννοιωσα και φοβερή ανανάγκη να γίνω γυναίκα που δέχεται άγόνυστα, μοιρολατρικά, να ζήσει στο περιθώριο της ζωής του άναπαμένου της. Βνάλτε το συμπέρασμά σας μόνον σας άφου μ' έμποδίζετε να μιλήσω πιο καθαρά... «Δυστυχισμένη όρφανή»: Προσπετιώδες και δραματικό το μνησιόρημα της

ζωής σας. Ίσως κάποτε το δώσω σε ρομάντζο στους άναγνώστες του «Θεσσαυρού». Σας συμβουλεύω ψυχραιμία. Άπο τη στάσι σας εξορράνεται εύτυχία: Η δική σας, του άδελφού σας που άναπατε και πού το άζει, και του άναπαμένου σας που άπνευστε και δεν το άζει... Ίσως τη λύσι να τη δώση η Ρίτα Χαϊνούσου του σενάριου της ζωής σας, ικ' ό άστατος χαρακτήρας της να ζαναφέρει τα πράγματα στη θέση τους...

«Μικρούλα πολυαγαπημένη» Ν. Σ.: Το τόσο ευγενικό σας γράμμα με συγκίνησε πραγματικά. Σας εύχαριστώ, πολύ για το τόσο καλοκευτικό σας λόγια. Ο άνδρας που σας ζήτησε σε γάμο, μια κι' άποτελεί «λομφή τύχη» κι' «άποκατάστασι», άζει, να γίνη άντρωπος της ζωής σας. Ο έρωτας, ο μεγάλος και παιρτικός που όνειρεύεστε — αυτός που συνήθως ζεπιτείται μόνο από τις γραμμές των μνησιόρημάτων που γράφουμε κι' όχι από τη ζωή που ζούμε... — φέρνει πολύ συχνά την απογοήτευση και πολύ σπάνια την εύτυχία. Ενώ ένας γάμος μ' έναν άνθρωπο σαν αυτόν που σας προτείνουν, μπορεί κάποτε, με τη συνήθεια, με την έπιτημιά, να γίνη κάτι περισσότερο από έρωτα...

«Αν άκούω ψυχή»: Μου γράφετε για δεύτερη φορά και ίσως κι' ενώ... σας άπαντώ για δεύτερη φορά! Πού να κρατή κανείς λογαριασμό μέσας στον κυκεώνα των έπιστολών... Άριστα κάνετε που κρατάτε σε κάποια άπόστασι τον έξωλο άναπαμένο σας. Ή σφαία των γυναικών είναι να μη δίνονται ποτέ έντελως. Ύπάρχουν μάλιστα και μερικές — οι πιο σφοδρές... — που προκαλούν τον πόθο, χωρίς να τον σβύνουν ποτέ. Αυτές, οι Γάλλες, εδικοιμένοι τόσο στην ακριβολογία του έρωτα, τις άνώμασας «allumeuses», και τις κατέστησαν στην πρώτη γραμμή της γυναικείας πανουργίας...

«Άβυσσική οδὸν στον πόνο» (έννοείτε ίσως: άνισχυρη να υποφέρετε τον πόνο): Η «κόρη μιας τέτοιας γυναικας» πληρώνει σχεδόν πάντα το θάλιβερό έπικόλουθό της συμπεριφοράς της μπέτσας της... Είναι περισσότερο από εγκληματική η πράξι μιας μπέτσας όταν έχη ν' άποτελέσμα της, εκτός από το κουρέλιασμα της υπόχλησής της, ή διασ, και την καταστροφή, άπο αντίτυπο της εύτυχίας της κόρης της... Για σας όμως, το πράγμα δεν είναι τόσο τρανικό: Άφου ο άναπαμένος σας βρίσκει ότι δεν είναι λογικό — όπως και δεν είναι... — να πληρώσει σεξ το σπασμένο της μπέτσας σας, φύντε μακριά από την άπονηκτική άτυοσφαιρα που έχει άκίνητη άτυοσφαιρα: με τόση άσυνειδησία γύρω από τ' όνομά της — και, δυστυχώς και το δικό σας... «Μια πονεμένη καρδιά»: Για να μη σας δίνη πῆσι το φωτογραφία σας, σημαίνει ότι έπιμένει να κρατήσει το πρωτότυπο... «Αν άπῆ ποὺ ζανασί» Π. Ρ.: Άφου η πρώτη του συμπεριφορά προκάλεσε τόσο κλονισμό στην ύγεια σας, σκεφθείτε πολύ πριν τον άφιστε να ζαναμῆ στη ζωή σας... Πάντως κι' άπορθετε ποτέ, έντελως κι' άνεπιφύλακτα σ' αυτή την άγάπη που τόσο κακό σας έκανε.

«Αμφίβολη πρός το μέλλον»: Οι σκέψεις σας είναι πολύ λογικές και δείκνουν κορίτσι μ' εύσυνειδησία. Άφιστε τον έκεϊνον να τα κανονίση με την πρώτη του άναπαμένη, και δεχθήτε τον έρωτά του άνεπιφύλακτα μόνον άφου διαπιστώσετε ότι δεν προκαλέσατε τη δυστυχία

ΟΙ ΦΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο γνωστός Γάλλος ήρσοισς του κινηματογράφου Σαρλ Βανέλ παρουσιάζει την περσάμενη έβδομάδα στις Γάλλες της Κυανής Ακτής τις φραιότερες γυναίκες της Γαλλίας, σε μια μεγάλη καλλιτεχνική έορτή που δόθηκε στο Καζίνο. Οι καλλονές αυτές είναι κατά σειράν: Η πριγκίπισσα Ραγκόκου, η Λίνα Ρός και η Λουίλ Λερουά.

μίας ομοφυλίου σας που δε σ'αξ έφτασε... δε τίποτε...

«Μίτ'α π λ η ν υ μ έ ν η κ ο ρ δ ι α...», Χαλκίδα: Σέ μια διακεδασά ανηρώριστα ένω νέον 23 έτών, ο οποίος ύπηρετούσε και ύπηρετεί ακόμα νύφτης. Ό νέος αυτός, από την πρώτη στιγμή που σ'αν έτικυρε άρχισε να σ'ας κεραυνοβολή με φλογερούς ματιές, ένω σεις έμεινείτε άπαθής και άδιάφορη καθό διαβέουσα προφανώς... έρωτικό αλεξέικεραυνο! Όποτε αφινιδίως, συνέβη μια άπότομη μεταβολή στην καρδιά σας, ή άδιαφορία σας μετεβλήθη αυτόματως σε συμπάθεια - να έπαθε άραγε βλάβη το αλεξέικεραυνο...; - και με μεγάλη σας χαρά δεχθήκατε να συναντηθεί μαζί του την άλλη μέρα. Τόν αγαπούσατε. Εκείνος έβγαλε για την ύπηρεσία του, και τώρα παίρνει γραμάτιο του σε άραία διαστημάτα τόσο, που να διερωτάσθε άν σ'αν αγαπά. Θα σ'αν αγαπούσε περισσότερο, άν τον αγαπούσατε σεις λιγώτερο...

«Ένα ν που ό έν έχει έδικασίωμαν'άγαπώ...»: Τό να την αγαπάτε από μακριά δε βλάπτει, άν αυτό σας φτάνει και άρκη για να σ'ακ ικανοποιήση... Τό να την κάνετε όμως δική σας είναι έγκλημα, που θα το πληρώσουν κι οι άπόγονοί σας - όπως μ'α βεβαιώνουν οι βιολόγοι...

«Πόνεμένη καρδιά»: Κατά την γνώμη μου, δέν σας αγαπά! και σ' αυτό φταίτε σεις, που τ'ο ύ εξομολογηθήκατε πρώτη τήν έρωτα σας...

«Κρητική κόπο υλο AN. NI AN. ΓΕ. ΚΡ.»(!): Σ'α έφαγε το σαρκά της άπελπισίας δια τους έξης λόγους: Πρό καιού ένας εχίος σ'άπο την Αμερική σ'α έστειλε ένα δέμα, που μέσα του, ανάμεσα στ' άλλα, είχε και μία

μιουργίας ενός παγκοσμίου
λευκιώματος, με φωτογραφίες
όλων των προσομοιωμάτων της
γής... Και πολύ τιμητική ή
δεν σας ν' άρχισετε από μέ-
να! Δυστυχώς - δεν θα το πι-
στέψετε... - δεν έχω φωτογρα-
φία! Θα βγάλω όμως για σας
και θα σας στείλω. Έν τώ με-
ταξύ, ζητήστε κι από άλλους
ότι έπιτολήσε σας φαντάζο-
μαι και εγώ δεν θα σας άνοι-
θω - μηδέ του προέδρου Τρου-
μον εξαραιμένου!... Ο α-
σπής πάντως που μάς έπεσε
φθι σαν διαττων τελευταία, ο
Τάυρον Πάουερ, μοίρασε φωτο-
γραφίες του και... στις γάτες
των Αθηνών! Ψωφάμε όλων
μας να μοιάζουμε αυτόγρα-
φα - άρκει να έχουμε φωτογρα-
φίες...

(Σ κ λ α θ ο τ η ς δ ο υ
λ ε ι α κ): φροντίστε να εξα-
κριβώσετε τι τύπος είναι κι
αν σας αγαπάει πραγματικά
και τότε μόνο πητε της την α-
λήθεια... Άν είναι μια δα-
μνητη κούκλα χωρίς περιεχο-
μενο, θα τη λάσετε άσφαλτο-
αν είναι άνθρωπος με πραγ-
ματικό περιεχομενο και ψυχή, θα
μοιραστή με έρωτευμένον ή
ρωσικό τη φτώχεια σας...

Α.Υ.Σ.Ε.: Έχετε καιρό ν' α-
ναψάστε άργότερα, και να
εύχνησέστε με κάποιον άλλον.
Τα 17 σας χρόνια σας τοποθε-
τούν μόλις στον προθάλαμο
του έρωτος...

(Μιά καρδιά που δεν χ
τ υ π η ο ε) Θεσσαλονίκη:
Είστε 19 χρονών, "αρσενικός",
και πολύ έξυπνος. Κάποτε θα
γίνετε, λέτε, και οείς συγγα-
φούς σαν και μένα. Σας το εύ-
χομαι. Ύστερα, μπαίνετε στο
θεμα: Τι είναι έρως; (Μπερδε-
μένες έξηγήσεις - άνοστες
φράσεις, πόνοι, τραγωδίες, ι-
στορίες, Ρωμαίοι, Ιουλιέτες,
έπιστημονικές έξηγήσεις, κτλ...
σαν μια γνήσια ρωσική σαλι-
τά, τα όποια εάν τα μαζέψου-
με, βγάζουμε μια ουσία όμοια
με πολύ τομάτας!) Και με
την ουσία αυτή, σας άπαντώ,
άντι της χρησιμοποίησης
εξ τώρα φαίσις, γεμίζει ο
θέος τα κεφάλια υπερικών αν-
θρώπων. Μεγαλοφρεΐς είναι
μόνο όσοι έχουν μελετήσει
υλοσοφί!

(Απογοητευμένο ν)
Μ.Π.: Ή αγαπημένη σας είναι
τύπος ανώμαλος, άφου μια
σας άπογοητεύει, και μια σας
παρηγορεί... Φροντίστε να τη
δαμάσετε.

(Μ α τ ω μ έ ν η καρδιά),
Θεσσαλονίκη: Άφου οι οχέσεις
σας έπροχρήσαν τόσο με τη
μνηστή σας, και οι δικόι της
δεν διατάζουν να διαλύσουν
τον αρραβώνη, ζημία δική
τους!... Πολλοί στη ζωή θα
ζηλεύανε τέτοιους αρραβώ-
νες, τέτοια έπακόλουθα, και
τέτοιες διαλύσεις!...

(Λ α ι δ η Χ.), και την άκο-
λόγηθας της: Στα μαθήματα
σας!

(Πιστόν άσόν έρωτώς),
Γ.Ζ.: Είστε ο άγνούμενος α-
γαπημένος) της (Μικρής έρω-
τευμένης) του φίλου 440. Χαι-
ρω πολύ... Της απαντάτε δι'
έμου - θεέ μου, τι δουλειά...
- να σφίξη την καρδιά της και
να περιμένη δύο μήνες... Έ-
σεις όμως περιμένετε έξη την
άπάντη μου - το γράμμα
σας είναι του Μαΐου, και σας
άπαντώ Νεφέβριον!... Μήπως,
σας μεταξύ ταχτοποίηθκαν ό-
λο, χωρίς την έπεμβαή μου;...
Το έλπιζω και το εύχομαι...

(Π λ η ν ω μ έ ν ο μ ω ρ ή):
Βεβαίως, φταίει λίγο και η ά-
διαφορία ή δική σας... Ραντε-
νέω κάθε τρείς μήνες!... Μα
αυτό δεν ήταν έρως αλλά...
κοιήτης!...

(Φ ι λ ά ρ ε σ κ η): Φοδόσατε
ότι ή κακή ποιήτης του δέρμα-
τος σας θα έπηρεάσει δυσμε-
νώς τις σχέσεις σας με τον α-
γαπημένο σας, Μ' όλον ότι δεν
είμαι κατάλληλος στα ζητήμα-
τα της γυναικείας όμορφας!

οὐδ' αὖτε συνιστῶν ἐν ἀπειθυμότητι
οὐδ' ἔνα ἱπποκρίτου Καλλωνίου.

ΧΡ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ. Μάνον Σπανόν,
Ρόδον: Οἱ στίχοι σας γιὰ τὴν
"Ἐνωσι τῆς Δωδεκανήσου ἀρ-
κετὰ καλοί. Δυστυχῶς τοὺς
πῆρα ἀκριβῶς τὴν 28 Ὀκτω-
βρίου, ὁπότε δὲν ὑπῆρχε πιά
καρὸς νὰ τοὺς χρησιμοποιήσω.

Λούλα Βουδούρη, Ρο-
γάμου 42 Μυτιλήνη: Δημο-
σιεύω ἐδῶ ὅτι ζητᾶτε θεοί,
σὰν οἰκονόμος, ἡ συνοδοὺς ἡ-
λικιωμένων κυρίου ἡ κυρίας,
καὶ ὅτι εἶστε ἀξία καθὲ ὑπο-
στηρίξεως.

"Μιμὸς (α): ῥέριτε μου τὰ
σχέδια σας μιά Πέμπτη, μετὰ
τὴς 6, σὸ πῶπι μου, Κύμης 7.

Ι. Π. Νίτς: Μὲ συγκινεῖ
πολὺ ἡ ἱστορία σας. Ἐλάτε
καὶ οἰεὶς κάποια Πέμπτη ἀπό-
γευμα, νὰ δοῦμαι ἡ μπορεῖ νὰ
γίνη γιὰ ἐργασία σας.

Ὁ "Ίδιος

Μιά τίμια ἐξήγησις

... Ἡ ζωὴ μου εἶχε κατατῆ-
σαι μαρτυρίῳ. Μόλις τόλμαθα οἱ
γονεῖς μου ἀρχίσαν νὰ μ' ἀπο-
παίρουν καὶ νὰ μοῦ κάνουν τὴς
μέρες καὶ τὴς νύχτες μου σωστὴ
κόλασι. Ἐφαίξα, τὸ ξέρω, ἀγα-
πητὴ μου Μιράντα, μὲ παραπῆρε
ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς ἀγάπης μου,
τὰ γλυκὰ τὸν λόγια καὶ ἀδιαφο-
ρησα γιὰ ὅλες τὴς συνέπειες. Ἡ-
μουν μιά κοπέλλα ἀχρηστὴ πιά
γιὰ τὴν τίμια κοινωνία, καὶ ἐνοι-
ωθ' ἐπὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἔλυσα
περισσότερο.

» Σαφικὰ παρουσιάστηκε ἕνας
ἀνθρώπος. Ἐνὰς φίλος τοῦ πα-
τέρα μου ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Μό-
λις μὲ εἶδε μ' ἐρωτεύθηκε, καὶ μὲ
ζήτηρε ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Φα-
τάζετε σὲ τὴ δίκημια ἔπεσε ὁ
δυστυχῆς. Νὰ σῶσῃ τὴν κόρη του
ἀπὸ τὴν αἰσούου μου εἶχε πῶσι ἡ
νὰ ἀρνήσῃ; Καὶ τότε βασίστηκε
σὲ μένα. Τὰ μάτια τοῦ πατέρα μοῦ
ῆσαν δακρυσμένα τὴ στιγμή αὐ-
τή. "Ἐνοῶσα τὸν πατρικὸ τὸ πό-
νο. Σαφικὰ, σὰν κατὰ νὰ ἀνά-
λεμψε μέσα σὸ σκεττεινισμένῳ
μου μυαλῷ. Ἀγκάλλασα τὸν πα-
τέρα μου, τὸν ἐβίλησα καὶ τοῦ
ὑποσχέθηκα πῶς θὰ τὰ κανονίσω
μόνη μου. Τὸ ἴδιο βράδυ πῆγαμε
περίπατο μὲ τὸ φίλο τοῦ πατέρα
μου. Τοῦ μίλησα μὲ ὅλη τὴν ἐλι-
κρίνεια. Τὸ ἐπα εἶπε ἡ μπορεῖ νὰ
περσάρῃκε τὸ κορμὶ μου, ἡ ψυ-
χὴ μου ὅμως ἔμεινε ἀγνὴ καὶ τί-
μια. "Οἱ δὲν ἀγαπῶ κανένα, εἰ-
θὲ τὸ εἶχα βάρος στὴν ψυχὴ μου
ἐν προσπάθειαν νὰ τὸν γελᾶσω
καὶ εἰς βασίχουαν στὰ ἀγνὰ καὶ
τίμις ἀσθήματά του. Ἐκείνος τό-
τε δέχθηκε νὰ μὲ κἀνὴ γυναῖκα
του.

» Δὲν ἔκανα καλὰ, ἀγαπητὴ μου
Μιράντα, πού εἶπα τὴν ἀλήθειαν.
Μήπως σὸ μέλλον αὐτὸ μὸ κἀνὴ
κακό; ...

Αὐτὰ μὸ γράφει μιά «Πληγ-
ωμένη ψυχὴ» καὶ ζητᾶ τὴ
συμβουλὴν μου γιὰ τὸ μέλλον. Τὸ
μέλλον θὰ εἶνε καλὸτερο ἀπὸ τὸ
παρόν. Τὸ βάρος καὶ ἡ τιμωριὰ
ποῦ ἔδειξε στὸν μέλλοντα ἄνδρα
σου δὲν πρέπει πιά νὰ σὲ φοβί-
ζου. Αὐτὸ θὰ ἐκτιμῇσθ' ἀπὸ τὸν
ἄνδρα σου καὶ ὁ ἀμοιβῶσις σεβᾶ-
σθ' θὰ μεγαλώσῃ τὴν ἀγάπην σας.

» Ὅχι. Πληγωμένη ψυχὴ
Μὴ φοβᾶσαι τὸ μέλλον. Τὸ μέλλον
εἶνε δικὸ σου, φταίνει νὰ τὸ χειρι-
σθῇς τίμια, ὅπως ἔκανε, καὶ βέλει νὰ
τὸ παρόν.

Κόκκινο Κοράλι: Ἐχε-
τε ἕνα πολὺ τίμιον χαρακτῆρα, μὴ
σὰς παρασῶρη ὅμως ἡ ὠμορφία
σας. Ὅπως θὰ κατατάξετε καὶ
σεῖς, αὐτὸς ὁ κύριος γυρεῖναι μόνον
νὰ διασκεδάσῃ μαζί σας. Ἀποφύ-
γετε τὴ συναναστροφὴν τοῦ.

Τίμιος Ροσούρας: Σὰς
καταλαμβαίνει ἀπλῶς ἕνα αἰσθημὰ
πόθου τοῦ ὁποῖον στασιάζῃ ἀκριβῶς
μπρὸς στὴν κρίσιναι στιγμὴ τῆς
καταστροφῆς. Αὐτὸ δειχνεῖ ὅτι εἴ-
σαστε τίμιος καὶ λογικός.

Μικρὴ πονεμένη, Ἀδρία: Μὴ
στενοχωριεῖτε. Καὶ τὸ ἕνα μπο-
ρεῖ νὰ γίνη καὶ τὸ ἄλλο. Ἄν πραγ-
ματικὰ σὰς ἀναπαύ, καὶ βέλει νὰ

σας παντρευτή, μόνος του θά ζητήση να γίνει χριστιανός. Έχετε πολλά τέτοια παραδείγματα. Θά έρθη ή στιγμή των εξηγήσεων και θά σας τὸ πῇ ὁ ἴδιος.

Ἀσταθὴ 91: Σὰς συγκαίρω γιὰ τὸ ὥραιο καὶ λογοτεχνικό ὕψος σας. Εἴστε ἀρκετὰ μεγάλως καὶ ἡμίμετρα δὲν χωροῦν. Φανήτε εὐκρινῆς τόσο πρὸς τὴν μητέρα σας, όσο καὶ πρὸς τὴν οικογένειάν σας. Ὅταν τὸν ἐκθέσετε τὴ μεγάλην σας ἀγάπην, νομίζω ὅτι θά βροῦν κάποια λύσι. Μὴ διατάσας.

Χ Κ. Τ. 608: Δὲν γνωρίζομε τίς διεκθύνσεις ἐκείνων πού σὰς γράφουν.

Ι. Μ. Ἀμπατζήν: Τὸ γράμμα σας διεδιδάσθη.

Ἐναν Κερκυραῖο: Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ; Γιατί νὰ εἴσθε τόσο βιαστικός;

Ἐλένινα: Νομίζω ὅτι αὐτὸ πού ἐλγιν ἦταν γιὰ καλὸ σας. Ἐστὶ σωθήκατε ἀπὸ μιὰ μελλοντικὴ ἀπογοήτευσιν. Σφίχτε τὴν καρδίαν σας καὶ ξεχάσατε.

Β. Π., Φοιτητὴν, Θεσσαλονίκην: Προσπαθεῖτε νὰ ἀραιώσετε τὰ ραντεβού σας μὲ τὴ δεύτερη γιὰ νὰ μὴν ἐξερεθίζετε τὴν πρώτην. Κι' ὅταν τελειώσετε τίς σπουδὰς σας φεύγετε καὶ παντρεύεστε μὲ τὴ δεύτερην ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷτε καὶ σὰς ἀγαπᾷ μὲ εὐκρινεῖα. Προπάντων ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλον.

Ἀλέξανδρον πού ἀγαπᾷ: Μπορεῖ νὰ σὰς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ νὰ ὑπάρχουν ἴσως λόγοι πού νὰ τὴν ἐμποδίζουν νὰ συνάψῃ σχέσεις μαζὶ σας. Κάνετε ὑπομονὴ καὶ εἰμαι βεβαία πὼς θά ἔρθῃ ἡ στιγμή νὰ σὰς ἐξηγήσῃ.

Ἀνθος Θ.: Πῶς φαίνεται ὅτι εἰσάετε καὶ ὁ δὺς σας παιδιὰ ἀκόμιν Παίξετε μὴ ἐνα ἔρωτα πού ἔχει τόσο ἀγνὰ δημιουργηθῇ μετὰ ὑς σας, καὶ ὁ ἕνας προσπαθεῖ νὰ κἀν τὸν ἐνωιστή καὶ ὁ ἄλλος τὸν ἐξευνοῖ τῆς ἀγάπης. Μὴν εἰστέ ἐνωιστρία, ὅπως μοῦ γράψετε. Δείξτε τὴν καλοσύνην τῆς ψυχῆς σας καὶ μὴ τὸν κἀνετε νὰ υποφέρῃ.

Μαρ. Μ α ρ. Π, Πειραιᾷ: Γιατί καταστρέψατε τὴν εὐτυχίαν σας; Ἄν ὑπάρχῃ ἀκόμιν καρήστε, ἀφήστε τὸν ἐνωισμό καὶ ζητήστε του συγχώρεσιν. Αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ταπεινώσῃ. Ἀντιθέτως θὰ σὰς ἐξυψώσῃ στὰ μάτια του, καὶ θὰ σὰς ἀγαπήσῃ πολὺ περισσότερο.

Ἀπελπισμένον Μακεδόνα: Κανένα ἄλλο μέσον δὲν ὑπάρχει. Ἄν ἔχετε καλοὺς σκοποὺς νὰ τῆς ἀποδείξετε τὴν ἀγάπην σας καὶ νὰ διαφεύσετε ὅσα τῆς λένε, μὴ τὴν ζητήσετε γυναικα σας. Ἐταί ὅλα θὰ διορθωθοῦν καὶ σεις δὲν θὰ υποφέρετε.

Ἐκεῖνον πού πεθαίνει ἀπ' ἀγάπην: Βέβαια εἶνε ἄσχημον νὰ τὸν πιάσετε ἐσείς καὶ νὰ τὸν ρωτήσατε ἂν σὰς ἀγαπᾷ. Πάντως αὐτὸ τὸ καθημερινὸν «γιά σου» μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ δὴθεν ταχυαία συνάντησιν καὶ τότε θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ ἐξήγησις.

Ἐρωτευμένον Π. Δ.: Σε-θοῦστέ τὴν φιλίαν σας. Ἀγάτες κοριττοὶν βρίσκετε πολλὰς, καλοὺς φίλους, ὅμως, πολὺ σπάνια.

Μαρμαρὴν Μανόλιν: Μόνη, σας καταστρέψατε τὴν εὐτυχίαν σας. Μὴ θέλετε, λοιπόν, νὰ συνεχισθῇ τὸ μαρτύριον. Ἀναζητήσατε τὴ λησμονίαν στὴ φιλίαν καὶ στὴ διασκέδασι.

Ἰωάννην Κ. Ἄλ., Θεσσαλονίκην: Διατηρήσατε μιὰ καλὴν φιλίαν μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν καὶ ἀφήσατε νὰ ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματὰ μόνον τῶς. Μὴ πιέσετε τὴν κατάστασιν καὶ ἐξερεθίσετε τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Κούκλαρον: Συνεχίστε τὴν φιλίαν σας μαζὶ τους. Μὲ τὸν καιρὸν ἡ μιὰ ἀπὸ τίς δύο θὰ ἐκδηλωθῇ περισσότερο. Τότε θὰ πᾶτε τὴν ἀπόφασιν σας, β' ἀφήσατε τὴν τροπὴν καὶ θὰ γίνετε καὶ σεις πῶς οὐκ ἐπιτυχίας. Προσέξτε μὴ μετρεῖσθε τὸ σίστημα σας μεταξὺ τῶν δύο γιατί τότε θὰ γελοιοποιηθῇτε.

ΜΙΡΑΝΤΑ

[illegible]

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf from an old book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint, irregular markings, characteristic of old paper. The page is framed by a dark, possibly black, border on the left and right sides, which appears to be the inner edge of the book's binding or the edge of the scanner bed. There is no text or other content on the page.

Μόλις πωδύσετε ἀπ' τοῦ κρεββάτου σας

Μερικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὴν γενικὴ ἀρμονία
τοῦ κορμιοῦ σας

ΞΥΠΝΑΤΕ με εὐκολία τὸ πρωί; Ἡ μόλις ἴδιστε πως ὅσες περιστάσεις μερικά λεπτά ακόμη εξαγορεύονται ἀπὸ ἄλλο πλεονύ, μοιρουρίζοντας «Ἐκείνην ἡμέραν ἐπὶ τέταρτο καιρὸ!»... Ἐ, λοιπόν, ἀντὶ να περάσετε αὐτὸ τὸ τέταρτο στὸ κρεβάτι, θὰ ᾔταν καλύτερο να τὸ ἀφισώσετε ὅς λίγη καλὴ γυναικίστικη, ποὺ θὰ ὀδῳν τὴν ἀπαιτουμένην εὐλυγισία καὶ ἀρμονία στὸ κορμὶ σας.

Μὴν διατάζετε καθόλου, λοιπόν. Πηδῶτε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας πετάζετε τὸ νυχτικό σας καὶ φορέστε ἓνα μικρὸ καὶ εὐρύχωρο μαγιό. Κατόπιν ἀνοίξετε διὰ πλάτος τὸ παράθυρό σας, γιὰ νὰ μὴ καθαρῶς ἀέρας μέσα στὸ δωμάτιο.

ὁδοῦσθε μὴ πως κρυώσετε; Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνετε οὔτε στιγμή ἀκίνητοι.
Ἀρχίστε μὲ μερικά μικρά καὶ γρήγορα πηδῶματα μέσα στὸ δωμάτιό σας. Θὰ τὰ διακόπτετε κάθε τόσο γιὰ νὰ κάμνετε μερικές ἀναπνευστικές κινήσεις.

Τα μικρά αυτά πηδήματα, μαζί με τις αναπτυξιακές κινήσεις θα αποδιώχνουν από το σώμα σας τις χούντρες που έρχονται συνήθως έπειτα από τον ύπνο. Το αίμα σας θα αρχίσει να κυκλοφορεί και πάλι ζωηρά μέσα στις φλέβες σας και θα αισθανθήτε μία γενική ευεμία σε όλα σας τα μέλη.

«Η μίκρη αυτή προπαρασκευή είναι απαραίτητη για να μπορείτε να καίετε κατόπιν μερικές άσκησεις που είναι πιο δύσκολες και χρειάζονται μεγάλη προσοχή. Γιατί δεν έχουν αξία παρά μόνον όταν είναι τέλειες και τα τεχνικά άψογες. Οι κινήσεις αυτές είναι οι ακόλουθες :

ιον. Γιὰ τὸ ξέσπινγμα τῶν ἀρθρώσεων καὶ τὴ
γενικὴ ἰσορροπία τοῦ σώματος

1. Ἀρχική θέσις: Ὁρθία μέ τὰ πόδια σέ ἀπόστα-
σι δέκα περίπου ἑκατοστόμετρων τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλ-
λο (θὰ ἀπατᾷ μέ ὁλόκληρον τὸ πέλμα), τὰ χέρια
πρὸς τὰ πλάγια καὶ γυρισμένα λίγο πρὸς τὰ ἐπάνω
(σέ σῆμα τόξου). Ἀνασπκωθῆτε ἐλαφρὰ στὶς μύ-
τε των ποδιῶν.

II. Αρχίστε να φέρνετε το κορμί σας προς τα κάτω. Ταυτοχρόνως, θα κυριεύετε το σώμα σας προς το δεξιό μέρος. Τα πόδια σας δεν θα μετακινηθούν καθόλου. Μόνον οι μύτες ιθα παρεκκλίνουν την περιτορική κίνηση, τὸ κορμὶο σας. Ἡ κίνηση αυτή εἶνε αρκετά δυσκόλη. Ἀλλά πρέπει να τὴν κάμετε με χάρι καὶ κρατώντας πάντα ψηλά τὸ κεφάλι σας.

III. Να τώρα ποια θα είναι η τελική φάσις αυτής της κινήσεως; Τα χέρια θα βρισκούνται πάντα στην αρχική τους θέση, αλλά θα έχετε κάνει μία ολοκληρωμένη στροφή και θα έχετε νυθίσει τη ραχή προς το μέρος όπου βρισκόσαστε αρχικά. Συνεπώς θα έχετε κερδίσει πάνω στα πόδια σας, που θα είναι τώρα σταυρωμένα. Ανασπώσθε και επαναλάβετε την ίδια άσκηση προς το άλλοτερο μέρος.

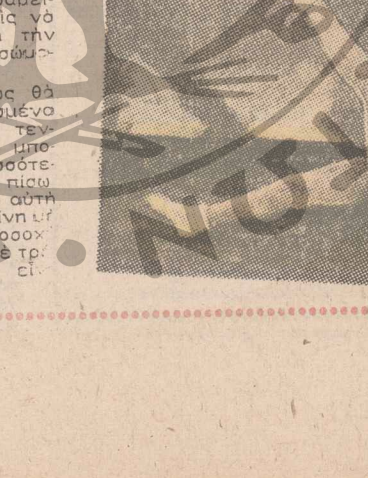
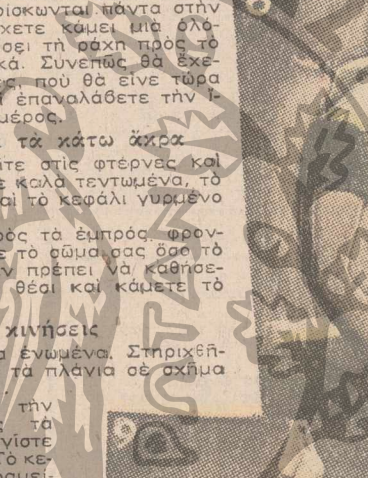
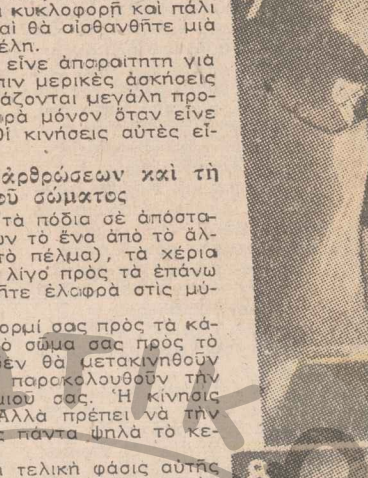
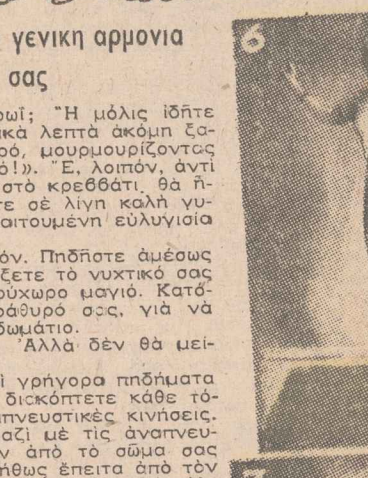
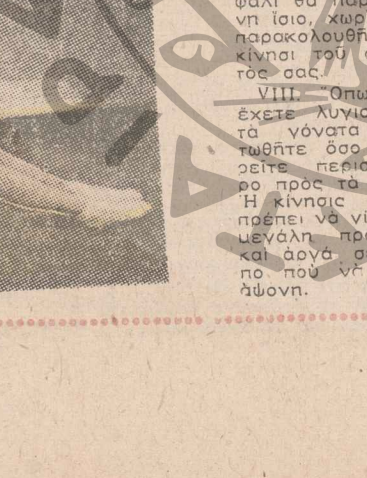
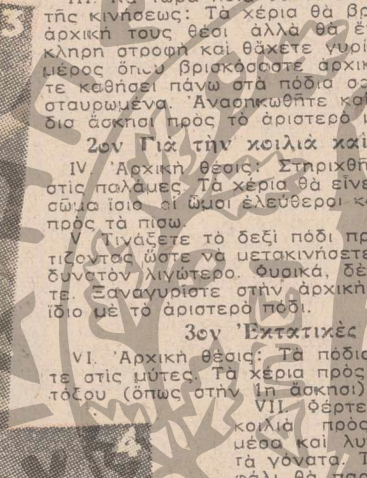
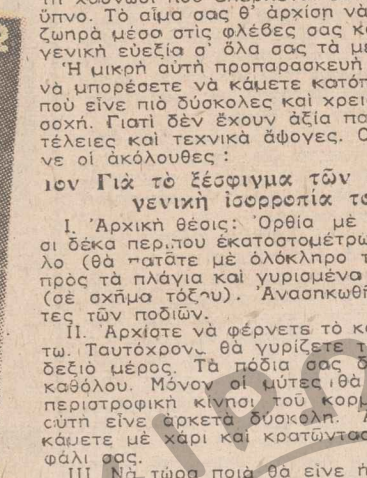
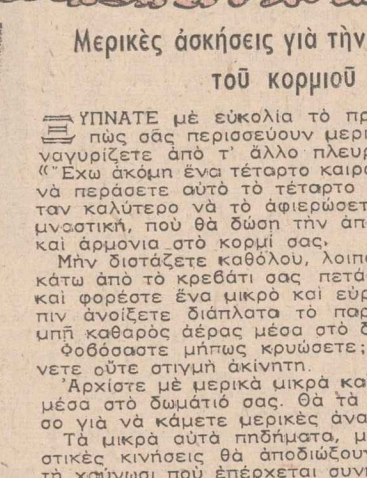
IV "Αρχική θέση: Στήριχθε στις φτέρνες και στις παλάμες. Τα χέρια θα είναι καλά τεντωμένα, το σώμα ίσιο, οι ώμοι ελεύθεροι και το κεφάλι γυρισμένο προς τα πίσω.

Να τινάζετε το δεξιό πόδι προς τα εμπρός, φροντίζοντας ώστε να μετακινήσετε το σώμα σας όσο το δυνατόν λιγότερο. Φυσικά, δεν πρέπει να καθίσετε. Ξανασηκωθείτε στην αρχική θέση και κάμψτε το ίδιο με το αριστερό πόδι.

VI. Ἀρχική θέση: Τὰ πόδια ἐνωμένα. Στήριξη
τε στίς μύτες. Τὰ χέρια πρὸς τὰ πλάγια σὲ σχῆμα
τόξου (ὅπως σὴν 1η ἀσκήσι).

VII. ΦΕΡΤΕ ΤΗΝ
ΚΟΙΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΑ
ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΛΥΝΙΣΤΕ
ΤΑ ΥΝΑΤΑ. ΤΟ ΚΕ-
ΦΑΛΙ ΘΑ ΠΑΡΑΣΤΕΙ
ΝΗ ΣΙΣΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΠΕΡΑΚΟΛΟΥΘΗ ΤΗΝ
ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑ-
ΤΟΣ ΣΑΣ.

VIII. Όπως θά έχετε λυγισμένο τo νόνατο τεντωθήτε όσο μπορείτε περισσότερο προς τo πίσω. Η κίνηση αυτή πρέπει να γίνει με μεγάλη προσοχή και αργά, σε τρόπο που να είστε άβουλη.

Ένας τραγικός γάμος

Γύρω από την πλατεία της Πύρας, στο κέντρο της Νεαπόλεως, τα νερικά πλατάνια γερούν κάθε βράδυ για να σιγοψιθυρίσουν το ένα στ' άλλο την παλιά και θλιβερή ιστορία τους.

Κατά τις τελευταίες ημέρες του έτους 1283 δύο ιππότες που έρχονταν από τη Φλάνδρα, περσάν από τη Νεάπολη για να πάνε να πολεμήσουν εναντίον των άπιστων στους Άγιους Τόπους.

Ο Σκιπίων και ο Ίακωβος ντε Μαγάου ήταν αδελφοί. Αλλά ποτέ δύο άνθρωποι που γεννήθηκαν από την ίδια μητέρα και τον ίδιο πατέρα δεν έμοιαζαν τόσο λίγο ο ένας με τον άλλον.

Ο Σκιπίων, ο μεγαλύτερος, ήταν μελαγχολικός, με σκληρά χαρακτηριστικά και αυταρκικό ύψος. Ο Ίακωβος ο μικρότερος είχε ξανθά μαλλιά που κατέβαιναν σε ώσεις υπούκλες πάνω στους ώμους του, γαλανό μύτι και άγγελική έκφραση.

Οι δύο αδελφοί έμειναν όλη την άνοιξη και το καλοκαίρι στην Νεάπολη και μόνο κατά το θινοπώρο απόφασσαν τέλος να φύγουν για την Παλαιστίνη.

Είχαν έρθει από τη μακρινή πατρίδα τους γεμάτοι ανάπη, ο ένας για τον άλλον κι' ο Σκιπίων που ήταν μεγαλύτερος φρόντιζε σαν αληθινός πατέρας για τον Ίακωβο που ήταν ξεχωριστός.

Κρητικές μαντινάδες

Μελαχροινή, τράβα σπαθί, κόψε την κεφαλή μου, να πάθουν οι πάνοι μου κι' οι αναστεναγμοί μου.

Τα βάσανά μου τα πολλά και τα πολλά μου πάθη θα τα τυπώσω στο καρτί ο κόσμος να τα μάθη.

Πάρε το χέρι 'α από μέ να μην αναστεναζώ έτσι το τραβήξα κι' εγώ και μπλόι δεν σε πειράζω.

Όντας θα γίν' η θάλασσα κατάστικτο μεγάλο, τότες κι' εγώ τα πάθη μου, θα γράψω δίχως άλλο.

Μη γελοστής και μηδενεύης σ' της ζώνης μου τα κρούσα γιατί θα πάθης βάσανα, πλιό απ' την Αρετούσα.

Καρδιά λεοντοριού βαστάς και σιδερένια νύμφη, ψυχομαχώ κι' εσύ μου λές: Θα σε παιδέψω ακόμη.

Ψυχομαχώ και μου περνά να ζήσω κι' άλλους χρόνους, μα 'ντα τη θέλω τη ζωή με βάσανα και πόνους.

Στο δέντρο της άπομονης, θα βγαίνω να καθίζω να διασκορπώ τα βάσανα να μην τα νταγιαντίζω.

Κορμί μου κακορίζικο, σαν παλληκάρι στάσου να μην καταλαβαίνουμε, οι δάκρυά τα βάσανά σου.

Όχτροι παραμερίστε, φίλοι μου τραδηκίτε, πήρα φωτιά και καίγομαι κι' αλάργα μην καίτε!

έπίσημη επίσκεψη στο σπίτι του Μπαρτολομέο ντι Μπάκο, είχε πηδήσει τη νύχτα από τον ταίχο του κήπου κι' είχε σκαφαλώσει ως το δωμάτιο της νέας.

Ο Σκιπίων δεν είχε τίποτε κι' ούτε ξανάκαμε λόγο από κείνη την ημέρα κι' αυτό το ζήτημα, Προθυμοποιήθηκε, μάλιστα, να βοηθήσει τον αδελφό του στις προετοιμασίες για το γάμο του, που ορίστηκε σε λίγο.

Φαίνονταν τώρα πως δεν κρατούσε καμιά μνησικακία και πως συμμεριζόταν κι' αυτός τη γαστρά και την ευτυχία των δύο έραστών.

Τέλος, έφτασε η ωρισμένη ημέρα.

Έπειτα από τη μεγαλόπρεπη τελετή του γάμου, ο Σκιπίων, όπως είχε δικαίωμα σαν μεγαλύτερος αδελφός που ήταν, πήρε δυο γουστά κρησπίνια στα γέδια του και μπήκε υπορπτά από τους δυο νεονύμφους, για να τους οδηγήσει στον κοιτώνα τους.

Όταν έφτασαν εκεί, υποκλήθηκε υπορπτά στην Κιάσα και της ψιθύρισε μερικές ευχές. Αλλά, ξαφνικά, πλησίασε τα δυο κρησπίνια που κρατούσε στα γέδια του κι' έβαλε φωτιά στους πέλους που σκέπαζαν την ομορφή νύφη.

Οι φλόγες τύλιξαν αμέσως τα νέα, ξαφνιασμένος ο Ίακωβος οίχθηκε σαν τρελός πάνω της για να σβύσει τη φωτιά.

Ο Σκιπίων πέταξε τότε τα δυο κρησπίνια σε μια γωνία του δωματίου κι' όπως ο αδελφός του ήταν απροσολημένος με την Κιάσα, έβγαλε το ένγειοιό του και το έχωσε με όσην άνεμεσα στους ώμους του.

Οι δυο νεονύμφες σωριάστηκαν κάτω, ο ένας πλάι στον άλλον. Η δυστυχισμένη Κιάσα καιγόταν τώρα σαν πυροτέχνημα, ενώ ο σύζυγός της ψυχοραγούσε στο πλευρό της, χωρίς να μπορεί να της δώσει καμιά βοήθεια.

Ο Σκιπίων, έπειτα από το διπλό αυτό έγκλημά του, άουσε, έξω από το δωμάτιο.

Ήταν καιρός. Γιατί ο πατέρας της νύφης και πολλοί από τους προσκεκλημένους, που είχαν ακούσει θόρυβο και φωνές, έτρεχαν προς τα εκεί.

Αλλά είχαν φτάσει πολύ αργά και, μ' όλο που έσβυσαν σε λίγο τη φωτιά, δεν μπορούσαν να σώσουν ούτε τον Ίακωβο, ούτε την Κιάσα.

Ο Σκιπίων, στο διάστημα αυτό, καταδικωμένος από τους συγγενείς της νύφης και από τους υπηρέτες του μεγάρου, είχε καταφύγει σε μια σοφίτα, όπου άμπαρώθηκε.

Έκεί μέσα πέθανε μερικές ημέρες αργότερα από την πείνα.

Το πτώμα του κάρκε στη μέση της πλατείας της Πύρας και μ' όλο που οι άνθρωποι και την εταίρην η υπέρτατης, Χάρις σε ειδική βοήθεια καταβλήθηκε να ξυπνήσει. Φυσικά η Ρίτα δε θυμάται τίποτε από τη ληθαργική της κατάσταση και η άπορία της κατά την αφύπνισή της για το χρόνο που πέρασε ύπνους μεγάλη.

Αλλά για να μην αλλοιώνεται...

ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ

Ο Τσέκος Έρρίκος Χλάθκα, έχασε στον πόλεμο και τα δυο του χέρια. Αυτό όμως, δεν τον εμποδίζει καθόλου στη ζωή του. Χρησιμοποιεί κατά τέτοιο θαυμαστό τρόπο τα πόδια του ώστε κάνει μ' αυτά κάθε δουλειά, που θακνε με τα χέρια. Ευρίσκεται, γράφει και δίνει τη γραβότα του με τα δάχτυλα των ποδιών του!

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΖΩΩΝ

Στο ζωολογικό κήπο της Ν. Υόρκης λειτουργεί ειδικό νοσοκομείο για τα 2.500 ζώα που περιλαμβάνει. Κάθε μέρα ένας γιατρός και μία νοσοκόμος «επισκέπτονται» τα ζώα και τα υποβάλλουν σε ιατρική εξέταση. Στην εικόνα ο κτηνίατρος άκουσται μίμ μικρούλα λεοπαρδαλί.

ΣΥΓΓΗΝΣΕ ΜΕΤΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ

Μία Αυστραλή 25 χρονών, η Ρίτα Άργκαλ, είχε πέσει σε λήθαργο και έπι έξ μηνες κοιμόταν. Σ' όλο το διάστημα αυτό έμενε υπό παρακολούθηση στο νοσοκομείο της Μελβούρνης και την εταίρην η υπέρτατης. Χάρις σε ειδική βοήθεια καταβλήθηκε να ξυπνήσει. Φυσικά η Ρίτα δε θυμάται τίποτε από τη ληθαργική της κατάσταση και η άπορία της κατά την αφύπνισή της για το χρόνο που πέρασε ύπνους μεγάλη.

Είνε δυνατή η κατασκευή ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΔΟΥΡΥΦΟΡΩΝ;

Το διαπλανητικό επίγειο της Γης

Μία άπαραίτητη προϋπόθεση για τα διαπλανητικά ταξίδια του μέλλοντος είναι η ύπαρξη ενδυναμωμένων σταθμών μεταξύ της Γης π. χ. και του Διός ή του Κρόνου ή οποιουδήποτε άλλου μακρινού άστρου προς το όποιον θα θέλαμε να πετάξουμε.

Οι ενδιάμεσοι αυτοί σταθμοί θα ήταν αληθινές βάσεις ανεφοδιασμού, για τα πυραυλοκίνητα αεροπλοία μας, που δεν θα ήταν σε θέση να κάμουν μονομιάς ολόκληρο το ταξίδι, όπως συμβαίνει π. χ. με ένα σημερινό αεροπλάνο, που έχει ανάγκη ενδυναμωμένων σταθμών για να κάμει το ταξίδι από το Παρίσι ως το Σαγκάι ή το Ρίο Νανέιρο.

Οι ειδικοί φρονούν μάλιστα ότι οι πυραυλοί που θα επιχειρήσουν τα διαπλανητικά ταξίδια του μέλλοντος θα παραμένουν στο πέλμας (όπως συμβαίνει με τα μεγάλα υπερωκεάνεια) και ότι θα πηγαίναμε σ' αυτά με... βάρκες. Αυτό σημαίνει, με απλούστερα λόγια, ότι οι πυραυλοί που θα προσορίζονται για τα διαπλανητικά ταξίδια θα μας περιμένουν σε κάποιο λιμάνι του διαστήματος και ότι θα πηγαίναμε εκεί με μικρότερες πυραύλους, που θα παίζουν το ρόλο μιας βάρκας ή μιας ατμοκράτου προκειμένου να ένα υπερωκεάνειο.

Γιατί το υπερωκεάνειο δεν μπαίνει μέσα στο λιμάνι; Γιατί υπάρχει φόβος μήπως προσαράξει στο βυθό.

Ο βυθός, προκειμένου για τα διαπλανητικά ταξίδια είναι η ατμόσφαιρα της γης. Για να καταπνίξουμε την αντίστασή της, πρέπει η ταχύτης με την οποία θα ξεκινήσει ο πυραύλος μας να είναι καταπληκτική. Και αυτό θα εινε αδύνατον, για έναν τεράστιο όγκο, που θα ξεπεράσει πιθανώς τους 5.000 τόνους. Κατά την επιστροφή, έξ άλλου, ο όγκος αυτός θα πρέπει να κόμει πολλές φορές το ύψος της Γης, για να απορροφήσει την έλκτωση βαρύτητάς της ταχύτητάς του και να προσγειωθεί.

Όλα αυτά τα μειονεκτήματα, όμως, παραιορίζονται για έναν πυραύλο-βάρκα, που θα πρόκειται να κόμει ένα μικρό ταξίδι, π. χ. από τη Γη ως το ήμισυ της απόστασης.

Έρωταποκρίσεις

—Τι εινε έρως;
—Παλιά ιστορία λησμονημένη στο άρχειό της καρδιάς.

—Τι εινε η νυναικεία καρδιά;
—Δημόσιος περιπατος.

—Τι εινε σίκκος;
—Κέρδος που αποφέρει το μεγάλο κεφαλαίο της δυστυχίας. Πολλές φορές το χάσιμο πλούσιος νύφης από φτωχό σπουδαστή δίνει καθαρό κέρδος 50-60 σίκκους την ημέρα.

—Τι εινε τιμή;
—Λέξι για την οποία μιλούνε συχνότερα εκείνοι που δεν την έχουν.

—Τι εινε ελαφρότερο του φτερού;
—Η σκόνη.

—Τι ελαφρότερο της σκόνης;
—Ο αέρας.

—Τι ελαφρότερο του αέρα;
—Η νυναικα.

—Τι ελαφρότερο της νυναικας;
—Τίποτε!

που μας χωρίζει από τη Σελήνη. Γιατί κάπου εκεί υπολογίζεται ότι θα πρέπει να εινε... άγκυροβολημένο το μεγάλο πυραυλοκίνητο αεροπλοίο, που θα μας μεταφέρει στο διάστημα.

Κάπου εκεί... Αλλά πού; Από καιρό τώρα οι επιστήμονες μελετούν το δυνατόν της δημιουργίας ενός τεχνητού δορυφόρου της Γης.

Οι πρώτοι που έμελέτησαν αυτό το ζήτημα ήταν οι Γερμανοί. Για την ακρίβεια, εκείνο που έμελέτησαν δεν ήταν η δημιουργία ενός τεχνητού δορυφόρου, που θα προσοριζόταν ως σταθμός για τα διαπλανητικά ταξίδια, αλλά μιας βάρκας από όπου θα μπορούσαν να βουβαορίζουν και να πυροπολύν διάφορα σπυεία του πλανήτου μας. Όπως δηλαδή, όμως, έβλεπαν τις άπαραίτητες βάσεις σε παρομοίους μελέτες.

Κατά τη γνώμη των ειδικών, εινε δυνατόν να κατασκευασώμε γύρω στη Γη, όπουδήποτε, τεχνητούς δορυφόρους και σ' οποιαδήποτε απόσταση θέλουμε. Αλλά εκείνοι που θα μας εξυπηρετούσε περισσότερο θα ήταν ένας «άκιντος» δορυφόρος.

Ο δορυφόρος αυτός δεν θα ήταν πραγματικά άκιντος (αυτό θα ήταν τελείως αδύνατο), αλλά θα μας φαινόταν σαν άκιντος, γιατί θα περιστρεφόταν γύρω στη Γη μέσα σε 24 ώρες, δηλαδή μέσα στο ίδιο διάστημα που γυροιάζεται ο πλανήτης μες για να περιστραφή γύρω στον άξονά του.

Πώς θα κατασκευασθί, όμως, ο άκιντος αυτός δορυφόρος; Και πώς θα έκσφενδονισθί σ' ένα ύψος 36.000 χιλιομέτρων, όπου υπολογίζεται ότι πρέπει να βρίσκεται το διαπλανητικό επίγειο του πλανήτου μας;

Διάφορα σχέδια έχουν καταρτισθί για το σκοπό αυτό. Ένα από αυτά προβλέπει την έκσφενδόνισή τριών χωριστών τεμαχίων, που θα συνεδεοντο μεταξύ των με καλώδια και που θα συγκροτούσαν κατόπιν ένα ενιαίο σώμα. Ο καθηγητής Ζιολιότσκι και ο Άνανοφ νομίζουν, έξ άλλου, ότι θα ήταν δυνατή η έκσφενδόνισή σε μια μόνο φορά μιας ίπταμένης νήσου ή ενός σφαιρικού πλοίου του αέθρος.

Η νήσος ή το πλοίο αυτό θα γινόνταν αμέσως ένας δορυφόρος του πλανήτου μας και θα μας γυροιάμε σαν ένα λιμάνι για τα διαπλανητικά ταξίδια μας. Από τη νήσο αυτή θα ξεκινούσε το γιγαντιαίο πυραυλοκίνητο αεροπλοίο που θα μας μετέφερε στο διάστημα. Εκεί θα μας αποδίδανε επίσης κατά την επιστροφή. Η επικοινωνία μεταξύ της Γης και του διαπλανητικού επίγειου της θα γινόνταν με μικρούς πυραύλους, που δεν θα παρουσίαζαν κανένα κίνδυνο.

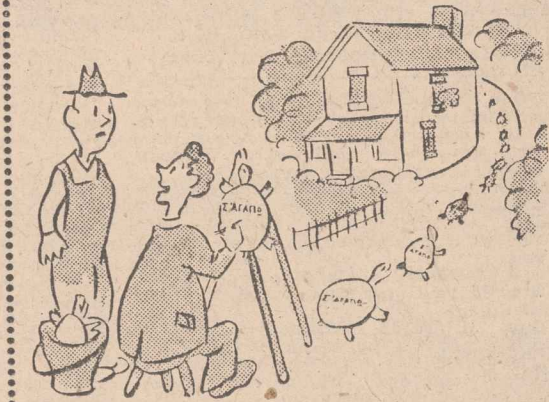
Αλλά, θα ρωτήσετε, πώς θα ήταν δυνατή η ζωή πάνω στον τεχνητό αυτό δορυφόρο; Η ζωή εκεί θα ήταν επίσης τεχνητή. Οι άνθρωποι θα ζούσαν μέσα σε θερμοκήπια εκτός αν βρεθί στο μεταξύ τρόποι της διασπάσεως της των υπεριοξείων ακτίνων του προερχομένου από την αναπνοή ανθρώκικου δέος και η μετατροπή του σε οξυγόνο. Στην περίπτωση αυτή, οι άνθρωποι που θα ζούσαν πάνω στον τεχνητό δορυφόρο θα ήταν αυτόρκες από απόψεως αναπνοής θα έπαρκοσαν. Δηλαδή, μόνοι τους στη λειτουργία αυτή του οργανισμού μας και δεν θα είχαν ανάγκη ατμοσφαιρας για να αναπνεύσουν.

Όλα αυτά θυμίζουν αναμφιδόλως τα μυθιστορήματα του Βέρν. του Ουέλς και τόνων άλλων ευφανταστών συγγραφέων. Και όμως, ότι συνέλαβε η φαντασία θα γινει πραγματικότητα στο προσεχές μέλλον.

A. ΝΤΥΚΡΟΚ

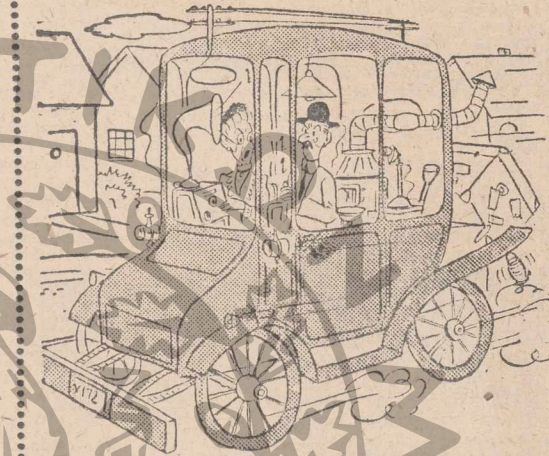

Ο ένας διαορρήκτες στον άλλο: Πάρε κι' αυτά τα άσπμνια κουταλάκια, γιατί η γυνίκα μου έχει σύριο πάρτυ!...

ΒΡΗΚΕ ΤΡΟΠΟ

—Τι να κάνω; Ο πατέρας της δε είλαι να μ' αφήσει να της μιλήσω!...

—Συμφωνώ. Έχει όλα τα κουφόρ! Αλλά δεν ε μπορούσες ν' αγοράσεις ένα καινούργιο αυτοκίνητο;

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΙΜΩΡΙΑ

—Μη σκοτίζεσαι, Λιλικα! Οι άνδρες δεν χωνεύουν τις διανοούμενες!...

Η ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗ ΜΑΣ

ΟΚΑΖΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο κ. Λουκιανός Ζαραμπώ, Η κ. Λουίζα Μερσίε, Μαρσάκ, αστυνόμος

Ο κ. Λουκιανός Ζαραμπώ, 35 χρόνων, είναι πλούσιος εισοδηματίας κι' έχει τη μαγία να κάνει συλλογές επίπλων και κομφοτεχνημάτων. Το πρωί εκείνου διαβάσε την εφημερίδα στην εφημερίδα:

«Στην οδό Φεζαντερί αρ. 205 πωλούνται οκάσιον παλαιά επίπλα, τάρπητες και σπάνια κομφοτεχνήματα. Μερσίε αποκλείονται. Πληροφορίες στην κ. Λουίζα Μερσίε».

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Η κ. Μερσίε: «Εγώ είμαι κύριε».

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Διάβασε στην εφημερίδα πως πουλάτε μερικά επίπλα.

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ (μελαγχολικά): Ναι....

Σκληρές περιστάσεις με αναγκάζουν να πουλήσω όσα είναι εδώ μέσα.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Κυρία μου επιτρέψατέ μου να συστηθώ. Είμαι ο κ. Λουκιανός Ζαραμπώ, ο γνωστότατος συλλέκτης....

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Αι καίριε πολύ κύριε.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Βλέπω όμως πως όλα τα πράγματα εδώ δεν είναι παλαιά. Αυτό το τραπέζι, λόγου χάριν....

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Ναι, ναι, ω! ξέρω, δεν είναι παλαιό.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Κι' εκείνη η βιτρίνα Λουδοβίκου Ιδού επίσης κι' αυτή άπομιμναι.... (Κυττάει ένα μπαγιόνο). Αι να κάτι καλό.

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Πως φαίνεται ο καλός συλλέκτης! Με μία μυστία ξεχωρίζετε το καλό. Ένα παρμόιο βρίσκεται στο επάνω πάτωμα.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Αι τούτε έχω εξαιρετική τύχη! Μπορώ να το δω;

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ (τόν οδηγεί στο επάνω πάτωμα. Περνούν τρία - τέσσερα δωμάτια γεμάτα επίπλα κι' αυτά): Όσιος κ. Ζαραμπώ, το ταίρι του.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Αλήθεια, κυρία, όλα αυτά τα επίπλα, τα έχετε αγοράσει;

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Αλλά, κύριε δεν επιτρέπω να υποθέσετε... Ξεκινάτε πως βρίσκεστε στο σπίτι μιας καθώς πρέπει κυρίας;

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Μις πολύ ώραιας κυρίας. Έχετε δική... Η φράση μου ήταν ακατάλληλη... Αλλά ξέρετε, όταν μου παρουσιάζονται τέτοιες ευκαιρίες πάντα έρωτώ το επάγγελμα του πωλητού κι' από πού προέρχονται, για να είμαι ήσυχος. Έκτος αυτού μου είσατε τόσο συμποθητική....

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Μα τι φαντάζεστε κύριε.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Αν δεν θέλετε να με καθυστεράσετε, μπορώ να ζητήσω κάλλιστα πληροφορίες από τον φίλο μου, τον αστυνόμο Μαρσάκ....

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Ό! κύριε δεν θα το κάνετε αυτό. Δεν κάνω κανένα κακό. Εί, ναι, η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι ιδιοκτήτρια εδώ.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Το κατάλαβα! Είσατε η μερίστια.

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Αχι! ναι! Αλλά δεν θέλω να σκηματιστεί κακήν ιδέα για μένα. Και εφ' όσον σας είπα το μυστικό μου, αι σθάνομαι (δοκνάζει) αισθανόμενοι ότι έχω απέναντί μου έναν τίμιο άνθρωπο.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ (συγκινημένος): Ασφαλώς!

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Η δική μου άτυχία ήταν φοβερή. Ήθουν παντρεμένη μ' ένα ανώτατο αξιωματικό, το συνταγματάρχη Κερνεράκ, τον ένοχο Κερνεράκ....

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ (αναζητάει στη μνήμη

του): Σάν να έχω ακούσει το όνομα Κερνεράκ!

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Ό! Είπε τόσο γνωστό!... Ήθουν πλούσιος κι' ευγενής, μα δυστυχώς ο ένοχος συνταγματάρχης έπεσε θύμα του καθήκοντος... Πέθανε από πυρετούς. Έμεινα χήρα χωρίς βοήθεια, και με τα δύο μου παιδάκια.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ (που η συγκίνησή του μεγαλώνει): Κακόμοιρα μικρά!

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Ναι, κύριε Λουκιανέ, χωρίς αυτά δεν θα μπορούσα να ζήσω. Παλεύω για να τα αναθρέψω σύμφωνα με τη κοινωνική μου θέση. Για τα παιδιά αυτά, για τον έαυτό μου, για τη μνήμη του ένοχου συζύγου μου αποφάσισα να κάνω την εργασία αυτή, παρά να βουτηχτώ στην ατιμία!

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Έχετε δική... Ευγενική διαγωγή.

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Συγχωρήσατέ με κύριε, που παρασυρόθηκα να σας πω πράγματα που σε κανέναν άλλον δεν είχα επιτευθί.

Όταν υποφέρη κανείς δεν είναι πια κύριος των νεύρων του, και αρκεί μια αληθινή θερμή συμπάθεια, όπως η δική σας.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Ναι, ναι, νι' αυτό μπορείτε να είσατε βεβαία. Μ' άρσετε πάντα να βοηθώ όσους αγωνίζονται εναντίον της αδικίας της τύχης.

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ (οκύνει λίγο το κεφάλι της προς τον ώμο του κ. Ζαραμπώ): Ό! Τι καλός που είσθε! Με συγχωρείτε.... πως χαίσιότακα!... Χωρίς να το θέλω....

Όταν έννοιωσα γύρω μου λίγη τρυφερότητα... Τι καλός! Τι καλός! (κάνει πως υψίς αντίλαμπάναται ότι άκουμπάει στον ώμο του). Ό! είμαι τόσο συγκινημένη....

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Μείνετε, μείνετε λίγο... ώπου να συνέλθετε....

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Πόσο καλά νοιώθετε την καρδιά της γυναίκας!

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Ξέρω καλά τη ζωή. Κι' ακόμα μαντεύω τη καρδιά της γυναίκας καλλίτερα κι' από ένα παλιό επίπλο! Νά έτοι! (Μισοχαϊσμένος τη φιλεί). Είσατε πολύ γλυκεία!

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ (σκηναίεται αναγκασμένη): Ό! κύριε... Σεις το κάνετε αυτό!... Βρήκατε μια γυναίκα άσπλη, άνυπεράσπιστη!

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ (σάν χαμένος): Ναι, ήταν ανήθικο! Δεν ξέρω πως το έκανα. Είχα χάσει το κεφάλι μου συγγνώμη! Σας παρακαλώ στείλετε μου αυτά τα δύο μπαγιόνα... σε οποιοδήποτε τιμή!...

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Ύστερ' απ' ό τι συνέβη θα νομίζατε ότι....

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Όχι, όχι, σας παρακαλώ, οταίω εγώ αν ο πόνο σας και η υμωρφία σας μ' έταραξαν τόσο πολύ! Δεν θα επαναληφθώ, σας το υπόσχομαι.

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Έχω το λόγο σας;

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Ναι, στείλετε μου και το τραπέζι και τις καρέκλες, μου χρειάζονται για τη συλλογή μου. Και όσο για το γραφείο, θα έρθω και αύριο φέρνοντας μερικά παιχνίδια στα παιδάκια του ένοχου Κερνεράκ....

Η κ. ΜΕΡΣΙΕ: Δέχομαι πρὸς χάριν των παιδιών....

(Ύστερ' από δύο μήνες μπαίνει να καιρηθίση τον φίλο του Ζαραμπώ ο αστυνόμος Μαρσάκ).

ΜΑΡΣΑΚ (έκπληκτος): Μα!... διάβολε, τι βλέπω! Έού μάζεστε ωραία πράγματα, και τώρα βλέπω πως κουβάλησα στο σπίτι σου ένα σωρό άπώεις!

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Αγαπητέ μου δεν έχω δική. Είσα σπουδαία τύχη. Χάρης σ' αυτά τα επίπλα ένγνώρισα μια υπέροχη γυναίκα, την κυρία Μερσίε.

ΜΑΡΣΑΚ: Την κυρία Μερσίε;

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Μήπως την ξέρετε;

ΜΑΡΣΑΚ: Διάβολε! Είναι μία από τις καλλίτερες πελατίσες μας που... παρακολουθείται αυστηρώς.

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Μις σοβαρά; Η γυναίκα του ένοχου Κερνεράκ παρακολ....

ΜΑΡΣΑΚ: Μάλιστα. Παρακολουθείται η γυναίκα ενός δεκανέως που καταδικάστηκε επί κλοπή!

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Αι! Μην την προσβάλω! Δεν έχει σωτές πληροφορίες. Μία υπέροχη τόσο στορνική.

ΜΑΡΣΑΚ: Μπέρα: Όσο είναι δικά της τα επίπλα, τόσο είναι δικά της και τα παιδιά. Μήπως έγινε η κυρία αυτή και φιλενάδα σου;

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Εί, ναι, έγινε ύστερ' από λυσώση αντίστοιχοι.... Ποτέ δεν θα πιστέψω ότι η καμένη η κυρία Μερσίε που τότε δεν μου ζήτησε ούτε μονόλεπτο....

ΜΑΡΣΑΚ: Άφου σου φούρνισε το πεϊό ευτικό επίπλο του μπαγιόου της.

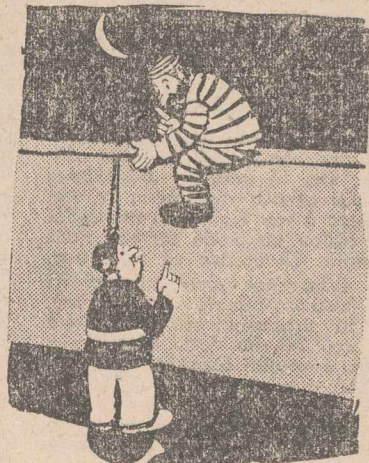
Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Ποιό επίπλο;

ΜΑΡΣΑΚ: Τόν έαυτό της, διάβολε!

Ο κ. ΖΑΡΑΜΠΩ: Όστε λες ότι η κυρία Μερσίε είναι ψεύτικο επίπλο;

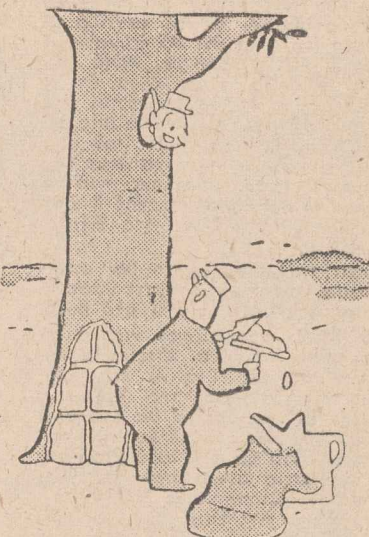
ΜΑΡΣΑΚ: Πεύτικο και μεταχειρισμένο αγαπητέ μου Ζαραμπώ

M. ΠΡΟΒΕΝΤ

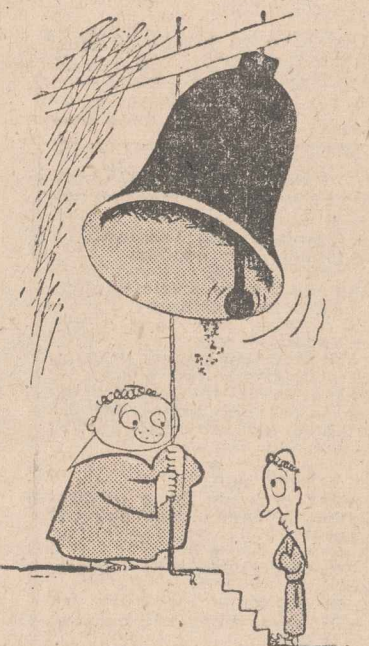
Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ

— Μή μιλάς! Είμαι ύπνοβάτης και θα πάθω τίποτα!

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ

— Περιήγηση 1...

Ο ΚΟΥΦΟΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

— Μήπως μ' έκάλεσε. Άγιε Ήγου, μινε;

Ο ΕΡΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Όπως στα παλιά μυθιστορήματα

Όποιος έχει τη γνώμη ότι είναι ψυχροί στον έρωτα οι Σκανδιναυοί, θ' αλλάξει ιδέα όταν διαβάσει την καταπληκτική περιπέτεια του Σουηδού αεροπόρου Τόρστεν Άκρελ, που έχει επονομασθή δικαίως «Ιπτάμενος τρελλός». Πρόκειται για ένα πιλότο της πολιτικής αεροπορίας, ηλικίας 34 ετών, ο οποίος άπληγα αεροπορικώς την έκλεκτή του, μέσα από μια νευρολογική κλινική!...

Η ήρωίς της περιπέτειας είναι μια νοσητρική ζανή, 25 ετών. Λέγεται Λουίζα Κάζε-Φορσέλ κι' ανήκει στην καλλίτερη κοινωνική τάξη της Σουηδίας. Ο πατέρας της, περίφημος βαρύτονος υπήρξε ως το θάνατό του, διευθυντής της Βασιλικής Όπερας της Στοκχόλμης.

Το είδυλλίο της με τον αεροπόρο άρχισε πρό ολίγου καιρού. Έγινε δε γρήγορα τόσο σοβαρό, ώστε η Λουίζα πήρε διαζύγιο απ' τον άντρα της, νυιά μεγάλου Σουηδού καλλιτέχνη. Ο Άκρελ που ήταν επίσης παντρεμένος χωρίς απ' τη γυναίκα του, αλλά χωρίς να χάνει παρά διαζύγιο έκομη ως σήμερα.

Όταν η Λουίζα ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι, μια άρκουδα του Ζωολογικού Κήπου της είχε καταξασκίσει το χέρι. Επειδή εξακολουθούσαν οι πόνοι της παλιάς αυτής πληγής, είχε αρχίσει τελευταίως να παίρνει νορκωτικά. Είδε όμως πως έπαθε η ύγεια της και ζήτησε να μην σέ μια νευρολογική κλινική για να υποβληθώ σε ειδική θεραπεία αποτοξινώσεως. Πράγματι, έγινε δεκτή, αλλά υπό τον όρον να υποταχθώ απόλυτα στην πειθαρχία της κλινικής.

Σε μερικές μέρες όμως, ο Άκρελ άρχισε να υποφέρει απ' την έλλειψη της και προσπάθησε να την ισο. Ο διευθυντής της κλινικής του το άπογόρευσε, λέγοντάς του ότι η έπισκεψή του θα έβλαπτε την άρωστί. Τότε ο Άκρελ, τρελλός από έρωτα πλεφώνησε μια νύχτα στο αεροδρόμιο να του ετοιμάσουν το αεροπλάνο του. Έγινε πνε με το αυτοκίνητό του στην κλινική, διόκελώς τα ψηλά κάγκελλα μπήκε στο ιατρείο και φόρεσε μια άσπρη μπλούζα. Κατόπιν ανέβηκε στο τρίτο πάτωμα, όπου βρισκόταν το δωμάτιο της άναπαμμένης του.

Στο δρόμο, τον σταμάτησε μια νοσοκόμος και του ζήτησε έξηνη.

Σοφά λόγια

Οι μεγάλες ιδέες νεννιούνται από την καρδιά.

Α. ΜΑΚΕ
Δεν άδικει μόνον εκείνος που κάνει κακό, αλλά κι' εκείνος που δεν κάνει το καλό.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ
Αν θέλεις να σ' έπαινούν οι άλλοι, μην αυτοεπαίνεσαι.

ΠΑΣΚΑΛ
Ο άνδρείος δεν άνέχεται καμμία προσβολή κι' ο εύγενής δεν προσβάλλει κανένα.

ΠΟΠΛΙΟΣ ΣΥΡΟΣ
Το καλό όνομα κερδίζεται με πολλές καλές ποδείες και χάνεται με μία μόνο κακή πράξη.

ΣΠΑΪΛΣ
Η θρησκεία μου είναι η άναη που αιδάνομαι για όλα τα έμψυχα.

ΙΜΠΡΑΗΜ ΤΗΣ ΚΟΡΔΟΥΗΣ
Το άνώτερον καθήκον των γονέων και των διδασκάλων είναι το να προσπαθούν να κάνουν το παιδί να γνωρίσει μόνο του τη θεική ούσία, που βρίσκεται μέσα στην άνη ψυχή του.

ΣΑΝΝΙΓΚ
Όταν ή εργασία άποθλέρπει σταίρα προς τον ίδιο πάντα σκοπό τότε συνήθως την παρακολουθεί ή δόξα!

ΜΠΑΛΖΑΚ

σεις. Έκείνος ίσχυρίσθηκε ότι είχε άρρωστίσει το παιδάκι της Λουίζας κι' ότι έρχόταν για να πάρη τη υπτέρα. Οι παρόντες όμως τρόποι του κίνησαν τις υποψίες της νοσοκόμου, η οποία κάλεσε την προϊστάμενη. Η τελευταία δεν ήθελε ν' άσπρη ιδών έπισκέπτη να μπή στο δωμάτιο της άρρωστης. Τότε ο Άκρελ έχασε την ύπομνη του και με μία γερή γροθιά ξάπλωσε άναίσθητη την προϊστάμενη. Έπειτα υποχρέωσε την τρομοκρατημένη νοσοκόμο να του δείξη το δωμάτιο της Λουίζας.

Έκείνη είχε προειδοποιηθί μ' ένα μυστικό μήνυμά του και τον περίμενε. Ο αεροπόρος κλείωσε την πόρτα, κι' ενώ οι φωνές της νοσοκόμου άναστατώναν την κλινική, έκοιμισε ένα σκηνί με τα σεντόνια του κρεβατιού και κατέθηκε απ' το παράθυρο, παίρνοντας μαζί του τη Λουίζα με τις πιτάδες της. Πρόλαβαν κατόπιν να πιάσουν στο αυτοκίνητο και να τρέξουν στο αεροδρόμιο.

Έπειτα από λίγες στιγμές, το αεροπλάνο του Άκρελ πετούσε προς τη Δύση.

Έν τώ μεταξύ, η διέθυνσις της κλινικής είδοποίησε την άστυνομία. Απογειώθηκαν άμέσως πολλά καταδικτικά αεροπλάνα της πολεμικής αεροπορίας. Μία ώρα άργότερα, πέταξαν επίσης δικά και νοσηρικά αεροπλάνα για ν' άναζητήσουν τους φυγάδες. Κάθε μισή ώρα, το ραδιόφωνο τους έστελνε μηνύματα, που έμεναν χωρίς άπάντησι.

Οι έρωτευμένοι δεν είχαν ιδέα απ' όλην αυτή την άναστατήσι. Αφού είχαν άναφοδιασθή με βενζίνη ο' ένα ιδιωτικό αεροδρόμιο, είχαν συνεχίσει την πτήση τους. Η κακοκαιρία όμως και μία βλάβη του μοτέρ τους άνάγκασαν να προσγειωθούν στο νοσηρικό έδαφος κοντά στα σοσηδικά σύννορα. Σε μερικά λεπτά, είχαν φτάσει επί τόπου άστυνομικοί, τελωνοφύλακες, έλεγεται του συναλλάγματος, κλπ.

Όστόσο, η νοσηρική άστυνομία δεν είχε άκόμη κανένα λόγο να συλλάβη τους έρωτευμένους. Τα διαδοτήριά τους ήταν έν τάξει. Για να τους παραδώσουν στη Σουηδία, θάπρεπε να υπάρχη κανονική αίτησις των σοσηδικών άρχων. Κι' οι έρωτευμένοι σκόπευαν να παρεμποδίσουν κάθε τέτοιο διάδημα.

Πολύ καλά, τους είπαν τότε οι έλεγχοί του συναλλάγματος, μείνετε εδώ, κανείς δεν σας έμποδίζει. Δεν έπιτρέπεται όμως ν' άναλλάξετε στη Νορβηγία σοσηδικές κορώνες, χωρίς την έγκρισή της Έθνικής Τραπέζης. Κι' ως που να την έπιτυχετε, θα τελειώση μετά λίγες μέρες η διάρκεια της θεωρήσεως των διαδοτήριών σας.

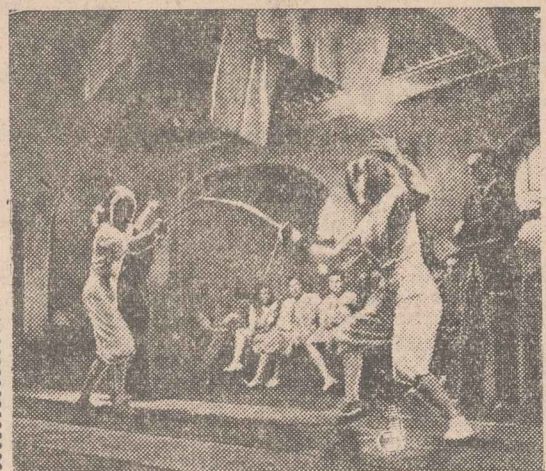
Ο οικονομικός αυτός άποκλεισμός άνάγκασε τους φυγάδες να συνθηκολογήσουν και να γυρίσουν στη Σουηδία, λίγο άπογοστευμένοι για το πάθημά τους.

Τώρα ο Άκρελ θα διωχθί ποινικώς για παραβίασιν οικονομικού άσούλου και για άδικο έπίβρο. Όσο για τη Λουίζα, δεν θα υπέρσση να συνεχίση τη θεραπεία της γιατί η κλινική άρνήθηκε να την ζαναδεχθί.

Πάντως, έπιμένουν κι' οι δύο στον έρωτά τους με την άπόφασι να περάσουν κάθε ύπόρα, να νικήσουν κάθε έμπίδιο και να ένωθούν τρ λικά.

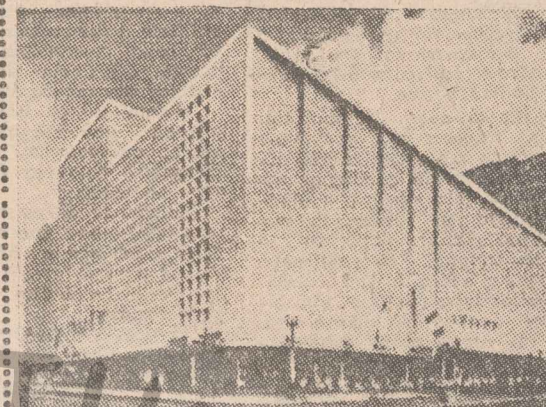
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΣΟΥΒΑΛΙΑ

Βλέπετε αυτό το όμορφο φορέμα στην πρώτη εικόνα μας; Μπορείτε να φαντασθίτε ότι είναι φτιαγμένο από τσουβάλια; Και όμως είναι αλήθεια. Πρόκειται για μία καινούργια μόδα που λαοάρεται στην Αμερική. Οι Αμερικανίδες παίρνουν τσουβάλια της ζάχαρης και του αλεύρου που είναι από διαβάκερο έμπριμε ύφασμα και φτιάχνουν μ' αυτά παντός είδους φορέματα: από μαγιώ και άθλητικά κοστούμια μέχρι βραδυνές τουαλέτες που θεωρούνται πολύ κοψικές και όαυμάζονται ιδιαίτέρως!

ΕΙΦΟΜΑΧΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Στη Γενεύη έγιναν έσκάτως άγώνες Είφομαχίας γυναικών. Νικήτρια άνεδείχθη η όσοποινή Μπουσσόν, που ένίκησε μία άλλη δεινή Είφομάχο... την μητέρα της! Στην εικόνα μία φάσις του άγώνος μεταξύ μητέρας και κόρης.

ΜΕΓΑΡΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Το νέο αυτό κτίριο στην Αμερική έχει έξη πατώματα και δεν έχει καθόλου παράθυρα. Ο χώρος που θα καταλάμβαναν τα παράθυρα χρησιμοποιείται για ντουλάπια. Τα παράθυρα έδεωρήθησαν περριτα, μία που υπάρχουν ειδικές εγκκαταστάσεις εξαερισμού, νευτάτου τύπου καθώς και έσωτερικός άφάνης φωτισμός.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ

Η εμφύτευσις των φαρμάκων

Ένας νέος τρόπος θεράπευσε

Τοις ήσαν οι τρόποι, με τους οποίους έπαιοναν ως τότε τα διάφορα φάρμακα οι άρρωστοι: τα έπιναν ή έκαναν ένεσις ή αυτά ή άλειφαν τό δέρμα τους. Σε μερικές περιπτώσεις, γινόταν έπίσης μία εισχώρισις ώσισημένων αλάτων μέσα στους ιστούς με τη βοήθεια ήλεκτροικού ρεύματος.

Τώρα λοιπόν έχει γεννηθή μία νέα τεχνική έντελως διαφορετική απ' τις προηγούμενες: Τα φάρμακα έμμενούνται μέσα στους ιστούς του σώματος. Ο γιατρός κααάζει τό δέρμα, αφού πρώτα άναίσθητησιν τον άρρωστο με νοβοκαΐνη, βάζει μέσα στην τομή τά χάπια του φαρμάκου και την ράβει. Έπειτα περιμένει τό θεραπευτικά αποτελέσματα.

Κάθε καινούργια τεχνική έχει σχεδόν πάντοτε τους προγόνους της. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, πριν απ' την εμφύτευσι των φαρμάκων, προηγήθηκε ή μεταμόσχευσις των αδένων: Ο χειρουργός εισάγει κάτω απ' τό δέρμα κομμάτι από άρσενικό γεννητικό αδένά ή από ώσθηκη, πρόσφατα κομμένο, που διατηρεί όλη τη ζωτικότητα του. Με τόν τρόπο αυτόν, επιδιώκεται να έναρξουν στον άνδρα οι ναρκωμένες σεξουαλικές λειτουργίες (αυτή τη μέθοδο χρησιμοποίησε για πρώτη φορά ο περίφημος Βορονόφ) στη δε γυναίκα ν' αναπληρωθούν οι ώσθηκες της που χρειάσθηκε να άφαισθούν με έγχείρησι για κάποιο σοβαρό λόγο, και να εξακολουθήσιν έτσι ή κανονική λειτουργία του όργανισμού τους.

Πράγματι, οι άδένες που μετασχεύονται από άλλον άνδρα—ή και από πίθηκο—άφουσιώνονται με τό νέο σώμα στο όποιο δρουν, κι' εξακολουθούν να έκκρίνουν τις άπαραίτητες όρμονες των. Έτσι, διατηρείται ή νεότης κι' άποφύεται οι άνωμαλίες που προκαλεί συνήθως ή άσάρκισις των ώσθηκων.

Απ' αυτή λοιπόν την τεχνική της μεταμόσχευσε γεννήθηκε ή μέθοδος της εμφύτευσε των φαρμάκων κάτω απ' τό δέρμα. Στην άογή, χρησιμοποιήθηκε μόνο για χάπια άδενικών έκχυλισμάτων συνθετικά παρασκευασμένα. Ήταν μία ιδέα άμερικανική που πρωτοφάρμασθηκε για τη θεραπεία της άμετακείας των έπινεφοιδίων άδένων δηλαδή της λεγομένης «άσθeneia του Αντισον». Αντί για τις συνθιθέμενες ένεσεις έκχυλισματος έπινεφοιδίων, οι Άμερικανοί εισήγαγαν μέσα στο δέρμα κομμάτια της ίδιας αυτής ούσιας.

Ήσαν τόσο ίκανοποιητικά τά αποτελέσματα που επέτρεψαν ώστε ή θεραπεία αυτή μέθοδος έγινε πιά κλασσική. Με την εμφύτευσι 125 χιλιοσταγώνων κουσταλλικής ούσιας, εξασφαλίζεται έπί ένα έτος ή κανονική ίσοροπία του όργανου.

νισμού κι' ή φυσιολογική πίεσις του αίματος ενώ θα χρειάζονταν πολυάριθμες ένεσεις για τό ίδιο αποτέλεσμα.

Κατόπιν ή μέθοδος της εμφύτευσε εφαρμόσθηκε στα έκχυλισματα άνδρικών και γυναικείων γεννητικών αδένων. Ουματούργησε δε σε περιπτώσεις άπουσίας ή καθυστέρησε των χαρακτηριστικών του φύλου, σε άνωμαλίες των έμηνων που δεν θεραπεύονταν με ένεσεις του ίδιου έκχυλισματος κλπ.

Τα πρώτα γεράματα κατατομούνται αποτελεσματικά μ' αυτή τη μέθοδο. Μερικές παστίλλες, έμφυτευμένες κάτω απ' τό δέρμα, έαναγεννούν τον άνδρα, διεγείρουν τις σωματικές και ψυχικές δυνάμεις του.

Ακόμη και σε ήνώματα της μήτρας, που προκάλουν άφθονες αίμορραγίες, σημείωσε έξαιρετική έπιτυχία ή μέθοδος της εμφύτευσε.

Έγιναν έξ άλλου πειράματα με έκχυλισματα θυρεοειδούς άδένες, με χάπια άδρεναλίνης και με στερεή Ινσουλίνη. Άλλά δεν υπάρχουν άκόμη θετικά αποτελέσματα.

Πάντως, ή εμφύτευσι των φαρμάκων είναι ή μέθοδος του μέλλοντος.

Δόκτωρ ΡΟΜΠΙΝΟ

Νέα άτομικά όπλα

Ο διάσημος Άμερικανός έπιστήμων Έρνστ Λώρενς, που έχει τιμηθί με τό βραβείο Νόμπελ για την κατασκευή του πρώτου κυκλοτρονίου άνεκόνισε ότι έπετεύχθη στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας ή διάσπασις ατόμων θαλλίου, μόλυβδου και βισμούθιου. Τα άτομα αυτών των αμμάτων έομοδοδισθησαν με ούδετερόνια και μόρια άλφα του ραδίου.

Ο Άμερικανός έπιστήμων προσέθεσε ότι αυτή ή διάσπασις έχει καθαρό θεωρητικό ενδιαφέρον δεν απέκλεισε, όμως, τό ένδεχόμενο χρησιμοποίησε της για πολεμικούς σκοπούς.

Όπως είναι γνωστόν, τό θάλλιο, ο μόλυβδος και τό βισμούθιο βρίσκονται σε μεγάλα άφθονία στη φύσι. Η διάσπασις των ατόμων των θα έπιτρέψη άναμφισβήτητα τη κατασκευή νέων ατομικών όπλων, που δεν θα είναι πια τόσον σπάνια όσον έκείνα που έχουν ως βάση τό ούράνιο.

Οι λεγόμενες δεν πρέπει να μένουν στο κρεβάτι

Ο διάσημος Άμερικανός γυναικολόγος δόκτωρ Κώνκ υποστηρίζει ότι οι περισσότερες έπιπλοκές που παρατηρούνται μετά την κύβη (άναστροφή της μήτρας, έμβολές δυσκολιότητες κλπ.) όφειλονται στην σφαλερή αντίληψη ότι οι λεχώνες πρέπει να παραμένουν έπί πολλές ήμέρες στο κρεβάτι. Στην κλινική του εφαρμόζει μία μέθοδο βαθμιαίας επανόδου της λεχώνας στην κανονική ζωή και την υποχρεώνει να σηκωθεί για μερικά λεπτά από τό κρεβάτι την έπομένη του τοκετού. Την τρίτη

ήμέρα ή λεχώνα έκτελει μερικές άσκήσεις γυμναστικής και την όγδη ήμέρα άφάνει τελείως τό κρεβάτι.

Ηλεκτρονικός ένκέφαλος
Οι Άμερικανοί τεχνικοί κατασκεύασαν ένα «ήλεκτρονικό ένκέφαλο» που προορίζεται για τό άεροπλάνο. Η συσκευή αυτή, που ζυγίζει μόλις 21 κιλά, ανακαλύπτει αυτόματα και την έλαχιστή βλάβη που υπάρχει στον κινητήρα και ειδοποιεί άμέσως τον πιλότο.

Νάυλον από καλάμια
Ένας Ούγγρος έπιστήμων, ο δόκτωρ Γκούλα Μπόλς άνακάλυψε μία νέα μέθοδο που έπιτρέπει την κατασκευή κυτταρίνης από τά καλάμια. Από την κυτταρίνη αυτή μπορούν να κατασκευασθούν διάφορες πλαστικές ούσιες και νάυλον έξαιρετικής ποιότητας.

Τό χειμωνιάτικο και τό καλοκαιρινό βούτυρο
Κατά τον καθηγητή Ζάνσεν, του Πανεπιστημίου του Άμστερνταμ, τό βούτυρο που κατασκευάζεται τό καλοκαίρι έχει μίαν άναμφισβήτητη υπεροχή απέναντι έκείνου που κατασκευάζεται κατά τον χειμώνα. Ο Όλλανδός έπιστήμων άποδίδει αυτή την υπεροχή στην ύπαρξη μέσα στο καλοκαιρινό βούτυρο μίας βιταμίνης, και δεν υπάρχει στο χειμωνιάτικο.

Ο πόλεμος με βακτηρίδια

Ο καθηγητής Κέννεθ Τόμας του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, έδήλωσε τελευταία ότι μία βόμβα των ένδεκα λίτρων γεμάτη με βακτηρίδια θα μπορούσε να σκοτώσει 140.000 ανθρώπους.

Πώς θα σκε περάσει ο θυμός

Ένας Άμερικανός ψυχολόγος επένδυσε ένα αποτέλεσμα των έρευνών του ενάντιον του θυμού.

Όταν είσαστε θυμωμένος ενάντιον κάποιου συνιστά γράψατέ του μία ύβριστική έπιστολή, σφραγίστε την και... κατόπιν ξεσχίστε την. Η μέθοδος αυτή, κατά τον Άμερικανό ψυχολόγο, ένδεικνυται στις περιπτώσεις συζύγων που έχουν με τό έτερον ήμισυ των, ύπαλληλων που έχει θιχθεί ή ένψιμός των από την

άπέναντί των συμπεριφορά των προϊστωμένων των φορολογουμένων που βρίσκονται σε έξέγερσι ένάντιον των κρατικών όργάνων κλπ.

Οι χημικοί «τύποι» των ανθρώπων

Μία Άμερικανίδα ιατρός ή δόκτωρ Σα Γκίντς, χωρίζει τους ανθρώπους σε διάφορους τύπους, αναλόγως των χημικών στοιχείων που έπικρατούν στον όργανισμό τους. Βεβαιώνει δε ότι ή κάθε τύπος έχει τό δικό του χαρακτήρα. Ο «άνθρακικός» έχει ήγεια, εύθυμια και διάθεσι για έργασία. Ο «φωσφορικός» παροισάζει καλλιτεχνικές κλίσεις και προδίδει προς τη φυματίσι. Ο «υδροφορικός» είναι άπτεών. Ο «άζωτικός» έχει καταπληκτικό δύναμιό.

Η λάσπη γιγαντεύει... τη χολέρα

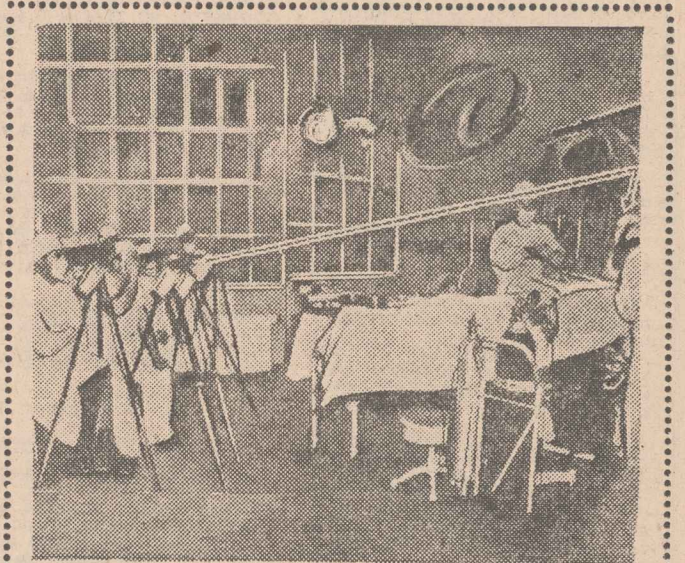
Αν πιστέψουμε ένα Γάλλο «θεραπευτή» ή καλλιτεχνία έθόδους θεραπείας της χολέρας είναι ή έξης: Ο άρρωστος τρει λάσπη άρνιλλώδη βάζει πάνω στην κοιλία του καταπλάσματος από λάσπη, θάβεται ως τό λαιμό μέσα σε άρνιλλώδη γή και τρώει τέλος πολλά φρέσκα φρούτα! Ο «θεραπευτής» βεβαιώνει ότι τό αποτέλεσμα είναι θαυματούργο.

Προσέθετε επίσης ότι τρεις έθελοντές υπεβλήθησαν στο έξής έπικίνδυνο πείραμα: Αφού μόλυνθηκαν με μικρόβια, φυματίσεως, λέπρας, χολέρας, πανώλους, κλπ., ακολουθήσαν μία ειδική θρεπτική διαίτα κι' έτσι δεν έπαθαν καμία απ' τις τρομερές αυτές άρρώστειες!

Εμείς ώστόσο δεν συνιστούμε στους άναγνώστες μας να εφαρμόσουν τις μεθόδους του Γάλλου «θεραπευτή»...

Σπίτια από φύκια

Ο Βιεννέζος αρχιτέκτων Κάρλ Ουέλς, που έξασκε τώρα τό επάγγελμά του στη Μελβούρνη της Αυστραλίας, βρήκε μία λύσι στο πρόβλημα της έλλειψης οικοδομικών υλικών. Ανακατεύει δηλαδή τοιμένο με φύκια και με μία ειδική στάχτη και φτιάχνει σπία μ' αυτό τό μίγμα. Βεβαιώνει δε ότι είναι στερεώτατα, ότι χτίζονται γρήγορα κι' ότι κοστίζουν έλάχιστα.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΑ

Μία νέα μέθοδος για την παρακολούθησι των εγχειρήσεων από τους σπουδαστές, εφαρμόζεται στο νοσοκομείο του Λός Άντζελες: Οι σπουδαστά χρησιμοποιούν ειδικά περισκόπια, με τά όποια μπορούν να δουν την έγχείρησι, χωρίς να βρίσκονται κοντά στο χειρουργικό τραπέζι. Έως τώρα 2-3 μόνο σπουδαστά μπορούσαν να δουν μία έπεμβασι. Με τα περισκόπια αυτά θα την παρακολουθούν όλοι οι σπουδαστά!

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Τά όματα της έπιστήμης

Οι έπιστήμονες που πολεμούν με τό θάνατο, πέφτουν συχνά θύματα αυτού του άγώνος. Είναι τόσο εύκολο να μόλυνθούν με τά μικρόβια που καλλιεργούν για να βούν τό μέσον καταπολεμήσε τους!

Η Άμερικανίδα μικροβιολόγος Άννα Πάμπτ, έκανε κάποτε μία ένεσις καλλιέργειας μικροβίων υπηγιγίτιδος στο αυτί ενός κοινελιού. Ξαφνικά, από μία άπροσεξία της, έσπασε ή βελόνα, και τό θανατηφόρο ύγρο τινάχθηκε μέσα στο μάτι της. Έπειτα από λίγες ήμέρες, ή Άννα Πάμπτ πέθανε από υπηγιγίτιδα.

Ο δόκτωρ Χέκτορ, γνωστός μικροβιολόγος, καθώς περνούσε τυχαία από ένα δωμάτιο όπου γινότανσαν μελέτες σχετικά με την «ψιττάκωσι», κόλλησε την άρρώστια αυτή απ' τά μικρόβια που αιώρουντο στην ατμόσφαιρα. Τό ίδιο έπαθαν άλλα 9 άτομα, που έρναζόντουσαν στο ίδιο κτίριο. Κι' ένας απ' αυτούς πέθανε.

Ο δόκτωρ Λίντγκρεν πέθανε από φυματίσι, που την κολλήσε ενώ μετάγγιζε μία μικροβιολογική καλλιέργεια από ένα φυματικό ζω στο άλλο. Μία συνάδελφός του, ή Άσα Μάρσεϊ έπαθε με άνάλογο τρόπο ένα κακοήθη πυρετό, που τη γύγμισε στην καρδιά και τη σκότωσε. Άλλη πάλι ή Ρόζα Πάρροτ, πέθανε από «τουλαραιμία», δυό βδομάδες αφού προσέληθη στο έργαστήριό του δόκτωρος Λάρσον που άναζήτουσε τό φάρμακο αυτής της άρρώστειας.

Ο δόκτωρ Χέντερσον, έξαιρετικός έπιστήμων, μελετούσε μία άρρώστια των τροπικών, που λέγεται «πυρετός τσουτσουγκαιούσι». Ήλθε λοιπόν να κοινοποιήσιν μαλυσμένους Ιστούς μέσα σ' έναν ειδικό «άναδευτήρα». Καθώς όμως τό μηχανήμα αυτό περιστρεφόταν όλοταλό, σκόρπισε ύγρω του μία άόρατη σκόνη, που εισεγύρησε με κάποιον τρόπο στο αίμα του δόκτωρος Χέντερσον και του προκάλεσε τη θανατηφόρο άρρώστια.

Όλ' αυτά τά άτυχήματα συνέβησαν στα έργαστήρια του Έθνικού Ινστιτούτου Υγείας των Ηνωμ. Πολιτειών. Τέλος, τον Οκτώβριο του 1944, άποφασίσθηκε ή ίδρυσις καινούργιων έργαστηρίων, όπου θα υπήκοε κάθε προστατευτικό μέσον για την υγεία των έρναζουμένων έπιστημόνων.

Η άπόφασις πραγματοποιήθηκε, και τό νέο μικροβιολογικό έργαστήριο, που στοιχίσε 1.250.000 δολάρια, άρχισε να λειτουργή προ όλγων μηνών. Θεωρείται δίκαιως θαύμα στο είδος του. Αποτελείται από 3 πατώματα, με δυό έργαστήρια στις δυό πτέρυγες του καθεός. Στο μέσον ύπαρχει ή «καθαρή ζώνη»: ένα κεντρικό γάλλ, με γραφεία, βιβλιοθήκη, κλπ.

Για να βγουν οι μικροβιολόγοι από ένα έργαστήριο, πρέπει να περάσουν από ένα δωμάτιο, ν' άφισουν τά ρούχα της

δουλειάς τους, να κάμουν ντους, να μπουν σε δεύτερο δωμάτιο και να ντυθούν κανονικά. Όταν πρόκειται να έρνασθούν στην «καθαρή ζώνη», φορούν στο δεύτερο δωμάτιο μία υπλήστολή. Κυττάζονται δε προηγούμενος σ' ένα μεγάλο τρίφυλλο καθρέφτη, για να βεβαιώσουν ότι δεν μεταφέρουν πάνω στο σώμα τους κανένα παράσιτο απ' τά πειραματόζωα.

Τά κλουδιά των ζώνων πλένονται αυτόματα. Η κόπρος τους συγκεντρώνεται σε κλειστά μεταλλικά δοχεία και μεταφέρεται μ' ένα μηχανήμα στο υπόγειο: όπου άποτεφώνεται.

Κάθε άντικείμενο που θα βγί απ' τό έργαστήριο, άποστειρώνεται προηγουμένως με άτμό. Οι τοίγοι είναι όλοκάθαροι. Λάμπες «γλυμερές» στο ταβάνι σκοπίζουν ένα διάχυτο φως. Όλες οι δρύσεις του νερού, του γκαζιού, κλπ., λειτουργούν με πεντάλ, με τό πόδι ή με τό γόνατο, ώστε να μη μόλυνονται από έπασδες χεριών.

Οι έπικίνδυνες έρνασεις γίνονται μέσα σε κλειστά κουτιά, στα όποια γίνονται έπιστήμων από πλευρικές όπες τά γεία του, προστατευμένα από έλαστικά γάντια, παρακολουθεί δε την έρνασις του δια μέσου ενός τζαμιού. Έτσι, δεν ύπάρχει κίνδυνος να τινάχθουν έπανάω του θανατηφόρα ύγρω.

Οι άνεπιτήρητες για τό άνακάταμα διαφόρων ούσιων κι' οι συγκεντρικές συσκευές για τό διαχωρισμό τους βρίσκονται μέσα σε κλειστούς χώρους, πίσω από γυάλινα διαφράγματα. Δεν άρχίζουν δε να λειτουργούν, αν προηγουμένως δεν έχουν κλεισθί καλά οι θυρίδες που τις άπομονώνουν. Έξ άλλου, ο χώρος τους λούζεται συνεχώς με υπερώδεις άκτίνες, που σκοτώνουν όσα μικρόβια τύχη να βγουν έξω απ' τις συσκευές.

Όλα τά παράθυρα του κτιρίου είναι έομπτικά κλειστά. Ο άερισμός γίνεται μ' ένα τελειότατο σύστημα. Αφού δηλαδή ο έξωτερικός άέρας περάσει από ένα μηχανήμα, όπου ζεσταίνεται ή ψυχεται (ανάλογα της εποχής του έτους), διονετεύεται στα διάφορα δωμάτια. Έπειτα άπορροαται πάλι, φιλτράρεται και πάλι βγί απ' τό κτίριο, περνάει μέσα από ένα διάχυτο δικτυώ, όπου καταστρέφονται όλα τά μικρόβια.

Στα τελειότατα αυτά έργαστήρια γίνονται τώρα έρευνες για την ψιττάκωσι, την πολιομυελίτιδα, τη χοριομηνιγγίτιδα, την έγκεφαλίτιδα, τό κοινό κρουσώγιο κι' ένα πλήθος άλλων παθήσεων.

ΓΚΡΗΡ ΟΥΓΑΛΛΙΑΜΣ

Η πενικιλίνη στη φυματίσι

Τρεις Γάλλοι έπιστήμονες υπέβαλαν τελευταία στην Ακαδημία των Έπιστημών τά πορίσματα των έρευνών τους σχετικά με την έπιδωρα της πενικιλίνης στη φυματίσι. Τα πειράματα που έγιναν έπί πειραματόζωων άπέδειξαν ότι ή πενικιλίνη δεν έπιταχνεί την εξέλιξι της φυματίσεως, όπως είχε πιστευθί ως σήμερα, αλλά ότι περιορίζει αισθητά τον πληθυσμό των μικροβίων και συντομεύει τη διάρκεια της ζωής των. Δεν έχει όμως ειδική μικροβιοκτόνο ένέργεια πάνω σ' αυτά.

Τελωτοθεραπεία

Η ΝΕΟΝΥΜΦΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ
—Και βέβαια θα βγί έτσι στη σκηνή. Ο άντρας μου είναι ζηλιάρης...

Με συγχωρείτε... Νομίζω ότι η γυναίκα μου έπιμενει να νυγίωσιν σπία!

ΕΚΕΙΝΗ: Άνοιλας!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Στάσου, κομμένη! Θέλω να βδ αν είναι νάβουλι!

Το μυστικό του

Αισθηματικό διήγημα

ΧΑΜΟΓΕΛΩ μ'α την αλήθεια όταν τα σημεινά κορίτσια άνασυχούν γιατί σ' αυτή ή σ' εκείνη την ηλικία δε γνώρισαν ακόμη τον έρωτα. Σκέπτομαι πώς στη ζωή μιας γυναίκας, ο έρωτας και ο θάνατος είναι μοιραίο γεγονότα. Δεν μπορεί παρά να έρθει. 'Απόλυτα βέβαιη γι' αυτό ήξερα πως «ή γλυκειά μου άρσα» θάρχόταν. Μονάχα που δεν φανταζόμουν πώς θα υπέφερα.

Τ' όνομά μου είνε 'Ελένη και είμαι δασκάλα. Ψηλή, χαριτωμένη. Ξανθή και — όπως λένε — όμορφη. Μόλις είκοσι δύο χρονών. Σώμα σφιχτοδεμένο κι' αρμονικό. Θυμάμαι πώς ήταν Σάββατο. Περπατούσα κείνη την ήμερα μέσα σ' ένα πλήθος κόσμου. 'Εξαφνα είδα ένα κοριτσάκι να ξεφεύγει απ' την γκουβερνάντα του για να διασπίση τρέχοντας το δρόμο. Μιά κραυγή τρόμου και άπελπισίας ακούστηκε τότε απ' τους διαβάτες που είδαν το κοριτσάκι να παρασύρεται από ένα αυτοκίνητο! 'Εγώ είχα κλείσει τα μάτια μου κι' άπείμεινα ακίνητη τρέμοντας σαν το φύλλο. 'Ενα γερό χέρι με άρπαξε άξαφνα και μιά θερμή φωνή μου ψιθύρισε:

— Κουράγιο, δεσποινίς, δεν φαντάζομαι να είνε τίποτα το σοβαρό. Θέλετε να σας προσφέρω κάτι;

Κούνησα άρνητικά το κεφάλι. Τότε, ο άγνωστος μ' έπιασε απ' το μπράτσο και μου είπε με σταθερή φωνή:

— Να σας συνοδεύσω τότε στο σπίτι σας.

Δέχθηκα και καθώς βαδίζαμε, τον περιεργάζομουν.

* Ήταν ένας άντρας τριάντα περίπου χρόνων, με βλέμμα αστείρο. Κατάλαβε πώς τον κύτταζε και χαμογέλασε.

— Πού κάθεστε; ρώτησε

— Στο τρίτο σπίτι, δεξιά.

Με άφησε στο κατώφλι της πόρτας μου, με χαιρέτησε ευγενικά, ψιθυρίζοντας τ' όνομά του που δεν το κατάλαβα. 'Εκείνη τη νύχτα είδα στ' όνειρό μου έναν μελαχρινόν άντρα που μου γαυογελούσε γλυκά.

Την άλλη μέρα οι έφημερίδες έγραψαν για το άτύχημα. Είγαν μεταφέρει τη μικρή από νοσοκομείο, μα το τραύμα της ήταν εύτυχως έλαφρό. Την Κυριακή το απόγευμα άνόρησα ώσπας πορτοκάλια και τσάβηλα για το νοσοκομείο. Άναπώ πολύ τα παιδιά. Το κοριτσάκι άναπαύταν. Μιά παινεά γυναίκα ήταν κοντά της ή υπτέρα της που με δέχτηκε με πολλή καλωσύνη. 'Ημουν έτοιμη να φύγω, όταν μπήκε στο θάλαμο ένας κουστός κύριος: ήταν εκείνος! 'Η κυρία τον φίλησε στα μάγουλα και ύστερα με σύστησε:

— Γνωρίζουσατε με τη δεσποινίδα, θεία μου, είπε. Θα ξανάβω άπόψε να δω τη μικρή μας Τζιορτζίνα. Θέλετε να σας συνοδεύω, δεσποινίς;

— Όταν βγίκαμε έξω, εκείνος μου είπε:

— Είνε λίγες μέρες που βρίσκομαι στην 'Ιταλία. Δεν τη γνώριζα την ξαδερφούλα μου, τη Τζιορτζίνα. Σας εύχαιστώ για το ενδιαφέρον σας.

Μιλήσαμε σαν δυο καλοί φίλοι. Του είπα για τα παιδιά του σχολείου και πόσο τ' αγαπούσα, του είπα πως ήμουν όμορφη και μώνη στη ζωή. 'Εκείνος με κύτταζε με κάποια συμπόνια και θλιμένο χαμόγελο.

* Πέρασε άκοιτες καιρός. 'Ενα πρωί χτύπησε το κουδούνι. 'Ετορξα ν' άνοίξω και βοήθηκα μπροστά του. 'Ομολογώ ότι τάχασα λιγάκι.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς 'Ελένη, αν ήρθα δίχως να σας είδοποιήσω, μου είπε. 'Η Τζιορτζίνα έγινε καλά και βγήκε απ' το νοσοκομείο.

— Το ξέρω. Την είδα χθές.

— *Ήρθα να σας προσκαλέσω σε μιά μικρή γιορτή που δίνει άπόψε στο σπίτι της ή υπτέρα της για το εύτυχες γεγονός. Θάρητε, δεν είν' έτσι;

Με κύτταζε στα μάτια γαυογελώντας.

Το άλλο βράδυ φυσικά πήγα στη γιορτή. Οί καλεσμένοι ήταν άρκετοί και μιά άτυδσφαισα νορούμενη βασίλευε μέσα στο σπίτι. 'Η Τζιορτζίνα έτρεξε άμέσως κοντά μου όταν με είδε και μ' άγκάλιασε.

— 'Ελάτε, ο Μάριος είν' εδώ, μου ψιθύρισε.

* Ο Μάριος ήταν εκείνος. Πέρασα μερικάς εύνάριστες ώρες και χόρεψα πολλές φορές μαζί του. Σαν έφυ-

γαν οι ξένοι, ο Μάριος μου είπε:

— 'Ελένη, ή θεία μου έδιωξε τη της: 'Εδώ μέσα θα βρης μιά οικογένεια που θα σ' αγαπά και θα φροντίει για σένα.

Θέλησα να φέρω αντίορήσεις, μα στο τέλος δέχτηκα. Κ' εκείνο το βράδυ, ο Μάριος με συνόδεψε στο σπίτι μου. Μου μίλησε για τον έαυτό του. 'Η ζωή του ήταν πολύ κενή και λυπητερή. 'Ισως να μην έμεινε πολλόν καιρό ακόμα στην 'Ιταλία. 'Ισως να ξαναγυρίσει στην 'Αφρική.

Μ' άποχαιοέτησε στο κατώφλι της πόρτας και ξαφνικά μ' άγκάλιασε και με φίλησε στο στόμα...

Από τότε βλεπούσατε κάθε μέρα. Μου μιλούσε για τη μονοτονία της ζωής του, για τον κλονισμό των νεύρων του, για τη μοναξιά του πρό πάντων, για κάποιο φίλο του, τον Γκουίντο Φράνκι, που ήταν συγγραφέας και ζούσε στη Νεάπολι και που μαζί του συνδέοταν απ' τα παιδικά του χρόνια.

* Τα καθήκοντα της γκουβερνάντας ήταν εύχάριστα. 'Η Τζιορτζίνα με λάτρευε. 'Η υπτέρα της μου έδειχνε μεγάλη καλωσύνη. Μιά μέρα, γυρίζοντας απ' έναν περίπατο, έμαθα πως ο Μάριος είχε φύγει ξαφνικά για τη Νεάπολι.

Υπέφερα τρουερά. 'Ο έρωτας που φώτιζε τη ζωή μου ήταν λοιπόν για πάντα χαμένος; Πέρασα μέρες άγωνίας. Τα γράμματά μου έμειναν δίχως άπάντησι.

Μιά μέρα ζήτησα απ' τη υπτέρα της Τζιορτζίνας τη διεύθυνσι του φίλου του Μάριο κ' έγραψα στον Γκουίντο Φράνκι. Δεν μουδωσε και πολλές πληροφορίες για τον άγαπημένο μου, μα παρηγορήθηκα κάπως. Του ξανάγραψα και μου άπάντησε και πάλι. 'Ετσι πήραμε τη συνήθεια να γράφω ο ένας στον άλλον κάθε μέρα. Γεννήθηκε άνάμεσα στον Γκουίντο και σε μένα μιά στοργική φιλία.

Σ' ένα απ' τα γράμματά του μου μίλησε καθαρά για το Μάριο. Μου έλεγε πως ζούσε στη Νεάπολι με μιά γυναικα ξανθή και πολύ ώραία. 'Ο Μάριος θα ήθελε να την παντρευτεί, μα αυτή ήταν αλλόκοτη και φαντασμένη και άνούταν. 'Ωστόσο δεν ξεκολλούσε από κοντά της.

Εγώ ύπόφερα τρουερά απ' αυτές τις άποκαλύψεις, μα εξακολουθούσα να γράφω στον Γκουίντο, που μου άνέλυε λεπτομερώς το πάθος του Μάριου γι' αυτή τη γυναίκα και με συμβούλευε να τον ξεχάσω. 'Επειτα ήρθε ή τρουεση είδησις: «'Ο Μάριος θα έφυγε για την 'Αφρική, ύστερα από μιά μεγάλη σκληνή ζηλοτυπία που είχε μ' εκείνη τη γυναίκα. Είχε μάθει πως τον άπατούσε».

* Δεν ξέρω πως πήρα το τραίνο και το ίδιο εκείνο βράδυ βρέθηκα στη Νεάπολι. 'Ενα πράγμα ήθελα μονάχα: να τον έμποδίσω να φύγει για την 'Αφρική. Το κλίμα της θα τον σκότωνε. Δεν ήθελα να τον χάσω.

Στη Νεάπολι έτορξα άμέσως στο σπίτι του Γκουίντο Φράνκι. Με ύποδέχθηκε μιά ηλικιωμένη κυρία και μου έ-

πε, όταν μ' έμπαξε στο σαλόνι, πως ο συγγραφέας Γκουίντο Φράνκι θα έρχόταν σε λίγο. Πέρασαν λίγα λεπτά. Κύτταζε ένα ζωγραφικό πίνακα, όταν δυο χέρια μ' άγκάλιασαν ξαφνικά. Γύρισα άπότομα.

— 'Εσύ! φώναξα.

* Ήταν ο Μάριος. Με άρπαξε και με φίλησε στο στόμα.

— 'Ελένη, θέλω να με συγχωρήσει. 'Ο Γκουίντο Φράνκι κ' εγώ είμαστε το ίδιο πρόσωπο. Το Φράνκι είνε το καλλιτεχνικό μου ψευδώνυμο. Ποτέ μου δεν θα μπορού-

ούσα να σου πω το παρελθόν μου. Αυτή ή γυναίκα έπαιξε άλλοτε κάποιο ρόλο στη ζωή μου και είχα φύγει τότε για την 'Αφρική εξ αίτίας της.

»Όταν γύρισα στην 'Ιταλία, ξαναβρήκα τη ζωή στα μάτια σου, στον έρωτά σου. 'Ηθελα όμως πρην να σου εξομολογηθώ. Γι' αυτό έφυγα απ' το Μιλάνο και ήρθα εδώ στη Νεάπολι. Μεταχειρίστηκα αυτό το τέχνασμα γιό να σου τα διηγηθώ όλα, γιατί ήθελα να με συγχωρήσεις και να είσαι άξιος της μεγάλης σου αγάπης. Λοιπόν;

— Θα σ' αγαπούσα και δίχως να σε συγχωρήσω. Σ' αγαπώ Γκουίντο... Μάριο σ' αγαπώ με όλη μου την ψυχή. 'Εσύ;

— 'Αγάπη μου! άμφιδάλλεις;

Και με φίλησε ξανά στο στόμα.

ΕΛΕΝΗ ΣΑΛΒΙ

Το μαρτύριο μιας ΑΘΩΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ριχάρδος Μπροτέλ, διάσημος γλύπτης είναι παντρεμένος με την Αίμε, που την λατρεύει, κι έχει ένα κοριτσάκι τεσσάρων ετών την Εύα. Το ζεύγος Μπροτέλ ζει ευτυχισμένα στο σπίτι τους της οδού Πονύ, όταν, ένα πρωί, ξεσπάει η καταιγίδα: Ο Ριχάρδος λαβαίνει ένα άνωμυο γράμμα, στο οποίο του καταγγέλλουν ότι η γυναίκα του έχει ένοχες σχέσεις με τον άξιωματικό Άρεβιλ, του οποίου τα ερωτικά γράμματα τα κρύβει μέσα σ' ένα συρτάρι, του μπουτυριού της. Ο Ριχάρδος την ώρα που έλειπε η γυναίκα του, άνοιξε το συρτάρι, βρήκε πραγματικά τα γράμματα, και, έξω φρενών απ' τη ζήλεια του, πηγαίνει στο σπίτι του Άρεβιλ, και τον σκοτώνει με μία πιστολάκι. Φεύγει έπειτα από κεί και γυρίζει στην οδό Πονύ. Η Αίμε ανύποπτη, έτοιμαζόταν να πάει στη δεξίωση της κόμπσας Μορελά, η άναδεξιμιά της όποιος, Λεωνίς Λιθ, ήταν αρραβωνιαστικός του Άρεβιλ. Ο Ριχάρδος μανθίνει από την κγουδερνάντα της κόρης του Φαβιανή ντε Μπρονκούρ ότι η γυναίκα του είναι στην κάμαρα της άναβανει και την πυροβολεί, μπροστά στην κατατορμανμένη μικρούλα Εύα. Η σφαίρα σφηνώνεται στον κρόταφο της Αίμης που πέφτει αιμόφυρτη. Στο μέγαρο της κόμπσας Μορελά, όταν άνηγγέλθη το δράμα, οι προσκεκλημένοι έφυγαν. Μία από τις φίλες της Αίμης, η κ. Σταννβάλ, πέφτει λιποθυμιά, όταν άκουσε το φοβερό αυτό διπλό έγκλημα. Η κόμπσα Μορελά άρρωσταίνει και πεθαίνει, προτού προφτάσει να τακτοποιήσει, με τη διαθήκη της το ζήτημα της άναδεξιμιάς της, που έμεινε έτσι άπροστατευτη. Ο άνεψιός και κληρονόμος της κόμπσας Γκυ ντε Μορελά έρχεται στο Παρίσι, την παραμονή της κηδείας. Γοητευμένος από την όμορφη της Λεωνίς Λιθ, της προτείνει να μείνει στο μέγαρο και να γίνει έρωμένη του! Εκείνη τον έδρισε και την επομένη το πρωί, έγκατέλειψε για πάντα το μέγαρο. Η Αίμε Μπροτέλ μεταφέρθηκε σε μία κλινική συνοδευόμενη από την πιστή καμαριέρα της Μαρτίνα. Της έκαναν έγχειρση και κατόρθωσαν να της βγάλουν τη σφαίρα, που είχε σφηνωθεί στο κροάνιο της. Τότε ο γιατρός επέτρεψε στη Μαρτίνα να μπει στο δωμάτιο της άρρωστης.

3ον Ο γιατρός παρακολουθούσε προσεκτικά το πρόσωπο της άρρωστης, ελπίζοντας του κάκου να διακινή πάνω σ' αυτό ίγνους συγκινήσεως. Κυρία! ψιθύρισε η Μαρτίνα, που ένοιωσε τα δάκρυα να της πλημμυρίζουν το πρόσωπο. Η Αίμε δεν άπάντησε. Είπε τελειώσει το φαγητό της και κυττούσε τώρα το γιατρό, στον όποιον έλεγε καμωελώνοντας, σά να δικαιολογούτανε: — Επεινέωσα... — Κυρία! Ξαναείπε η Μαρτίνα πιο δυνατά τώρα. Η Αίμε την ξανακτύπησε με άδισφοδία κι έπειτα τα μάτια της καρφώθηκαν και πάλι πάνω στο γιατρό.

— Ποιά είνε αυτή η γυναίκα; τον ρώτησε. Η δύστηνη Μαρτίνα νόμισε ότι το αίμα πάντως μέσα στις φλέβες της. Έκνιπταξε κι αυτή το γιατρό, που της έκαμε νόημα να μη δείξει τη συγκίνησή της. Εκείνη το κατάλαβε και συγκρατήθηκε.

— Δεν άναγνωρίζετε την καμαριέρα σας; ρώτησε ο γιατρός πλησιάζοντας στο κρεβάτι. Την καμαριέρα μου; είπεν η άρρωστη με άδελφαι φωνή. Έφανε το γέρι της στο μέτωπό της κι έμεινε για μία στιγμή στη στάση αυτή, με τα μεγάλα της μάτια καρφωμένα στο κρεββάτι. Έπειτα άφισε το γέρι της να πέση άκουμπησε το κεφάλι της στο προσκέφαλο και ψιθύρισε: — Υποφέρω, όταν προσπάθησα να θυμηθώ... — Έκλεισε τα μάτια της, σαν να θέλε να κοιμηθώ.

Ο γιατρός έκαμε νόημα της Μαρτίνας να τον άκολουθήσει στο διπλανό δωμάτιο. — Έπαθε έντελη άμνησία, της είπε όταν βρέθηκαν μόνοι. Δεν θυμάται τίποτε άπολύτως άπό το παρελθόν. — Δεν μου το είχατε πη, κύριε, παραπονέθηκε η πιστή καμαριέρα, άφίνοντας έλευθερα τα δάκρυα της.

— Το έκαμα έπίτηδες. Δεν ήταν καμιά άνάγκη να σας προειδοποιήσω, γιατί θα σας λυτούσα άνώφελα. Έξ άλλου, ήλπιζα πως, όταν σας έβλεπε, υπορούσε να θυμηθώ... Άλλα δυστυχώς αυτή τη φορά το πείραμα άπέτυχε. Τα δάκρυα της Μαρτίνας είχαν εξατμισθώ άπό τη φλόγα των ματιών της. — Α, κύριε! είπε με πάθος, μακάρι να μη με άναγνωρίση ποτέ, μακάρι να μην ξαναδωρή ποτέ το μνημονικό της! Η μοναδική ευτυχία που της άπομένει τώρα είνε να μη θυμάται τίποτε πιά... — Ίσως! ψιθύρισε σκεπτικά ο γιατρός. Άλλά στο άναμεταξύ, δεν πρέπει να την κουράζουμε. Δεν θα σας άφίσω να την βλέπετε παρα μόνο ένα υού ύποσχεθήτε ότι δεν θα της λέτε τίποτα που να την πειράζει, που να την κάνει να κουράζει το υού αλό της... Άργότερα θα ίδουμε πως θα προσπαθήσουμε να την συνεφέρουμε άπ' αυτό το είδος του ληθάργου. Η Μαρτίνα του πήρε τα γέροια μέσα στα δικά της.

— Αχ, κύριε, μη φοδόςσας τίποτα! του είπε. Τίποτα! Άφου ένώ η ίδια πα... ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΠΛΕΚΤΙΚΗ

Φορά, πλανίως κι άνοιχτά, υή μου ζηνιέοι για πλεχτά σαν μερικές κοκέττες... — Ήγουν φοροάκι παραδολή, μην κάνης λόγο για 'πουλό-υ' μπλουζάκια και ζακέτες. Είπε της μέδας μέν, αλλά βάλε στην γκλόθα σου καλά και σκέφου επομένως, ότι πηγαίνεις για... μαλλί, στην εποχή μας την τρελλή και φευγίεις... κουρεμένους!

Μην έπιμένης το λοιπό, και μη μου κάνης άπρεπας κουλούρες και... κορβέλια, γιατί δεν είμαι άπ' αουτουούς τους άντρες τους ση... (μερινούς, που πλέκουν... κοπα... (νέλλια!) Τούτέστι μη υιλός πο... (αυ, να μη σ' άρπάξω άπ'... (το μαλλί, με δυο στρώτες λέ... (είεις και τότε, — άλλοι και... (τοισαλλοί! — με τό... δικό σου... (το μαλλί, τη μπλουζα σου θα... (πλέξ η! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

σακαλώ το Θεό να μη θυμησ ποτε... — Είσατε λοιπόν τόσο άφοσιωμένη σ' αυτή τη δύστηνη; την ρώτησε ο γιατρός κυττάζοντας την κατάματα. — Μάλιστα, πολύ... Ήταν τόσο καλή για μένα... — Καμένη γυναίκα! Η Μαρτίνα σκεπτότανε πως ήτανε πολύ καλός ο γιατρός αυτός, που τόσο συμπαθούσε τους άλλους στη δυστυχία τους. Καθώς τον παρακολουθούσε να τακτοποιά τα έργαλεία του, τον έποδσε περσιότερο τώρα, και είχε την έντύπωση πως και άλλος είχε ιδη αυτή τη μορφή, η τουλάχιστον κάποιο άλλο πρόσωπο που του έμοιαζε καταπληκτικά.

Έκείνος σήκωσε το κεφάλι και την ρώτησε άπότομα: — Γιατί με κυττάζετε έτσι; Έχετε να με ρωτήσετε τίποτα; — Όχι, κύριε... Σας κυττάω γιατί υοιάζετε καταπληκτικά με... Α ναί, το βήκα: Μοιάζετε με τη δεσποινίδα υτε Μπανκούρ. — Είμαι άδελφός της. — Άδελφός της δεσποινίδος Φαβιανής, της δασκάλας της δεσποινίδας Εύας; — Ναί. Παραξενεύστε γιατί δεν με έδωτε ποτέ στην κυρία Μπροτέλ; Είπε γιατί δεν έσπουδασα στο Παρίσι. Έδώ ήρθα πριν άπό λίγον καιρό. Είδα την άδελφή μου σε υίος γοπός συγγένισάς σας, όπου πηγαίνει και τρώει κάθε Κυριακή. Έπρόκειτο να με παρουσιάση στον κύριο και στην κυρία Μπροτέλ... άλλα συνέδη αυτό...

Κι έπειτα, σαν να μιλούσε στον έαυτό του συνέχισε: — Η ζωή είνε άλλοκοτη... Έτυχε να υού άναβενον έμεινα ά έπιτηρώ αυτή τη γυναίκα, που την λυτάμαι γιατί είνε τόσο δυστυχισμένη όσο είνε και έγουν. — Ένοχη η κυρία υου; είπε διασηρτωμένη η Μαρτίνα. Μπορώ να πάω δοκα πως είνε άθώα. — Όστόσο... — Ναί, έξω... Λένε πως ο κύριος Βοήκε κάτι γράμματα... Δεν έξω τί συμβαίνει, άλλ' έγω κόβω το κεφάλι μου πως η κυρία μου είνε άθώα... Την έξω έγω καλά! Είπε πέντε χρόνια που είμαι κοντά της... Μου είνε άπόλυτη έμπιστοσύνη... Είπε η τιμιώτερη γυναίκα του κόσμου και λάτρευε τον άντρα της. Δεν υπορεί κανείς να υποκρίνεται έτσι, κάθε στιγμή της ημέρας... Ο κύριος δεν έπρεπε να κάνει αυτό που έκανε... Αυτό είνε καθαή δολοφονία...

Κι η Μαρτίνα ξαναόρισε να κλαίη. Ο γιατρός ξαναπήρε το σοβαρό ύφος που του έπέβαλλαν τα καθήκοντά του. — Ήσυχάστε! της είπε. Δεν πρέπει να δείννετε έτσι μπροστά στην κυρία Μπροτέλ. Γιατί άλλωώς θ' άναγκασθώ να σας άπαγορεύω την είσοδο στο δωμάτιό της. — Μείνετε ήσυχος κύριε, μπροστά της δεν θα δείνωμαι καθόλου... — Τώρα θυμηθήτε αυτό που θα σας πώ: Πολύ λίγες κουβέντες κι' ούτε ο παραμικρός θόρυβος. Ο κίνδυνος των περιπλοκών υφίσταται άκούη... Αυτή η τελεία άμνησία με κάνει και φοβάμαι... Πόσων γροθών είνε, τοιάντα: — Δεν πιστεύω να τάκλεισε. — Ευτυχώς είνε νέα. Σ' αυτή την ηλικία η ζωτικότης είνε μεγάλη... Η υνήμη της θα επανέλθη, σιγά-σιγά η υειμία... άς το έλπίσουμε τουλάχιστον... Μπήκε στο δωμάτιο της άρρωστης, κι η καμαριέρα τον άκολουθησε πατώντας στις υύτες των ποδιών.

Η κυρία Μπροτέλ κοιμότανε. Η Μαρτίνα έμεινε να την παραστέκη κι' ο γιατρός ξαναυόρισε στο δωμάτιό του. Ένας νοσοκόμος του έφερε ένα γράμμα, που είχε τη σφραγίδα υιάς μικρής πόλης της Βουρουνιδας. Ήταν άπό την άδελφή του, που του έγραφε: «Άγαπητέ μου Σιμόν. Έχω πολλόν καιρό να λάβω ειδήσεις σου. Τί γίνεσαι; Τόσο πολύ άπασχολημένος είσαι λοιπόν; Είμαι δεκαπέντε μέρες γωός γράμμα σου κι' αυτό με άνησυχεί πολύ. Μη με αλώσης που σ' ένοχλώ, άλλα βρίσκουαι σε

υιά τέτοια νευρική κατάσταση, ώστε Βάζω γίλιες δυο κακές ιδέες με το μυαλό μου. Άπό την ημέρα που συνέβη μπροστά μου το τραγικό εκείνο δράμα στους Μπροτέλ η υγεία μου είνε σε κακή κατάσταση, δεν τρώω, δεν κοιμάμαι, δεν μπορώ να βω ήσυχία πουθενά. — Μέσα σ' όλα αυτά, έγω και τη υαθήτοιά μου που υού προξενεί τον όκτο, το δυστυχισμένο πλάσματάκι, εξακολουθεί να έχη κοίσεις άνησυχαστικές. Οι γιατροί διαβεβαιούν πως με τον καιρό θα της περάσουν έντελως, άλλ' ώστόσο έγω κι' η θεία της άνησυχούμε πολύ. — Είπε σπαρακτικό να την άκούε να φωνάζη τη υαμά της. Οι έξάδελφοί της κάγουν διτι υπορούν για να την παραγορήσουν κι' έλπίζουν ότι θα το κατορθώσουν. — Πιστεύει πως η υπείσα της επέθανε και την άφίνουμε ναχή αυτή την ιδέα. Γιατί να της πούμε πως ζή άκούη, άφου κανείς δεν έλπίζει να σωθώ!

Ζητάει διαρκώς εξηγήσεις. Θέλει να μάθη γιατί σκότώθηκε η υπείσα της. Προσπαθώ να την κάνουμε να πιστέψη πως ήταν ένα τυχαίο δυστύχημα, άλλ' είνε άδύνατο να την πείσωμε... — Σε άφνω, άγαπητέ μου Σιμόν, Γράφε υου συχνά... Δεν έχω παρα μονάχα σένα στον κόσμο κι' έχω άνάγκη άπό στοργή άπό άνάπη... — Η άδελφή σου Φαβιανή — Η καμένη η άδελφούλα μου! ψιθύρισε ο Σιμόν, βάζοντας το γράμμα στην τσέπη του. Κι' έγω δεν έχω άλλην άπό αυτήν στον κόσμο... — Έπειτα άφου σκέφθηκε για λίγο, ξαναδιάδασε το γράμμα κι' άρχισε να γράψη την άπάντησή.

Άφου της έγραψε γι' αυτήν και για την υγεία της, άρχισε να της γράφη για τον έαυτό του. Της εξιστόρησε την περιέργη εκείνη σύμπτωση ν άναθέσουν σ' αυτόν την παρακολούθηση της κυρίας Μπροτέλ. Της έγραψε λεπτομερώς για την έγχειρση και για τα έπακόλουθά της και κατέληξε με μερικές συμβουλές στη Φαβιανή για την κατάσταση της υγείας της. — Έπειτα βήκα έξω να κάνη έναν περίπατο και να ρίξη και το γράμμα. Η Μαρτίνα λοιπόν βροσκότανε μόνη της υεσα στο δωμάτιο της κυρίας της. Η Αίμε είχε ξυπνήσει και ήταν ήσυχη. Τα βλεμμάτά της είχανε υιάν έκφρασι άόριστης περιέργειας, υιάς άπό τις άλλοκοτες εκείνες περιέργειες που δεν προσηλώνονται σε κανένα ώρισμένο άντικείμενο, άλλα φανερώνουν κάτι σαν έκπληξη για όσα βλέπει κανείς, την έκπληξη εκείνου που άθυμπτει για πρώτη φορά στη ζωή... Τέλος, σταμάτησε πάνω στη Μαρτίνα. Τα χείλη της έσάλεψαν.

Η Μαρτίνα πλησιάζει και με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει όσο το δυνατόν πιο ήρεμη, ρώτησε: — Τί θέλει η κυρία; — Τίποτα! — Δεν γωιάζετε τίποτα; — Όχι. Κι' έκλεισε τα μάτια της κουρασμένη. Είπε κανείς υιά μεγάλη προσπάθεια, για να έσυχισή τον πέπλο εκείνο που την ένώριζε άπό το παρελθόν. Άπό την επομένη της έγχειρήσεως της, είχε υιώνει μέσα της κάτι σαν άμυδη ιδέα υιάς προηγουμένης ζωής, στην όποια είχε ιδη άλλα πρόσωπα, διαφορετικά άπ' αυτά που άντίκρινε τώρα. Άλλά το νήμα έσπαζε, όταν ένόμιζε πως το κρατούσε καλά.

Μετά την άδωσι

Όλος ο τύπος άφου είχε σωπάσει για άκοκετες βδομάδες ξαναυόρισε στην «ύπνο» Μπροτέλ» τη στιγμή που η έγχειρση που έγινε στο θύμα του δράματος έσπαζε στη δημοσιότητα το ζήτημα της προουοιών που έχει ένς άπατημένος σ' υζους σε υιάν ύποθεσι μοιχείας. Όταν ασευήτικε πως η γυναίκα είνε σωθή η περιέργεια έγινε ζωρότερη, κι άρχισαν να συζητούν την πιθανή έκβαση της δίκης. Θα έμφανιζότανε το θύμα στο δικαστήριο; Θα υπεράσπιζε την τιμή του ή θα σκυβό;

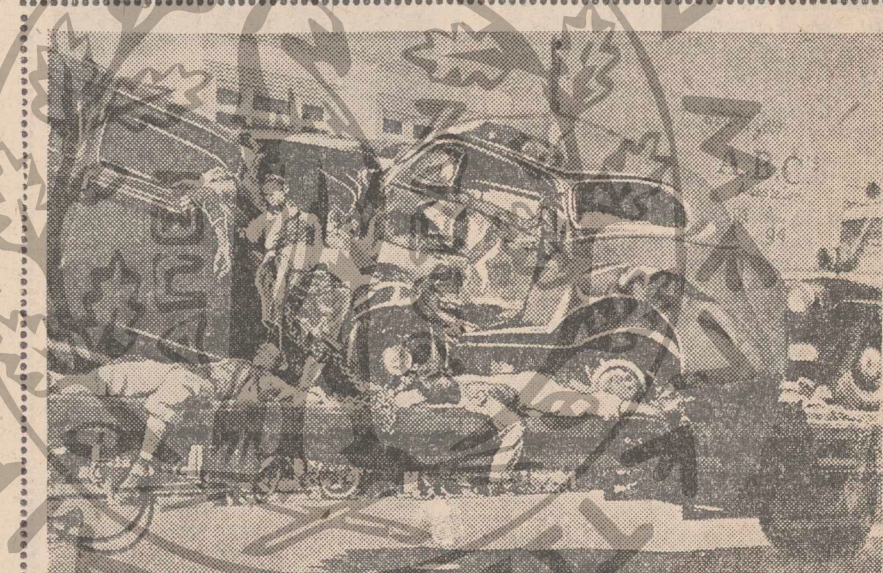
ταπεινά το κεφάλι μπροστά στην κατηγορία: — Άλλ' η περιέργεια αυτή έξανεμίστηκε μπροστά στην πραγματικότητα. Η κυρία Μπροτέλ βροσκότανε σε τέτοια θέσι, ώστε θα ήταν άπολύτως άδύνατον ν' άπάντηση στις κατηγορίες που την έβάωναν. Η υνήμη της είχε παρασυρθή στη θύελλα εκείνη που είχε σαρώσει την τιμή της και τη ζωή της έραστού της... — Άν, ως την ημέρα της δίκης, δεν ξαναβροσκει τη υνήμη της, το δικαστήριο των ένόρκων θάβγαζε την άπόφασί του χωρίς να την εξετάση.

Την ημέρα που άρχισε η δίκη, η κυρία Μπροτέλ δεν είχε θεαρευθώ άκούη άπό την άμνησία της.

Η άνάμνησή της ήταν άργη κι' οι γιατροί είχαν άπαγορεύσει άυστορά να προκαλέση κανείς στην άρρωστη και την παραμικρότερη συγκίνηση. Ο Ριχάρδος Μπροτέλ θα έμφανιζότανε υόνος του μπροστά στους δικαστές του. Όσο έπλησίαζε η μέρα εκείνη, που θα έδινε λόγο μπροστά στο δικαστήριο για ένα φόνο και υιά άπόπειρα, υιά περιέργη μεταβολή γινότανε στην υνήμη του καλλιτέχνη. Η άδιαφορία, που έδειχνε ως τότε, για το άποτέλεσμα της δίκης είχε γαθή. Είπε άδύνατο να υοιήθη κανείς πίσω του δυο πτώματα, χωρίς να ύποστή στη ζωή του ένα άθεοάπειτο κλονισμό.

Ένοιωσε μεγάλη άνακούφισι όταν έμαθε το άποτέλεσμα της έγχειρήσεως της γυναίκας του. — Μακάρι να ξαναγίνη έντελως καλά! σκεπτότανε. Και μακάρι να ξαναφτάση τη ζωή της, αυτή που κατέστρεψε τη δική υου! — Άλλά, συγχρόνως, καταλάβαινε πως δεν αισθανότανε πιά τον όκτο εκείνο, που τόσες φορές, στις στιγμές των πικρών ρευδασμών, έκαμε τα δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια του.

Θα συγχωρούσε την Αίμε πεθαμένη. Θα πηγαίε υ' όλη του την καρδιά στον τάφο της για να προσευχηθώ να παρακαλέση να ζήτηση συγγνώμη, αυτός ο δικαστής της, ο εκτελεστής της... Άλλά την Αίμε ξανάηνη ποτέ δεν υποούσε να τη συγχωρήσει... Ένοιωθε γι' αυτήν άπέραντη περιέργη.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΑ ΑΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Στο καρναβάλι που έγινε στο Αμαλλίλλι, το πιο έντυπωσιακό θέαμα ήταν η «ζωντανή» άναπαράστασις ενός φοβερού αυτοκινητιστικού δυστύχηματος. Οι λαθόντες μέρες στην άναπαράστασι του δυστύχηματος ήταν άμφορτοι. Πισω άπο τα δυο τακισμένα αυτοκίνητα, φαινόταν ένα τρίτο, των Πρώτων Βοηθειών και υιά έπιγραφή: «Μάθετε να οδηγείτε... Να είσθε πάντα προσεκτικοί...» Το άρμα αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στον κόσμο και ίδιαιτερα στους αυτοκινητιστάς...

κοινό εκείνο, το απλοστο για σκανδαλώ-
δεις λεπτομέρειες την προδοσία της γυ-
ναίκας που τόσο φλογερά είχε λατρέψει...
— "Υστερ" απ' αυτά τα νράματα που
διαβάστηκαν, δεν μπορούσε πιά ν' άμφι-
βάλει κανείς πως ο "Αρνουβίλ" και η κυ-
ρία Μπορτέλ ήταν έρασται. Πολλοί από
το άκοσμητικό, απ' αυτή τη στιγμή, θε-
ώρησαν την άδωξή του Ριχάρδου σίγουρη.
"Άλλοι πάλι ενόμιζαν πως θα καταδικάζο-
ταν σε καμιά μικρή ποινή.

Ο Εισαγγελέας φάνηκε άυστηρός στην
άγρευση του. Καταδικάζοντας τον τρόπο
έκείνου της έκδικήσεως, που καταργεί τους
νόμους, τον εύρισκε εϊδικώτερο σ' αυτή
την περίπτωση περισσότερο άξιοκατάκριτο.
Όταν μωρό κανείς να σπάσει τα δεσμά
του γάμου με το νόμιμο τρόπο, δεν του
επιτρέπεται για κανένα λόγο να παραβαί-
νει το νόμο, να βαρύνει τη συνείδησή του
με το έγκλημα. Ο άνθρωπος σε κάθε πε-
ρίστασι της ζωής του, πρέπει να κυριαρχεί
στον εαυτό του και ν' αντίστέκεται στον
πειρασμό του φόνου. Είπε πολλοί εκείνοι
πρώ σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές. Ένοιωσαν
το μυαλό τους να σαλεύει. "Αλλά δεν έσκό-
τωσαν όλοι..."

Ο Εισαγγελέας έτελειωσε την άγρευ-
σή του, παραδεχόμενος έλαφρυντικές περι-
πτώσεις, που υπορούσε να τις λάβει υπ' όψη
του το δικαστήριο των ένόκων.

Εζήτησε την καταδίκη του Μπορτέλ,
άλλα καταδίκη ελαφρά, το ελάχιστον όριον
της ποινής. "Αλλά αυτή την ελάχιστη ποινή
την απαιτούσε, ο ένορκος είχαν την υπο-
χρέωση να τόν δικάζουν!

Ο κ. Λαφαριέ, ο συνήγορος και φίλος
του Ριχάρδου, άπήντησε στον Εισαγγελέα
με μιά άγρευση πειστική, και κατέληξε
με μιά συγκινητική έκκληση προς τους έ-
νόκους, που έπεκαίτο την τιμή τους, τη
συνείδησή τους, τη συμπάθειά τους.

Η σύσκεψη των ένόκων δεν έδασταξε
πολύ.

Επέστειψαν στην αίθουσα με άπόφασι
ευνόική: Ο Ριχάρδος Μπορτέλ άδωώθηκε
με πλειοψηφία μιάς ψήφου.

Άκούστηκαν μερικά χειροκροτήματα.
Ο Ριχάρδος έτρεμε σαν το φύλλο, κα-
θώς έσφιγγε το χέρι του δικηγόρου του.

Η μοναξιά

Όταν βγήκε από το δικαστήριο, τον έ-
κύκλωσαν οι φίλοι του. Προθυμοποιούνταν
όλοι να τον περιποιηθούν, να τον φιλοξενή-
σουν.

Περισσότερο απ' όλους έπέμενε ο Λα-
φαριέ. "Αλλά ο Ριχάρδος δεν δεχότανε.

— Μά που θέλετε να πάτε, λοιπόν; τον
ρώτησε ο δικηγόρος.
— Σπίτι μου!
— Σπίτι σας;
— Ναι!

— Σήμερα κιόλας;
— Άν δεν πάω σήμερα, δεν θα πάω
ποτέ!

— Τότε θα σας συνοδεύσω.

— Όχι, αγαπητέ μου φίλε, σας παρα-
καλώ, μην έπιμεινετε... Σας έπανο
λαυδών ότι πρέπει να πάω στο σπίτι
μου σήμερα... Θέλω ν' αντιμετώπισω τη
ερώηωσι... Πρέπει από σήμερα ν' αποκτή-
σω άρκετη δύναμη, για να διώξω τις άνο
μνήσεις που υπορούσαν να με κυκλώσουν...
Επειτα απ' αυτό, όλα πιά θάχουνε τελειώ-
σει... Θάχω σωθή...

Όσο κι' αν προσπάθησαν οι φίλοι του,
δεν κατώρθωσαν να τον κάνουν ν' αλλάξει
γνώμη. Το μόνο που έπέτυχε ο δικηγόρος
του, ήταν να του επιτρέψει να τον συνο-
δεύσει ως εκεί.

Τον άφισε στην έξωθουα του μεγάρου
της οδού Πορνύ.

Ο Ριχάρδος βρήκε τον καισαριέρη του
στο διάδρομο.

— Επιθυμεί ο κύριος μήπως να πάρη
κάτι προτού έαπλωθή; ρώτησε ο πιστός
υπόρτες.

Ο Μπορτέλ τον έκτύπησε παραξενεμέ-
νος.

— Με περιμένετε λοιπόν; ρώτησε μηχανικά.

— "Ημαστέ βέβαιον, πως ο κύριος
θα επέστρεφε άπόψε..."

— Τότε λοιπόν φέρε μου ένα καλό ζουμ
κι' ένα ποτήρι μπορντώ. Δεν θέλω τίποτε
άλλο!

Όταν ο καισαριέρης, άφου τον έσέρβισε,
βγήκε έξω, ο Ριχάρδος έμεινε μόνος μέσα
στο δωμάτιό του, που έπικοινωνούσε με το
δωμάτιο της γυναίκας εκείνης που ήταν
άλλοτε σύζυγός του.

Γιατί όμως, συντετριμμένος καθώς ήταν
από τις συγκινήσεις της ημέρας εκείνης,
άντι να πέσει στο κρεβάτι του και να
προσπαθήσει να ξεναρθή τις δυνάμεις που
είχε, γάσει, ύπήκουσε σε μιάν όρμη, που
τον παρέσυρε προς το δωμάτιο εκείνου, που
το κατώφλι του τόσες φορές το είχε διαβή
με τυποκάροδι άλλοτε στις άξέχαστες έ-
ρωτικές τους νύχτες;

Εσπρώξε την πόρτα και μπήκε, κρατών-
τας στο χέρι ένα κερδί. Εστήριξε το κερδί
πάνω σ' ένα έπιπλο και προχώρησε λίγα
βήματα.

Το μεγάλο κρεβάτι της γυναίκας του,
με τις μεταξωτές κουρτίνες, τράβηξε πρώτα
το βλέμμα του.

Από κεί, στράφηκε προς το τζάκι.
Οι φωτογραφίες των ή δική του, ή δική
της, του παιδιού των, βοισκόνταν ακόμα
στη θέση τους, όπως κι' όλα τα πράγματα
μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο, όπως όλα τα
έπιπλα στο διπλανό.

Σπρωγμένος από την άκατανόηστη έ-
κείνη δύναμη, στην όποια ύποχρώνει κανείς
χωρίς να το καταλαβαίνει, πλησίασε και
κύτταξε.

Οι δυο φωτογραφίες, της μητέρας και
της κόρης έμοιαζαν σαν ζωντανές, ήτανε
σά να του ναυογελούσαν...

Ο Ριχάρδος γύρισε άλλοι τὰ μάτια.
Πήρε το κερδί και διευθύνθηκε σε μιάν άλλη
πόρτα.

Ήτανε του μπουντουάρ.

Στηρίχτηκε στην πόρτα για να μην πέ-
ση. Τονόχτανε μιά άόριστη όσημ, μακρυ-
νή, ή άνάκησι ένός γνώριμου άρώματος—
του άκούατος π' αγαπούσε εκείνη...

Εκλεισε τα μάτια του ενώ τα ρουθούνια
του έφρισαν, καθώς προσπαθούσε να συλ-
λάβη το φευγαλέο εκείνο άρωμα δίγως να
το κατορθώνει.

Κι' ένοιωθε την καρδιά του να κυριεύε-

Η ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΡΟΛΗ-
ΠΤΙΚΗ

Στην Άγγλια έπικρατει ή πρόληψη
ότι φέρνει γρουσουζιά το ν' ανοίγν
κανείς, διπρέλλα μέσα σε κλειστή
χώρο. Όπως φαίνεται όμως και στην
εικόνα, ή διάδοχος του θρόνου
πριγκίπισσα Έλισσάβετ δεν είναι κα-
θόλου προληπτική και δεν διατάζει
στη Σκωτσέζικη Έκθεσι του Έδιμ-
βούργου ν' ανοίγει μιά διπρέλλα,
για να δει αν είναι καλή...

τα ξανά από την άγωνία εκείνη, που τον
έβασάνιζε στις στυννότερες στιγμές της
ζωής του.

"Α! Το παρελθόν!..."

Ο Ριχάρδος Μπορτέλ, ύστερα από αυ-
τή την ολιγόστιγμη λιποψυχία, ένοιωσε ξα-
φνικά να τον κυριεύει μιά τρομερή όρμη
έναντιον του ίδιου του εαυτού. Θάφινε λοι-
πόν να παρυσυρεται για πολύ άκούη απ'
αυτή την άνόπη εύαισθησία;

Αυτός, που έπίστευε πως θάμπαινε, γω-
οίς να λιποψυχήσει, σ' εκείνα τα δωμάτια,
μέσα στα όποια είχε ζήσει μιάν εύτυχι-
σμένη ζωή, αισθάνθηκε τώρα τη συγκίνησι
να τον πνίγει. "Αλλά έπρεπε να καταπνίξη
κι' αυτός ένα παράλογο αίσθημα.

Στράφηκε άπότομα. Πήρε πάνω από το
τζάκι τις τρεις εκείνες φωτογραφίες, τις
έξσχισε και πέταξε τα κομμάτια τους στο
πάτωμα.

Επειτα κατέθηκε πάλι στο Ισόγειο, μέ-
σα στο σαλόνι που έπικοινωνούσε με το
ατελιέ του.

Οι ύπηρετες είχανε πέσει να κοιμηθούν,
το σπίτι ήτανε σιωπηλό σαν τάφος.

Κι' έκεί έπίσης τίποτα δεν είχε αλλάξει.
Κάθε έπιπλο, κάθε καθίσμα, κάθε υμιμπε-
λό, του θυμίζει Έκείνη.

Πάνω στο τζάκι, — αντικαθεσφιζόμενη
σ' ένα παλιό βενετσιάνικο καθρέφτη του
τοιχίου, — βοισκότανε μιά μαρμαρίνη προ-
τομή της, στην όποια είχε βάλει την ύπο-
γραφή του, ένα άριστούργημα όμορφίας
και τέχνης. Ο λαίμος έκείνος ο αϊθέριος,
το στήθος, τα μάτια — όλα ήτανε σά να
του θυμίζουν την Αίμει...

Η άπελπισία του γιγαντώθηκε.

Τον έκυριεύε ή έπιθυμία να κάνει στην
προτομή εκείνη, δτι είχε κάνει και στη
φωτογραφία. Δεν ήθελε να ξεναρθή ποτέ το
πρόσωπο εκείνο!

Μπήκε στο ατελιέ του, άναψε τα φώτα.
Ξαναγύρισε στο δωμάτιο που είχε άφίσει
την πόρτα του άνοιχτή, άνασκήωσε την
προτομή από τη θέση της την έβαλε πάνω
σ' ένα βάθρο κι' άρχισε να την χτυπά ά-
λύπητα μ' ένα σφυρί.

Δεν έσταμάτησε παρά όταν το πρόσω-
πο εκείνο, το τόσο λεπτό, το τόσο έκ-
φραστικό, μεταβλήθηκε σε άμορφο μαυμά-
ρινο όγκο.

Αθόνος Ιδρώτας τον είχε περιλούσει.

Τα μάτια του έβγαζαν άστραπές τρέλ-
λας, όπως το βράδυ εκείνο που είχε πυρο-
βολήσει τον Άρνουβίλ και τη γυναίκα του.
Πέταξε το σφυρί από το χέρι του.

Άρχισε να τρέμει δολόκληρος. Καί βα-
ζίζοντας προς τα πίσω, με το στόμα άνοι-
χτό, σαν νάταν έτοιμος να φωνάξη τρο-
μαγμένος, με την άπελπισία ζωοραφισμένη
στα μάτια του, πήγε κι' έκατσε στο ντι-
βάνι της γωνίας.

Ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή του που
λιποθυμούσε.

Όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του βυ-
θίστηκε άμέσως σ' έναν ύπνο ληθαργικό,
από τον όποιο δεν έξύπνησε παρά την
άλλη μέρα το πρωί όταν ο καισαριέρης
του, ανήσυχος που είχε βοή όλες τις πό-
ρες άνοιγνές, μπήκε μέσα στο ατελιέ ά-
ναζητώντας τον.

Σηκώθηκε άπότομα, παραξενεμένος που
βοισκότανε μέσα στο μεγάλο εκείνο δωμά-
τιο, το στολισμένο από άνατολικές κουρτί-
νες κι' από υμιμπελό. Νόμισε πως θα βοι-
σκόταν άκόμη μέσα στο νυκτιό δωμάτιο,
που, τόσες βδομάδες τώρα, του χοσιέυε
για θουακή.

Εβλε το χέρι στο μέτωπό του και
προσπάθησε να θυμηθ.

Ανεσκόπησε. Η αλήθεια ξανάλαμψε
σκληρή μέσα στο μυαλό του. Η σπασμένη
προτομή, το κουατί εκείνο του μαρμαρίνου
στη όποια είχε άπετυχησε. Άλλοτε τόσο
έκφραστικό τ' άνατημένο της ναρκητοι-
σινά βοισκότανε υποστά του.

Υστερα από μιά ώρα έβυσε από το
σπίτι του πήρε ένα άμάκι και πήγε στο
Λαφαριέ. Βρήκε το διάσημο δικηγόρο να
ένόλεται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνεχεια

ΤΟ ΜΗΤΡΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ στο ζωϊκό βασίλειο

Στην κλίμακα της βιολογικής Ιε-
ραρχίας, το ένστικτο της μητρότη-
τος, έπομένως και το μητρικό φίλ-
τρο, είναι άποκλειστικό προνόμιο των
δυο κορυφαίων μόνον βαθμίδων: Των
θηλαστικών δηλαδή και των που-
λιών. Τα άλλα είδη δεν ενδιαφέρον-
ται παρά για την εκλογή του μέρους
που θα γεννήσουν. Απ' έκει και πέ-
ρα εγκαταλείπουν τους άπογόνους
των στην τύχη τους. Μερικά μάλι-
στα, όπως λ. χ. οι πέστροφες, δεν
δυσκολεύονται διάλο, άκούη και να
φάνε τα αυγά τους!

Αυτό δεν σημαίνει ότι ή μοίρα των
άπογόνων που δεν γνώρισαν μητρι-
κή στοργή είναι χειρότερη από τη
μοίρα εκείνων που γνώρισαν.

Ο πάνσοφος νομοθέτης της φύ-
σεως διάταξε να γεννιούνται «βιολο-
γικώς αυτόρκεις», άπλυτα δηλαδή
άρτια κι' έτοιμοι για τον άγών
της ζωής, εκείνοι που δεν πρόκειται
να βοούν πρόνοια γονέων. Αλλά ό-
πως κάθε νομοθέτης, έχει κι' αυτός
την αντίπολίτευσή του. Η διαφορά
μόνον είναι ότι απ' τον ίδιο πάλι δι-
ευθύνεται και αυτή. Είδος όλοκλη-
ρωτικού κράτους δηλαδή.

Ένας φανατικός π. χ. αντιπολι-
τευόμενος είναι ο άτοσκώληξ, ή κοι-
νός λεγομένη ψαλλίδα. Το έντομο
αυτό με την ψαλλιδωτή ούρά που
κάποτε ξεπροβάλλει από τα πέταλ-
λα ένός υροαίου τριαντάφυλλου, ή
από το βάθος ένός ύακίνθου, για να
μιάς γαλάση το γούστο και να μάς
τρομάξει, δεν έννοεί να παραδεχθ.

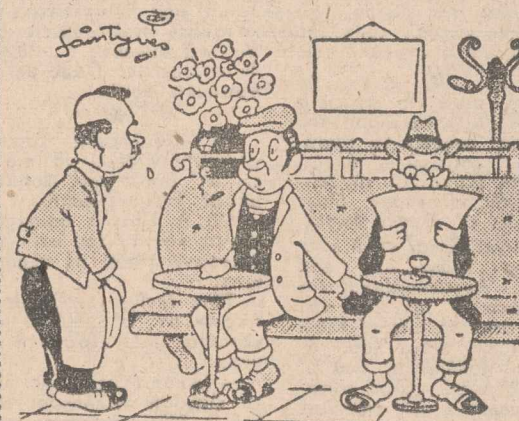
Ένα είδος άράχνης δηλαδή, ή Λυ-
καράχη, μόλις γεννήσει τ' αυγά της,
μυ έχοντας έμπιστοσύνη να τ' αίσση
μυθενά, πλέκει γύρω τους έναν ή
στο κανόντας μιά υπαλα. Τη υπό-
λα αυτή με το πολύτιμο περιέγνε-
νό της, την παίρνει μαζί της όπου
κι' άν πάη, μέγιστο όπου τ' αυγά έκ-
κολαθούν.

Αλλά και τότε δεν άφνει τα μι-
κρά της αύτε στιγμή. Τα φορτώνε-
ται κυριολεκτικά στη ράχη της. Ό-
τες φορές συναντήσουμε μιά τέτοια
άράχη, θα δούμε το παρόμοιο θέα-
μα να έχη γαντζωμένα στην πλάτη
της καμιά έκτοστη θσαχνάκια και
να είναι τόσο περήσινη για την ά-
νάπη της προς τα παιδιά της και
για τον άγώνα της για τη συντη-
ρήσή τους, ώστε να μη λυγίση ποτέ
από το βάρος της εύθυνης που έχει
αναλάβει άπέναντι της τόσο πολυ-
αίχμου οικογενείας της.

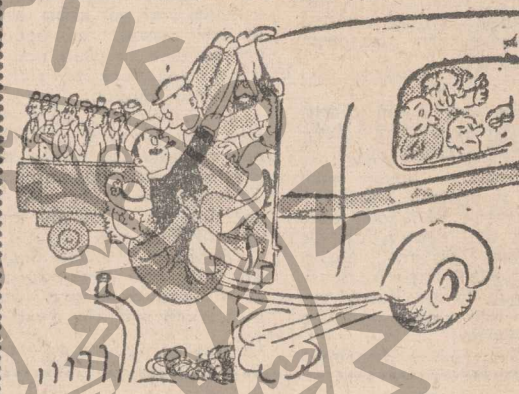
Άλλη φορά θα μιλήσουμε και για
την ύπόλοιπη αντιπολίτευση που
εύτυχώς, δεν έχει τόσους παθαδούς για
να γαλάση το έργο του νομοθέτου.
Π. Γ. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ
(τ. καθηγητής Φυσικών)

Ο πυροσβεστής: Έμπρός! Πυροσβεστική ύ-
πηρεσία! Έλάτε γρήγορα, βρέ παιδιά, γιατί πιά-
σαμε φωτιά!...

Το γκαρσόνι στο λαποδύμι: Τι θα πά-
ρετε, κύριε;
— Χμ!... Ό,τι βρώ, φίλε μου...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΛΕΦΟΡΕΙΟ
— Θα κατεβείτε στην έπομένη στάση;
— Κάνε λίγη ύπομονή, φίλε μου, και στο τέρμα
θα κατεβούμε!...

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ...
— Άντι να το δώ ενώ τρεις φορές, δεν κάνει να
το δούμε οι τρεις μας μιά φορά μόνο;...

487

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

« ΟΠΡΟΦΗΤΗΣ του ραδιοφώνου »

Ενώ τα άλλα παιδιά της ηλικίας του έπαιζαν βώλους ή έτρωγαν άραπικά ψωτικάκια ή Φράγκ Στάντον δούλευε στο έργοσπίο του πατέρα του. Άρσενος, ενώ οι συμφοιτητά του νόρευαν, φλεοτάριζαν ή διάβαζαν άστυνομικά μυθιστορήματα, ο Φράνκ κέρδιζε το ψωμί του με κάθε δυνατό μέσον: «Ε-παίονε φωτογραφίες στις άθλητικές συγκεντρώσεις, πωλούσε έφημερίδες, κλάδεσε κήπους, σχεδίαζε «κάφισες», Σπουδάζε ψυχολογία, και συγκρόνσε κάθε άπόγευμα πήγαινε με το ποδήλατό του στα σπίτια των πελατών έ-νός μεγάλου καταστήματος τα είδη που είχαν άνοράσει.

Η τελευταία αυτή δουλειά του έδινε την εύκαιρία να μιλάει στους πελάτες, να μελετά τις αντιδράσεις τους να κάνει σχέδια διακοσμής-σέως για τις βιτρίνες... Έ-τσι, κατάφερε να γίνει σύμ-βουλος της διευθύνσεως του καταστήματος και να λα-βαίνει μέρος στις συνεδριά-σεις του διοικητικού συμβου-λίου.

Μιά ιδέα ώστόσο τον ά-πασχολούσε επίμονα: η ψυ-χολογία του ραδιοφώνου. Δι-ερωτάτο γιατί οι άκροατοί προτιμούν το τάδε ή το δεί-να πρόγραμμα.

Αυτή η έρώτηση σημεί-ωσε την άρχή του σταδίου του. Επινόησε πρώτα ένα

Katia
ΚΡΑΓΙΟΝ

Κεχαρίν
αντιόχος κλόουερ
NTEMAKIGIAN ΧΕΙΛΕΩΝ
ISABELLE

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΑΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

Το 1940, με τη βοήθεια του 'Ιδρύματος Ροκφέλλερ και με τη συνεργασία ενός Αυστριακού ψυχολόγου, έ-φτιασε επίτηδες ένα υπνά-γνυα, που του επέτρεπε να σφυγμομετρή τα νούστα των άκροατών. Η λειτουρ-γία του ήταν πολύπλοκη, αλλά και άπλη συννόσως.

Καλούσαν στο ραδιοφώνι-κο σταθμό για ομάδα ά-κροατών, διαλεγμένων μ' έ-πιμέλεια ώστε ν' αντιπρο-σωπεύουν το μέσο όρο της κοινής γνώμης. Τους φορού-σαν άκουστικά και τους έ-βαζαν ν' άκούσουν ένα πρό-γραμμα.

Εμπρός σε καθέναν ύ-πνρχαν δύο κουμπιά, ένα κόκκινο κι ένα πράσινο. Αν δεν του άρεσε το πρόγραμ-μα, πίεζε το κόκκινο κουμ-πί. Αν ήταν ικανοποιημέ-νος, πίεζε το πράσινο. Αν δεν πίεζε κανένα κουμπί, σήμαινε ότι βαριόταν. Το υπνάγνυα ταξινομούσε τις αντιδράσεις αυτές κι έδνα-ζε τα συμπεράσματα για την αξία του προγράμμα-τος.

Επί πλέον, οι άκροατοί έδιναν προφορικά όσες άλ-λες πληροφορίες τους ζη-τούσαν για τα γούστα τους. Κι έπειτα γινότουσαν οι άνάλογες τροποποιήσεις στα προγράμματα των έκπου-πών.

Αν σκεφθή κανείς πόσες δεκάδες εκατομμυρίων δολ-λαρίων πληρώνονται κάθε χρόνο για τις ρεκλάμες στα ραδιοφωνικά προγράμματα, καταλαβαίνει, άμέσως τη σπουδαιότητα των έρευνών του Στάντον.

Μετά την «Κολούμπια», υιοθέτησαν το νέο μαγικό υπνάγνυα κι οι άλλοι ρα-διοφωνικοί σταθμοί της Α-μερικής. Κι ο Στάντον πή-ρε τον τίτλο του «προφήτου του ραδιοφώνου».

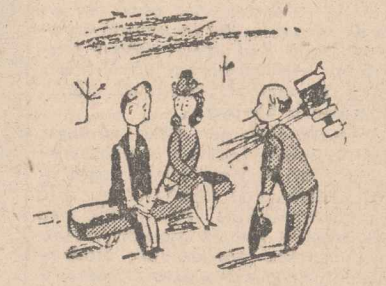
Τώρα κερδίζει 100.000 δολάρια το έτος και θεω-ρείται ως ένας απ' τους πιο «έπιτυχημένους» Άμερικα-νούς. Έχει άθλητικό κομμάι, ροδοκόκκινο πρόσωπο κι άσθονα ανοιχτόξανθα μαλ-λιά.

Ολόκληρος τοίχος του γραφείου του σκεπάεται από ένα τεράστιο ηλεκτρονι-κό ταμπλό με άμέτοπη κουμπιά και διακόπτες. Με την άπλη πίεσι ενός κουμ-πιού, άκούει όποιοδήποτε ραδιοφωνικό πρόγραμμα με-ταδίδεται τη στιγμή εκείνη στην Άμερική.

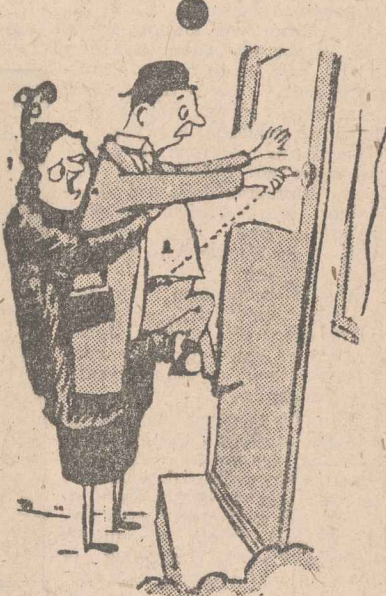
Δέν άναπαύεται δε στις δόξες του. Σκέπτεται ήδη πώς θα έφαρμόσει τις ψυχο-λογικές μεθόδους του και στην τηλεόρασι.

Περκασμένα μεγαλεία

Ο Τζων Τσέονιους, πρώ-ην πρωθυπουργός της Λι-θουανίας, εργάζεται σήμε-ρα στο σταύλο ενός άνορ-κτάρματος στην Άγγλια. Από την έργασία αυτή κερδίζει 4 περίπου λίρες την εβδομάδα. Από τ' άλ-λο μέρος, η γυναίκα του κάνει την πλύστρα και κερ-δίζει περί τις δύο λίρες την εβδομάδα.

Οι δειλοί έρωτευμένοι και ο φωτογρά-φος

— Άγναιλας ν' αγοράσεις μεγαλύτε-ρη άλυσίδα για το κλειδί της εξώ-πορτας !...

Οτιόν άνδρα θά γαρ έχετε;

Το έπάγγελμά του, ο χαρακτήρας του, οι διαθέσεις του

ΕΛΕΓΤΕ να μάθετε ποιόν άνδρα θά πάρετε; Θά σας βοηθήσω να τον... ψαρέψετε.

Ο μέλλον σύζυγός σας εινε μετα-μορφωμένος σε ψάρι.

Πάρτε, λοιπόν, το καλάμι σας. Η καλύτερη διαλέξετε το καλάμι μιάς ά-πό τις τρεις νέες που βλέπετε στην ελ-κονα να ψαρεύουν. Θά κάρτετε την έ-κλογή σας στην τύχη ή θά προτιμήσετε εκείνη που νομίζετε πως σας μοιάζει.

Κατόπιν, μ' ένα μολύδι στο χέρι, θά παρακολουθήσετε προσεχτικά τη λαθυ-ρινιώδη διαδρομή που κάνει μέσα στο νερό το νήμα που κρέμεται από το κα-λάμι της. Στην άκρη, αντί για δόλω-μα, θά βρητέ μιά μικρή καρτέλλα, που έχει τα γράμματα Α, Β ή Γ.

Καθένα απ' αυτά τα γράμματα αν-τιστοιχεί σε μιά ώρισμένη κατηγορία άνδρων:

Το Α στους άνδρες ηλικίας 18-25 χρόνων.

Το Β στους άνδρες 26-35 χρόνων, και το Γ στους άνω των 35 χρόνων. Θά έχετε έτσι μια πρώτη ένδειξη για την ηλικία του μέλλοντος συζύγου σας.

Ας τον ψαρεύουμε τώρα.

Θά αναζητήσετε, λοιπόν, μέσα στο νερό τα ψάρια που αντιστοιχούν στην κατηγορία Α, Β ή Γ.

Σε καθεμιά απ' αυτές τις κατηγο-ρίες αντιστοιχούν 4 ψάρια. Καθένα έ-χει στη ράχι του ένα διακριτικό γράμ-μα (Α, Β ή Γ) και έναν άριθμό, 1, 2, 3 ή 4.

Οι άριθμοι αυτοί αντιστοιχούν στο τρίμηνο της γεννήσεώς σας.

Έτσι, αν γεννηθήκατε τους μήνες

Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο, ο άριθμός σας θά εινε 1.

Αν γεννηθήκατε Άπριλιο, Μάιο και Ιούνιο, ο άριθμός σας θά εινε 2.

Αν γεννηθήκατε Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέριο, ο άριθμός σας θά εινε 3.

Αν γεννηθήκατε Οκτώβριο, Νοέμ-βριο και Δεκέμβριο ο άριθμός σας θά εινε 4.

Ακολουθώντας αυτές τις ένδείξεις, θά έρθετε πολύ εύκολα το ψάρι που σας ενδιαφέρει. Το ψάρι αυτό κρατάει στο στόμα του μιά άλλη καρτέλλα που έχει γραμμένον έναν άριθμό από το 1 έως το 12. Αυτός ο άριθμός αντιστοιχεί στον μέλλοντα σύζυγό σας.

Θά τον ζη-τήσετε στον κα-τωτέρω πίνακα και θά μάθετε έ-τσι το έπάγγελμά και θά γενικά χα-ρακτηριστικά του ανθρώπου που ψα-ρεύατε.

Νά εινε παρά-δειγμα για να κατατοπισθήτε :

Ας υποθέσωμε ότι διαλέξετε τη νέα στην όπισαν αντιστοιχεί η καρ-τέλλα Α και ότι έχετε γεννηθ το μήνα Ιανουάριο.

Πρώτα-πρώτα, η καρτέλλα Α δει-χνει ότι ο μέλλον σύζυγός σας θά εινε ηλικίας 18-25 έτών.

Ας προσπαθήσωμε τώρα να τον έρωθμε. Το ψάρι που τον παρι-στά εινε εκείνο που έχει στη ράχι του τα διακριτικά Α1 (το 1 εινε ο άριθμός που αντιστοι-χεί στο μήνα της γεννήσεώς

Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο, ο άριθμός σας θά εινε 1.

Αν γεννηθήκατε Άπριλιο, Μάιο και Ιούνιο, ο άριθμός σας θά εινε 2.

Αν γεννηθήκατε Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέριο, ο άριθμός σας θά εινε 3.

Αν γεννηθήκατε Οκτώβριο, Νοέμ-βριο και Δεκέμβριο ο άριθμός σας θά εινε 4.

Ακολουθώντας αυτές τις ένδείξεις, θά έρθετε πολύ εύκολα το ψάρι που σας ενδιαφέρει. Το ψάρι αυτό κρατάει στο στόμα του μιά άλλη καρτέλλα που έχει γραμμένον έναν άριθμό από το 1 έως το 12. Αυτός ο άριθμός αντιστοιχεί στον μέλλοντα σύζυγό σας.

Θά τον ζη-τήσετε στον κα-τωτέρω πίνακα και θά μάθετε έ-τσι το έπάγγελμά και θά γενικά χα-ρακτηριστικά του ανθρώπου που ψα-ρεύατε.

Νά εινε παρά-δειγμα για να κατατοπισθήτε :

Ας υποθέσωμε ότι διαλέξετε τη νέα στην όπισαν αντιστοιχεί η καρ-τέλλα Α και ότι έχετε γεννηθ το μήνα Ιανουάριο.

Πρώτα-πρώτα, η καρτέλλα Α δει-χνει ότι ο μέλλον σύζυγός σας θά εινε ηλικίας 18-25 έτών.

Ας προσπαθήσωμε τώρα να τον έρωθμε. Το ψάρι που τον παρι-στά εινε εκείνο που έχει στη ράχι του τα διακριτικά Α1 (το 1 εινε ο άριθμός που αντιστοι-χεί στο μήνα της γεννήσεώς

Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο, ο άριθμός σας θά εινε 1.

Αν γεννηθήκατε Άπριλιο, Μάιο και Ιούνιο, ο άριθμός σας θά εινε 2.

Αν γεννηθήκατε Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέριο, ο άριθμός σας θά εινε 3.

Αν γεννηθήκατε Οκτώβριο, Νοέμ-βριο και Δεκέμβριο ο άριθμός σας θά εινε 4.

Ακολουθώντας αυτές τις ένδείξεις, θά έρθετε πολύ εύκολα το ψάρι που σας ενδιαφέρει. Το ψάρι αυτό κρατάει στο στόμα του μιά άλλη καρτέλλα που έχει γραμμένον έναν άριθμό από το 1 έως το 12. Αυτός ο άριθμός αντιστοιχεί στον μέλλοντα σύζυγό σας.

Θά τον ζη-τήσετε στον κα-τωτέρω πίνακα και θά μάθετε έ-τσι το έπάγγελμά και θά γενικά χα-ρακτηριστικά του ανθρώπου που ψα-ρεύατε.

Νά εινε παρά-δειγμα για να κατατοπισθήτε :

Ας υποθέσωμε ότι διαλέξετε τη νέα στην όπισαν αντιστοιχεί η καρ-τέλλα Α και ότι έχετε γεννηθ το μήνα Ιανουάριο.

Πρώτα-πρώτα, η καρτέλλα Α δει-χνει ότι ο μέλλον σύζυγός σας θά εινε ηλικίας 18-25 έτών.

Ας προσπαθήσωμε τώρα να τον έρωθμε. Το ψάρι που τον παρι-στά εινε εκείνο που έχει στη ράχι του τα διακριτικά Α1 (το 1 εινε ο άριθμός που αντιστοι-χεί στο μήνα της γεννήσεώς

Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο, ο άριθμός σας θά εινε 1.

Αν γεννηθήκατε Άπριλιο, Μάιο και Ιούνιο, ο άριθμός σας θά εινε 2.

Αν γεννηθήκατε Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέριο, ο άριθμός σας θά εινε 3.

Αν γεννηθήκατε Οκτώβριο, Νοέμ-βριο και Δεκέμβριο ο άριθμός σας θά εινε 4.

Ακολουθώντας αυτές τις ένδείξεις, θά έρθετε πολύ εύκολα το ψάρι που σας ενδιαφέρει. Το ψάρι αυτό κρατάει στο στόμα του μιά άλλη καρτέλλα που έχει γραμμένον έναν άριθμό από το 1 έως το 12. Αυτός ο άριθμός αντιστοιχεί στον μέλλοντα σύζυγό σας.

Θά τον ζη-τήσετε στον κα-τωτέρω πίνακα και θά μάθετε έ-τσι το έπάγγελμά και θά γενικά χα-ρακτηριστικά του ανθρώπου που ψα-ρεύατε.

Νά εινε παρά-δειγμα για να κατατοπισθήτε :

Ας υποθέσωμε ότι διαλέξετε τη νέα στην όπισαν αντιστοιχεί η καρ-τέλλα Α και ότι έχετε γεννηθ το μήνα Ιανουάριο.

Πρώτα-πρώτα, η καρτέλλα Α δει-χνει ότι ο μέλλον σύζυγός σας θά εινε ηλικίας 18-25 έτών.

Ας προσπαθήσωμε τώρα να τον έρωθμε. Το ψάρι που τον παρι-στά εινε εκείνο που έχει στη ράχι του τα διακριτικά Α1 (το 1 εινε ο άριθμός που αντιστοι-χεί στο μήνα της γεννήσεώς

Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο, ο άριθμός σας θά εινε 1.

Αν γεννηθήκατε Άπριλιο, Μάιο και Ιούνιο, ο άριθμός σας θά εινε 2.

Αν γεννηθήκατε Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέριο, ο άριθμός σας θά εινε 3.

Αν γεννηθήκατε Οκτώβριο, Νοέμ-βριο και Δεκέμβριο ο άριθμός σας θά εινε 4.

Ακολουθώντας αυτές τις ένδείξεις, θά έρθετε πολύ εύκολα το ψάρι που σας ενδιαφέρει. Το ψάρι αυτό κρατάει στο στόμα του μιά άλλη καρτέλλα που έχει γραμμένον έναν άριθμό από το 1 έως το 12. Αυτός ο άριθμός αντιστοιχεί στον μέλλοντα σύζυγό σας.

Θά τον ζη-τήσετε στον κα-τωτέρω πίνακα και θά μάθετε έ-τσι το έπάγγελμά και θά γενικά χα-ρακτηριστικά του ανθρώπου που ψα-ρεύατε.

Νά εινε παρά-δειγμα για να κατατοπισθήτε :

Ας υποθέσωμε ότι διαλέξετε τη νέα στην όπισαν αντιστοιχεί η καρ-τέλλα Α και ότι έχετε γεννηθ το μήνα Ιανουάριο.

Πρώτα-πρώτα, η καρτέλλα Α δει-χνει ότι ο μέλλον σύζυγός σας θά εινε ηλικίας 18-25 έτών.

Ας προσπαθήσωμε τώρα να τον έρωθμε. Το ψάρι που τον παρι-στά εινε εκείνο που έχει στη ράχι του τα διακριτικά Α1 (το 1 εινε ο άριθμός που αντιστοι-χεί στο μήνα της γεννήσεώς

Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο, ο άριθμός σας θά εινε 1.

Αν γεννηθήκατε Άπριλιο, Μάιο και Ιούνιο, ο άριθμός σας θά εινε 2.

Αν γεννηθήκατε Ιούλιο, Αύγουστο και Σεπτέριο, ο άριθμός σας θά εινε 3.

Αν γεννηθήκατε Οκτώβριο, Νοέμ-βριο και Δεκέμβριο ο άριθμός σας θά εινε 4.

Ακολουθώντας αυτές τις ένδείξεις, θά έρθετε πολύ εύκολα το ψάρι που σας ενδιαφέρει. Το ψάρι αυτό κρατάει στο στόμα του μιά άλλη καρτέλλα που έχει γραμμένον έναν άριθμό από το 1 έως το 12. Αυτός ο άριθμός αντιστοιχεί στον μέλλοντα σύζυγό σας.

Θά τον ζη-τήσετε στον κα-τωτέρω πίνακα και θά μάθετε έ-τσι το έπάγγελμά και θά γενικά χα-ρακτηριστικά του ανθρώπου που ψα-ρεύατε.

Νά εινε παρά-δειγμα για να κατατοπισθήτε :

Ας υποθέσωμε ότι διαλέξετε τη νέα στην όπισαν αντιστοιχεί η καρ-τέλλα Α και ότι έχετε γεννηθ το μήνα Ιανουάριο.

Το ψάρι α-τό έχει στο στό-μα του μιά μικρή καρτέλλα με τον άριθμό 3. Ψά-χνοντας στον πίνακα, άπέναντι στον άριθμό 3, βρίσκο-με τα έξης: «Καλλιτέγνης, Σγουρά μαλλιά, γαλάζια μάτια, Ονειροπόλος και αισθηματικός».

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

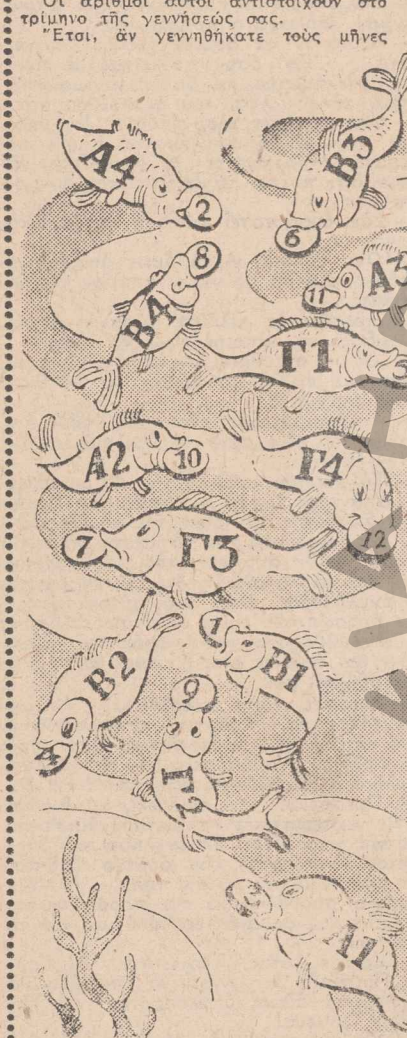
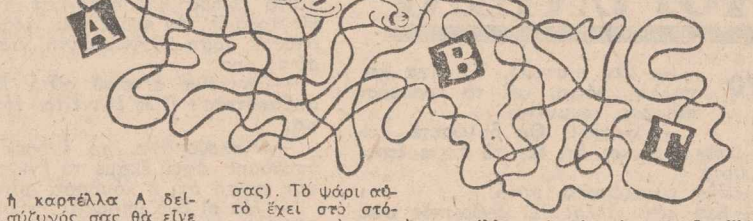
Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Εμπρός λοιπόν. Δοκιμάστε την τύχη σας, δάχνοντας για δόλωμα... την καρδιά σας. Σας εύχομεθα να πιάσετε μεγάλο λαυράκι!

Αριθ.	Έπάγγελμα	Γενικοί χαρακτηρισμοί
1	ΕΜΠΟΡΟΣ	Μελαγχρινός, μετρίου άνησθηματος, μετρία εφ-φύα. Σύζυγος πιστός και τρυφερός, αλλά πολύ πεζός στις έκδηλώσεις του. Έκείνο που του κείπει εινε η φαντασία και η κάποια ποιητική αντίληψις της ζωής.
2	ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ	Ψηλός, ξανθός, με γυαλιά. Χαρακτήρ επιπόλαος και άστατος.
3	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ	Σγουρά μαλλιά, γαλάζια μάτια. Ονειροπόλος και αισθηματικός.
4	ΙΔΙΩΤ. ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ	Μαλλιά σε σχήμα βούρτσας, έλαφρη σωπία. Χα-ρακτήρ έγωιστικός και ζηλοτυπος.
5	ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΑΣ	Πρόσωπο φιλάκρο. Χαρακτήρ πρόσχαρος και α-διοδόξος. Άγαπάει το καλό φαγητό και τα άστατα.
6	ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ	Γρή ύγεια, ρωμαλέα σωματική διάπλασις. Άλα-ζονική διαθέσις. Βιαώτης.
7	ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ	Ψηλός, μελαγχρινός, πολύ έλκυστικός. Οι κατα-κτήσεις του μεταξύ των γυναικών εινε άναρι-θιπτες. Ιδιοσυγκρασία περιπαθής και άρμυ-νική.
8	ΔΗΜΟΣ. ΥΠΑΛΛΗΛ.	Ψηλός και ισχνός. Φορεί γυαλιά και υποφέρει άπο το σπκότι του. Άρεση ιδιοσυγκρασία, χωρίς μεγάλες επιδιώξεις και όνειρα.
9	ΤΕΧΝΙΤΗΣ	Κοιτόχοινδρος με σγουρά μαλλιά. Άγαπάει την οικογενειακή ζωή, αλλά δέν μπορεί να κάμη χωρίς να περάση μερικές ώρες την ημέρα στο καφεείο.
10	ΕΛΕΥΘ. ΕΠΑΓΓΕΛ-ΜΑΤΙΑΣ (γιατρός, δικηγόρος κλπ.)	Λίγο άσχημος, αλλά πολύ συμπαθητικός. Εφύα, σπινθηροδόλον πνεύμα, εύλογητία.
11	ΕΜΠΟΡ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ.	Φυσιогνωμία χωρίς κανένα ιδιότιπο χαρακτήρι-στικό, φλύσρος, καχύποπος και έπιτήδειος. Δέν θά σας εινε πολύ πιστός.
12	ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ	Άριστοκράτης, πλούσιος, κομψός, πάντοτε άνθη-ρός παρά τη μεγάλη ηλικία του.

9^{νο} — Δέν πιστεύω. Τό είχα άπ
πολλά χρόνια, καί τό κρατούσι
πάντοτε κουμμένο.

— Ομοία! Θα δηλώσετε λοι
πόν στην ανάκρισι ότι δεν τό έχετε έανα
ίδη ποτέ.

— Είνε εύκολάτατο, αυτό.
— Καί κάτι άλλο: 'Ο άνθρωπος σας
πού πήγε τό γράμμα στον ύποκμπτα,
πρέπει να έχη γαρή ως τό Βράδυ... κα
θώς καί οι δυο ύπνρέτες του Ντεκουσελ,

πού έκαμαν, καθώς πληροφορήθηκα, τή
σωματική έρευνα της κοήσης. Εύτυνος,
καί οι τρείς αυτοί δεν έχουν την προστασία
της Γαλλικής Προεδρίας. Μπορούμε λοι
πόν εύκολα να τους βγάλουμε από τη μέ
ση... τουλάχιστον έως ότου τιμωρηθή ο
προδότης! Θα τους κλείσωμε άμέσως στα
υποντρούμια των φυλακών... κι' έπειτα
θα ιδούμε τι θα τους κάνωμε.

— Έσείς υπολείτε να φύγτε τώρα. Μή
εξάσσετε όμως όσα σας είπα. Καί προσο
χή να μή σας εφεύγη ούτε λέξη από τη
συνομιλία μας, αν αναπατή τη ζωή σας!

— Μπορώ να θεωρώ δική μου την περ
ουσία που μου άφισε η κυρία μου;

— Κάμετε, ότι θέλετε. Δεν θα σας έ
νοηλήση πια κανείς αν συμμορφωθήτε με
τις όδηνίες μου.

— 'Ο Λεονάντο δεν μπορούσε να κρατήση
τη γαρά του. Θέλησε να εύχαιστήση τον
'Ιεροεσταστή αλλά έκείνος τον δέκωψε.
Λέγοντας του έσοά:

— Φύγετε τώρα. Ένω πολλή δουλειά.

★
Λίγες ώρες αργότερα, τό Συμβούλιο των
Τριών συνεδρίαζε στην αίθουσα των συ
σκέσεων του. Ήταν άπασσολημένο με τη
σοβαρή ύπόθεσι του θανάτου της κοήσης
Κόονο. Κα περίμενε τον δόγη Πάολο Ρε
νιέρο, για μία τελική απόφασι.

— Έκείνος δεν άοησε να θάση. Κάθισε
έμπρός σ' ένα μεγάλο τοαπέλι φορτωμέ
νο με γαοτιά καί όότσε τους τρείς συ
δούλους του:

— Σε πρό σημείο Βοισκόμεθα λοιπόν:
— Δεν ύπάρχει πια καυμιά άμφοβολία,
ότι πρόκειται περί δολοφονίας άπάντησε
ένας άπ' αυτούς. Ήσαν Βάσιμες οι τόσες
καταγγελίες που έπεσαν στο Στόμα του
Λέοντος. 'Ολόκληρη η Βενετία με μία φω
νή, καθυγορεί τον ύποκμπτα.

— Σας έπαναλαμβάνω ότι επιβάλλεται
μεγάλη έπιφυλακτικότητα! είπε ο δόγης.
Έχουμε να κάνωμε με τη Γαλλία, μία με
γάλη Δύναμι, η οποία φαίνεται να ένδια
φέρεται πολύ νι' αυτό τον ύποκμπτα. Μία
μικρή σπία μπορεί να προκαλήσει τρομέ
ση πυοκαΐα. Καί η σημεινή κατάστασις
της Δημοκρατίας δεν έπιτρέπει τον πό
λεμο!

— Δέν ύπάρχει πια καυμιά άμφοβολία,
ότι πρόκειται περί δολοφονίας άπάντησε
ένας άπ' αυτούς. Ήσαν Βάσιμες οι τόσες
καταγγελίες που έπεσαν στο Στόμα του
Λέοντος. 'Ολόκληρη η Βενετία με μία φω
νή, καθυγορεί τον ύποκμπτα.

— Σας έπαναλαμβάνω ότι επιβάλλεται
μεγάλη έπιφυλακτικότητα! είπε ο δόγης.
Έχουμε να κάνωμε με τη Γαλλία, μία με
γάλη Δύναμι, η οποία φαίνεται να ένδια
φέρεται πολύ νι' αυτό τον ύποκμπτα. Μία
μικρή σπία μπορεί να προκαλήσει τρομέ
ση πυοκαΐα. Καί η σημεινή κατάστασις
της Δημοκρατίας δεν έπιτρέπει τον πό
λεμο!

— Δέν ύπάρχει πια καυμιά άμφοβολία,
ότι πρόκειται περί δολοφονίας άπάντησε
ένας άπ' αυτούς. Ήσαν Βάσιμες οι τόσες
καταγγελίες που έπεσαν στο Στόμα του
Λέοντος. 'Ολόκληρη η Βενετία με μία φω
νή, καθυγορεί τον ύποκμπτα.

— Σας έπαναλαμβάνω ότι επιβάλλεται
μεγάλη έπιφυλακτικότητα! είπε ο δόγης.
Έχουμε να κάνωμε με τη Γαλλία, μία με
γάλη Δύναμι, η οποία φαίνεται να ένδια
φέρεται πολύ νι' αυτό τον ύποκμπτα. Μία
μικρή σπία μπορεί να προκαλήσει τρομέ
ση πυοκαΐα. Καί η σημεινή κατάστασις
της Δημοκρατίας δεν έπιτρέπει τον πό
λεμο!

— Δέν ύπάρχει πια καυμιά άμφοβολία,
ότι πρόκειται περί δολοφονίας άπάντησε
ένας άπ' αυτούς. Ήσαν Βάσιμες οι τόσες
καταγγελίες που έπεσαν στο Στόμα του
Λέοντος. 'Ολόκληρη η Βενετία με μία φω
νή, καθυγορεί τον ύποκμπτα.

— Σας έπαναλαμβάνω ότι επιβάλλεται
μεγάλη έπιφυλακτικότητα! είπε ο δόγης.
Έχουμε να κάνωμε με τη Γαλλία, μία με
γάλη Δύναμι, η οποία φαίνεται να ένδια
φέρεται πολύ νι' αυτό τον ύποκμπτα. Μία
μικρή σπία μπορεί να προκαλήσει τρομέ
ση πυοκαΐα. Καί η σημεινή κατάστασις
της Δημοκρατίας δεν έπιτρέπει τον πό
λεμο!

— Έχουμε τις άποδείξεις της έννοχης του
ύποκμπτος:

— Πώς μπορεί να ύπάρχουν άποδείξεις
ένος ένγκλήματος που ένινε σ' ένα κλει
στό γοαφείο; Δεν άόκει ότι η κοήση
δοθήκη έκει μέσα δολοφονιμένη;... 'Ο ύ
ποκμπτος άπεναντίας άδείλει να μάς άπο
δείξη την άθωότητά του.

— Μά, καθώς συνεπέρανα από την πρώ
τη εξέταση των στοιχείων της ύπόθεσης,
ο ύποκμπτος μπορεί να παρουσιάση άπο
δείξεις άναμφισβήτητες ότι η κοήση αύ
τοκτόνησε... 'Υπάρχει τό γράμμα ένός
κάποιου Λεονάντο. Κι' έπειτα, οι μαρτυ
ρικές καταθέσεις των δυο ύπνρετών, που
βοήκαν έπάνω στην κοήση τό δηλητηριώ
σιμο σπιλέττο... 'Η Γαλλία θα μεταχει
ρισθ ότα στοιχεία αυτά, για να μάς κα
τηγορήση. αν συλλάβωμε τον ύποκμπτα.
Καί τότε θα ένωμε άσφαλώς καμμένο τό
παυνίδι...

— Φαίνεται 'Εξοχώτατε, ότι δεν έξε
ρε τις τελευταίες άνακαλύψεις μας, έπο
φωρε ο Μέγας 'Ιεροεσταστής. 'Αλλέως,
δεν θα μιλούσατε καί δεν θα είχατε πια
καυμιά άμφοβολία για την έννοχί του ύπο
κμπτος... 'Εξακριβώσαμε πρώτον ότι τό
περίφημο έκείνο γράμμα του Λεονάντο εί
νε πλαστό.

— Πλαστό; Τι λέτε;...

— Μάλιστα. Ένώ ο ίδιος άνέκοινα αύ
τόν τον Λεονάντο, ο όποιος μου δήλωσε
ότι δεν τό έγραψε ποτέ. Διευσαυρήθη μά
λιστα ζωορά καί βεβαίωσε ότι ούδέποτε
θα ποδίδε την κυρία του. άφού της γρα
στούσε τόση εύγνωμοσύνη για τις καλω
σύνης της.

— Αν είχε άληθινό αυτό έχει μεγάλη
σοβαρότητα! Πώς εξηγείται τότε τό γρά
μα;

— Άπλούστατα. τό έγραψε ο ίδιος ο
ύποκμπτος. άφού έκαμε τό ένγκλημα, για να
μάς πείση ότι η κοήση αύτοκτόνησε.

— Μά οι δυο ύπνρέτες, που έψαξαν την
κοήση καί βοήκαν έπάνω της τό σπι
λέτο;

— Ψέμματα! 'Ολα ψέμματα! Οι ύπν
ρέτες αυτοί είναι άνήπακτοι. Τους άναζη
τήσαμε, αλλά δεν τους βοήκαμε.

— 'Η πραγματικότητα ήταν ότι οι δυο αυ
τοί δυστυνημένοι Βρισκόντουσαν κιόλας
κλεισμένοι στη φυλακή, χωρίς να έξοη κα
νείς τί είχαν άπορίνει.

— 'Ο δόγης σκέθηκε για πολλή ώρα. 'Ε
πί τέλους, εδήλωσε:

— Άφού είν' έτσι, μπορώ λοιπόν να έ
νεογήσω έλεύθερα Σήμερα κιόλας θα κα
τακρίνω τον ύποκμπτα.

— Δέν μπορώ να παραδεχθώ ένα τέτοιο
πράγμα! εδήλωσε ο πρεσβευτής.

— Άδύνατον να άμφοδπηθούν τα γε
γονότα... 'Εσ' όσον πρόκειται δε περί
κοινού ένγκλήματος, τα διεθνή νόμια έπι
τρέπουν την σύλληψη του άκολουθου σας.

— Μά, αν είσθε τόσο βέβαιος ότι πρό
κειται περί κοινού ένγκλήματος, γιατί με
καλέσατε; Μπορούσατε να διατάξετε να
κάμουν ότι πρέπει τα όργανα της δικαιο
σύνης σας!

— Σας δυσρεστεί, αυτή η ύπερβολική
εύγένεια μου;

— Όχι. Βέβαια. Αυτή όμως άκριβώς η
ύπερβολή είναι τό άδύνατον σημείον της ύ
ποθέσεως.

— 'Ο πρεσβευτής μιλούσε τώρα χωρίς έ
πιφυλάξεις, με κάποιον έρωτικό τόνο.

— 'Ο δόγης σκέθηκε ότι έπρεπε να προ
χωρήση με πολλή προσοχή να μή βιά
ση τα πράγματα...

— Άντιλαμβάνεσθε, είπε, τον βαθύ άν
τικτυπο που είχε αυτό τό ένγκλημα σε ό
λη την Βενετία.

— Τό πρώτον καθήκον της Δικαιοσύνης
σας, άπάντησε ζωορά ο πρεσβευτής θα ή
το να διορθώση τό λάθος της κοής γνώ
μης, προσφέροντάς της τό μέσον να ση
ματίση άκριβή αντίληψη της πραγματικό
τητας καί να καταλάβη ότι δεν έπρόκειτο
περί ένγκλήματος, αλλά περί αύτοκτονίας...

— Ένώ προσωπικώς είμαι άπόλυτως βέβαιος
για την άθωότητα του ύποκμπτος. Έξω
δε ότι καί ο ίδιος είναι ήσυχος διότι έχει
τις άποδείξεις του.

— Άκούστε, κύριε πρεσβευτά! 'Ας μι
λήσωμε καθαρά. 'Υπάρχει μία κοινή δια
μάχη μεταξύ της κυβερνήσεως μας που
έχει καθήκον να ύποστηρίξη τις παλές
καί ένδοξες παραδόσεις μας, καί της Γα
λλικής Προεδρίας, που επιδιώκει να διαδό
ση τις νεωτεριστικές καί μεταρρυθμιστικές
ιδέες της γάως της. Τό ένγκλημα του ύπο
κμπτος Ντεκουσελ είναι άσχετο βέβαια,
προς την τεσσάρτα αυτή πάλι. 'Αλλά η
Προεδρία σας θέλει να τον προστατεύση
γιατί είναι ένα δονατό της πολύτιμο για τη
δόξί της.

— Κάνετε λάθος 'Εξοχώτατε! 'Η Γα
λλική Προεδρία δεν έννοει να έπιτρέψη να
διωγθή ένας άθώος ύπνρέος της για προ
λιτικούς λόγους!

— Μά τό πτώμα της κοήσης δεν έμ
πνιξε στο γοαφείο του ύποκμπτος Ντε
κουσελ για πολιτικούς λόγους!...

— Πρόκειται περί μιας σειράς μνη
μογραφιών, που θα έσπεκταθούν κάποτε.
'Ας είναι όμως, ύπορεί η Δικαιοσύνη σας
να κάμη όσες άνακρίσεις καί δικές θέλει.
Δέν είναι δυνατόν να την έμποδίσωμε. Βέ
βαια!

— Για να γίνη μία δίκη, πρέπει κατά
τους νόμους μας να συλληφθώ πρώτα ο κα
τηγορούμενος. Σας παρακαλώ λοιπόν, κύ
ριε πρεσβευτά, να δώσετε την συγκατά
θεσί σας για την σύλληψη του ύποκμπτος
Ντεκουσελ.

— Ποτέ! έφώναξε ο πρεσβευτής, πη
δώντας δοχίος. Άρνούνται να σας παρα
δώσω έναν άνθρωπο, τον όποιον θεωρώ ά
θώον. Έξω καλώς τό παθαίνει όποιος έχει
τή δυστυχία να κλεισθ ότις φυλακές σας!
Δέν λέγεται δικαιοσύνη, αυτή!...

— Παραστώ, είπε, ότι έπράτα, ένα
τόνον προκλητικών καί ότι μεταγειρίζε
έκφράσεις άνακουστούς μέσα στο γοαφείο
του άσχημού του Κράτους. Σας δηλώνω
λοιπόν ότι θα έσπεκταθούν άτεγκτα οι νό
μοι μας, ό,τιδήποτε καί αν πρόκειται να
συβη. Δέν έχω άλλο να προσέσω.

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

— Έγώ έχω να προσέσω ότι ο ύποκ
μπς δεν θα συλληφθώ! έννοισε ο πρεσβευ
τής κατακόκκινος από άγανάκτηση. Κι' ό
τι, αν συλληφθώ, η Γαλλία θα τον έλευθε
ρώση, έστω κι' αν κρείσσει νι' αυτό να
γκρεμίση τις φυλακές σας!

λεπτομερή και ακριβέστατον τοπογραφικό
χάρτη τους.

— Τι θα της πώ;

— Πάρε ένα γράμμα με τις οδηγίες μου.
Δεν το εμπιστεύομαι σε κανέναν άλλον.
γιατί, αν έπεφτε στα χέρια του Συμβου-
λίου, θα ήταν λάθος να μιλάμε, και συγγενείς
θα κινδύνευε η ζωή της καλής ηγουμένης.

— Μείνετε ήσυχες! Θα λάβω όλες μου
τις προφυλάξεις.

Μια ώρα αργότερα, η αδελφή Μαρία πα-
ρουσιαζόταν στην πόρτα των φυλακών. "Η-
ταν μία γυναίκα ωραία ακόμη. Κάτω από
το όσσο της μοναχής, είχε μία φυσική και
ωστή, που την έκανε συμπαθητική σε ό-
σους την γνώριζαν.

Στά νεύατά της, είχε παρασυρθεί από
τον έρωτά της για κάποιο νέο υπόπαιον
ήθων, είχε βρεθεί αδελφή ανακατεμένη σε
με ύποθεσι απάτης και είχε μείνει κλει-
σμένη ένα χρόνο στις παρισινές φυλακές.
"Η θλιβερή ζωή των καταδίκων την είχε
τόσο συγκινήσει, ώστε είχε δοκιμάσει ν' α-
φιερώσει την υπόλοιπη ζωή της στην αν-
κούισι αυτών των δυστυχισμένων. Και α-
φοσιώθηκε πραγματικά με τόσο ζήλο στην
υψηλή χριστιανική αποστολή της, ώστε να
έξαγνισθεί για τα περασμένα της σφάλ-
ματα.

Σ' αυτήν είχαν αναθέσει να διευθύνει το
καινούριο μοναστήρι των Καρμυλιτών, που
ιδρύθηκε στη Βενετία.

"Όταν έφτασε εκεί, ξεφωδιασμένη με συ-
στατικά γράμματα του Βατικανού, έγινε
δεκτή μ' όλες τις τιμές. Της έδωσαν την
άδεια να υπαίτην ελεύθερα στις φυλακές,
για την εκπλήρωσι του θρησκευτικού της
χρυσού.

Την υπέβαλαν επανειλημμένως σε δοκι-
μασίες, για να πεισθούν για τις προθέσεις
της. Αυτή όμως είχε πείρα της ζωής, ήξερε
όλες τις πονηρίες του κόσμου, κι' έτσι υπό-
ρεσε ν' αποφυγή όλες τις παγίδες που της
έστησαν, κι' ν' αποκτήσει την απόλυτη έμ-
πιστοσύνη του Συμβουλίου των Τριών.

Αυτή τη φορά, η 'Αδελφή Μαρία είχε
λάβει στις φυλακές, με το σκοπό να επι-
σκεφθεί τα κελιά 63, 64 και 81. Για να
μη προκαλέσει όμως υποψίες, έκαμε ένα
γύρο και σε όλα τ' άλλα, κανονίζοντας ό-
στε ν' αφήσει εκείνα τελευταία.

Την βοήθησε σ' αυτό και ο δεσμοφύλα-
κας Λόσκο, άφοσιωμένος επίσης στη Γα-
λική Προεδρία.

Ο Λόσκο ήξερε καλά ότι μέσα από
τους τοίχους των κελιών περνούσε ένας
μυστικός διάδρομος, από τον οποίο μπο-
ρούσε ένας από τους 'Ιεροεξεταστές να α-
κούσει άθετος, ότι έλεγαν στα κελιά.
Είχε μάθει όμως να καταλαβαίνει, πότε
βοσκοίταν εκεί ο άορατος άκουστικός, και
πότε όχι. Μπορούσε λοιπόν να ειδοποιή με
μια ματιά την μοναχή, για να λάβει τα
μέτρα της.

"Όταν έφτασαν στο κελλί 63, δηλαδή
στο διπλανό του Γουάνι, η αδελφή Μαρία
αναγνώρισε με έκπληξη το συλακισμένο: ή-
ταν ο πάτερ - Λαττάντζιο.

Θα θυμούνται ασφαλώς οι αναγνώσται
ότι ο καλόγηρος αυτός είχε συντελέσει στην
πρώτη δραπέτευσή του Γουάνι. Το Συμ-
βούλιο των Τριών είχε μαντέψει το ρόλο
που είχε παίξει, τον είχε φυλακίσει και τον
είχε υποβάλει σε μαρτύρια, για να δυολο-
γήσει την ένοχότητά του, προ πάντων διότι
είχε φανερώσει αν τυχόν είχε ανακατεθεί
στην υπόθεσι και κάποιο σημαντικό πρό-
σωπο.

Ο πάτερ - Λαττάντζιο, δυνατός χαρα-
κτήρας, είχε υπομείνει κάθε μαρτύριο, χω-
ρίς να προφέρει καμιά αποκαλυπτική λέ-
ξη. Ο σύμβουλος του όμως, ο δεύτερος κα-
λόγηρος, λιγότερο θαλασπής, τα είχε ο-
μολογήσει όλα δίχως ωστόσο να αναφε-
ρη τα όνοματά εκείνων που είχαν διορα-
νώσει τη δραπέτευσή, γιατί άπολυτατα
δεν τους ήξερε αυτός, αλλά μόνον ο πά-
τερ - Λαττάντζιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ο Παιδοκτόνος ΤΟΥ ΚΟΡΑΝΣΕΖ

Γιά να παντρευτεί την ώραία του

Τη νύχτα της 21ης προς την 22α 'Απρι-
λίου του 1901, κατά τις τρεις, οι κάτοικοι
του μικρού χωριού Κορανσίτζ, στην περιοχή
της βορείου Γαλλίας, ξύπνησαν από τις
σπαρακτικές φωνές των δυο αδελφών Μπα-
ρόν και του πεταλωτή Μπουδέ.

Οι τρεις αυτοί άνθρωποι είχαν ξυπνήσει
από τον ύπνο τους πριν από μερικά λε-
πτά, ακούγοντας ένα γείτονα τους, τον 'Ε-
δουάρδο Μπουέ, να καλή άπενωσμένα σε
βοήθεια.

"Όταν έτρεξαν έξω, τον βοήκαν σωρια-
σμένον κατά γης, πλάι στην πόρτα του
σπιτιού του, πλημμυρισμένον στα αίματα.

— Ένας άγνωστος οίχθηκε πάνω μου κα-
θώς γυρίζα στο σπίτι μου και με χτύπησε
μ' ένα μαχαίρι, τους ψιθύρισε με σβυσμένη
φωνή.

Οι τρεις γείτονες τον σήκωσαν στα χε-
ρια τους για να τον μεταφέρουν μέσα στο
σπίτι. 'Αλλ' ο Μπουέ έναντιώθηκε με πει-
σμα.

— Όχι! φώναξε, σαν να είχε ξαναβρεθεί
εσθνικά τη δύναμη και την ενεργητικότητά
του. Μη με πάτε στο σπίτι... Πηγαίνετε
με στο σταύλο... Και πορεύεστε μην ανη-
συχήσετε τα παιδιά... Δεν πρέπει να μά-
θουν τίποτε...'

Ο Μπουέ ήταν χήρος και είχε έξη παι-
διά. Μία από τις κόρες του, η Ζερμάν, ή-
λικίας 14 ετών, έμενε στο σπίτι μιας θείας
της στο Παρίσι. Τα άλλα πέντε, η Φλώρα,
ήλικίας 16 ετών, η Βεατρίκη, 11 ετών, ο
Λαυρέντιος, 7 ετών, η Λάουρα, 6 ετών και
η Τσελίνα, 4 ετών, έμεναν μαζί με τον πα-
τέρα τους.

Οι τρεις χωρικοί μετέφεραν τον Μπουέ
στο σταύλο σύμφωνα με την επιθυμία του.
'Εκεί, ο ένας από τους αδελφούς Μπαρόν
άοχισε να τον γδύνει, για να μπορέσει να
περιποιηθεί τις πληγές του, ενώ ο άλλος
και ο Μπουέ χωρίς να δώσουν προσοχή
στις φωνές του τραυματίου, έτρεξαν στο
σπίτι του, με την ιδέα ότι ίσως προλάβου-
σαν εκεί το δράστη.

'Αλλ' όταν μπήκαν στο πρώτο δωμάτιο,
μια κομνη φοίικη τους ξέφανε. 'Ο Λαυ-
ρέντιος και η Τσελίνα έπλεσαν μέσα στο
αίμα τους, πάνω στα μικρά κρεβάτια
τους. Στο δεύτερο δωμάτιο ύπληχαν τρία
άλλα πτώματα, της Βεατρίκης, της Λάου-
ρας και της Φλώρας. 'Ο δολοφόνος το είχε
χτυπήσει πιθανότατα με τσεκούρι.

Σε λίγο, όλοι οι κάτοικοι του μικρού
χωριού είχαν συγκεντρωθεί στο σπίτι όπου
έξευλίχθηκε η ανατοχιστική τραγωδία.
Κατά τα εμερώματα, τέλος, έφτασαν από
τη Σάστη, ο εισαγγελέας ο ανακριτής
δυο Ιατροδικασταί και άοκετοί νωροφύλα-
κες.

'Η κατάσταση του Μπουέ δεν ένεπνε
καμιά άησυχία, γιατί τα τραύματά του

ήσαν επιπόλαιοι. Στην κατάθεσή του, είπε
τα έξης:

— Είχα περάσει τη βραδιά στο καπι-
λίό, μαζί με ένα φίλο μου, τον Πιέρ
'Ερτώ. 'Εφυγα από εκεί κατά τις έντεκα
και μισή. Στο δρόμο συνάντησα ένα φίλο
μου, τον Λουμπέν. Με πήρε στο σπίτι του
για να πιούμε ένα ποτηράκι. Χωριστήκαμε
κατά τα μεσάνυχτα. Μόλις υπήκα στην
αύλη του σπιτιού μου, ένας άγνωστος οί-
χθηκε πάνω μου και με χτύπησε μ' ένα μα-
χαίρι. Πήγα να τον πιάσω από το λαιμό
για να τον πνίξω. 'Αλλά κείνη τη στιγμή
μου έπιτέθηκε ένας δεύτερος και με χτύ-
πησε κι' αυτός με μαχαίρι. Λιποθύμησα ά-
μέσως... 'Όταν συνήλθα σε λίγο, σύρ-
θηκα ως το δρόμο για να καλέσω σε βοή-
θεια...

'Η αφήγηση αυτή έγινε στην άρχη πι-
στευτή. 'Αλλά σε λίγο προέκυψαν μερικά
στοιχεία, που παρουσίασαν κάτω από ένα
καινούριο φώς την ανατοχιστική αυτή
τραγωδία.

Σύμφωνα με την έκθεσι του Ιατροδικα-
στού, τα τραύματά του έφτανε ο Μπουέ
στο σώμα του έπρεπε να είχαν γίνει από
τον ίδιο.

'Η ανάκρισις διεπίστωσε, έξ άλλου, ότι
ο Μπουέ συνδεόταν έρωτικά με την Ζερ-
μαίν Λουμπέν, την αδελφή του χωρικού, που
τον προσκάλεσε στο σπίτι του για να
πιούν ένα ποτηράκι τη νύχτα του έγκλη-
ματος. 'Ο σχέσις του αυτές ένοσολογούν-
το από την έπονη που ζούσε η γυναίκα
του. Πολλοί χωρικοί βεβαίουν, μάλιστα,
πως η δυστυχισμένη είχε πεθάνει από τη
λύπη της. Μετά το θάνατό της, ο Μπουέ
λογόριζε να παντρευτεί τη Ζερμαίν. 'Αλλ'
η νέα είχε αντίρρησης.

— Δεν μπορώ να φορωθώ το έξη παι-
δί σου στη σάχη μου, του έλεγε.

Ο Μπουέ ήταν τυλιχός από το πάθος
του. 'Αντιπαρνούσε να κάνει την δυσωρή
Ζερμαίν γυναίκα του. Και για να το κατορ-
θώσει, δεν δίστασε να σκοτώσει με τα ίδια
του τα χέρια τα παιδιά του!

'Η ανακάλυψις του φονικού όογανου με
το όποιον είχε γίνει το έγκλημα, δεν άσπνε
καμιά αμφιβολία για την ένοχη του
Μπουέ. 'Ηταν ένα κομμάτι από το ήπνον
ένος άοότρου. 'Ο δράστης το είχε κρύψει
κάτω από ένα σωρό κοπριάς.

Μια χαρακτηριστική λεπτομέρεια ήταν η
έξής: Μέσα στο δεύτερο δωμάτιο, κατά τη
διάκριση, — θανάτη της πάλης μεταξύ
του Μπουέ και της μεγαλύτερης από τις κό-
ρες του, της Φλώρας, είχαν αναποδογυρισθεί
ένα καλαμίσκι με μελάγι. Τα ρούχα της
νέας, τα ρούχα και τα χέρια του Μπουέ,
καθώς και το φονικό όογανό με το όποιον
είχε διαπραγνθί το έγκλημα ήσαν νεύατα
με κηλίδες από τη μελάγη αυτή.

Ο Μπουέ ανήθηκε έπίμονα την ένοχη
του, τόσο κατά την ανάκρισι, όσο και κα-
τά τη δίκη του που έγινε σε λίγο.

Μια συγκινητική σκηνή ξετυλίχθηκε κατά
τη διάκριση αυτής της δίκης. Την ώρα που
έκανε την κατάθεσή του ένώπιον του δικα-
στηρίου, ο ανακριτής Κρονύ, η Ζερ-
μαίν, η μόνη από τις κόρες που είχε
διασωθεί γιατί, όπως είδαμε, έμενε στο
Παρίσι, στο σπίτι μιας θείας της πήνε
να ριχτεί στα πόδια του και του είπε:

— Σώστε τον πατέρα μου!... 'Ηταν
πάντα τόσο καλός μαζί μου!

Ο Μπουέ έέσπασε άμέσως σε λυγμούς
και αυτή ήταν η μόνη στιγμή κατά την ό
ποία έδειξε κάποια συγκίνηση.

Το δικαστήριο καταδίκασε το Μπουέ σε
θάνατο. 'Αλλ' ο πόδερος της δημοκρατίας
Αιμίλιος Λουμπέ μετέτρεψε άργότερα την
ποινή του σε ισόβια δεισιά.

Ο Μπουέ προσπάθησε πολλές φορές
από τότε να έπιτυχή αναθεώρησι της δι-
κής του. 'Αλλά τα έπιχειρήματά του έτε-
καλείτο δεν ευρέσθαισιν ποτέ ζήια ποσο-
γής. 'Ο άπαίσιος κακούχος πέθανε τέ-
λος, στην Καέννη στις 28 Μαρτίου 1931
χωρίς να παραδεχθεί ποτέ την ένοχη του

Νέο φάρμακο: Η «ΙΣΤΑΜΙΝΗ»

'Η χρησιμοποίησις της στη
θεραπευτική

'Η χρησιμοποίησις της 'Ιστα-
μίνης για την καλύτερησι της
κυκλοφορίας του αίματος απο-
τελεί ίσως μία απ' τις μεγα-
λύτερες ιστορικές ανακαλύψεις
της εποχής μας. 'Οφείλεται κυ-
ρίως στους Αμερικανούς για-
τρούς Ζαλτον Ουίρτσφτερ και
Ρούντολφ Γουίντμαν, οι όποιοι
δημοσίευσαν μία σχετική ανα-
κρίνωσι στην 'Εφημερίδα της
'Αμερικανικής 'Ιατρικής 'Εται-
ρείας. 'Η τεχνική που έπενδυ-
σαν, άφορά τη θεραπεία των
παθήσεων του περιφερικού κυ-
κλοφοριακού συστήματος, δη-
λαδή των αϊμοφόρων αγγείων
χεράϊων και ποδιών. Μπορεί έ-
πίσης να ώφελήσει κατά της
στηθάγχης, της θρομβώσεως
της στεφανιαίας αρτηρίας και
άλλων άρσενίων της καρδιάς
σε ώριμους άρρώστους των
νεφρών, καθώς και σε μερικές
παθήσεις του νευρικού συστή-
ματος.

Οι φλογώσεις των τοιχωμά-
των των αϊμοφόρων αγγείων
παραμπούδουν σοβαρά την
κυκλοφορία του αίματος. Συμ-
βαίνουν συχνότατα στα πόδια,
τα όποια κρυώνουν τότε, με-
λανιάζουν, ζαρώνουν και σκλη-
ραίνουν, σαν τις υομμάς. Σε
τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, η
νέα θεραπευτική μέθοδος φέρ-
νει άριστα αποτελέσματα.

Ο όοκτωρ 'Ενκερπερτ θερά-
πευσε τρεις άρρώστους, που
τα δάχτυλά των ποδιών τους
θαπρεπε να θεωρηθούν νεκρά,
γιατί ήσαν μευρα, ζαρωμένα,
σκληρά κι' ακίνητα. Με την 'Ι-
σταμίνη όμως, ώμισαν και πάλι
άπό αίμα, ζαρωθήκαν το
σκήμα τους το χρώμα τους,
την ελάνησά τους. Το πιο εν-
διαφέρον δε ήταν το στέμνα-
θμα των πόνων. 'Ιδιως ο ένας
απ' τους άρρώστους, που είχε
πάθει άποφώρα, των αϊμοφόρων
αγγείων στο πίσω μέρος του
γόνατος, πονούσε άνοσηφώς
έπί 3 μήνες, παρ' όλες τις έ-
νέργειες ν'ορκωτικών που έκανε
τακτικά. Μέσα σε 8 ώρες όμως
απ' ότου υπεβλήθη στη νέα
θεραπεία, έπαψε πιά να χρει-
άζεται νωρκωτικά.

Και στις τρεις περιπτώσεις,
τα πονάμενα πόδια ζεστά-
ναι πάλι, χάθηκε το μελάνι-
σμά τους κι' οι πόνοι σταμά-
τησαν.

Σ' έναν απ' τους άρρώστους
— έκενον που είχε την άπο-
φώρα, πιά απ' το νύκτα — εί-
χε εκδηλωθεί ήδη νάνγραιο
σε τρία δάχτυλα του ποδιού,
που δεν υπορούσε να τα κου-
νήσει. 'Ολόκληρο το χοντρό
δάχτυλο και οι άκρες του δευ-

τέρου και του τρίτου είχαν
παρει μίαν όψη περναμνής.
Οι γιατροί άκοπεναν πιά να
κόψουν το άρρωστο αυτό πό-
δι. Το έσωσε όμως η νέα θε-
ραπευτική μέθοδος.

'Αλλα άς ίδούμε πως χρησι-
μοποιείται η 'Ισταμίνη.
Ένας Γερμανός έπιστήμων
είχε ήδη ανακαλύψει ότι μία
ουσία που υπάρχει στις τροφές,
η 'Ιστιδίνη, με την έπίδρασι
'άσκορβικού όέος (δηλαδή
καθαρής βιταμίνης C), μετα-
τρέπεται σε 'Ισταμίνη.

'Ηταν γνωστόν έξ άλλου ότι
η 'Ισταμίνη είναι μία απ' τις ού-
σιες, που παράγονται μέσα στο
άνθρώπινο σώμα, το άξιόθαυ-
μαστο αυτό και πολύπλοκο χη-
μικό έργαστήριο, κι' ότι παίζει
πολύ μεγάλο ρόλο στην κανο-
νική λειτουργία του όργανι-
σμού, μεγαλύτερο ίσως κι' απ'
τις βιταμίνες.

Πράγματι, η 'Ισταμίνη είναι
δεδεδομένη σ' όλόκληρο το
σώμα μας. 'Όταν τα μικρόδια,
που υπάρχουν μόνιμως μέσα
στο παχύ έντερον, έπιδράσουν
στην 'Ιστιδίνη που παράγεται
απ' τις τροφές μας, σχηματι-
ζεται τότε 'Ισταμίνη. 'Υπάρχουν
όμως κι' άλλοι τρόποι παρα-
γωγής της 'Ισταμίνης μέσα
στον οργανισμό μας.

'Η 'Ισταμίνη έπηρεάζει τα
αϊμοφόρα αγγεία, ιδίως δε άπο
βρίσκονται στην έπιφάνεια του
σώματος, και κάνει έντοτικώς
στην κυκλοφορία του αίμα-
τος μέσα σ' αυτά.

'Όταν λοιπόν έχη έπέλθει
στένωσις των αϊμοφόρων αγγεί-
ων — άποτέλεσμα χρόνιου
έρεθισμού των — η 'Ισταμίνη
είναι το καταλληλότερο μέσον
για τη διαστολή των και την
αποκατάστασι της κανονικής
κυκλοφορίας του αίματος.

Πως όμως θα έδραστησθή η
συνέχης παρουσία της μέσα
στον οργανισμό, σε καμιά συ-
χρενική παρότητα κι' έπί τόσο
χρονικό διάστημα, όσο χρει-
άζεται για να λειψη εν τώ με-
ταξύ η φλογώσις των αϊμοφό-
ρων αγγείων; Το πρόβλημα
αυτό βρήκε τη λύσι του απ'
τους 'Αμερικανούς έπιστήμο-
νες που βασίσθηκαν στη γε-
μανική ανακάλυψη την όποια
προαναφέραμε.

Έκτοτε πρώτα στον άρρω-
στο ένδοφλέβια ένεσι με 500
χιλιοστόγραμμα άσκορβικού να-
τρίου (μιάς ώμερης 'Ισταμι-
νής C). Έπειτα του έκομαν
μίαν άλλη ένεσι, ένδομυϊκή,
με διάλυσι 'Ιστιδίνης. Τέλος,
στην αντίετη πλευρά του σώ-
ματος, έκομαν υποδόρειο ένε-
σι 100 χιλιοστόγραμμων ά-
σκορβικού νατρίου.

Οι δυο τελευταίες ένεσεις έ-
πανελαβάντο κάθε 4, 6 ή 8
ή 12 ώρες, ανάλογως της σε-
βερότητας της καταστάσεως.
Συνχρονως ο άρρώστος έπαί-
ρε καθυμερινως 600 χιλιοστό-
γραμμα άσκορβικού όέος απ'
το στόμα.

'Απ' την αντίερα, της 'Ισ-
τίνης και του άσκορβικού όέ-
ος μέσα στο αίμα του, παρ-
νοταν συνεχώς μία ποσότης 'Ι-
σταμίνης που προκαλούσε τη
διαστολή των αϊμοφόρων αγγεί-
ων.

Έτους 11 πρώτους άρρώ-
στους τα άποτελέσματα ήσαν
περιφρασι: 'Οι έπίμονοι πόνοι
τους έζαφανίσθηκαν μέσα σε 6
ώρες έως 3 ημέρες. Σαν άρχι-
σαν σιγά-σιγά να χρησιμοποι-
ούν τα πόδια τους, ζαρωθή-
καν το στέμνα της άφης, κι'
υπεχώρησε η νάνγραιο που
είχε άρχισι να εμφανίζεται σε
ώριμους όμους.

'Η νέα αυτή θεραπευτική μέ-
θοδος πρόβλεπται ότι θα βρή
μεγάλες εφαρμογές σε διάφο-
ρες άσθενείες. 'Αντίετως, άλ-
λες παθήσεις — όπως το άσθμα,
τα έξασθήματα ή άλλεργία,
κ.λ.π. — που ώφείλονται στην
παρούσα υπερβολική ποσότη-
τος 'Ισταμίνης, θα υπορούσιν
να καταπολεμηθούν με φάρμα-
κα που θα έλαττώνουν την ού-
σια αυτή. ΜΟΡΙΣ ΟΙΣΜΙΑΤ'ΙΝ

Η έκδίκησις του κ. Μπραντέλ

"Ο κ. Μπραντέλ, ένας κον-
τόμας κι' εύτραφέστατος άν-
θρωπάκος με μαύρα άπειλντι-
κά φρύδια και μάτια που μα-
τυρούσαν αφέλεια και ψυχική
καλωσύνη, ο κ. Μπραντέλ λοι-
πόν χτύπησε με δύναμη το χέ-
ρι του στο τραπέζι και βρυχι-
θηκε."

"Ο γάμος αυτός δεν θα γί-
νη ποτέ!... Νομίζω πως έχω
κι' έγω το δικαίωμα να ένδια-
φερόμαι για το μέλλον της
μοναχοκόρης μου. Είμαι ίκα-
νός για όλα, προκειμένου να
εμπόδισω το συνοικέσιο αυτό,
που θα κάνει την 'Ερνεστίνη
μου δυστυχισμένη σ' όλη της
τη ζωή. Είμαι ικανός για όλα,
για όλα, ακούς!..."

— Τ' άκουσα, χριστιανέ μου!
του άποκρίθηκε η γυναίκα του.
Γιατί φωνάζεις έτσι;

— Φωνάζω, σκούζω ουρλιά-
ζω έπειδή είμαι πατέρας και
δεν θέλω να δυστυχίσω το
παιδί μου. 'Εχω υποχρέωσι για
το καλό του... 'Η 'Ερνεστίνη
είναι έρωτευμένη με τον Ζυ-
βεντέν. Την ζευμάρισε με τη
χωρίστρα του, τα σακλά κομπλι-
μένα του, τα φανταχτερά κο-
στούματά του... Δεν του έχω,
όμως, καμιά έμπιστοσύνη του
νεαρού αυτού. Τον θεωρώ
προϊοκρόρα, τυχοδιώκτη, άσυ-
νειόπτη... 'Η 'Ερνεστίνη μου
πρέπει να πάση τον Λομάν,
ένα άειμόν και τιμιο παλλη-
κάρι... Αυτός μόνον θα μπο-
ρέσει να την κάνει ευτυχισμέ-
νη...'

— Μα η 'Ερνεστίνη αγαπά
τον Ζυβεντέν... τόλμησε να
παράτησιν η κυρία Μπραν-
τέλ... 'Η 'Ερνεστίνη μου
πρέπει να πάση τον Λομάν,
ένα άειμόν και τιμιο παλλη-
κάρι... Αυτός μόνον θα μπο-
ρέσει να την κάνει ευτυχισμέ-
νη...'

— Δεν μ' ενδιαφέρει διόλου!
Να τον ζαγαπήσει... Δεν θα
την αφήσω να με παρατηρήσει
άνοητος έπειδή της έπέτρε-
ψα να παρη αυτόν τον Ζυβε-
ντέν. Γιατί είμαι βέβαιος ότι θα
το μετένοιωσιν πολύ σύντομα...
Και ο κ. Μπραντέλ νούρλι-
σε περισσότερο τα μάτια του

— 'Η μου δίνετε τον Πάλλ η
πεθαίνω!... Τι προτιμάτε από
τά δυο;

— Θα σκεφθώ και θα άπαν-
τήσω, ήταν η άγέρωχη άπάν-
τησι του μπαμπά.
Έσκέφθηκε κι' έδωσε την συγ-
κατάθεσι του.

— Αφού έπιμένεις, είπνε στην
κόρη του, πάστον και κάνε κα-
λά μαζί του. 'Εχω τούλάχι-
στον την συνείδησι μου ήσυ-
χη, ότι ως την τελευταία στιγ-
μη σε συμβούλεψα για το κα-
λό σου.

'Η 'Ερνεστίνη πήδηξε χαρού-
μενη από λαιμό του κι' άρχισε
να τον φιλά και να του λέει:
— Σ' εύχαριστώ, μπαμπάκι
μου! σ' εύχαριστώ! Θα όης ότι
θ' άλλαζες γνώμη για τον
Πάλλ. Είπε ο πιο ευγενής και

ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ:

— Χαθήκαμε! Δεν ήξερα πως ο άντρας μου είναι σήμερα
της ύπηρεσίας στο Ζαμπείο!

Ιπποτικὸς νέος πού γυνώρισα
στὴ ζωὴ μου!

—Τὸ εὐχομαι, παιδί μου! ψι-
θύρισε ὁ μπαμπᾶς, ριχνώντας
στὴν κόρη του ἕνα παρᾶξενο
βλέμμα.

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ ὁ κ.
Μπραβντέλ κάλυψε τὸν Πῶλ
Ζυβεντέν νὰ φανε μαζί στὴν
ἐξοχικὴ βίλλα του. Μόλις ἔ-
φτασε ὁ νέος, ὁ κ. Μπραβντέλ
τοῦ πήρε τὸ καπέλλο ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τὸν ἀγκάλιασε ζεφω-
νίζοντας:

—Καλῶς μου τὸν !...
Ἐκεῖν τὴν ἡμέρα ὁ κ.
Μπραβντέλ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐ-
θυμὸς, ἡ Ἐρνεστίνη ἦταν εὐ-
τυχὴς, ὁ Πῶλ ἑπίσης.

Ἐφαγαν στὸν κήπο τῆς βίλ-
λας. Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ ὑπε-
ρέτρια ἔφερε ἕνα ὀκτώ με-
καφέδες καὶ τὸν ἄφησε ὁ ἑ-
να τρεπάζκι ἐξῆς ἀπὸ τὸ ἴδι-
ο γιὰ νὰ σεοδιστοῦνε μόν-
οι τους οἱ κύριοι. Ὁ κ. Μπρα-
βντέλ ἔδειξε ἀσυνείδητη προσο-
μία νὰ ἐκτελέσει ὁ ἴδιος τὰ
καθήκοντα αὐτὰ πού ἀνήκουν
συνήθως στὴν δικαιούσῃα τῶν
γυναικῶν. Καὶ φαντάζεσθε πῶς
τὸν τρόμο τῆς κυρίας Μπρα-
βντέλ ὅταν εἶδε τὸν ἄντρα τῆς
νὰ βγάξῃ μετὰ τρόπο ἀπὸ τὴν
τσέπη τοῦ γιλέκου του ἕνα
χαρτάκι διπλωμένο σὰ τέσσε-
ρα, νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ νὰ ρί-
χνῃ τὸ περιεχόμενό του, μιά
ἀσπρὴ σκόνη, σὺν φλυτζάνι
πού προσκοιζόταν γιὰ τὸν Πῶλ.

Λίγο ἔλειψε νὰ σπυρῇ ἀπὸ
τὴ θέσιν τῆς καὶ νὰ φωνάξῃ:
«Στάσου, δυστυχισμένε! Τί πᾶς
νὰ κάνῃς; Θέλεις νὰ δηλητη-
ριάσῃς ἕνα ἀνθρώπου!...»

Γεμάτη φρίκη εἶδε τὸν Πῶλ
νὰ πίνει τὸν καφέ του μονο-
ρουφί σκεδόν.

Μιά διαβολικὴ χαρὰ ἦταν
ζωγραφισμένη τώρα στὸ πρό-
σωπο τοῦ κ. Μπραβντέλ... Ἡ
γυναικα του τὸν κύνταξε καὶ
δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι
ὁ φιλήσυχος αὐτὸς ἀνθρώπος
ἔκανε τέτοιο ἐγκλημα!

Ἀρῶν ἤπιαν τὸν καφέ, ἡ
Ἐρνεστίνη σπῆθηκε, πήρε τὸν
Πῶλ καὶ πῆγαν νὰ κάνουν μα-
ζὶ μιά βόλτα στὸν κήπο.

Μόλις ἀπομακρύνθηκαν, ἡ
κυρία Μπραβντέλ ξαναβρῆκε τὴ
λαλιά της.

—Σὲ εἶδα, σὲ εἶδα! τραλί-
σε. Τί ἦταν αὐτὸ πού ἔκανες;
Πῶς μπόρεσες ἐσύ;...

Μὰ ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἄρπα-
ξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ χέρι, τῆς
ἔοριξε ἕνα ἄγριεμένο βλέμμα
καὶ βρυχήθηκε:

—Οὐτὲ λέξι!... Θὰ σοῦ ἔ-
ξηγήσω... Σὲ προειδοποίησα,
ὡστόσο, ὅτι εἰμαι ἱκανὸς γιὰ
ὅλα, προκειμένου νὰ ματαίω-
σῶ αὐτὸν τὸ γάμο!

Ἡ Ἐρνεστίνη κι' ὁ Πῶλ περ-
πατοῦσαν στὸν κήπο, πιασμέ-
νοι τρυφερά ἀπὸ τὸ χέρι καὶ
ἀνταλλάσσοντας μελιστάλαχτα
λόγια. Ἀν' ὅμως, ἡ δεοποιὴς
Ἐρνεστίνη δὲν ἔπλεε σὲ πε-
λάγη ἐκατόσδεως, θὰ ἔβλεπε ὅ-
τι ὁ μνηστὴρ τῆς ἀρχίζει σιγά
σιγά ν' ἀλλάζῃ χρώμα καὶ νὰ
δαγκῶν τὴν κεφαλὴν της. Ἐκα-
ναν μερικὰ ἀκόμη βήματα...

Ἡ ἀγωνία τοῦ Πῶλ εἶχε φτά-
σει στὴ μεγαλύτερη ἐντασί
της. Ἡ Ἐρνεστίνη ὅμως δὲν
ἔβλεπε τίποτε. Ἐγείρε ἐρωτι-
κὰ τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο
τοῦ Ζυβεντέν καὶ ψιθύρισε:

—Πές μου ὅτι μ' ἀγαπᾶς,
ὅτι θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε...
αἰώνιως μέχρι τῶν χειλέων τοῦ
τάφου...

—Σ' ἀγαπᾶ, θὰ σ' ἀγαπᾶ...
ἐτραύλισε ἐκεῖνος, πιάνοντας
μὲ τὸ δυὸ του χεῖρα τὴν κοι-
λιά του σὰν νὰ φλογίζονταν
τὰ σπλάχνα του θὰ σ' ἀγαπᾶ
πάντοτε... πάντοτε... μὰ δὲ
μοῦ λές πού εἶνε... τό... τό...

Καὶ τὰ χεῖλη του δὲν μπό-
ρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὴ
μιοραία λέξι...

Ἡ Ἐρνεστίνη συνῆλθε ἀπό-
τομα ἀπὸ τὴν ὄνειροπόλησιν
της, κοκκίνισε δάγκωσε τὰ
χεῖλη της καὶ χωρὶς νὰ πῇ τι-
ποτα, ἔδειξε τοῦ Πῶλ μὲ τὸ
δάχτυλο ἕνα μικρὸ παρᾶπνυμα
στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου. Ὁ
Ζυβεντέν ὠρμησε πρὸς τὰ ἐ-
κεῖ... καλπάζοντας.

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη, παρου-
σιάστηκε καὶ ὁ κ. Μπραβντέλ.

—Μόνη σου εἶσαι, Ἐρνεστί-
νη; ῥώπῃσε τὴν κόρη του,
προσποιοῦμενος τὸν ἐκπληκτο.
Πού εἶνε ὁ Πῶλ;

—Ἐκεῖ κάτω! ἀποκρίθηκε ἡ
Ἐρνεστίνη μετὰ χαμηλωμένα μά-
τια.

—Πού ἐκεῖ κάτω; Δὲν τὸν
βλέπω...

—Εὐτυχῶς γιὰ σένα...

Ὁ κ. Μπραβντέλ ὑποκρίθηκε
ὅτι τότε μόλις μπῆκε στὸ νό-
ημα.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελά, νὰ γε-
λά...

—ἰαίνεται ὅτι ἦταν πολὺ
βισοτικός! εἶπε. Ἀνθρώπινα
πράγματα, θὰ μοῦ πῆς... Νο-
μίζω, ὅμως, ὅτι δὲν εἶνε διό-
λου εὐγενικό νὰ ἐγκαταλείπῃ
ἑστὶ κανεὶς τὴν μνηστὴ τῆς,
νὰ διακόπτῃ μὴ ἐρωτικὴ ἐξο-
μολόγησι καὶ νὰ τρέξῃ νὰ νε-
νεχίσῃ τὴ συζῆτι πόνους του.

Ἡ Ἐρνεστίνη ἔκλεισε ἀπὸ
ντροπὴ κι' ἀπογοητεύσει. Οἱ εἰ-
ρωνικὲς παρατηρήσεις τοῦ
μπαμπᾶ τῆς τὴν ἔκαναν νὰ ὑ-
ποφῶρ.

Σὲ κάμποση ὥρα παρουσιά-
στηκε κι' ὁ Πῶλ κατακκινὸς
κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ ντροπὴ του.

Ἡ Ἐρνεστίνη ἀπέφραξε νὰ
τὸν κυττάξῃ.

Ὁ Ζυβεντέν ἐπεχείρησε νὰ
πῇ κάτι γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

Σαφνικὰ, ὅμως, ἔκανε μετα-
βολὴ καὶ χωρὶς ν' ἀποτελειώ-
σῃ τὴν φράση του ἔλαβε πάλι
τὴν ἀγωνία πρὸς τὸ βάθος
τοῦ κήπου.

Κι' ἐνῶ ἡ Ἐρνεστίνη χτυ-
ποῦσε νευρικὰ τὸ ποδί της, ὁ
κ. Μπραβντέλ — ὁ σαρκινὸς κ.
Μπραβντέλ πού σοφιστοῦσε νὰ
οἰεῖται μιά σκόνη μετ' ἰδιότητας
καθαριστικοῦ στὸν καφέ τοῦ
Πῶλ, γιὰ νὰ τὸν γελοιοποιήσῃ
στὰ μάτια τῆς κόρης του καὶ
νὰ ματαιώσῃ τὸ γάμο τους! —
εἶχε ζεληνωθῇ στὰ γέλια...

Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ληθ δια-
φορα πειρακτικὰ ὑπονοούμενα
γιὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ Πῶλ.

Ἡ Ἐρνεστίνη τὸν ἀκούει
μετ' ὑποφωτισμένα φρύδια.

Ἐνῶ ἀπὸ δυὸ μῆνες ἡ
δεοποιὴς Ἐρνεστίνη, Μπρα-
βντέλ ἔκανε τοὺς γάμους τῆς
μὲ τὸν κ. Λουάντ, τὸ πολλο-
κάρι πού εἶχε διαλέξει γι' αὐ-
τὴν ὁ μπαμπᾶς της.

Κι' ἐνῶ ἡ Ἐρνεστίνη ὁμορ-
φῇ μέσα στὸ ἄσπρο νυφικό της
φόρεμα, στεκόταν εὐτυχισμένη
δίπλα στὸ νυμφεῖο, σκεπτόταν
πῶς τὰ φέρνει ἡ τύχη καμμιὰ
φορὰ κι' ἕνα ἄπλο καὶ φυσικό
πράγμα, σκετῶνε τὸν πῶς με-
γάλο καὶ ρωμαντικὸ ἔρωτά.

Στὸ σπῆτι ἔπῃνε καὶ ὁ Πῶλ
γιὰ νὰ συγκαρπὶ τὴ νύφη προσ-
παθώντας νὰ δεῖξῃ πῶς τάχα
δὲν εἶχε πειραχθῇ. Κι' ὅταν
πλησίασε τὴν Ἐρνεστίνη καὶ
τῆς ἔοριξε τὸ χέρι, ἐκεῖνη δὲν
κρατήθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Στὸ διάδρομο, τελευταία
πόρτα δεξιά εἶνε ἐκεῖνος πού
ζητάτε!...

Κι' ἔβαλε τὰ γέλια.

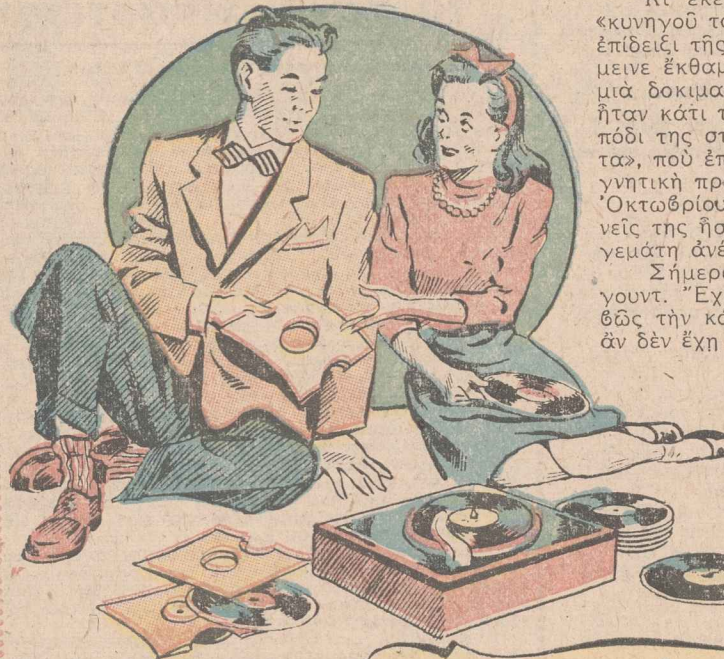
ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Η ΔΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Πανορμίτην Κοζάνη: Ἡ ἐπιστολή σας δὲν ἐλήφθη. Στείλτε
τὴν πάλι σὲ ἄλλον συνεργάτη τῆς στήλης. Μαίρη Μπότσα,
Ἐνταῦθα: Ἡ διευθύνσις τοῦ Jean Gabin εἶνε: Productions Sacha
Gordine, 17 rue Sportin, Paris, πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει καμμία
πληροφορία ἀνὰ ἑξαγγελίᾳ στὸ Χόλλυγουντ ὁ διάσημος Γάλλος
ἡθοποιός. Ἐλένη Χ.: Στὴν ταινία «Μπεντέλια» τὸν ρόλο τῆς
ἔπαιξε ἡ «Ἀνὴ Κρῶνφορντ» Ἐκτός ἀπ' αὐτὴν καὶ τὴν Μά-
γκαρετ Λόγκουντ, στὸ φιλμ αὐτὸ ἔπαιξαν ὁ Γιάν Χούντερ, στὸ ρόλο
τοῦ συζύγου τῆς Μπεντέλια, καὶ ὁ Μπάρρυ Μπάρνερ, στὸν ρόλο
τοῦ νετέκτι Μπέν Τσανῆ. Σιμόνη: Ἡ διευθύνσις τῆς Simone Simon
εἶνε: Productions Metzger et Woog, 45, avenue Georges V., Paris,
Ἐνταῦθα: Ἡ Γόησσα, Παγκράτι: Τὸ τελευταῖο φιλμ τῆς
Λουπίνο εἶνε «Ὁ ἄνδρας πού ἀγαπᾶ». Ἡ δὲ διευθύνσις τῆς εἶνε ἡ
ἑξῆς: Ida Lupino, Warner Bros Studios Burbank, Calif U.S.A. Ἡ
Ἰντα γεννήθηκε στὸ Μπρίετον τῆς Ἀγγλίας τὴν 1 Ἰανουαρίου 1914,
ἔχει τὰ ὅτι ὄφιν σας αὐτὸ προκειμένου νὰ τῆς γράψετε. Ἐχετε
τὸ ὄφιν σας ἐπίσης ὅτι εἶνε σύζυγος τοῦ ἡθοποιῦ Λούις Χαϊγουνριτ.
Μέλλου οὐ σὰ σ τ ἄ ρ, Ἐνταῦθα: Ἡ διευθύνσις τοῦ «ἀστέρου»
πού σας ἐνδιαφέρει εἶνε: Metro Goldwyn Mayer Culver City, Calif, U.
S.A. Σχετῶν ἄ τ, Ἐνταῦθα: Δὲν εἶνε τελείως ἀδικαιολόγητος ὁ
ἐνθουσιασμός σας γιὰ τὸ φιλμ πού ἀναφέρετε. Τὸν ρόλο τοῦ πλοῦ-
του παῖδος ὁ Brian Donlevy, ἡ διευθύνσις τοῦ ὁποῦ εἶνε: Universal
Studios, Hollywood, Calif, U.S.A. Στὴν ἴδια διευθύνσιν στείλετε καὶ
τὸ γράμμα τοῦ ἄλλου ἡθοποιῦ πού ἀναφέρετε. Μπερτὰ Παπ:
Ἡ Νόρμα Σπέρρ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε σύζυγος τοῦ Τζωρτζ Ράφτ,
ἡ δὲ διευθύνσις τῆς εἶνε: Metro Goldwyn κ.λ.π. Ἡ Ὀλβία ντὲ Χα-
βίλλαντ εἶνε ἀπὸ ἐτους σύζυγος τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Μάρ-
κους Γκούντριχ. Κ ο π α κ α μ π ἄ ν α, Πειραιᾶ: Ἡ Πατρίστια Ρόκ,
ἐκτός ἀπὸ τὴν «Μαντίνα τῶν ἐπτὰ φεγγαριῶν» ἔχει γυρίσει στὴν
Ἀγγλία καμμιὰ δεκαριά ἀκόμη φιλμ. Τώρα βρίσκεται στὸ Χόλλυ-
γουντ, ὅπου γυρίζει τὸ ποῶτο τῆς ἐγχρωμοῦ φιλμ: «Ἡ διάσημη Κά-
νιον». Φιλίω Ἀγγελεῖδῃ, Ἐνταῦθα: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια. Ἡ διευθύνσις τοῦ Τίπο Ροσσὶ εἶνε: Films Marcel Ro-
gnol, 13, rue Fortuny, Paris. Ἡ Κατίνα Παζινὸ ἔχει γυρίσει τρία
φιλμ στὸ Χόλλυγουντ: «Ὁ Ἐμπροσθὴς» πού εἶδαν ἐφέτος, «Ἡ
πολιὸν χτυπᾷ ἡ καμπάνα» μετὰ τὸν Γκάρι Κούπερ, καὶ «Ὁμῖρος». Πέ-
τρον Ἀντωνόπουλον: Ἡ διευθύνσις πού ζητάτε εἶνε: 20th
C. Fox Films Studios, Hollywood Calif, U.S.A. Θ. Κατσούλαν:
Σας εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ σκίτσος τῆς Χωρτῆς. Ἐχετε καλὴ νραμμή.
Σας συμβουλεύουμε νὰ τὴν καλλιτεργήσετε. Κρητικὸν: Γιὰ τὸ
ζήτημα πού σας ἐνδιαφέρει δὲν ἔχομε ἀρκετὰς πληροφορίες. Θὰ
φροντισίμε ὅμως νὰ μάθωμε κάθε τι τὸ σχετικόν. Γεώργιον Β.
Π α π ἄ δ ὀ π ο υ λ ο ν, Καλάμας: Τὸ ποίημά σας «Ἐλὰ φῶς μου
καὶ μὴν ἀργεῖς» ἀρκετὰ καλὸν. Ἐχει ἀρκετὴ τρυφερότητα καὶ συγκι-
νήσι. Ἀλλὰ ἔρετε, βέβαια, ὅτι δὲν δημοσιεύουμε συνεργασίαν ἀνα-
γνωστῶν. Γ. Κ ο υ τ σ ο υ μ ἔ λ α ν, Χάλλη Λαρίσιος: Δὲν ἔ-
ρετε πού βρίσκεται τὸ Λουτράκι; Εἶνε λουτροπόλις τῆς ἐπαρχίας
Κορινθίας, ἐπὶ τοῦ Κορινθίου Κόλπου καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
85 χιλιόμε. Φιλοτελιστὴν Β. Χ.: Τὶς πληροφορίες πού θέ-
λετε θὰ σας τις δώσῃ μόνον ἕνας εἰδικὸς ἔμπορος. Ὑπάρχουν δὲ
πολλὰ τέτοια καταστήματα, ὅπως θὰ ἔρετε. Δ. Κ. Τάκην, 584:
Λυπούμεθα πολὺ, ἀν δὲν μπορούμε νὰ σας ἐξυπηρετήσωμε. Πρέπει
νὰ ἔχωμε πρῶτα τὴν ἀδεία τῶν 4-5 ἐφοπιστῶν, γιὰ νὰ σας δώ-
σουμε τὶς διευθύνσεις τους. Σ. Μαρκόπουλον, Ζακύνθον:
Σας εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα,
γράψτε στὸν κ. Λαδὰ σχετικῶς, μετ' ἐπιστολῆς πληροφορίες γιὰ
νὰ σας συμβουλεύσῃ τί πρέπει νὰ κάνετε. Ν. Χατζάρα, Νά-
πλιον: Τὸ ποίημά σας πού ἀρχίζει: «Ὁ ὀρίζων καὶ πάλιν θαλοῦ-
ται καὶ ραγδαία βροχὴ ἀπειλεῖται...» εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον
καὶ μὰς κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ἀλλὰ, δὲν δημοσιεύουμε ὅσο
τώρα ἀν πρέπει νὰ συνεχίσετε... Τὶ νὰ σας ποῦμε; Καλλιτέρα νὰ
διακόψετε καθε σχεσί μετ' ἡ Μοῦσα. Γ. Παπαλιᾶκον, Β.Σ.Τ.
902: Ἐχομε τὴν πληροφορία ἀπὸ ἄρθρα ἐξῶν ἀρχαιολόγων. Ἀλ-
λὰ καὶ σ' ἕνα καλὸ ἀρχαιολογικὸ λεξικὸ θὰ βρῆτε ὅτι σας ἐνδια-
φέρει. Α. Ν τοῦ σ σ α ν, Ἐνταῦθα: Καὶ τὰ δυὸ ποιήματά σας
πολὺ δύσκολα τοιζόνται, ὅπως μὰς εἶπε ὁ συνεργάτης μας. Ὅσο
γιὰ τὴ γνώμη μας, δὲν εἶνε ἀρκετὰ καλὰ. Πρέπει νὰ καλλιερ-
γήσετε ἀκόμη περισσότερο τὸ πνεῦμά σας. Δίδω Ν. Ι. Μ.: Βόλον:
Καλὰ, ἀλλὰ δὲν δημοσιεύουμε, οὔτε ἐπὶ πληρωμῇ. Σας εὐχαρι-
στοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἐνταῦθα: Ὁ βασιμῆς, Π.
Σας εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ιδέα. Τὴν εἴπαμε στὸ ζωγράφο μας
καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ φτιάξῃ κάτι. Εὐ. Κέλλο, Σ.Τ.Γ. 918:
Μὰς ἀρεσε αὐτὸ πού μὰς στείλατε. Ἐχει συγκίνησι καὶ εὐκρι-
νεια. Δὲν δημοσιεύουμε ὅμως συνεργασίαν ἀγνωστῶν. Ἐχομε
ἐξηγήσει τοὺς λόγους. Τάκην, Θεογίχην: Τὸ ποίημά σας δὲν
μὰς ἐνθουσίασε. Εἶνε προχειρό. Πρέπει νὰ γράψετε μετ' προσοχῇ καὶ
μόνο ὅταν ἔχετε ἐμπνεῦσι... Ἐλ. Κ α ρ α θ ἱ τ ἄ κ η ν, Χ ρ.
Π α π ἄ δ ὀ π ο υ λ ο ν, Ἀθ. Κράνον, Ἰωάν. Ἡ λ ἱ ο-
πουλον, Ἀντ. Λαγουδιανόν, Εἰρήνην, Πι-
νανοπούλου, Δημ. Σαραντοπούλου, Μ.
Μαυρογιάννην, Ἀλ. Πολυτίτην, Σ.Τ.Γ. 918:
Κι-
λ ἰ δ η ν, Ἐμ. Παπαστεργίου, Ἀλέξ.
ζ ὀ π ο υ λ ο ν: Πρόκειται περὶ ρεκλάμας πού δημοσιεύθηκε ἐπὶ
πληρωμῇ. Δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀπολύτως σχεσί μετ' αὐτὴν ὑπόθεσι
καὶ οὔτε ἔσομε περισσότερες πληροφορίες. Μπορεῖτε ὅμως νὰ ζη-
τήσετε περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ τὴν διαφημιστικὴν ἐταιρεία
«ΔΙΤΣ». Ἀλ. Γ ρ α μ μ α τ ἰ κ ὀ π ο υ λ ο ν, Σ.Τ.Γ. 918:
Δὲν γνωρίζομε, δυστυχῶς, τὴν διευθύνσιν τοῦ συγγραφέως. Πέ-
τρον, Μυτιλήνη: Συνεργασίαν ἀγνωστῶν δὲν δημοσιεύουμε ἐπὶ
τοῦ παρόντος. Γ λ ω σ σ ὀ δ ἰ φ η ν, Ἐνταῦθα: Δώσαμε τὴν ἐπι-
στολή σας στὸν κ. Γατόπουλο. Οἱ παρατηρήσεις σας γιὰ τὴν ὀνο-
μασίαν τῆς μονῆς τοῦ «Ἀν Γιάνην τοῦ Κυνήσου» πολὺ λογικῆς
ἔχετε ἀναμφιβόλως δίκην. Ἡ ρ. Π α π ἄ δ ὀ π ο υ λ ο ν, Ἐνταῦθα:
Δὲν πρόκειται γιὰ ἄρθρο συνεργάτου μας, ἀλλὰ γιὰ
μετάφρασι ἀπὸ σοβαρὸ ξένο περιοδικόν. Μπορούσαμε νὰ τὸ ἀλλά-
ξομε σύμφωνα μετ' ἐπιστολῆς σας; Ὅχι βέβαια. Ἡ λ ἱ α ν
Φ ο υ ρ ὀ ν ἄ ρ η ν: Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἰδού τ.χ. ἕν
διστιχόν του:

Σταμάτα νὰ νὰ σὰς μιλᾷ ὅταν περνᾷς σιμὰ μου
καὶ θὰ σοῦ πῶ λακωνικὰ τὸν νότον τῆς καρδιάς μου.

Ν. Ν. Ι. Κ ο λ ὀ π ο υ λ ο ν, Μιντιλόγι: Μὰς στέλνετε μερικὰ
ποιήματά σας, καὶ μὰς γράφετε: «...Ἀν εἶνε καλὰ νὰ τὰ στείλετε
στὸ ἐργαστάσιον νὰ γίνων πλάκες κτλ. κτλ.». Δυστυχῶς δὲν εἶνε
ἐπιτυχεῖς οἱ στίχοι σας. Ὅσο γιὰ τὴν ἐρωτικὴν σας περίπτωσιν δὲν
μποροῦμε, δυστυχῶς, νὰ σας βοηθήσωμε.

Ἡ «βεντέττα» παγοδρόμος

Ἡ Φαίη Μέρλοβ εἶνε μιά
ἀπὸ τίς πῶς παράξε-
νες καὶ τίς πῶς ἐκκεντρικῆς
«βεντέττες» τοῦ Χόλλυγουντ.
Οἱ συνάδελφοί της τὴν λένε
«Νεράιδα τῶν πάγων» καὶ οἱ
φίλοι της ἀποφεύγουν νὰ τὴν
πλησιάσουν, ὅταν βρίσκεται
στὶς «ἐμπνεύσεις» της... Μὲ
δυὸ λόγια, εἶνε μιά ἐξαιρε-
τικὴ γυναίκα, μετ' ἐξαιρε-
τικῆς ταλάντης, ἀρκετῆς ἰδιό-
τροπίας καὶ πολλὰ χαρί-
σματα!

Ἡ θελκτικὴ Φαίη, ὅταν ἦ-
ταν ἀκόμη μαθήτρια, δὲν ὀ-
νειρευόταν, ὅπως οἱ περισ-
σότερες φιλένδες της νὰ γί-
νῃ «ἀστέρων» τοῦ κινηματο-
γράφου. Ἀγαποῦσε μὲ πά-
θος τὰ σπῶρ καὶ ἤθελε νὰ γί-
νῃ πρωταθλήτρια τῆς παγο-
δρομίας! Ἀνέζηλε μιά γυ-
ναίκα, αὐτὴ ἦταν ἡ περίφη-
μη Σόνια Χένι...

Τὸ χειμῶνα λοιπόν, κάθε
ἀπόγευμα, σχεδόν, φοροῦσε
τὰ παπούτσια τῆς παγοδρο-
μίας καὶ περνοῦσε τίς ὁδούς
της στίς παγωμένες πύσσες
τῶν γυναικῶν ἀθλητικῶν
συλλόγων. Τὸ καλοκαίρι πάλι
ζοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα κον-
τὰ καὶ... μέσα στὴ θάλασ-
σα. Ἦταν δεινὴ κολυμβή-
τρια καὶ διακρινόταν γιὰ τίς
θεαματικὰς καὶ δύσκολες
καταδύσεις της. Σ' αὐτὰ τὰ
δυὸ σπῶρ εἶχε πάρει πολλὰ
βραβεῖα καὶ ἐτοιμαζόταν γιὰ
τὸς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες.

Ἀλλὰ στὸ σχολεῖο τῆς ἔ-
παιξε καὶ στίς θεατρικὰς πα-
ραστάσεις πού, κατὰ τὸ ἔ-
θιμο, δίνονταν στὸ τέλος τοῦ
χρόνου, ὕστερ' ἀπὸ τίς ἐξε-
τάσεις. Οἱ γονεῖς της λοιπόν
εὗρισκαν πῶς εἶχε ταλέντο
καὶ τὴν παρεκίνησαν νὰ ἐγ-
γραφῇ σὲ μιά Δραματικὴ
Σχολή.

Κι' ἐκεῖ ἡ Φαίη συνάντησε τὴν καλὴ Μοῖρα σὲ πρόσωπο ἐνός
«κυνήγου ταλέντων» τοῦ Χόλλυγουντ, τὴν ἡμέρα πού ἔπαιξε σὲ μιά
ἐπίδειξι τῆς σχολῆς της στὸ ἔργο «Ἡ πόλις μας». Ὁ «κυνήγος» ἔ-
μεινε ἐκθαμβὸς ἀπὸ τὸ ταλέντο της καὶ τῆς πρότεινε νὰ «γυρίσῃ»
μιά δοκιμαστικὴ ταινία στὰ στούντιο τῆς «Φόξ». Ἡ ἐπιτυχία της
ἦταν κάτι τὸ ἐξαιρετικόν καὶ ἡ Φαίη ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πάτησε τὸ
πόδι της στὸ Χόλλυγουντ δὲν ξανάφυγε πιά. Ἡ νέα αὐτὴ «βεντέτ-
τα», πού ἐπιβάλλεται σήμερα μετὰ τὴν ἀπαράμιλλη χάρι της, τὴ μα-
γνητικὴ προσωπικότητά της καὶ τὸ ταλέντο της, γεννήθηκε στίς 26
Ὀκτωβρίου τοῦ 1926 στὸ Λος Ἀντζελες τῆς Καλιφορνίας. Οἱ γο-
νεῖς της ἦσαν εὐποροὶ καὶ ἡ παιδικὴ ζωὴ της ἦταν εὐχάριστη καὶ
γεμάτη ἀνέσεις.

Σήμερα, ἡ Φαίη Μέρλοβ εἶνε ἀγαπητὴ σ' ὅλους τοὺς Χόλλυ-
γουντ. Ἐχει, ὅπως εἴπαμε, πολλές ἰδιοτροπίας, ἀλλὰ αὐτὲς ἀκρι-
βῶς τὴν κάνουν πῶς χαριτωμένη. Ἡ Φαίη δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ,
ἀν δὲν ἔχη στὸ κρεβάτι της, συντροφιά, τὴν ὁμορφὴν περσικὴν γάτα
της. Ἐπίσης, δὲν ξεκουράζεται πραγματικὰ, παρὰ μόν-
ο μετ' οὓς σκοποὺς παλῶν τραγουδιῶν τῆς Ὠκεα-
νίας, πού τὰ ἔχει σὲ δίσκους καὶ πού τ' ἀκούει ξα-
πλωμένη σὲ μιά βαθεῖα καὶ μεγάλη πολυθρόνα ἀπὸ
πράσινο βελούδο.

Οἱ δίσκοι τῆς Φαίη εἶνε περίφημοι στὴν Φιλομυθολο-
γίαν τῆς «βεντέττα» ἔχει τὴν ὀρασιότερη συλλο-
γὴ τῆς Ἀμερικῆς!

Παίζει ὅμως πιάνο μετ' ἀρκετὴ τέχνην κι'
ἔχει καλὴ φωνή. Ἡ μουσικὴ ὡστόσο τὴν
εἶχε βάλει σὲ μεγάλους μετεώρους. Θυμᾶ-
ται πάντα μετ' οὓς τρόμο τὸ πάθημά της
σὲ μιά ξεξίωσι. Τὴν εἶχαν παρακαλέσει τότε
νὰ τραγουδήσῃ κάτι καὶ ἡ Φαίη προ-
χώρησε χαμογελώντας καὶ στάθηκε δίπλα
στὸ πιάνο. Ὅταν ὅμως ἀνοίξῃ τὸ στόμα
της, δὲν βγῆκε οὔτε μὴ νότα! Ἀπὸ τὸ
«τράκ» εἶχε χάσει ὁλότελα τὴ φωνή της.
Ἡ Φαίη ἔχει ὕψος 1,58, ζυγίζει 60 κιλά
κι' ἔχει καστανὰ μαλλιά καὶ καστανὰ μά-
τια. Οἱ συνάδελφοί της τὴν ἀγαποῦν, τὴν
περιποιοῦνται καὶ οἱ ἀνυπανδρὸι τὴν...
ἐρωτεύονται! Ἀλλὰ ἡ Φαίη δὲν ἔχει δώσει
ἀκόμη σὲ κανένα τὴν καρ-
διά της!

Π. ΚΑΡΤΕΡ

Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ θὰ ξανα- εμφανισθῇ στὴν ὁθόνη

Ἡ «Ἐσθὴρ στάρ», ὅπως εἶ-
χεν ἀποκληθῇ στὴν ἐποχὴ τῶν
μεγάλων θριάμβων της, πρό-
κειται νὰ ξαναεμφανισθῇ στὴν
ὁθόνη σ' ἕνα καινούριον φιλμ.

Στ

Τοιγάνικη τραγωδία

Τὰ μάτια τῆς Ραχήλ ἀστράψαν ἀπὸ κακία καὶ μῖσος ὅταν εἶδε τὸ βλέμμα τοῦ Βάσκο νὰ στρέφεται μὲ τόση ἐπιμονὴ πᾶντα στὴν ὁμορφὴ Ζαρέα. Κι' ἀμέσως κατάλαβε τὰ πάντα. Γιατί ὁ ἀγαπημένος τῆς τῆς φρονόταν μὲ τόση ψυχρότητα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ καὶ γιατί, κάθε φορὰ πού πῆγαινε κοντὰ του, εὕρισκε πάντα κάποια πρόφασιν γιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ Βάσκο δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά. Κι' ἐκεῖνὴ πού τῆς εἶχε κλέμει τὴν καρδιά του ἦταν ἡ Ζαρέα, ἡ μικρὴ αὐτὴ τσιγγάνισσα πού τὴν εἶχαν βοῇ περνώντας ἀπὸ τὴ Βουδαπέστη καὶ τὴν εἶχαν πάρει ἀπὸ τότε στὸ καρδαβάνι τους.

Μήπως αὐτὴ — ἡ Ραχήλ — δὲν τὴν εἶχε περιποιηθῇ ὅταν τὴν περιμάζωναν ἀπὸ τοὺς δρόμους; Μήπως δὲν τὴν εἶχε πάρει μέσα στὴ σκηνὴ τῆς καὶ δὲν τῆς εἶχε δώσει τὰ καλύτερα ρούχα τῆς γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὰ κουρέλια τῆς; Καὶ νὰ, λοιπόν, πῶς τὴν πλῆρωνε τώρα! Τῆς εἶχε κλέψει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού ἐλάτρευε!

Πῶς δὲν εἶχε καταλάβει τίς συνέσεις τους τόσον καιρὸ; Γιατί, Βέβαια, θάπρεπε νὰ συναντιώνται. Πῶς; Πότε; Ἡ Ραχήλ δὲν τὸ ἤξερε. Μὰ θὰ τὸ μάθαινε τώρα. Καὶ τότε...

Φωνές καὶ χειροκροτήματα ξέσπασαν ἐξονικά. Ἡ μικρὴ Ζαρέα εἶχε τελειώσει τώρα τὸ χορὸ τῆς καὶ ἐαναγοῦσε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσιν τῆς ἀνάμεσα στοὺς τσιγγάνους.

Τὸ γλέντι κράτησε ἀρεκτὴ ὥρα ἀκόμη.

Μὰ, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Ραχήλ, κυττάζοντας ὀλόγυρα, δὲν εἶδε πούθεν τὴ Ζαρέα.

Κι' ὁ Βάσκο εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἐπίσης.

«Εἴφταν μαζί!» σκέφθηκε ἡ Ραχήλ.

Καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἐνδὸς νέου μὲ κακοστιαγμένο πρόσωπο καὶ γυαλιστερὰ μάτια πού καθόταν κοντὰ τῆς.

— Φρεντερίκο, ἔλα μαζί μου, εἰπε σιγά.

Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ ἀόρα βήματα.

Ὁ Φρεντερίκο τὴν συνάντησε ἔπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά κοντὰ στὴν εἴσοδον τῆς μικρῆς κατασκηνώσεως.

— Φρεντερίκο, μ' ἀγαπᾷς πάντα; ρώτησε ἡ Ραχήλ.

— Ἡ μοῖρα μου εἶνε νὰ σέρνωμαι πάντα στὰ πόδια σου, ἀπάντησε ὁ νέος. Ὅσο μὲ περιφρονεῖς, τόσο πλεονάζει σ' ἀγαπᾷ, ὁμορφὴ Ραχήλ.

Πολλὲς φορές περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ σκέψιν νὰ ριχτῶ μέσα στὸ Δουναδί, γιὰ νὰ τεμαχίσω αὐτὴ τὴ ζωὴ, πού δὲν εἶνε πιά γιὰ μένα καμιὰ ἀξία. Ἄν δὲν τὸ ἔκαμα ὡς τώρα, δὲν εἶνε γιὰτὶ δειλιάζω. Ἀλλὰ γιὰτὶ θέλω νὰ σὲ ἴδω ἄλλη μιὰ φορὰ...

Ὅμως, κάποια μέρα θὰ τ' ἀποφασίσω...

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ριχτῇς μέσα στὸ Δουναδί, Φρεντερίκο.

Ἡ «ΑΠΤΕΡΗ ΝΙΚΗ» τὸ συνέγραψε τοῦ μας κ. Π. Παλαιολόγου. Ἡ ζωὴ μιᾶς ἐπιστολῆς σὲ 50 χρόνων ῥοφήματα. Πωλεῖται καὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.

— Μ' ἀγαπᾷς, λοιπόν, Ραχήλ; φώναξε ὁ νέος ἐνθουσιασμένος.
— Μὴ μὲ ρωτᾷς, Φρεντερίκο. Τὸ μόνο πού προέπει νὰ ἐξέρῃ εἶνε πῶς ἀποφάσισα νὰ γίνω δική σου...

— Πότε;

— Αὐριο, μεθαῦριο ἴσως... Ἀλλά...

— Μήπως, Ραχήλ, τί θέλεις νὰ κάμω;... Θέλεις νὰ σκοτώσω τὸ Βάσκο;

— Ὁχι.

— Τότε;

— Ἡ Ραχήλ γαμήλωσε τὴ φωνή τῆς.

— Ἀντὶ νὰ πέσῃς στὸ Δουναδί, πορεὶ νὰ ρίξῃς κάποιον ἄλλον ἐκεῖ, εἶπε. Μιὰ μεγάλη πέτρα στὸ λαϊκὸ καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε ποτέ.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός, Ραχήλ;

— Μιὰ γυναίκα.

— Πές μου τ' ὄνομά τῆς.

— Ἡ Ραχήλ πῆγε κοντὰ του καὶ ψιθύρισε ἓνα ὄνομα στ' αὐτὸν.

— Πρόφρασε τὴν καταδικὴ τῆς. Ραχήλ, εἶπεν ὁ νέος. Αἰτίως κίβλας...

— Σοῦτ! Φύγε τώρα...

— Κι' ἡ ὑπόσχεσίς σου, Ραχήλ;

— Φρεντερίκο, ἂν κάμῃς αὐτὸ πού σοῦ ζήτησα, θὰ γίνω δική σου...

Σοῦ τὸ ὑποσέχθηκα καὶ θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσί μου.

★

Τὴν ἄλλη μέρα, κανεὶς δὲν εἶδε τὴν ὁμορφὴ Ζαρέα.

Ὁ Βάσκο ἔκανε σάν τσελλός, ἄλλ' ὅλη ἡ ἡμέρα πέρασε χωρὶς νὰ ἀνακαλύψῃ πούθεν τὰ ἱγνὰ τῆς Ζαρέας.

Κατὰ τὸ βράδυ, σύρθηκε ἀργὰ ὡς τὴ σκηνὴ τῆς Ραχήλ.

Ἡ νύκτα ἦταν ἐπαυμένη στὸ βάθος πάνω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ χαλῖα. Ὅταν εἶδε τὸν Βάσκο νὰ μπαίνει, ἀνσπεκώθηκε καὶ στήλωσε τὰ μάτια τῆς στὰ δικά του.

— Ραχήλ, τῆς εἶπε, πού εἶνε ἡ Ζαρέα;

— Ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐαναγουρίζουν, ποτέ, Βάσκο, τοῦ ἀπάντησε ὀρθὰ - κοφτά.

— Τὴ σκοτώσε;

— Ὁχι. Κάποιος ἄλλος τὴν ἐπνίξε γιὰ νὰ γαθῇ μου.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἀστράψαν.

— Δὲν φοβάσαι πού μου τὸ λέει, Ραχήλ;

— Ὁχι.

— Περιμένεις, λοιπόν, πῶς θὰ σὲ συναντήσω;

— Οὔτε. Περιμένω μόνο νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἄν δὲν τὸ κάμῃ ἐγώ, θὰ τὸ κάμῃ κάποιος ἄλλος... ἐκεῖνος πού ἐπνίξε τὴ Ζαρέα... καὶ πού ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη βάρβη γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀνταμοιβή του...

Ὅμως, νοιώθω πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσί σου πού τοῦ ἔδωκα...

Γιατί σ' ἀγαπᾷ πάντα καὶ προτιμῶ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὰ γέλια σου...

— Κρίμα τὸ πρόσωπό σου, Ραχήλ.

Ἐνῶ μαχαίρι, ἔλαμψε στὸ χεῖρ τοῦ Βάσκο. Καί, προτοῦ ἡ Ραχήλ προστάξῃ νὰ σκεπασθῇ τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὴν κεντητὴ ποδιά τῆς, ἀρχισε νὰ τὴν γυμνᾷ μὲ λύσσα, σάν τρελλό...

Γλυστρήσεν ἔπειτα ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ γάγκει μέσα στὴ νύκτα.

Κανεὶς δὲν ἐναεῖδε ποτὲ τὸ Βάσκο κι' οὕτως ἔπαυσε ν' αὐτὸν...

Ἐπειτα ἀπὸ δύο μέρες, μερικοὶ τσιγγάνοι πού περνοῦσαν ἀπὸ τῆς δῆρας τοῦ Δουναδίου εἶδαν ἓνα πτώμα νὰ ἐπιπλῇ πάνω στὰ κύματα. Μπήκαν τότε σὲ μιὰ βάρκα καὶ τὸ ἐβγάλαν ἔξω.

Ἦταν τοῦ Φρεντερίκο.

Ὁ νεκρὸς τσιγγάνος, ὅταν εἶδε τὸ θάνατο τῆς Ραχήλ, τρέβηξε ἴσια κατὰ τὸ ποταμὶ κι' ἀσπες τὸ σώμα του νὰ κυλῇ μέσα στὰ βαθυά νερά. Γιατὶ ἤξερε πᾶς πῶς ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶχε καμιὰ ἀξία γι' αὐτόν.

ΡΑΟΥΛ ΜΟΡΝΤΟ

Τὰ ἄσχημα «ἀστεῖα»

Φαιδρὰ καὶ τραγικὰ ἀποτελέσματα

Ἐνῶ αὐτοκίνητο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν σταμάτησε μιὰ μέρα ἐμπρὸς στὸ σπίτι κάποιου Ἐντγάρ Ἐμερὺ Τζάκομης, στὴν Ἀτλάντα τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸν βαρὺ ἀρρωστὸ οἰκοδεσπότη. Κι' ὅμως ὁ Τζάκομης ἦταν θάνατος στὴν ὕψαι του κι' ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι, τὴν ὥρα ἐκείνη! Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν εἶχε εἰδοποιήσῃ τηλεφωνικῶς ἀπὸ κάποιον φαρῶν.

Ἀπὸ τότε, συνεχίσθηκαν οἱ ἄσχημες αὐτὲς φάρσες εἰς βάρος τοῦ Τζάκομης καὶ τῆς οἰκογενείας του. Ἀρχισαν νὰ φτάνουν π. χ. στὸ σπίτι τους διαφωρα ἀνεπιθύμητα ἐμπροσθέντα πού εἶχε ἀγοράσει ὁ φαρῶν τηλεφωνικῶς μὲ τὸ ὄνομά του. Ἐπειτα παρουσιάσθηκαν, ἕνας-ἕνας, οἱ πράκτορες ὁλῶν σχεδὸν τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν πού ὑπῆρχαν στὴν Ἀτλάντα. Εἶχαν εἰδοποιήθῃ κι' αὐτοὶ τηλεφωνικῶς ὅτι ὁ Τζάκομης ἐπιθυμοῦσε νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη ἀσφάλεια.

Φορτῆνα αὐτοκίνητα μεγάλων πλυντηρίων ἐφτάναν γιὰ νὰ πάρουν... ἀνυπόκριτα ἅπλστα ρούχα.

Μιὰ μέρα, χτύπησε τὴν πόρτα τῶν Τζάκομης ἕνας κύριος καὶὼς πρᾶπει, κι' ἐξηγῆσε ὅτι ἦταν δικηγόρος κι' ὅτι εἶχε εἰδοποιήθῃ τηλεφωνικῶς ἀπ' τὴν κυρία Τζάκομη, πού ἤθελε νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό τῆς! Ἐννοεῖται ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα ἀκόμη κατὰρῆμα τῶν περιφρονησμένων φαρῶν.

Ἐπίσης διάφοροι ἄλλοι ἐπαγγελματίαι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, παρουσιάσθηκαν γιὰ νὰ προσφέρουν ἀχρεῖστες ὑπηρεσίες. Ἐνῶς ἀνθρώπου μὲ μαύρα ρούχα ζήτησε «τὴν ἐπιγραφή γιὰ τὴν πλάκα τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτη Τζάκομης»!

Ἐνῶ βράδυ, μιὰ μπάντα ἀπὸ μουσικοὺς ἀρχισε νὰ παίζει στὸ δρόμο, ἐμπρὸς στὸ σπίτι τῶν Τζάκομης, ἕνα ἐορταστικὸ ἐμβατήριο! Ὁ Τζάκομης τοὺς ἐξήτησε ἐξηγήσεις κι' ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν ὅτι εἶχαν πληρωθῇ γιὰ νὰ τιμηθοῦν τὰ γενέθλια τοῦ οἰκοδεσπότη!

— Καὶ ποῖος σὰς πληρώσε; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Τζάκομης.

— Μὰ ὁ ἴδιος ὁ κύριος Τζάκομης!

Ἡ ἀστυνομία στὴν ὁποία κατέφυγε τελικὰ ὁ Τζάκομης, ὑπέθεσε μάλιστα τοῦ κατῶντος κάποιος ὅλ' αὐτὰ γιὰ ἐκδίκει. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ὑπόφερε νὰ ὑποδείξῃ κανένα ὑπόπτο, γιὰτὶ δὲν ἤξερε νὰχρὲ ἐκθροῦς.

Πάντως, οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὰς τίς φάρσες ἐδείκνυν κακὸ γούστο καὶ ἀνοησία. Τὰ πραγματικά δὲ θύματα τῶν ἡσῶν οἱ ἄνθρωποι πού ἀφῖναν τὴ δουλειά τους κι' ἐτρέχαν στὸ σπίτι τοῦ Τζάκομης...

Μερικὲς φορές, ὡστόσο, οἱ φάρσες καὶ τὰ ἀστεῖα ἔχουν ἀποτελέσματα πολὺ σοβαρῶτερα, ἀληθινὰ τραγικά. Μιὰ ἀπ' αὐτὰς π. χ. οἰκισίε τῆς ζωῆς μιᾶς νέας κοπέλλας 28 ἐτῶν, τῆς Γκουίνεθ Χίουξ.

Ἡ Γκουίνεθ ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ, κατὰ τὸν πόλεμο. Γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν ἀποστράτευσί της, ἔδωσε ἓνα πάρτυ. Κάποιος λοχαγός, ὁ «ἀστεῖος» τῆς παρέας, τὴν ἀνακρίθηκε «Βασιλισσά τῆς Βραδυᾶς» καὶ τῆς προσέφερε ἓνα κἀθιμου-τὸ θρόνο τῆς. Καθὼς ὅμως ἐκείνη πῆγαινε νὰ καθίσῃ, τῆς τὸ τραβήξε ἀπὸ πίσω κι' ἡ Γκουίνεθ ἔπεσε κάτω.

Ἐπικίρησε νὰ γελᾷ κι' ἡ ἴδια μὲ τὸ πάθμα τῆς, προσπαθῶν νὰ σηκωθῇ... κι' ἔπειτα ἔχασε τὴν αἰσθησὶν τῆς! Εἶχε σπᾶσε τὸ σπονδυλικὴ στήλη τῆς.

Ἐμεινε 3 βδομάδες στὸ νοσοκομεῖο καὶ σὲ τέλος πέθανε, θύμα τῆς «ἀκλιντοῦς τῆς ἀνοησίας», ὅπως χαρακτηρίσεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὁ ἀστυνομὸς πού ἔκαμε τίς οἰκτικὲς ἀνακρίσεις.

Σ' ἓνα σπουδαῖο πολεμικὸ ἐργοστάσιο τοῦ Τέννεσον, οἱ πράκτορες τῆς ἀμερικανικῆς ἀντικατασκοπείας ἀνακαλύψαν μιὰ μέρα — σὲ χρόνια τοῦ πολέμου — ὅτι τὰ χημικὰ ὕγρα τῶν φορητῶν πυροσβεστήρων εἶχεν ἀντικατασταθῇ μὲ κοινὸ νερὸ! Ἀναστατώθηκαν, φυσικά, ἀποσταθμῶν οἱ ἐπρόκειτο γιὰ ἔργον πρακτορῶν τοῦ Ἀξονος. Οἱ ἀνακρίσεις ὅμως ἀποκάλυψαν ὅτι εἶχαν κάμει τὴν ἀντικατάστασιν οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου, ὅχι μὲ κακὸ σκοπὸ, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταβρέχουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ νερὸ τῶν πυροσβεστήρων! Τί θὰ συνέβαινε τώρα σὲ περιπτώσιν πυρκαϊγᾶς; Ἐ, αὐτὸ δὲν τὸ εἶχαν σκεφθῇ καθόλου...

Σ' ἓνα ἄλλο πολεμικὸ ἐργοστάσιο, οἱ φαρῶν θεώρησαν ἀστεῖον νὰ πετάδουν πάνω στὴ στήν ἓνα εἰδωρὸ βάρους 20 κιλῶν, γιὰ νὰ νομιμοῦν οἱ ἐργαζόμενοι ὅτι βομβαρδιζόταν τὸ κτίριο. Πράγματι, ἐκαμαν τὸ ἀστεῖον τους... Ἀδυστυχῶς ὅμως, τὸ εἰδωρὸ γρύπησε τὴ σκεπή, πέρασε ἀπὸ κάτω κι' ἔσπασε ἓνα ἐξάρτημα μηχανήματος ἀντικαταστάτο!

Ἐνῶ ἀντὶ τῶν Ἀμερικανῶν, ὁ Τζέιμς Νίξ, 33 ἐτῶν, κι' ἡ γυναίκα του Γερτρούδη, 31 ἐτῶν, ἀπειλούσαν στ' ἀστεῖον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅτι θ' αὐτοκτονήσουν. Γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουν τὴ φάρα τους, ἡ σύζυγος ἀνοίξε τὸ ρουμπινέτο τοῦ γκαζιῦ κι' ὁ σύζυγος ἔγραψε ἓνα σημείωμα: «Ἀφού ἔφαμε μαζί πεθαίνουμε μαζί». Καθόταν ἔπειτα λίγη ὥρα μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κατόπιν ἡ Γερτρούδη, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι... ἀδικοφροῦσε γιὰ τὸ θάνατο θέλωνε ν' ἀναβῇ τὸν τοίχον. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πάρῃ φωτὶ τὸ γκαζι, πού εἶχε γεμίσει ἥδη τὸ δωμάτιο! Ἡ ἐκρηκτικὴ ἦταν τρομερή. Ἡ γυναίκα πέθανε τὴν ἐπόμενη μέρα, ἀπ' τὸ φορικτὸ ἐγκαύματα τῆς, ὁ δὲ σύζυγος δύο μέρες ἀργότερα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΩ

Ὁ 'Αββὸς, ὁ παπὰς'

— Κανεὶς μας δὲν θὰ ξαπαρή μαζί του.

Ὁ Ντουντεβίλ περίμενε ν' ἀποκατασταθῇ σχετικὴ ἡσυχία καὶ συνέχισε:

— Οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ ξανασυνοργασθῶ πιά μὲ τὸν Ἀριμάν, γιὰτὶ αὐτὸ πού ἔκαμε εἶνε καθαρὴ προδοσία... Δὲν σὰς φώναξα ὅμως γι' αὐτό. Ἐκεῖνο πού ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω εἶνε ἂν νομίζετε ὅτι μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἀριμάν πρέπει νὰ διακόψουμε τὴ συνεργασίαν μας καὶ νὰ διαλυθοῦμε.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσουμε; φώναξε κάποιος.

— Μὲ τὸ ψιγούλα πού ὑὰς πέταξε ὁ Ἀριμάν; πρὸςθεσε κάποιος ἄλλος.

Στὸ τέλος ὁλοὶ συμφώνησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ συνεχίσουν τὴ δοῶσιν τους.

— Τότε πρέπει νὰ ἐκλέξουμε ἓναν ἀοργνὸ ἐπρότευν ὁ Ντουντεβίλ.

Ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ ἐκλεγῇ ὁ ἴδιος ἀοργνός. Καὶ τὸ πέτυχε γρηὶς μεγάλην δυσκολία.

Ἡ Ἐλεονώρα, πού ὁ Ντουντεβίλ ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ μετὰ τὴ συγκέντρωσιν στὸ καπλιὸ τῆς Καρμανιόλας, δέχθηκε νὰ συνεργασθῇ ἐπίσης μαζί του.

Ὁ Ντουντεβίλ, ἀφού ἐξασφάλισε τὴν συνεργασίαν ὁλῶν τῶν παλῶν μελῶν τῆς συμμορίας τοῦ Ἀριμάν, σκέφθηκε πῶς ἦσαν καιροὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ υποθέσῃ νὰ ριχτῇ ἀπερίσκεπτος στὸ ἔργο του. Ἀσπῆεν ὅμως ἐκεῖ τὸ Μανζὺ ὡς σύνδεσμο.

Ἐπρεπε, τώρα, νὰ ἐπινοήσῃ μιὰ «ἐπιχείρησιν» γιὰ νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ ὄλο του ὡς ἀοργνὸ καὶ γιὰ νὰ ζωρήσῃ τὸ ζήλο τῶν οπαδῶν του.

Σκέφθηκε, λοιπόν, πῶς τὸ καλύτερο πού εἶνε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ παλὸ σγέδιο τοῦ Ἀριμάν, ἀντὶ νὰ καθέται νὰ ποικεφαλήσῃ γιὰ νὰ δοῇ κατὰ τὸ καινούριον. Θὰ ἀπῆλγαν τὴν Ζακελίνα καὶ κατόπιν θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀποσπάσῃ ὅσο πιά πολλὰ ἄνδρα μποροῦσε ἀπὸ τὸ σύζυγό της.

Ἡ ἀποπείρα τῆς ἀπαγωγῆς εἶνε μιὰ σκοτεινὴ νύκτα κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Ντουντεβίλ συνοδευόμενος σ' αὐτὴ τὴν ἀποπείραν καὶ ἀπὸ τέσσερες ἄλλους σύμμορτους.

Ἄλλ' εἶχαν καταστῆναι τὸ σγέδιό τους γρηὶς νὰ ὑπολάβουν στὴν ἀπίστησιν πού θὰ συναντοῦσαν ἐκ μέρους τοῦ Ζωνοφάου.

Ὁ Ζωνοφάου.

— Ὁ 'Ανδρέας, γιὰ Μερικὸν μαζί μὲ τὸν πιστὸ ὑπὸπῆτο του Μαρτέν, ριχθήκαν ἐναντίον τῶν κακοποιῶν, χωρὶς νὰ δειλιάσουν ἐμποδὸς στὸν ἀτίμους τους.

Ἐπακολούθησε τότε μιὰ ἀνία συμπλοκή πού θὰ παραινεῖτο ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἄλλες τόσες ἡμέρες πού καθέταν στὸν πάγο σου καὶ βρωμολογᾶς.

Κόκκαλο ὁ φαρῶς.

— Μοῦ εἶπε πῶς δὲν τὸ εἶδε γιὰτὶ ἔχει μιὰ βδομάδα πού βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἄλλες τόσες ἡμέρες πού καθέταν στὸν πάγο σου καὶ βρωμολογᾶς.

Κόκκαλο ὁ φαρῶς.

— Οὔτε ἐγὼ!

τρέχαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

Οἱ κακοποιοὶ ἀναγκάσθηκαν τότε νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή συνέβη κάτι τὸ τραγικόν.

Ὁ 'Ανδρέας γιὰ Μερικὸν εἶχεν ἀρπάξει τὸν γνωστὸν μας Κυνηγὸ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φύγῃ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ κακοποιοῦ ἀρπάξε τότε μιὰ μασσὶ ἀπὸ τὸ τῆκσι καὶ θέλησε νὰ γυμνήσῃ μ' αὐτὴν τὸν 'Ανδρέα στὸ κεφάλι.

Ἡ κυρία Ἀντρέ, βλέποντας τὸν κίνδυνον τοῦ γαμβροῦ της, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη δέχθηκε στὸ κεφάλι τὴν γυμνῆσαν πού προσοριζόταν γιὰ κείνον.

Κυλίσθηκε τότε κατὰ γῆς ἀναίσθητη καὶ ὅταν συνῆλθε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες εἶνε νάση πιά τὸ λογικὸ τῆς καὶ ἔλεγε ἀσυλόγητα λόγια.

Ἐνῶ ἄλλο θύμα τῆς συμπλοκῆς ἦταν ὁ Μαρτέν. Βλέποντας τοὺς κακοποιοὺς νὰ ὑποχωροῦν, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κηπουροῦ γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ φύγουν. Ἀλλὰ τότε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγάλε τὴν περίστροφό του καὶ πυροβόλησε ἐναντίον του.

Ἡ σφαῖρα δοῖκε τὸν πιστὸ ὑπὸπῆτο στὸ στήθος καὶ τὸν τραυματίσε σοβαρὰ. Ὡστόσο ἔζησε μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη, παλεύοντας μετὰ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀλλὰ, τελικὰ, ὑπέκυψε στὸ μοῖραϊόν.

ώρα... Μου επιτρέπετε τώρα να σας ρωτήσω ποιός ήταν ο σκοπός της επίσκεψής σας; — Ήθελα να σας ζητήσω πληροφορίες για το σύζυγό μου, απάντησε η Ζακελίνα. Θα έχετε ίσως ότι εξαφανίστηκε από το δρόμο του γοοού στο σπίτι της δουκίσσης του Κόκωτ... Είχα προσέξει, λοιπόν, ότι δεικνύσατε κοντά του την ώρα που έπρεπε να φύγει... — Αυτό είναι αλήθεια, είπεν ο κόμης. Και νομίζω...

— Ω, μιλήστε μου, κύριε! είπεν η Ζακελίνα ενώπιόντας τα γέλια. Σας έδοξα... — Νομίζω, συνέχισε ο κόμης, ότι ο σύζυγός σας έφυγε από το σπίτι της δουκίσσης του Κόκωτ μαζί με το Σουηδό ταγματάρχη Γόρτεν.

— Ω, θεέ μου! φωνάζει η Ζακελίνα. Μήπως έπρεπε για καμιά μονομαχία; — Ο κόμης φάνηκε να διστάζει.

— Τό έμαυτέσατε, κυρία, απάντησε σε λίγο. Άκουσα να γίνεται λόγος για κάποια φιλονεικία στον γαστρονομικό... Άλλα δεν ξέρω τίποτε άλλο...

— Και δεν έμαυθα το αποτέλεσμα της μονομαχίας; — Όχι, απάντησε ο κόμης Φεραλντέν. Δεν έμαυθα τίποτε.

— Λυπηθήτε με, κύριε, είπεν η Ζακελίνα. Αν έξερα τίποτε σας ίκετεύω να μου το πείτε. Προτιμώ να μάθω την αλήθεια όσο σκληρή και αν είναι...

— Σας δίνω το λόγο μου, κυρία, απάντησε ο κόμης ότι δεν ξέρω τίποτε περισσότερο. Άλλα θα μάθω πολύ σύντομα. Γνωρίζω εύθυγος τον ταγματάρχη Γόρτεν και θα τρέξω άμεσα στο σπίτι του για να μάθω τί ακριβώς συνέβη και πού βρίσκεται ο σύζυγός σας.

Λέγοντας αυτά, σκώθηκε

Μονον.
με το γαλάκτωμα
LANOLINE COLAX

Εύνασθε τώρα τον χειμώνα με ένα πεντάλεπτον έλαφρόν μασάζ να καθαρίζετε και να μαλακώνετε την επιδερμίδα σας ενώ συγχρόνως την προελαύνετε και την θεραπεύετε από πανόδες, ακοήματα, σπυράκια, ρυτίδες. Εξαφανίζετε δέ τους ονυχιαθδικούς πόρους και ανοιχτογόνιες το κούραμένο και άπονεκρωμένο δέρμα. Το γαλάκτωμα COLAX είναι προϊόν παγκοσμίου φήμης ένδεικνύμενον επί χερών και λιπαρών δερμάτων. Το γαλάκτωμα LANOLINE COLAX είναι ένας περίφημος συνδυασμός λαανολιούχων, γλυκερινούχων, διταμινούχων ουσιών και δροσιστικών χυμών ρόδων.

Πωλείται εις όλα τα καλά Φαρμακεία και Μυρωμένα. Γεν. Αντιπρόσωπος Μ. Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ Κλεισθένους 15 — Τηλ. 52-414

από τη θέση του και τοιμάσθηκε να φύγει. — Θα μου επιτρέψετε να ξαναγυρίσω, είπε. Έλπίζω ότι ο ταγματάρχης Γόρτεν θα μπορέσει να μάς δώσει τις πληροφορίες που επιθυμούμε.

Πραγματικά, έπειτα από μια ώρα είχε ξαναγυρίσει. — Η Ζακελίνα τον περίμενε με αγωνία.

— Λοιπόν; τον ρώτησε μόλις τον είδε να μπαίνει στο σαλόνι. — Ο ταγματάρχης Γόρτεν έφυγε σήμερα για το Λονδίον, απάντησε ο κόμης. Κατάρθωσα, όμως, να συγκεντρώσω μερικές πληροφορίες από τον υπηρέτη του. Ήταν, κυρία, ο σύζυγός σας βρίσκεται στη ζωή και δεν έφυγε ακόμη από το Παρίσι.

— Άλλα πού είναι;... Πέστε μου δ. τι ξέρετε.

— Φαίνεται, συνέχισε ο κόμης, ότι ο κύριος ντε Μερκούρ έφιλωνέικησε με κάποιον συμπατριώτη του ταγματάρχου Γόρτεν, τον υποκόμπητα "Ορντεν". Η φιλονεικία κατέληξε σε μονομαχία και ο ταγματάρχης Γόρτεν χρησίμευσε ως μάστιγας, δεν ξέρω αν του συζύγου σας ή του υποκόμπητα "Η μονομαχία έγινε την ίδια νύχτα, κατά τις τρεις, γιατί ο υποκόμπητα "Ορντεν" έπρεπε να φύγει το πρωί...

Οι δύο αντίπαλοι έμονομαχήσαν με ξίφος... Ο υπηρέτης άκουσε τον κύριο του να λέει ότι ο αντίπαλος του υποκόμπητα τραυματίστηκε στο νεύρι και ότι τον μετέφεραν σε ένα γειτονικό σπίτι.

— Και πού βρίσκεται αυτό το σπίτι; ρώτησε η Ζακελίνα με φωνή που έτρεμε.

— Δεν κατάρθωσα να το μάθω, απάντησε ο κόμης. Ο υπηρέτης υποθέτει ότι θα μετέφεραν το σύζυγό σας στο σπίτι μιας φίλης του υποκόμπητα "Ορντεν".

Η Ζακελίνα ανέπνευσε. Η αφήγησις του κόμητος Φεραλντέν την καθυσάλαξε. Κι' ώστόσο, εύρισκε όλα αυτά τόνον περιέργια, πού της φαίνονταν άπίστευτα.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, είπεν σε λίγο, γιατί μετέφεραν τον άνδρα μου σε ένα ξενοδοχείο και όχι στο δικό του... Μιλήστε μου, κύριε... Μήπως ο άντρας μου έχει τραυματισθεί πολύ σοβαρά... μήπως η κατάσταση του είναι κρίσιμη... ή ύπως;

Σταμάτησε άνικανη ν' αποτελειώση τη σκέψη της.

— Ήσυγάζε, είπεν ο κόμης Φεραλντέν. Μην βάζετε κακές σκέψεις στο μυαλό σας...

— Άλλα τότε πώς δικαιολογούνται όλα αυτά που μου είπατε; — Νομίζω πως τα πράγματα είναι πολύ απλά, απάντησε ο κόμης. Φαντάζομαι ότι ο σύζυγός σας πληγώθηκε κατά τη μονομαχία αυτή και ότι ο αντίπαλός του και οι μάστιγες, έπειδή δεν ήξεραν ποιά ήταν η

σοβαρότης του τραυματίστος του, προτίμησαν να τον μεταφέρουν σε ένα φιλικό σπίτι και όχι στο δικό του... Έγώ τουλάχιστον δεν βρίσκω τίποτε το παράξενο σε όλα αυτά...

— Άλλα γιατί δεν με είδοποιήσαν; — Όμολογώ ότι είναι άσυγχωροί για αυτό, είπεν ο κόμης. Ίσως η διαστική αναχώρησις του ταγματάρχου Γόρτεν και του υποκόμπητα "Ορντεν" και του κυρία αυτή για την όποιαν μου μιλήσατε.

Ο κόμης Φεραλντέν έκαμε μια άδοσιτη κίνησις.

— Οι γυναίκες, απάντησε, γοητεύονται πάντοτε από το μυστήριο. Πιθανόν οι δύο Σουηδοί να άνέθεσαν στη φίλη τους να σας ειδοποιήσει, άλλ' εκείνη να λησιμόνησε ή να θεωρήσε περσιτοπία να το κάνει.

Φάνηκε να διστάζει. — Είναι στη φύση της γυναίκας είτε σε λίγο, να περιποιηθεί έναν άνδρα... έναν τραυματία... Πιθανόν η γυναίκα αυτή να θέλη να κρατήσει για τον εαυτό το πρόσωπο και... την ευκαρίστη να μείνη μόνη στο προσκέφαλο του συζύγου σας κατά τη διάρκεια της άσθενείας του.

— Πιστεύετε, λοιπόν... — Δεν πιστεύω τίποτε, κυρία, απάντησε ο κόμης. Κάνω μόνο μερικές υποθέσεις για να ερμηνεύσω ένα γεγονός που φαίνεται σαν ανεξήγητο.

Ο κόμης Φεραλντέν μιλούσε σκόπιμα με ύπονοούμενα, θέλοντας να προκαλέση τη ζηλοτυπία της Ζακελίνας.

— Άλλ' η κυρία ντε Μερκούρ ήταν τόσο ταραγμένη πού δεν πρόσεξε την πρόθεσι αυτή του συνομιλητού της, ούτε υποπτεύθηκε την ειλικρίνειά του.

Η αλήθεια είναι ότι εύρισκε πολύ περίεργη την αφήγησι του. Χωρίς άμφιβολία ύπηναν πολλά σκοτεινά σημεία σε αυτή. Άλλα δεν είχε τον καιρό ούτε τη διάθεσι τώρα ν' άσχοληθώ περισσότερο με αυτά.

Σκέφθηκε μόνο ότι δεν θα ήταν σωστό να κρύψη από τον κόμης Φεραλντέν την έπιστολή που είχε λάβει. Ο γυναικείος έγωισμός της την είχε κάμει να μη του την φανερώση ως εκείνη τη στιγμή. Γιατί δεν ήθελε να μάθω ένας τοίτος τις συζυγικές άτυχίες της (αν, βέβαια, εκείνα που περιείχοντο μέσα σε αυτή την έπιστολή, ήταν αληθινά).

Άλλα τώρα εύρισκε κάποια σύμπτωσι μεταδύ του περιενομένου της έπιστολής και της άσπνήσεως του συνομιλητού της. Κάποια γυναίκα ήταν άνακατεμένη στην ύποθεσι αυτή. Κάποια γυναίκα πού δεν θάπρεπε νάχη καλές προθέσεις ούτε άπέναντί της ούτε άπέναντί του συζύγου της.

Έτρεξε τότε στο δωμάτιό της και ξαναγύρισε σε λίγο φέρνοντας την έπιστολή πού είχε λάβει το ίδιο πρωί. — Την έπιστολή αυτή είπεν την έλαβα σήμερα το πρωί

Σας θεωρώ φίλο μου και γι' αυτό δεν δυσκολεύομαι να σας την δώσω να την διαβάσετε... Θα σας παρακαλέσω να μου πείτε κατόπιν τη γνώμη σας γι' αυτή.

Μια έκφρασις έκπληξεως και άνησυχίας ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπο του κόμητος μόλις διάβασε αυτή την έπιστολή.

— Τό γράψιμο δεν μου είναι άγνωστο, είπεν με υπόκωφη φωνή.

— Πώς; ρώτησε με άγωνία η Ζακελίνα. Γνωρίζετε, λοιπόν, τη γυναίκα πού έγραψε αυτή την έπιστολή;

— Ναί, απάντησε ο κόμης. Άλλα το πράγμα μου φαίνεται τόσο παράξενο... τόσο αλλόκοτο... πού δυσκολεύομαι να το πιστέψω...

Μια έκφρασις συμμόνοιος είπεν άπλωθι στο πρόσωπό του. Καί, σπώκνοντας τα μάτια του, τα στήθεσι πάνω στην κυρία ντε Μερκούρ.

— Πόσο σας λυπάμαι! είπεν.

— Άλλα, σας ίκετεύω, φωνάζει η Ζακελίνα. Ποιά είναι αυτή η γυναίκα;... Πρέπει να το μάθω...

Ο κόμης ξεκούμπωσε με άσυχες κινήσεις το σακκάκι του και έβγαλε από την έσωτερική τσέπη μια έπιστολή πού την παρέβαλε μ' εκείνη πού κρατούσε στα χέρια της η κυρία ντε Μερκούρ. — Ήταν ο ίδιος γαστρικός γαστρίτις, το ίδιο άρωμα, το ίδιο χαστί...

Δεν ύπηρχε καμιά άμφιβολία, λοιπόν, ότι οι δύο αυτές έπιστολές είχαν γραφεί από την ίδια γυναίκα.

Εκείνη πού άπειθυνόταν στον κόμης Φεραλντέν πειρίενη τα έξη:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η συνέχεια

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ
JEUNESSE
(46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικόν των χρώμα. Έαν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμετε ολίγες έφαλειψεις με το θαυματουργόν

JEUNESSE και άμέσως θα επανακτήσουν το φυσικόν των χρώμα

JEUNESSE ένας σταθμός εις την ιστορίαν της επαναφοράς των λευκών τριχών στο φυσικόν των χρώμα

Φαρμακείον Κ. Λερμύση
ΔΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ
Τηλ. 53 291 - Ομόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρίκος. Όδός Αγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Ευάγγελος Γκιρκας. Άρσνατοπωλείον.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ). Κομνητριών Πέτρου Φραγκουλάκη.
ΑΝΔΡΟΣ. Φαρμακείον Λορέντζου Κασσιμάτη.
ΒΟΛΟΣ. Άδελφοί Άλεξόπουλοι. Ίασηνος.
ΠΑΤΡΑΙ. Φαρμακείον Α. Π. Άθανασοπούλου. Γεορκωτοπούλου. Ύψηλάντου.

Πονάει ο κάλος σας;

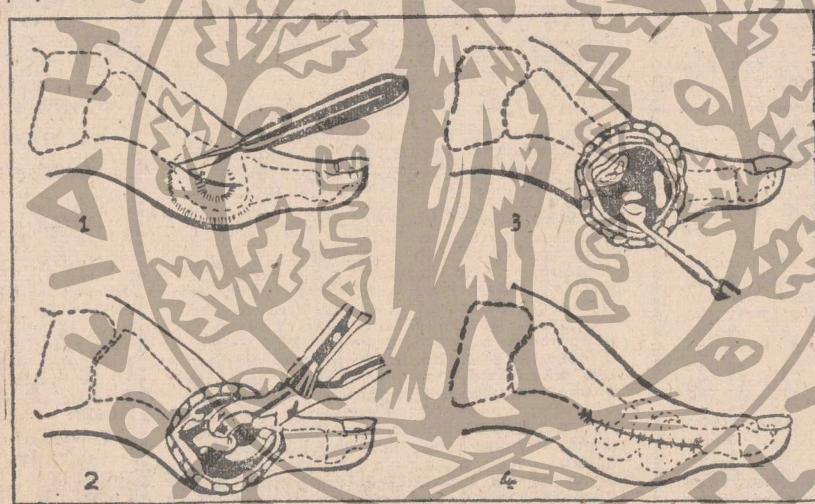
Τέλος, αν η μόλυνσις προχωρήσει θαυότερα, είναι δυνατόν να προκληθή όστεοαρθρίτις και να προσβληθή και αυτή ακόμη η άρθρωσις.

Τό καλύτερο είναι να προλαμβάνωμε την εμφάνισι του κάλου. Και αυτό θα τό κατορθώσωμε φορώντας παπούτσια πού να μην στενωχωρούν τό πόδι μας. Σε πολλές περιπτώσεις είναι άρκετό να φορέσωμε άλλα παπούτσια πού εύρύχωρα για να εξαφανισθή ο κάλος πού σχηματίσθηκε στο πόδι μας. Αυτό μπορεί να γίνει, θέβαια, όταν ο κάλος είναι στην αρχή του. "Αν έχη προχωρήσει σε θάθος, μην προσπαθήτε ποτέ να τον ξεριζώσετε. Γιατί είναι δυνατόν τότε να προκληθή μια άρκετά σοβαρή και επικίνδυνη μόλυνσις. Μια καλή έφαίξη εναντίον των κάλων είναι η ακόλουθη:

Ίτεύλικόν δξύ 1 γραμμάριον.
Θειϊκός αϊθήρ 2 γραμμάρια.
Έλαστικόν κολλόδιον 18 γραμ.
Διάλυσις μαλαχίτου 3% 3 σταγόνες.

Πρέπει να προσέχετε ώστε η άλοιφή αυτή να μην ξεχειλίση έξω από τον κάλο. Θα την χρησιμοποιήσετε δέ επί όκτώ ήμέρες. Έπειτα θα κάμετε ένα πολύ θερμό ποδόλουτρο και στο τέλος θα τραθήσετε την φλούδα του κάλου. Είναι πολύ πιθανόν τότε ότι θα βγί μσ'ι δλόκληρος ο κάλος.

Αν δεν μπορέσετε ν' άπαλλαγίτε μ' αυτό τον τρόπο από τους κάλους, θα πρέπει να καταφύγετε στο γιάτρο. Η μικρή χειρουργική επέμβασις στην όποία θα σας υποβάλει είναι ανώδυνη και άποτελεσματική. Ώρισμένοι κάλοι ύφειλονται σε

ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ ΕΝΟΣ ΚΑΛΟΥ

1. Ο κάλος άποχωρίζεται με προσοχή από τό υπόλοιπο δέρμα. Συγχρόνως άνοίγεται ο θύλας πού περιέχει τό φρωδες υγρό. 2. Σε ώρισμένες περιπτώσεις είναι άναρτίτο ν' άποκοπή ή τυχόν προσέχον ή του όστού, όταν αυτή είναι ή αίτια πού προκαλεί τό σχηματισμό του κάλου. 3. Μετά την άποκοπή πρέπει να έπακολουθήση προσεκτικός καθαρισμός του έγχειρηθέντος μέρους από τυχόν ύπολειμματα σαρκών, όστών κλπ. 4. Γίνεται κατόπιν μια μικρή ραφή των σαρκών του έγχειρηθέντος μέρους.

παραμόρφωσι ενός από τα όστά του ποδιού ή των δακτύλων. Στην περίπτωση αυτή ή μόνη άποτελεσματική θεραπεία είναι ή άποκοπή του προεξέχοντος μέρους του όστού, πού μπορεί να γίνει μόνον από ειδικό χειρουργό.

Ύπάρχουν, όμως, μερικές παθήσεις των ποδιών, πού δεν ανήκουν στην κατηγορία των υγρωμάτων. Οι παθήσεις αυτές είναι:

Η διεϊσδυσις του νυχιού μέσα στις σάρκες. Στην περίπτωση αυτή χρειάζεται χειρουργική επέμβασις.

Ο σχηματισμός κάλου κάτω από τό νύχι. Ο κάλος αυτός είναι στην πραγματικότητα ένας μικρός όστεώδης όγκος, στρωγγυλός και σκληρός (ξέροστωσις). Στην περίπτωση αυτή χρειάζεται να αφαιρεθή ο όγκος και να άποκοπή ή όστεώδης θάσις του, για να άποφευχθή ο κίνδυνος ύποτροπής.

Οι άκροχορδόνες (κρεατοελιές) των ελμάτων. Η πάθισις αυτή είναι έξαιρετικά όδυνηρη και επικίνδυνη. Γιατί οι άκροχορδόνες είναι μεταδοτικές και πολλαπλασιάζονται με καταπληκτική ταχύτητα. Σε ώρισμένες περιπτώσεις παρατηρήσαν πενήντα και περισσότερες στο ίδιο πόδι. Η μόνη άσφαλής μέθοδος για ν' άπαλλαγούμε απ' αυτές είναι ή χειρουργική επέμβασις. Μπορεί να γίνει με τό υωτέρι, αλλά σήμερα θεωρείται προτιμότερη ή έφαρμογή της διαθερμίας έπειτα από τοπική άναίσθησις.

Η επέμβασις απαιτεί μεγάλη προσοχή και μερικές μετεγχειρητικές φροντίδες, για ν' άποφευχθή ο κίνδυνος ύποτροπής.

Πάντας είναι καθαρή τρέλλα να προσπαθήτε να κόψετε, και μάλιστα πολύ βαθειά, τους κάλους σας μόνι σας. Ο κίνδυνος στην περίπτωση αυτή είναι τις περισσότερες φορές μεγάλος, κίνδυνος μόλυνσεως δηλαδή με όλες τις συνέπειές της. Μ' άλλα λόγια μπορείτε να χάσετε στα καλά καθούμενα τό πόδι σας.

Γι' αυτό, μη τό έπιχειρήτε ποτέ.

Για νά έξοικονομήτε ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

Συμβουλές για τις οικοδόσποινες

Ο χρόνος είναι πολύτιμος προπάντων στη σημερινή εποχή. Μάθετε λοιπόν να έξοικονομήτε την ώρα σας, να οργανώνετε τις δουλειές του σπιτιού σας, καταργώντας κάθε τι το όχι ουσιαστικό. Άνσκαλύψτε τις απλούστερες μεθόδους εργασίας, γιατί οι χειρονομίες που επαναλαμβάνονται συχνά, γίνονται πια συνήθεια και σας επιτρέπουν να κερδίζετε καιρό. Καλλίτερα να ζυγνάζετε το πρωί μία ώρα ενώπιον παρά να βιάζεστε κατόπι στις δουλειές σας. Θα κερδίσει έτσι η υγεία σας και η τάξις του σπιτιού σας.

Η τακτοποίηση του σπιτιού

Απαλλαγείτε από κάθε χαρτί ή άχρηστο αντικείμενο. Τακτοποιήστε τα χρήσιμα χαρτιά μέσα σε φακέλους και τα άλλα πράγματα μέσα σε χαρτονένια κουτιά, πάνω στα οποία γράφετε τις περιεχομένους. Μην βάζετε τα πράγματα στο ένα πάνω στο άλλο. Είναι έξοικονομικοί χώροι, αλλά άτακτοι. Τακτοποιήστε τα σε συρτάρια ή σε κουτιά.

Αποφεύγετε τις περιπτώσεις χειρονομίας. Βάζετε κάθε πράγμα στη θέση του, ώστε να μην κάνετε αδιάκοπα καινούργιες τακτοποιήσεις.

Έχετε ειδική θέση για το φαρμακείο σας και κώστε μια καρφίτσα στο φελλό της μπουτίλλας ή στο κουτί των επικίνδυνων ουσιών, για να επισημάσετε την προσοχή σας και να αποφύγετε τα ατυχήματα. Αποφεύγετε κάθε τι που μπορεί να λερώνεται. Ρίχνετε τη στάχτη του τσιγάρου σας στο σταχτοδοχείο, κρατάτε τα ρούχα σας για να μη τσαλακώνονται.

Όταν περφέτε να κοιμηθείτε, το βράδυ, αφήνετε το σπύτι σας τακτοποιημένο, το σταχτοδοχείο αδειανό, τα δωμάτια εστιασμένα, τα λουλούδια φρεσκορισμένα. Το πρωί, θα ζυγνάζετε μέσα σε ένα περιβάλλον έλκυστικό.

Επιμεληθείτε απ' το κάθε τι για να κερδίζετε καιρό. Π.χ. αφού πλύνετε ένα ρούχο, ενώ τα χέρια σας είναι ακόμη εμποτισμένα με σαπούνι, φτιάξτε τα νύχια σας.

Μην βάζετε τίποτε ζεστό απ' ευθείας πάνω στα έπιπλα.

Έχετε σε κάθε δωμάτιο ένα καλάθι των άχρηστων χαρτιών.

Περσάτε τα χαλκώματα με ένα άχρωμο βερνίκι, για να μη χρειάζεται να τα νυαλίζετε.

Έχετε μια παρακαταθήκη απ' τα πιο απαραίτητα πράγματα: σπρίτσα, οινόπνευμα, ηλεκτρικές λάμπες, κλπ. - ώστε να μην αναγκάζεστε να πηγαίνετε να τα βρείτε την τελευταία στιγμή όταν τα καταστήματα είναι ίσως κλειστά.

Μαντάρετε τα ρούχα, πριν τα σιδερώσετε.

Διορθώνετε άμεσα κάθε έπιπλο ή άλλο αντικείμενο που παθαίνει κάτι.

Αφίστε τα κλειδιά πάνω στα έπιπλα και στις πόρτες. Τα λιγώτερο χρήσιμα θα

βρίσκονται μέσα σε ένα κουτί, εφωδιασμένα με έτικέτες.

Το συγγύρισμα

Όταν σπώνεστε το πρωί, ζεστρώνετε το κρεβάτι για να έσπινε, και το ζεσταίνετε σε ένα λεπτό.

Ετοιμάζετε απ' το πρωί τη θερμάστρα που πρόκειται να ανάψετε το βράδυ. Τελειώνετε όλο το συγγύρισμα το πρωί, πριν ζυγνάζετε. Ένα δωμάτιο μπορεί να συγγυριστεί σε 10 λεπτά αν διατηρηθεί σε τάξι.

Η κουζίνα

Ρίχνετε μέσα σε μία έπιμενίδα όλα τα αποβάνια και πλένετε γρήγορα με κρύο νερό τα πιάτα, πιστέλλες, κατσαρόλες, και όλα άλλα περιεχόμενα αυτών. και με ζεστό το λιπαρό σκεύη. Κάνετε αυτό το πλύσιμο μόνο μία φορά την ημέρα.

Μην αφήνετε το φαντί που περισσεύει μέσα στην κατσαρόλα ή στην πιστέλλα. Μαζεύετε το μέσο σε ένα μεγάλο πιάτο και σκεπάζετε το για να μη σκονίζεται.

Μην βουτάτε ποτέ τα μαχαιρία σε βραστό νερό.

Βάζετε τα πιάτα να στεγνώνουν πριν τα σκεπάζετε. Έξοικονομείτε έτσι χρόνο και πανιά.

Έχετε μέσα σε ένα κουτί φελλούς, σκόνη και κουρέλια για το καθαρίσμα των μαχαιριών.

Φορέτε γάντια καουτσουκένια για να μη καταστρέψετε τα χέρια σας.

Το πλύσιμο των ρούχων

Διαθέτετε κάθε βδομάδα λίγη ώρα για αυτό, ή το πρωί ενώπιον ή το βράδυ μετά το φαγητό.

Βάζετε να μουσκεύουν τα ρούχα αποβράδυ, θα καθαρίσουν γρηγορώτερα.

Μη στυβείτε πολύ δυνατά τα ρούχα, γιατί φθείρονται και σκίζονται εύκολα.

Τα βάζετε να στεγνώσουν κάπου όπου δεν υπάρχει κίνδυνος να έσπινουν.

Προτιμάτε να πλένετε πολλά ρούχα ελάχιστα λερωμένα, παρά ένα πολύ άκαθαρτο. Αλλάζετε λοιπόν συχνά, χωρίς φόβο ότι θα σπινθεί ή θα έσπινε, τα ρούχα.

Πλένετε τις κάλτσες σας κάθε βράδυ. Μην πλένετε κάτι χωριστά, πριν δοκιμάσετε μήπως ξεθάσει. Μην ανάκατε με άσπρα με χρωματιστά ρούχα.

Τι θα κάνετε κάθε μέρα της εβδομάδας

Δευτέρα: Πλύσιμο ρούχων. Τρίτη: Άσπρισμα τζαμιά, καθάρισμα. Τετάρτη: Άσπρισμα και σιδερώματα. Πέμπτη: Τη διαθέτετε για τα παιδιά. Περιποιείστε τα μαλλιά τους, τα νύχια τους. Επιδιορθώνετε τα δόντια τους, την υγεία τους εν γένει, τα μαλλιά τους. Τα βγάζετε περιποιημένα. Παρασκευάζετε: Κάνετε το φώμα της εβδομάδας. Σάββατο: Περιποιείστε τα μαλλιά σας, τα νύχια σας. Διαθέτετε το απόγευμα για διορθώσεις ή ανάπαυση. Κυριακή: Άνάπαυση, άλλων νοσηφία, κλπ.

Τι θα κάνετε κάθε μήνα

Γανουάριος: Επιδιορθώνετε τον ήμισιο. Φτιάχνετε μαρμελάδα πορτοκαλι. Φεβρουάριος: Καθαρίζετε τα ντουλάπια, αλλάζετε χαρτί τακτοποιείτε τα βιβλία. Μάρτιος: Επιδιορθώνετε τα έπιπλα και τα άλλα αντικείμενα. Τα διορθώνετε. Καθαρίζετε πατώματα, χαλιά, κλπ. Ετοιμάζετε τα ανοικτά ρούχα. Κάνετε τις ετοιμότητες για το Πάσχα. Απρίλιος: Καθαρίζετε κουρτίνες, μαξιλάρια, ντιβάνια. Μαΐος: Καθαρίζετε και φυλάτε τα χειμωνιάτικα. Παρανέλλετε εύλα. Βάζετε να καθαρίσουν τις καπνοδόχους. Ιούνιος: Επιδιορθώνετε τα σκεύη, στρώματα, μαξιλάρια κλπ. Φτιάχνετε κονσερβές φρούτα, γλυκά, κουταλιού, σπρίτσα. Ιούλιος: Φτιάχνετε κονσερβές λαχανικών και γλυκά κουταλιού. Επιδιορθώνετε τα χειμερινά σκεύη. Ετοιμάζετε και φεύγετε για την έρχση. Αύγουστος: Σκευάζετε στην έρχση, διαδοχικά, πλέκετε. Σεπτέμβριος: Τακτοποιείτε το σπύτι. Επιδιορθώνετε τα ρούχα των παιδιών τους αγοράζετε βιβλία κλπ. Επισκεπτόσθε τον οδοντίατρο σας. Οκτώβριος: Πλένετε και φυλάτε τα κολοκαιρινά ρούχα. Προμηθεύετε πατάτες. Νοέμβριος: Βγάζετε τις γούνες και τα χειμωνιάτικα. Δεκέμβριος: Ετοιμάζετε για τη Χριστούγεννα. Αγοράζετε δώρα. Γράφετε ευχήτριά γράμματα. Κάνετε ένα ποσολογισμό του σπιτιού σας.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΙΔΙΩΝ

Ανω κάτω σταυρολέξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΡΟΛΟΣ. 2) ΠΟΥΔΑΡΑ - ΙΤΑΛΙΑ. 3) ΚΙΜΩΝ. 4) ΣΜΑΛΤΟ - ΝΕΥΧΙΑ. 5) ΣΑΝΟΣ. 6) ΚΑΠΝΑ - ΡΙΣ - ΑΙΩΝΗΡ. 7) ΡΑ - ΕΥ. 8) ΝΟΥΜΕΡΑ - ΣΑΛΑΜΙΣ. 9) ΤΑ - ΝΟ. 10) ΣΚΑΦΗ - ΣΤΟ - ΝΑΟΣ. 11) ΟΠΕΡΑ. 12) ΣΜΗΝΟΣ - ΧΡΥΣΟΣ. 13) ΜΕΝΟΥ. 14) ΑΝΙΑΡΑ - ΡΩΜΗΟΙ. 15) ΝΗΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΩΝΟΣ. 2) ΡΟΥΜΠΑ - ΚΙΜΩΝ. 3) ΠΟΥΡΑ. 4) ΑΔΗΛΟΝ - ΣΟΝΗΑΣ. 5) ΑΡΕΤΗ. 6) ΡΑΚΟΣ - ΑΡΑ - ΟΣΜΑΝ. 7) ΑΡ - ΣΠ. 8) ΛΕΜΟΝΙΑ - ΣΤΕΡΝΕΣ. 9) ΟΣ - ΟΡ. 10) ΣΙΝΗΣ - ΕΑΝ - ΑΧΥΡΑ. 11) ΑΥΛΟΝ. 12) ΚΑΡΥΔΑ - ΑΘΥΡΜΑ. 13) ΘΥΜΟΣ. 14) ΟΙΛΙΚΗ - ΟΒΟΛΟΣ. 15) ΡΗΣΙΣ.

Λέξεις

1) ΛΑΦΥΡΟΝ. 2) ΑΛΑΜΑΝΑ. 3) ΚΑΛΑΜΑΙ. 4) ΙΜΑΛΑΙΑ. 5) ΑΣΠΑΛΑΞ. 6) ΚΡΕΜΑΛΑ.

Η ηλικία του

Αποκλείεται να έχη γεννηθεί μετξύ του 1900 και 1947 γιατί το μεγαλύτερο άρσριομα (έτος 1939) είναι 22 και όχι 27. Άρα ο κύριος αυτός γεννήθηκε το 18... Τα δύο αυτά ψηφία μας δίνουν άρσριομα 9 άρα τα δύο άλλα πρέπει να δίνουν ως άρσριομα 18 και μόνο δύο 9 μας δίνουν το σύνολο αυτό. Άρα ο κύριος αυτός γεννήθηκε το 1899 και είναι ηλικίας 48 ετών.

Τι άπαντεύετε:

Την πρώτη φορά, άπάντηση: «Πάντα καλά». Και την δεύτερη «Πάντα καλά».

8 φορές 8

888 + 88 + 8 + 8 + 8 = 1000

Πρόβλημα

Είναι ο αριθμός 88 (22 + 11 = 33).

Πόσες παρτίδες:

Δεκατρείς παρτίδες. Ο δεύτερος κέρδισε στις 10 κι' έχασε στις 3 συνεπώς πήρε 7 χιλιάδικα απ' τον άλλον.

Πάντες 1000

50 1 20
4 10 25
5 100 2

Μαγική εικών χωρίς εικόνα
Ε Λ Α Δ Ι ο ν ο υ ς : Λ Α Δ Ι . Η κυρία της Διονυσίας χρειάζεται να δώσει.

Μία ερώτηση

Το σπύριτο! (Μοιάζει λιγάκι με το αυτό του Κολόμβου, έ;).

Το παιχνίδι των ερωτήσεων

1) Βασίλειος πρίγκιψ, δούξ, μαρκήσιος, κόμης υποκόμης, βαρώνος. 2) Ναι. Ακόμη γρηγορώτερα όμως μεγαλώνουν, αν το φως αυτό άναβόσθουν με μεγάλη ταχύτητα. 3) Όχι. Δεν πέφτει μόνον απ' τον ούρανο προς τη γη, αλλά κι' ανεβαίνει κάποτε απ' τη γη προς τα σύννεφα. 4) Ο Ούλλιαμο Χάρρισον, 68 ετών.

Λύσις του 145 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΥΔΡΙΑ - ΔΑΜΩΝ - ΚΟΜΜΑ. 2) ΡΕΣΗΜΑΤΑ. 3) ΑΙΣΘΗΣΙΣ - ΝΟΝ - ΡΑΝΙΣ. 4) ΑΡΚΩ - ΣΟΔΑ. 5) ΗΠΑΡ - ΤΙΜΗ - ΟΡΟΣ. 6) ΕΒΑ - ΒΑΔΗΝ. 7) ΚΡΑΜΑ - ΑΓΗΜΑ - ΙΟΣ. 8) ΑΝΙΑ - ΠΟΑ - ΑΡΚΑΣ - ΑΛ. 9) ΕΝΕ - ΓΑΡ - ΤΑΣ - ΟΤΕ. 10) ΟΣ - ΖΕΣΤΗ - ΜΟΙ - ΑΡΟΝ. 11) ΙΩΝ - ΗΡΩΪΣ - ΚΝΗΜΗ. 12) ΠΕΝΗΣ - ΑΜΑ. 13) ΒΑΡΗ - ΑΡΤΑ - ΑΓΝΗ. 14) ΟΡΙΑ - ΑΙΜΑ. 15) ΛΕΙΟΣ - ΑΠΟ - ΣΙΓΗΛΟΙ. 16) ΜΕΤΟΧΗ - ΑΡ. 18) ΣΜΙΛΗ - ΑΝΙΣΑ - ΑΛΕΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΥΠΑΤΗ - ΚΑΒΟΣ - ΒΟΛΟΣ. 2) ΠΑΡΗΣ - ΠΑ. 3) ΡΕΣΤΑ - ΑΙΣ - ΙΕΡΕΙΑΙ. 4) ΡΗΜΑ - ΖΩΝΗ. 5) ΑΡΠΑ - ΓΕΝΗ - ΟΣΜΗ. 6) ΕΟΡΤΗ - ΠΑΣ. 7) ΣΚΙ - ΑΟΡΤΗ - ΠΙΑΤΑ. 8) ΑΣ - ΩΜΕΓΑ - ΗΡΑ - ΑΠΟΝ. 9) ΜΗΝ - ΗΒΗ - ΩΜΑ - ΟΧΙ. 10) ΘΜΟΣ - ΑΜΑ - ΜΙΑΡΑ. 11) ΝΑΝΟΣ - ΑΡΤΟΣ - ΤΙΣ. 12) ΚΑΙ - ΛΑΜΙΑ. 13) ΚΑΡΑ - ΑΙΑΣ - ΑΓΡΑ. 14) ΟΔΟΣ - ΑΝΝΑ. 15) ΜΟΝΗΡΗΣ - ΟΡΗ - ΓΕΛΟΣ. 16) ΟΝ - ΑΤΟΜΟΝ. 17) ΑΣΣΟΣ - ΩΛΕΝΗ - ΗΛΙΟΣ.

Οι ηρωίδες της Εφταήμερης

Παντοδύναμος

Δεν ξέρω πιά τί θέλω και τί δε θέλω, έπλε γκιτισμένη η Έφταλίς που ήτανε παλιό οδλο τζαματιέτα και νεύρα, ανταγιάτιστη.

Ο καυμένος ο Νικολάκης τη χείδεψε για να τη μερώσει. Έκείνη όμως ξεφώνισε: «Λες ήσυχα τα χέρια μου, σαχλέ άντρα!»

Έλα, μπρέ Έφταλίς... Σώπα... Νά, σ' άφηνω. Έλεγε ο Νικολάκης και τραβήχτηκε μωδιασμένος.

Έκείνη όμως, στριμμένη και γκρι-νιάρ, ξανάχισε τις γκιρίδες.

«Έλα, Έφταλίς μου, να σουλάτσης λίγο. Πάμε προδύκερο στο ζουμπουρούδενα, της πρότεινε ο Νικολάκης.

«Γας μου λείπει. Τι λες εκεί! Σε κλειστήθηκε βλέπεις πολύ όσο ήμουν άφρωστη.

«Α, όχι, δεν έχεις δικη, ήθελε και ξανάρθε η φουκαριάρα.

Χαράς και την θυσία πούκανε! Άμ απ' το πρωί ως το βράδυ είναι σ' ένα σκακάκι ή γλυτσό ή σπουτσό. Κι' αν πέρσας να δει τί κάνει, ήσανε για τα μάτια του κόσμου. Ξέρω πολύ καλά το καράκι και την όχητητα που μούχει. Όσο θ' άκουγε πως ήμουν του θανάτου, μπαίραμι και ντυλιόμυ θάγες.

Μην είσαι ναμικιόρα. Έφταλίς μου, αυτή σ' άγαπά.

Μιμμή, μ' άγαπά τάλε κουάλε όπως μ' άγαπά ο όχητρός μου.

Βρέ Έφταλίς, νάσαι λογική.

Ναι, ναι, υπάσσο!... Με βρήκες μια άφρωστη, έξαντλημένη γυναίκα και με τράβας απ' τη μύτη.

Μα μην κάνεις έτσι. Έφταλίς μου, ίσια ίσια οδλος ο μαχαλάς σ' άγαπά.

Μαρε τούσανε, γιατί πηγαίνεις κόντρα μου; Τι σόβκα η καμένη και πώς γινάτινα; Ποιάς είναι ο κοδλος ο παχαλάς;

Νά, έκτος απ' την ζουμπουρούδενα, και την Παστιλιέρα, κι' η Μαλαχαργιάδενα σουστεινε κρέμα, κινκοκρσα, πούλουδα.

Μαρε που πας και μου τση βρίσκεις; Άλλα μουχτιζό, άλλη άλεπο αυτή.

Μυστήριο άνθρωπος είσαι, βρέ γυναίκα! Ούτε με λαδοδύδο, ούτε με μαγιονέζα δεν τρώγεις. Μα λείψαμε απ' το προσκέφαλό σου τόσες μέρες;

Τι λες, απ' το καυμό σου δεν μπορούσες να φας!

Μα τί ήθελες να γίνη, κοσμοχαλασία, να σόβουνε τ' άστρα, να σκοτεινάση ο ήλιος, να γίνη η στεριά θάλασσα για χτήρη σου επειδή είχες λίγα συνάχι και φτερνίζουσα;

Η Έφταλίς πήδηξε με λύσσα και τούφρασε το στόμα.

Πάψε!... Πάψε, άκαρδε! Επείθεσε το κάνει για να με βγάλης απ' τη μέση, να μωρδή κανένας ναμπλάς! Μ' έκαψες και με τσιτοίριες, μ' έφανε, σόλε, ασπλάγνε!

Κι' εσύς ήθελες σ' έներγεια τση λιγοθυμίες και τα ξεφώνητα.

Ο φουκαράς ο Νικολάκης τάχασε. Άρχισε να την καλοπιάνη, της χείδεψε τα μαλλιά, την φιλούσε, με τίποτα. Τέλος, έπειτα από άγριοφώνες, και ρεμπέλι πολύωρο γύρισε κλαμένη και παραπονεμένη και τούπε:

Δεν με ξεγελάς με τα ψευτοφιλά σου, όχι! Δεν σε νταγιάνω πιά. Άχ! Θεέ μου, γιατί να πλάσθω τον κόσμο σου έτσι γρουσουζή, ζουλόφτονο, κι' άκαρδο; Πας θα τον ήκανε έσύ, Έφταλίς μου, αν ήσανε Θεός; τη ρώτησε στο κοινομένο ο Νικολάκης.

Κι' η Έφταλίς με ύφος σιγανοπαπαδιάς άποκρίθηκε:

«Άχ αν ήμουν έγώ ο Παντοδύναμος θάκανα τον κόσμο πολύ καλύτερο. Όχι έτσι στριμμένο, ζουλιάρη, και κουσελάρι, άλλα πούμυχο, ύπομονετικό, γλυκόμυλο. Με λίγα λόγια θα τον ήκανε άπαράλλαχτο σ' αν καρδούλα μου. Ένα πούλουδο!

ΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΟΝ ΟΥΤΣ

Ένας ξάδερφος του Κιρκόρ έφευγε με το υπερκεάνειο κι' η Τακουίτσα, ζώρ ζορινα ήθελε να του κάνουν ένα τραπέζι, να γιορτάσουν μεγαλοπρεπώς το «γιορτάρο ολσούν».

Ώστόσο έπειτα από συζήτηση και καυγάδες τρικουβερτους με τον Κιρκόρ, κατάρωσσε να κάνει τον καταλόγο ποιους και ποιους θα καλέσουν απ' το σόι τους.

Αίντε μπακαλούμ, έγκώ τα λέω και ου να μετράς γιαδρούμ, γιατί μπορεί κανένα ξεκαμμένο να ένεται, είπε στον Κιρκόρ.

Πόσοι μπρέ είνε;

Πόσοι; Τονάμ. Σώπατο είνε.

Άμα γιατί κολόρι σου ήκασες, γιαδρούμ;

Άμάν! Άμάν! Ξεφώνισες τότε τρομανμένη η Τακουίτσα. Ξαναμέτρα ριτζά έντέρμιο Κιρκόρ.

Ο Κιρκόρ άρχισε να μετρά πάλι τους καλεσμένους με τα δαχτυλά του. Άξανα στο τελευταίο όνομα γέννησε κι' αυτός κίτρινος σαν το φλουρί.

Ότου! Άλλαχ, μπελανίβερσιν δέκα τρείς είμωστε! φώναξε. Όν ούτε! Νούμερο γρουσουζικό είνε.

Η Τακουίτσα, απ' την άπελπισία της έπεσε στο ντιβάνι και τού φώναζε:

Μπρί να έπαλουμ; Μπρί τανέ μουσαφιρ μπουλατζάκσιν Κιρκόρ.

Πού τέλεις να βρώ δέκατο τέταρτο μουσαφιρ, υπέ;

Μα η Τακουίτσα φωνάζει, τράζει, σπαράζει, και τόν διατάζει:

Όυλέν! Αυτό καταρωμένο δέκα τρία, τσαμπουκ-τσαμπουκ δέκα τέσσερα να κάνης. Μπακά τσαρπ νιόκι!

Τότε ο φουκαράς ο Κιρκόρ πήρε μια ήσυχή άπόφαση. Βγήκε να καλέση όποιον θα εύρισκε μπροστά του.

Ευτυχώς απ' έξω απ' τον καφενέ τράκαρε το Στάκλν. Αυτός μάλιστα. Δεν θα μπορούσε να τού άρννηθ. Άμέσως ήλπισσε, τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και τού είπε:

Ξάντρεφό μου με παμπόρι φεύγει γι' αυτό τοιμπού. Ιτροπέζι άπόψε τα κάνω. Έλα υπεραμπερ να φάμε γιαδρούμ.

Ευχαριστώ. Θάρω, Κιρκόρ. Δυστυχώς όμως θ' άργήσω λιγάκι... Άπόψε πρέπει να πάω στο στανί, να παραλάβω κάτι προμάτα.

Βαί τζαμαντιέ, βαί!... Ξεφώνισε ο Κιρκόρ έπειτα απ' την πρώτη άπαντήσια του.

Έπρεπε ώστόσο να βρή έναν άλλο. Πήγε στον Μπινούζ, στο Μπντροζ, στον Νικαγκάζ. Όλοι όμως τού άποσχεθήκανε πως θα πάνε άλλα λιγάκι άργα. Κάνεις δεν υπουρούς να πη στην ώρα του φαγιού. Είκοσι δυο κάλεσε χωρίς να σιγνοράρη τον δέκατο τέταρτο. Κι' η ώρα περνούσε.

Άρχισαν να φτάνουν οι πρώτοι καλεσμένοι. Ευτυχώς η Τακουίτσα βόλκε λιγάκι είτε με διατακτική φωνή στον άντρα της:

Κιρκόρ μπανά μπακι! Ξεσένα παρεσ σου Μπινούζ, Μπντροζ, Νικονόζ, ούλοι φιλενάτες υπολίκες έκουσε...

Ο Κιρκόρ με γουρλωμένα μάτια την έβλεπε καταπληκτός. Κι' η Τακουίτσα συνέχισε:

Έσύ αυτές ήζες είντε μία όμορφη τα βόρς, να φέρης γιαδρούμ.

Και τον έσπρωξε για να βη πια γήνηορα.

Έκείνη που δεν ήθελε ο Κιρκόρ θα σκόρναμους έτοι φιλενάδες. Πήγε, λοιπόν, ο κατάρωσ απ' ένα ξεκαρπολαστέο, κάθισε κι' άρχισε να κάνει νομύτα σε μία μικρούλα. Έκείνη τού καμωμένους ήλπιζε τότε στο τροπέζι της και χήρις πολλές διατυμώσεις την κάλεσε σπνί του.

Έφτασαν εκεί ακοίως την ώρα που θα ήλγούσθους απ' αλήθεια η Τακουίτσα απ' την άπελπισία της.

Σουκιούρ άλλάχ! φώναξε όταν είδε την μικρούλα μπροάο Κιρκόρ!

Κι' έτοι όλα πουν μελι γάλα. Δυστυχώς τότε τις έντεκα συνέδη ένα τρανικό δυστύχημα. Η μικρούλα χλώμισε κι' έφερε το χέρι της στο καυτελό.

Δεν είμαι καλά... ψιθύρισε. Ήπια πολύ, ούφ! Είμαι τυφλά!

Και σπύθηκε να βάλη το ζκετάκι της.

Μας επιτρέπετε να σας συνοδεύσουμε; ρώτησαν την μικρούλα με μία φωνή τρείς απ' την παρέα.

Μά... τί λέτε; τους άπάντησε η μικρούλα. Είναι υπόκρως του Κιρκόρ να με παρ όπως υ' έφερε.

Μπρός στην άνέλεστη αυτή εύκαιρία πετάχτηκε ο Κιρκόρ κάνοντας πως δεν βλέπει τις άγριες ματιές της Τακουίτσας έφυγε χαρούμενος με την μικρούλα και δεν γύρισε παρα τα ζυμαρικά. Κι' όταν η Τακουίτσα τον είδε τπες τί ένινε όλη τη νύχτα, άπάντησε:

Μικρούλα, άρωματημένη πολύ ήπασσε ίσπν της νοσοκόμης ήκανα Ντρίδη ήκανα, πυρετός, λυπητός ήπασσε...

Μα δεν πρόσπαρε να τελειώση. Τού ήρθε και τσεκέφαλο η παντοφύλα της Τακουίτσας και τού έκοψε τον όιστρο.

Οι Ιστοιριότητες του Πελοπίδας

Λογαριασμοί

Άλλο νούμερο έσύ πάλι. Τί να σου πώ μάτια μου; Έχω ίδη καν και καν τύπους, άλλα έσύ είσαι άλλο είδος. Σε παρακαλούθω και σε γλεντάω πολύν καιρό τώρα και περιμένα να φτάσω στο άμην για να σου τα φάλω και να σε άποκαλύψω στη κοινή γνώμη. Ναι, το καταλαβαίνω ότι δεν καταλαβαίνεις ότι είσαι νούμερο, άλλα σήμερα πρέπει να το καταλάβης και σου ότι το καταλάβαμε και να κόψης αυτό το σύστημα, αν δεν θές να σε πετάξω καμιά ώρα από το παράθυρο και σένα και το τεφτέρι σου μαζί.

Όλη την ημέρα σε βλέπω, άθνηρω με, σκυμμένο άπάνω σ' ένα τεφτέρι να λογαριάζης. Και δικαίωμα σου είναι βέβαια να λογαριάζης, έτι θέλεις, δεν πρόκειται να σου το άρννηθ κανείς αυτό το δικαίωμα τού έλευθέρου πολίτου.

Άλλά όστερα άργίζει το πιλάτεμα το δικό μας. Θεωρείς ύποκρως σου κάθε μέρα να μάς πληροφορήσης για το πειχόμενο των λογαριασμών σου, που είναι τα καθημερινά σου τακτικά και έκτακτα έξοδα. Τόσο έδωσες για κρέας, τόσο για πατάτες, τόσο για βούτυρο, τόσο για έξι, τόσο για ταιγάρια, τόσο για καφέ, τόσο για τράμι, τόσο για καλαμάκι για τις κότες σου. Τόσο θέλεις για να φτιάξης ένα κουστουμί ρούχα, τόσο για παπούτσι, τόσο για πούκαμισο, τόσο για καπέλλο. Βγάζεις τόσα το μήνα, θα έξαργυνώσης και μια έπίταξη που σου έστειλε ο θεός σου ο Βλάσος άπό την Άμερική, το όλον τόσο. Άρα έχεις κι' έκατο χιλιάδες περιουσία!

Κι' αυτή η δουλειά κάθε μέρα, με σύστημα, και με έμψυχια Δισκός σκυμμένος στο τεφτέρι σου, και όλο λογαριασμούς και τόσο το ένα, τόσο το άλλο, τόσο περισσέμα, ή τόσο έλλειμμα. Πολύ καλά γινάτιανέ μου ως έδω. Κάτσε και μωρδύρωνε χαρτί και γράφε άριθμούς και κανε το κέσι σου. Κάθε άνθρωπος έχει το φώμα του. Άλλά έμεις τί μας νοιάζει; Σού το λέω γιατί έχεις την άδηή συνήθεια να άταγνέλλης μεγαλοφώνως τούς άριθμούς σου!

Λοιπόν. Σήμερα έδωσα τόσο για κρέας, τόσο για τυρί, τόσο για καθαρίσμο, τόσο για το ένα, τόσο για το άλλο. Κερδίω τόσο, άρα μου περισσεύει κι' ένα πενταγινάσιο!

Και σε άναρωτώ, άθνηρω με μου: Έμεις τί μας νοιάζει για όλα αυτά; Ποιος σου είπε ότι άπαιτούμε να μάθωμε πόσα κοστίζει την

Αυτονομικό Διήγημα

Μιά τούφα μαλλιών

— 'Η ιστορία του επιθεωρητή Ντυμπουά: είπε ο φίλος μου Ντερέν. Είπε από τις πιο τραγικές... Τον θυμάσαι, βέβαια... 'Ηταν ένας άσος... Καί κοντά σ' αυτό είχε μια δμορφη γυναίκα... που την έλατρευε. Τό κακό γι' αυτόν ήταν πως ανακάλυψε το δράστη του εγκλήματος της οδού Μεγιέρ...

Ο Ντερέν σταμάτησε μερικές στιγμές και έπειτα συνέχισε:

— Ο Ντυμπουά έμενε μαζί με τη Μαρί Ρέν. τη γυναίκα του. σ' ένα διαμέρισμα της πολυκατοικίας, όπου έγινε το έγκλημα... Τό θύμα ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα, η κυρία Ντελρ...

— Όλη την άλλη μέρα, ο Ντυμπουά δεν γύρισε καθόλου στο σπίτι του. 'Ηταν ολότελα αποροφημένος απ' αυτό το έγκλημα, που είχε γίνει κάτω από την ίδια στέγη όπου έμενε κι αυτός, σαν υποσέτα στα μάτια του και τό θεωρούσε ζήτημα τιμής ν' ανακαλύψει το δράστη.

Τέλος, λόγω τό δράδου, γύρισε στο διαμέρισμά του.

— Λοιπόν; ρώτησε η Μαρία Ρέν, που τον περίμενε ξαπλωμένη στο ντιβάνι.

— Νομίζω πως κρατώ τό δράστη, απάντησε ο επιθεωρητής.

— 'Η νεαρή γυναίκα άφησε μια μικρή κραυγή.

— Τόσο γρήγορα! είπε.

— Δηλαδή, εξήγησε ο Ντυμπουά, κρατώ κάτι που θα με οδηγήσει πολύ γρήγορα στή φυγή του δράστου... Νομίζω πως μπορώ ν' αναπαράστησω δλόκληρο τό δράμα... 'Ακουσε... Τό έγκλημα έγινε χθές, λίγη ώρα πριν από τά μεσά-

νυχτα. 'Η θυρώρος τό ανακάλυψε μόλις τό πρωί και έτρεξε αμέσως νά με ειδοποιήσει... Θυμάσαι, έ;... 'Από τότε έχουν περάσει μόλις δώδεκα ή δέκα τρείς ώρες. Και αυτή τη στιγμή ξέρω τά πάντα... Σου φαίνεται περίεργο;... Προέπει νά σου πώ, πρώτα—πρώτα, ότι η κυρία Ντελρ δέχεται πολλές γυναίκες στο σπίτι της... Ναί, μόνο γυναίκες... Φαίνεται πως έκανε τη χαρούχτρα... Μά αυτό ήταν μια πρόφαση. Στην πραγματικότητα, δάνειζε χρήματα με υπέρογκο τόκο... Μικροποσά και πάντα σε γυναίκες, που είχαν ανάγκη νά συμπληρώσουν τά έξοδα του σπιτιού τους ή ν' αγοράσουν μια τουαλέτα, μια γούνα, ένα ζευγάρι παπούτσια. 'Επειτα, έφτανε ή ημέρα της εξοφλήσεως... Πολλές απ' αυτές τις γυναίκες δεν είχαν νά πληρώσουν τό χρέος τους. 'Η Ντελρ εύρισκε τότε την ευκαιρία γιά νά εξασκήσει τό δόλεσδο εκδίσιαμό της. Θά ζητούσε την εξόφληση του χρέους από τό σύζυγο των γυναικών αυτών. 'Εκτός αν ήθελαν νά τό πληρώσει ένας πλούσιος φίλος της... ένας φίλος της κυρίας Ντελρ... καταλαβαίνεις, έ;... 'Ομορφη δουλειά, που φαίνεται πως της απέδιδε αρκετά... 'Ας έρωμε όμως τώρα στο δράμα... Χθές τό δράδου, μετά τις έντεκα, μια απ' αυτές τις γυναίκες επισκέφθηκε την κυρία Ντελρ στο διαμέρισμά της. 'Ερχόταν από έξω. Είπε πολύ πιθανόν. 'Η θυρώρος δεν ξέρε τίποτε... Κοιμάται από τις δέκα κι' όταν άκουε τό κουδούνι, πιέζει ηχηρικά τό κουμπι της πόρτας... 'Οπως δόηποτε αυτή ή γυναίκα έφασε στο διαμέρισμα της Ντελρ... 'Η γαστρονόμος μ' όλο που ή ώρα ήταν περασμένη, της άνοιξε, γιατί φαίνεται πως την έγνώριζε καλά... Τί έγινε απ' αυτή τη στιγμή; Δεν υπάρχει κανείς υάστους γιά νά μάς τό πώ. 'Αλλά υπορούμε νά κάμουμε μερικές υποθέσεις που δεν βρίσκονται μακριά από την αλήθεια. 'Η επισκέπτρια ήταν ένε από τά θύματα της Ντελρ μιά από τις γυναίκες, δηλαδή που είχαν δανεισθή χρήματα απ' αυτή και δεν μπορούσαν νά εξοφλήσουν τό χρέος τους. Φυσικά, δεν ήθελε νά μάθει ο άνδρας της την απεισκευία της. 'Από τ' άλλο μέρος, ή Ντελρ την έξεβίαζε με τό γνωστό τρόπο... Θά της συνιστούσε έναν καλό και πλούσιο φίλο της που θά εκανόνιζε τά πάντα... Προέπει νά υποθέσουμε πως ή γυναίκα αυτή ήταν τίμια και πως δεν ήθελε ν' απάτησει τό σύζυγό της... 'Εκείνο λοιπόν που φαίνεται αναμφισβήτητο είναι ότι ή Ντελρ και ή επισκέπτρια ήλθαν σε μια στιγμή στά γέλια... 'Η τελευταία άδοπαε τότε ένα μαχαίρι, που βρέθηκε εκεί κοντά και τό βύθισε στή λαϊμό της γαστρονίτσας...

— Και γιατί προέπει νά είνε γυναίκα εκείνη που έκαμε τό

έγκλημα και όχι άνδρας; ρώτησε ή Μαρία—Ρέν.

— Ο Ντυμπουά χαμογέλασε.

— Γιατί ή γυναίκα αυτή άφησε την ταυτότητα της στά χέρια της Ντελρ, απάντησε.

— Και έδειξε μια τούφα ολόξανθων μαλλιών, που είχε βρή μέσα στο δέξι χέρι της χαροδίστρας.

— Θά είνε τό εύκολότερο πράγμα του κόσμου ν' ανακαλύψουμε σε ποιόν ανήκει αυτή ή τούφα, πρόσθεσε.

— 'Εκείνη τη στιγμή, ή Μαρία Ρέν σπρώχθηκε από τό ντιβάνι κι' έοριξε μια ματιά στών καθοφών, ενώ έφανε ασυναίσθητα τό δέξι της χέρι προς τό μέρος του κραφού της. Καί, ξαφνικά, άφησε μια σπαρακτική κραυγή και σωριάστηκε κάτω λιποθύμη.

— Ο Ντυμπουά έτρεξε αμέσως κοντά της. Καί, τότε, είδε καθαρά πως μια τούφα μαλλιών έλειπε από τό μέρος όπου ή Μαρία Ρέν είχε βάλει τό χέρι της... Μερικά γαστρονίσματα υπήρχαν επίσης σ' αυτό τό μέρος...

— Χωρίς νά νοιαστή γιά τη λιποθυμία της γυναίκας του, ο επιθεωρητής έφερε την τούφα που κρατούσε στά χέρια του κοντά στο κεφάλι της... 'Αλλοίμονο τά μαλλιά αυτά ήσαν δικά της!

— 'Ηξερε τώρα τά πάντα και

δεν του γοιαζόταν νά μάθει τίποτε άλλο.

Ο Ντερέν σταμάτησε.

— Τη συνέχεια την ξέρετε, είπε σε λίγο. 'Η Μαρία Ρέν καταδικάστηκε σε ισόβια καταγκαστικά έργα 'Όσο νά τον επιθεωρητή Ντυμπουά ήλθοι είπαν πως τραλλάθηκε ήλθοι πως έβγαλε γιά τη βασιλία... Τό βέβαιο είναι πως κανείς δεν τον ξαναείδε από τότε.

ΠΙΕΡ ΩΝΤΕΡΒΙΑ

Ξαναπαντρεύτηκαν έπειτα από 20 χρόνια

Στό Λαίτφελντ της 'Αμερικής ξαναπαντρεύτηκαν τελευταία ή Μάγκυ 'Ολλερ 39 ετών και ή 'Αουτομ Φάρσις 99 ετών. Οί δυο αυτοί άνθρωποι είχαν παντρευτή γιά πρώτη φορά τό 1925. Την εποχή εκείνη ή 'Ολλερ ήταν 17 ετών και ή Φάρσις 77. Χώρισαν όμως έπειτα από λίγον καιρό και έμειναν χωρισμένοι περισσότερα από είκοσι χρόνια. Τώρα όμως ξαναπαντρεύτηκαν βρίσκοντας πως δεν υπορούσαν νά κάμουν ή ένας νωρίς τον άλλον.

ΠΑΝΑΔΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ
ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΟΑΚΙΔΕΣ
ΑΚΜΗ (σπυρία νεότητος)
Ταχείο εξαφάνισις: ΓΙΟΕΛ
Βαλαωρίτου 12

Υστερ' από κάθε κτ ένιθμα...

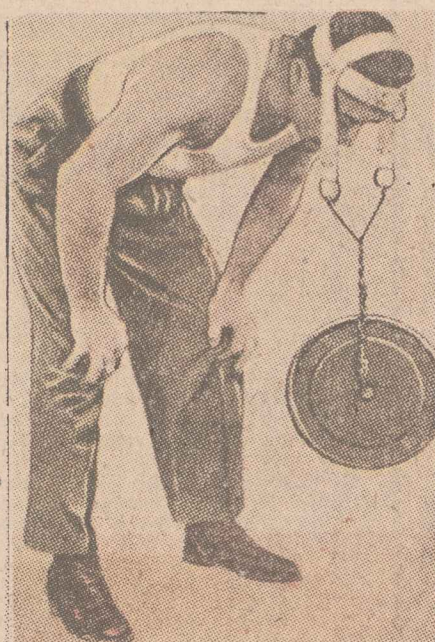
με πόση λύπη βλέπε... τά μαλλιά σας νά μένουν πάνω στο χτένι σας!...

Έχετε ακόμη καιρό νά τά βιώσετε...

Μεταχειρίζεσθε καθημερινά τό ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

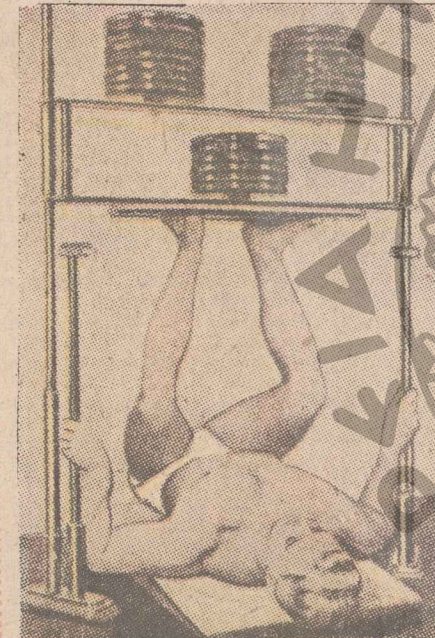
PETROLE Cana

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ • ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗΝ

Αλτήρ κεφαλής, θάρους όχτώ όκάδων που κρεμιέται με ειδικά λουριά από τό κεφάλι και που αΰξάνει με την καθημερινή άσκηση τη μυϊκή δύναμη του τραχήλου

ΙΑ τον περίφημο Κουταλιάνο, τον αλμμόντο 'Ελληνα 'Ηρακλή γράφουμε σε προηγουμένο τεύχος. Όπως θά θυμάσαστε βέβαια ή Κουταλιανός ήταν φαινόμενο στην εποχή του. Τόν καιρό εκείνον ήσαν ελάχιστοι οι άνθρωποι, που μπορούσαν νά σηκώνουν μεγάλα βάρη και τό κατορθώματό του προκαλούσαν κατάπληξη και θαυμασμό. Σήμερα τά πράγματα είναι κάπως διαφορετικά: Στην 'Αμερική πρό πάντων υπάρχουν πολλοί σύγχρονοι Κουταλιάνοι, άνθρωποι καταπληκτά εύρωστοι, γίγαντες αληθίνοι με χαλύδδινα νεύρα, που μπορούν νά σηκώσουν εξαιρετικά μεγάλα βάρη. Τό φαινόμενο αυτό οφείλεται σε ένα νέο σπόρ — αν είναι δυνατόν νά χαρακτηρισθή ως νέο — που έχει κατοικήσει τους 'Αμερικανούς: Τό σπόρ τής άρσεως βαρών. Είναι τό πιο άναπητό σπόρ σήμερα στο Νέο Κόσμο. 'Ακόμη και πολλοί άρρενικοί και θηλυκοί άστέρες του Χόλλυγουντ άσχολούνται μ' αυτό. 'Ο Μήνικ

Ο συμπεσιτής αυτός έχει επάνω του βάρη 150 όκάδων. Καί όμως ή 'Αμερικανός άθλητής Χάρρυ Ντρέκ, χωρίς στούς γερούς μύς των μπράν και των κνημών του, άνεδοκατεβάσει τά βάρη αυτά, χωρίς καμιά δυσκολία, με τά πόδια του.

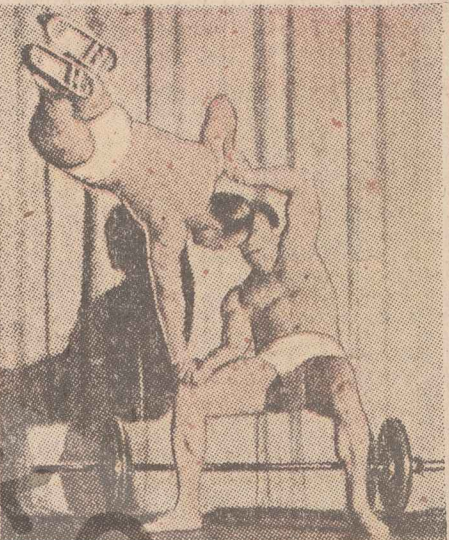
Οι θύλακοι ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΙ

Τό σπόρ τής άρσεως βαρών στην 'Αμερική

Κρόσμπυ, ή Βαν Τζόνσον, ή Γκάρυ Κούπερ, ή Φρέντ Μάκ Μούρραϊν ή Κάρυ Γκράντ ή Μπόμπ Χόπ, ή Τζόελ Μάκ Κρή, ή Μπάστερ Κρέιμπλ και ή Ράντολφ Σκότ. άσκούνται τακτικά και σπουδιώνουν μάλιστα καλές επιδόσεις στην άση βαρών. 'Αλλά και οι νόσοτες τής οθόνης δεν ύστερούν καθόλου. 'Η Κλιντνέτ Κολμπέρ, ή Ντόροθυ Λαμμούρ ή Πωλετ Γκοντάρ και ή Τζόαν Μπενετ άσχολούνται καθημερινώς σχεδόν με την άσκησή αυτή και συναντώνται ήρωικά τους συναδέλφους των.

Μά και οι κοίνοι ένητοι έχουν ξετρελασθή — είναι ή κυριολεξία — με τό σπόρ αυτό. Παντού έχουν ιδουθή ειδικές οργανώσεις που έχουν συγκροτηθή σε μια Διε'νη 'Ομοσπονδία 'Αθλητών 'Αρσεως Βαρών, που θά λάβη μέρος μάλιστα στούς 'Ολυμπιακούς Αγώνες του 1948 όποτε, ή

διοποιοούνται τά σιδερένια παπούτσια. Μιά πολύ δύσκολη άσκησις εξ άλλου είναι τό νά σηκώση κανείς έναν άρκετά εύτραφή και συνεπώς άρκετά βαρύν άνθρωπο από τό χέριο και νά τον κρατήσει σε πλανία θεί σε ίσοροπία. Θεαματικότητα επίσης είναι ή εξής άσκησις: 'Ο άθλητής σηκώνει με τά χέρια του έναν αλτήρα πάνω

Πρέπει νά έχη κανείς πολύ γερούς μύς στα χέρια και στα πόδια του, όπως ή Τζών Λέμαν, από τον 'Αγιο Φραγκίσκο, γιά νά μπόρσει νά κρατήσει έτσι έναν άνθρωπο. 'Αλλά ακόμη πιο δύσκολο είναι τό πρόβλημα τής ίσοροπίας γιά εκείνον που ύψώνεται πλανίως, στήν άέρα, όταν μάλιστα φοράει σιδερένια παπούτσια, σαν τόν 'Ερικ Τρέσερ, γνωστό άθλητή του Λος 'Αντζελες.

στον όποιο βρίσκεται με τό κεφάλι κάτω και τά πόδια επάνω ένας δευτερός άθλητής.

Γιά νά έχη όμως καλά αποτελέσματα τό σπόρ τής άρσεως βαρών, πρέπει νά γίνεται με σύστημα και σύμφωνα με ώριμένους κανόνες. Καί πρώτα—πρώτα, καλόν είναι ν' άρχισιν ν' άσχοληται κανείς μ' αυτό σε ηλικία μικρότερη των 21 ετών. 'Αλλά, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις και κανόνες μπορεί νά σηκώνη αλτήρες και μέχρι τής ηλικίας των 50 ετών. 'Υπάρχει μάλιστα τό παράδειγμα του Τζών Σμιθ, που ποσό τά 60 χρόνια του, έσκαλούβη νά κατέχη τόν τίτλο του 'Ισχυροτέρου στην άρει βαρών και του 'Ισχυροτέρου ανθρώπου τής Νέας 'Αγγλίας. Δεύτερη προϋπόθεση είναι ή έξης: 'Η άσκησις πρέπει νά γίνεται καθημερινώς. Πάντοτε δε πρό του φαγητού και ποτέ μετά τό φαγητό. 'Η διάρκεια της, άρχίζει από 5 και φθάνει σέ 15 λεπτά.

Τόν τρίτο ρυθισμό κανόνα μές τόν διδάσει, ή περίφημος γίγας τής αρχαιότητος Μιλων ή Κροτωνιάτης. Μικρός ή Μιλων άρχισε νά σηκώνη ένα νεογέννητο μοσχαράκι κάθε μέρα. 'Ετσι δσο μεγάλωνε ή Μιλων μεγάλωνε και τό μοσχαράκι, που έγινε πλέον, με τόν καιρό, δλόκληρο βουβάλι. 'Ο Μιλων σηκωσε πλέον και τό βουβάλι, όπως σηκωνε και τό μοσχαράκι. Μ' άλλα λόγια πρέπει κανείς ν' άρχισιν με μικρό βάρος και σιγά-σιγά νά τό αυξάνη. Αυτοί είναι, φυσικά, τρείς μόνο από τους κυριώτερους κανόνες τής άσκήσεως.

ΤΖΩΡΤΖ Ε. ΟΥΓ'ΑΚΟΥΤ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία και ριζική αποτρίχωση με τά τελειότερα μηχανήματα Βραχέων κυμάτων. Θερμοφλυξ Δερματολογικών 'Ιατρείων κ. 'Ανδρέα Χρύση, Νίκης 13, τηλ. 29-548.

Ωραι 9 π. μ. — 3 π. μ.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η εκδίκη του συζύγου

Σήμερα το βράδυ θα ξεκαθαρίσει μια για πάντα την κατάσταση. Γι' αυτό τον είχε καλέσει να φάνε μαζί. Θα τους εκδικιόταν και τους δυο. Με τη σκέψη αυτή είχε περάσει όλη τη μέρα. 'Απόψε όλα θα τελειώνουν. Τι σημασία είχαν οι συνέπειες που θ' ακολουθούσαν; Φτάνει να φερνόταν σαν άντρας, που φρόντιζε για την τιμή του.

Αυτά συλλογιζόταν καθισμένος σε μια φαρδιά πολυθρόνα ο Πώλ Ντγουέ. Καπνίζοντας το πούρο του. Από μίνες τώρα είχε βεβαιωθεί ότι η γυναίκα του ή ώραία 'Αλίκη τον άπατούσε με τον πιο στενό του φίλο, τον 'Ανρύ Λερού. Όταν το σκεφτόταν αυτό, λύσσαζε απ' το κακό του. Με τον Λερού είχε μοιράσει τα φοιτητικά του χρόνια στο Πανεπιστήμιο, είχε γλεντήσει μαζί του κι' όταν παντρεύτηκε την 'Αλίκη Ποντρί, μια όμορφη μικρή ξανθομάλλα και στωική, κόρη μιας μεσοτάξης, ο Πώλ άνοιξε διάπλατα τις πόρτες του σπιτιού του στον αδελφικό του φίλο. Στις αρχές δλο πήγαν καλά. Ο 'Ανρύ τηρούσε άωοηη στάσι απέναντί και των δυο κι' ο Πώλ περνούσε αλθρινά τα πρώτα χρόνια μια ζωή εύτυχισμένη.

Μ' αυτό δεν βάσταξε πολύ άκομη. Από κάποιες φλογερές ματιές, από κάποιες σφειζίματα χειρών, από κάποιες χαμόγελα, ο Πώλ κατάλαβε πως ο 'Ανρύ και η 'Αλίκη είχαν ερωτευθεί ο ένας τον άλλον. Δεν είχε τίποτε κι' εξακολουθούσε να φέρνεται στο φίλο του, το ίδιο ευγενικά, όπως και στο παρελθόν. Κι' ο 'Ανρύ δεν είχε αλλάξει. 'Εκείνη, όμως, που τώρα τελευταία είχε γίνει έντελώς αλλοιωτική, ήταν η γυναίκα του. 'Απόφνευε τα χάδια του, τα φιλιό του, προσφασίζοντας κάποια νεορική κοίσι, και για να ξεσκάει ήθελε να βγαίνει συχνά τ' απογεύματα έξω.

Ο Πώλ παρακολούθησε τη γυναίκα του και την είδε να μπαίνει άκορετάς στην γκαρσονιέρα του 'Ανρύ. Ένα βράδυ μάστιγα είχε την υπομονή να περιμένη για να δει τι ώρα θα βγαίνει από καί η 'Αλίκη. 'Ετσι 'Εκθέσεις

Στις 20 Νοεμβρίου, στο έπί της οδού 'Αμερικής 19 Στουάντο, άνοιξε η έκθεση φωτογραφικής τέχνης του κ. 'Ελευθεριάδη.

σας κάνει καλό. Θα κοιμηθήτε αλθρινά, μαζί...
Ο 'Ανρύ έκανε μια κίνηση για να έπιτεθεί στον Πώλ.
— Μην κουνήσετε, γιατί θα σας πυροβολήσω και τους δυο σας. 'Εμπρός. 'Αλίκη, άναπι μου, πιές. Θα πιστέψουν όλοι πως αυτοκτονήσατε.

Η νέα γυναίκα έστρεψε σαν το φύλλο. Δεν μπορούσε πια να σωθεί. 'Αν προσπαθούσε να φύγει ο άντρας της θα πυροβολούσε. 'Απαράτη το ποτηράκι και το άδειασε με μια.

— 'Αλίκη! τί έκανες; φώναξε ο 'Ανρύ.

— Πειθάνω για την αγάπη σου! έπτε η 'Αλίκη. Και γυρίζοντας στον Πώλ το φώναζε:

— Σε μισώ! σε μισώ! ποτέ μου δεν σ' αγάπησα!

Ο 'Ανρύ ήπιε κι' αυτός το δηλητήριο. Σε λίγη ώρα, δυο πτώματα ήσαν εσπλωμένα κάτω. Κι' ο Πώλ, από πάνω τους, κυττάζοντάς τα με μάτια γαμένα, άγρια, φλογερά, γελούσε, γελούσε.

Είχε τρελλαθεί!

ΣΟΡΖ ΕΡΒΕ

Το μυστήριο ενός διαζυγίου

Όταν εγράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας για το διαζύγιο του Γεωργίου Μενοινίου, του 'Συγχρόνου Παγκανίου' και της Νόλα Νικολας κόρης Αυστραλού Βιομηχάνου, πρόσθεσαμε ότι ο πρώτος κάπως δεν θα μάθαι έσως ποτέ την πραγματική αιτία του.

Δυο γάμοι όμως, που έγιναν σχεδόν συγχρόνως, διαφώτισαν το μυστήριο αυτού του διαζυγίου: Η τέως κ. Μενοινίου παντρεύθηκε στην 'Αμερική τον άεσπότη 'Αντονώ Ούλλισας, ο δε Μενοινίου ήρε γυναίκα του, στο Λονδίνο, την περισηη 'Αγγλίδα ήθοποιό και άσπαστη χορεύτρια Ντιάνα Γκούλντ.

Ο γάμος του Βιολιστού έγινε ανάμεσα σε δυο πρόδες. 'Αφού άδοκλησο το πρώι έκανε βόκειε μαζί με τη Σωφρονική 'Οσγήστρα του Λονδίνου, νάθηκε εσφινικά. Πήγε υ' ένα αυτοκίνητο στο ληίσταριο του Τσέλσι, όπου βρισκόντουσαν μόνον 9 πρόσωπα, κι' εκεί έκαμε τον πολιτικό γάμο του με τη Ντιάνα Γκούλντ. 'Επειτα, οι νεόνυμφοι γευμάτισαν. Βισατικά κι' ο Μενοινίου έσπυσε να ξαναγυρίσει στην αθήουσα, όπου εξακολουθούσαν οι πρόδες.

Το ίδιο βράδυ, έδωσε ένα μεγάλο κονσέρτο. Μόνον προς το τέλος του, άοισε να διαδίδεται η είδηση του γάμου του. Κι' ο Βιολιστής άναγκάσθηκε να άμολογήσει τα μυστικά του στους δημοσιογράφους που τον πολιορκούσαν.

Η καινούργια κ. Μενοινίου είχε ηλικίας 33 έτών, δηλαδή κατά 2 χρόνια μεγαλύτερη απ' τον άντρα της. 'Εχει διακριθεί προπάντων στα ρωσικά μπαλέτα του Λονδίνου.

Πώς διατηρείται το γκολφ στρην

Η «ελακίνη» του 'Ατλαντικού

Διερωτηθήκατε ποτέ πως το Γκόλφ - Στρήμ, το τεράστιο αυτό «θαλάσσιο ποτάμι» με τα ζεστά, μπλε και άλμυρα νερά του, δεν άνακατεύεται με τα κρύα, πράσινα και λιγώτερο άλμυρα νερά του υπόλοιπου 'Ατλαντικού;

Πράγματι, αν προς τα νότα το Γκόλφ - Στρήμ συγγέεται με τις ήσυχες θάλασσες, και ίδιως με το παραένο «πέλαγος των Σαργκάς» — άλθρινά νεκροταφείο, όπου σπαίρνουν άμέτρητα ναυαγισμένα πλοία — προς το βορρά όμως η «όχη» του άποτελείται από ένα εξακάθοο τείχος κρύου νερού. Πώς λοιπόν μένουν έτσι χωρισμένα τα δυο νερά, το κρύο και το ζεστό;

Οι παρατηρήσεις του Γάλλου άκαδημαϊκού Νταουά άπέδειξαν κατι άκομη περιεργότερο: ότι ο 'Ατλαντικός 'Ωκεανός άποτελείται από δυο «πατώματα». Πάνω απ' τον κύριο άγκυ των κρύων νερών του έπιπλέει ένα στρώμα ζεστό, σαν χυμένο λάδι, που φτάνει ως τις εύρωπαίκες ακτές. Σε ώρισμένα μάλιστα σημεία, τα στρώματα είναι τοιαύτα ένα πάνω απ' το άλλο: παγωμένο νερό απ' τη Γροιλανδία, νερό τοπικό μετρίως θερμοκρασίας και νερό ζεστό απ' τον κόλπο του 'Αγίου Λαυρεντίου.

Τί είναι εκείνο που διαχωρίζει μεταξύ τους αυτά τα στρώματα; Μία «ελακίνη» από άπειρο πλήθος νεκρών άδανικών όντων.

Όλες οι θάλασσες του κόσμου είναι γεμάτες από άμέτρητα μικροσκοπικά φωτιά, που άποτελούν το «πλαγκτόν». 'Αν κρεμάσετε πίσω από μια άσκα ένα μεταξωτό κωνικό δίχτυ, θα το βρείτε σε λίγη ώρα σκεπασμένο από ένα στρώμα γλοιώδες. Αυτό είναι το «πλαγκτόν». Τα σπορίδια και οι φάλανες άπροσφών θαλασσινά νερά, συγκροτούν το «πλαγκτόν» που άποτελεί την τροφή τους, και ξαναβγάζουν κατόπιν το νερό.

Είναι άφανταστη η ταχύτης του πλαγκτολογισμού των μικροσκοπικών αυτών φωτιών, που άνήκουν στην οικογένεια των φυκιών. Εύτυχας, είναι έξ' ίσου γρήγορος κι' ο θάνατός τους. Λέμε «εύτυχας», γιατί, κατά τους ύπαισιμους ενός έπιστήμονος, αν δεν ύπθοναν οι άμέτρητες αιτίες καταστροφής των, ένα μόνο τέτοιο φύκι θα παρήγε μέσα σε 8 ήμερες μια ζωντανή μάζα μεγάλη σαν τη Γη!

Το «πλαγκτόν» όμως είναι εξαίρετικά λεπτεπίλεπτο. Το σκοτώνει η παραμικρή μεταβολή θερμοκρασίας ή περιεκτικότητας σε άλάτι. 'Ιδού γιατί στις ζώνες όπου γειτνόνουν νερά με διαφορετική θερμοκρασία και άλμυρότητα, συγκεντρώνεται τερασσία ποσότης νερού «πλαγκτόν».

Τα μόρια όμως αυτών των νεκρών φυκιών δεν σπαίρνουν, σαν τις άλλες άργανικές ουσίες. Μεταβάλλονται σ' ένα είδος πηχτού λαδιού, κι' αυτό άλι σφηνάται μια τερασσία «μεμβράνη», στερηή και έλαστική που γυρίζει μεταξύ τους τα διάφορα στρώματα του νερού, το ζεστό απ' το κρύο, το περισσότερο απ' το λιγώτερο άλμυρό.

Κάτι άνάλογο συμβαίνει στις έκβολές ώρισμένων μεγάλων ποταμών, όπου τα μικρά πλοία δεν κατορθώνουν να προαωρήσουν με άρεκή ταχύτητα, σαν να τα έμποδίζει μια άόρατη δύναμη.

Στην περίπτωση αυτή η Γαλιανέζο λένε ότι ένας θαλασσινός βαίμονας, ο Κατσούρα, δεν άσινει τα πλοία να προαωρήσουν. Χάρις στις έπιστημονικές άμας άνακαλύψεις και παρατηρήσεις, ο Κατσούρα άντικαταστάθηκε απ' το νερό «πλαγκτόν».

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΠΩΣ ΛΥΕΤΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ στους πρωτόγονους λαούς

Περίεργοι λόγοι διαζυγίου

Ένας 'Ελβετός μελετητής της ζωής και των συνθειών των λαών, ο Φ. Ζαίλιτε, έκανε τελευταία μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις σχετικά με το διαζύγιο. Το διαζύγιο, λέγει ο Ζαίλιτε, δεν είναι εφεύρεση των πολιτισμένων λαών, αλλά παλαιά συνήθεια που επικρατεί και σ' αυτές άκόμη τις πρωτόγονες και άπολίτιστες φυλές. Είναι άλθρινά ότι στις πολιτισμένες χώρες, για να λυθεί ο γάμος, πρέπει να ύπάρχουν ώρισμένοι λόγοι και χρειάζονται άποσώδητες ώρισμένες διατυπώσεις για να δοθεί το διαζύγιο. 'Αστόσο σήμερα οι διατυπώσεις αυτές, σε ώρισμένες χώρες και προπαντός στα περισσότερα κράτη της 'Αμερικής, της 'Ηπείρου, έχουν τόσο άπλοποιηθεί ώστε το εύκολότερο πράγμα ήδη ένα άνδρόνιο είναι αν θέλη να γυρίσει γυρίς, πολλές φασαρίες και γυρίσει... νοσοκομείο. Φυσικά αν η γυναίκα δεν θέλη να δώσει το διαζύγιο στον άνδρα, τα πράγματα είναι δυσκολότερα και πολλές φορές ο άνδρας άναγκάζεται να δώσει στη γυναίκα τον νερό άποκλεισίου για να ξαναδοί την έλευθερία του. 'Εξ άλλου πρέπει άποσώδητες να εκπληρωθούν ώρισμένες ύπονοσώσεις προς τα παιδιά, που προήλθαν από τον ύπό διάλυσι γάμο.

Στους πρωτόγονους λαούς τα πράγματα είναι κάπως άπλούστερα. Πρώτα - πρώτα όσον είναι η πολυγαμία, ο άνδρας υπορεί να πάει και ν' άφήσει όσες γυναίκες θέλει. Όπου όμως δεν ίσινει η πολυγαμία για να λυθεί ο γάμος χρειάζονται ώρισμένες διατυπώσεις, που ποικίλλουν άνάλογα με την πρόοδο του κάθε λαού. Ο Ζαίλιτε άναφέρει σχετικά τα έξης γασακτιστικά παραδείγματα:

Στους Μελίνκας μια φυλή νέγων, που ζή στη Δυτική 'Αφρική, ο γάμος διαλύεται άκοί να το θέλει ο άνδρας.

Διά τας νεαράς Κυρίας και Δεσποινίδας

Στην 'Αμερικήν άδες οι Κυρίες και Δεσποινίδες άποκτοδν ώραίο σωμα διότι από νεανικής ηλικίας μεταχειρίζονται τα περιφημα Λαστέξ

ΦΛΕΞ - ΦΡΜ

Τα Φλεξ - Φόρμ είναι έλαφρά, ύγιεινά, άναπνευστικά και πολύ φθηνά.

Πωλούνται μόνον στο Ειδικό Κατάστημα

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΚΙΝΤΩΣΗ ΕΡΜΟΥ 50

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Ταχεία, άγώδης και χωρίς ομώδια Θεράπεια ριζιδών, κρεατοελιών, άκμης λιπαρού και ξηρού δέρματος, πτώσεως κόμης, πανάδες κτλ. Είδος ΠΙΟΕΛ.
Βαλαωρίτου 12, Τηλ. 33.039.
'Η πρώτη έπίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ

λη ο άνδρας. Για να πάει λοιπόν το... διαζύγιο πρέπει την ήμερα που θα το άποφασίσει φεύγοντας από το σπίτι του να μην πη στη γυναίκα του: «Θα γυρίσω σε λίγη», όπως έχει ύποχρεώσει να ληη κάθε μέρα, για να δείνι έτοι ότι έπιθυμεί τη συνέχιση της συμβίωσης των. Κατόπιν αυτού δεν είναι ύπονοσώμενος να ενδιαφερθεί πλέον για τα παιδιά που μένουν πίσω αλλά ούτε και για το σπίτι του. Παιδιά και σπύτι, από τη στιγμή που δεν θα πη «θα ξαναγυρίσω κλπ.» άνήκουν δικαιοματικά στη... ζωντογύνα.

Η 'Αλάσκα, μπορεί έπίσης να θεωρηθεί ως ο «παράδεισος των διαζυγίων». Όταν ένας 'Εσκιμώος έγκαταλείπει το σπίτι του περισσότερες από πέντε μέρες για δουλειές ή για «δθθεν δουλειές» ο γάμος διαλύεται. Οι 'Εσκιμώοι συνήθως προσφασίζονται ότι κάπου άλλου βόηκαν δουλειά, άργούν να γυρίσουν στο σπίτι τους και παίρνουν έτσι το «διαζύγιο» τους.

Η γυναίκα του 'Εσκιμώου αντίθετως, δεν έχει το δικαίωμα να γυρίσει στην ίδια έμεθο διαζυγίου. Της άναγκάζονται μόνο το δικαίωμα να ζητήσει έπίσημα να γυρίσει από τον άνδρα της αν άποδείξει ότι την κοκομεταχειρίζεται. Η διαφορά αυτή δικαιοματική διαζυγίου ύπαικει, σε άλους σχεδόν τους άπολίτιστους λαούς: Εύκολότερα ο άνδρας και δυσκολότερα η γυναίκα παίρνουν το διαζύγιο.

Το διαζύγιο είναι νωστό και στους Μογγόλους: Ο άνδρας σ' αυτούς υπορεί να γυρίσει τη γυναίκα του... αν δεν του άρέσει. Ο φανητό, που του μαγειρεύει! Στην περίπτωση αυτή είναι ύπονοσώμενος να γυρίσει στη γυναίκα του, τα ώροσώτερα φερέματα που έχει κι' ένα σελλωμένο άλογο. Και η γυναίκα υπορεί να γυρίσει τον άνδρα της, άμα έχει «νοσώσει» από τη συζυγική ζωή, άκοί να του τη δώση καθαρά. Φεύγει τότε αυτή από το σπίτι και αν μέσα σε όκτώ μέρες δεν γυρίσει, ο γάμος θεωρείται διαλυμένος. Κατόπιν αυτού φυσικά δεν υπορεί να έχει καμιά άπαίτησι από τον άνδρα της.

Εκτός όμως από τους παραπάνω, ύπάρχουν και άλλοι πρωτόγονοι λαοί, στους οποίους το διαζύγιο έπιτρέπεται μόνο για άσπρη καθωρισμένους λόγους. Στους Μαυριτανούς π. χ. το διαζύγιο δίδεται στον άνδρα αν η γυναίκα του δεν «καταθώρη» ύστερα από όκτω τουλάχιστον έτών συζυγικό βίο, να φέρει στον κόσμο άνδρο.

Τούτο τέλος και ένας παράξενος λόγος διαζυγίου που ίσινει στους Γκαλλίους της Νέας Γουινέας: Οι άνδρες υπορούν να γυρίσουν τις γυναίκες τους αν είναι φλύαρες! «Κι' ίσως — κατά τον Ζαίλιτε — είναι ο μόνος λόγος, που άόρητε να ίσινει και στους πολιτισμένους λαούς. Είμαστε άπολύτως σύμφωνοι.

♦ ♦ ♦

Τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν σ' όλο τον κόσμο

Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούσαν το 1946 σ' όλη την Ευρώπη άνήκοντα σε 6.580.951 έναντι 9.060.475 που κυκλοφορούσαν κατά το 1938.

Αντίθετα στην 'Αμερική ο άριθμός των κυκλοφορούντων αυτοκινήτων αύξήθηκε σε 36 εκατομμύρια έναντι των 31 εκατομμυρίων του 1938.

Τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν σήμερα συνολικά στον κόσμο άνέχονται σε 45 εκατομμύρια έναντι 43 εκατομμυρίων του 1938.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΟΗΕΙΑΣ

Όμιλει η Γουάλλυ Γουέστμορ

Η Γουάλλυ Γουέστμορ, διευθύντρια του τμήματος μακιγιάζ της κινηματογραφικής εταιρείας 'Παράμουντι', είδικη στα ζητήματα της καλλονής και της ψυχολογίας διδάσκει στους άστέρες τα χίλια μικρά μυστικά της γοητείας. Μερικές απ' τις πολύτιμες συμβουλές της είναι οι έξης:

Το χρώμα των μαλλιών. — Δεν είναι ντροπή να βαφή τα μαλλιά της μια γυναίκα, όπως δεν είναι ντροπή να μακιγιάρται. Γιατί να μην αλλάξει το χρώμα τους, αν δεν ταιριάζουν με τα μάτια της και με το πρόσωπό της;

Το συχνότερο σφάλμα των νυναικών που βάφουν τα μαλλιά τους, είναι ότι τους δίνουν χρώμα τελείως άμοιόμορφο, έτσι που φαίνονται σαν περρούκα, ενώ αντίθετως τα φυσικά μαλλιά έχουν διάφορες άποχρώσεις.

Μία βαφή καλή, που δεν χρησιμοποιείται ύπερβολικά συχνά δεν βλάπτει τα μαλλιά. Άπεναντίας, τα προφυλάσσει, όπως το βερνίκι προφυλάσσει το ξύλο ή το μέταλλο.

Δεν ύπάρκει λόγος να βαφή μια νέα γυναίκα τις πρώτες κνίρες ή άσπρες τούφες των μαλλιών της, που αύξάνουν τη γοητεία της, όταν παίσιωνουν ένα πρόσωπο νεανικό.

Το μακιγιάζ. — Το μακιγιάζ έξασκεί ψυχολογική έπίδραση στην άτομικότητα. Γιατί η γυναίκα που νιώθει τον έαυτό της ώραίο έχει περισσότερη άυτοπεποίθηση. Στην κινηματογράφο, οι ήθοποιό μακιγιάρονται άνάλογως του χαρακτήρος του προσώπου που έα ένασρκώσουν, κι' έτσι άμοιούωνονται περισσότερο με το ρόλο τους.

Το στόμα φανερώνει το χαρακτήρα, καλλίτερα από κάθε τμήμα της φωνογονίας. Ένα στόμα πλατύ, με σωτές άναλογίες, δείχνει γυναίκα γενναία, ίσορροπημένη, εύαισθητή και γλυκεία. Τέτοιο έχει η ήθοποιος 'Όλγα Σαν Ζουάν, και φυσικά δεν έννοει ποτέ να το αλλάξει. 'Αν έχετε τέτοιο στόμα, πρέπει ναάστε κατευχαρισμένη για την εύνοια αυτή της φύσεως.

Μικρό και στενό στόμα, με λεπτά χείλη, φανερώνει έγωισμό, νευρικότητα και φιλοργυρία. 'Αν το στόμα σας είναι τέτοιο, σπεύστε να το διορθώσετε. Βάψτε τα χείλη σας έτσι ώστε να πλατύνουν λίγο. Μαζί με το στόμα σας θα διορθωθεί ύποσυνείδητα και ο χαρακτήρας σας. Ποσοοκή όμως! Οι ύπερβολές είναι πάντοτε κακές.

Μάθετε να περπατάτε. — Η όμορφιά μιας γυναίκας δεν περιορίζεται σ' ένα ώραιο πρόσωπο και σ' ένα σωμα με σωτές άναλογίες. Πολλές κάνουν κάθε γοητεία, με την κίνηση μόνο που κάνουν για να σηκωθούν απ' το κάθισμά τους και να διασχίσουν ένα δώματι. Το βάδισμα παίζει σπουδαίο ρόλο σε μια γυναίκα.

Η ήθοποιος Τζόαν Κάουφμαν ζέρει πραγματικά να περπατά. Οι κρητιμένες κινήσεις της είναι μια γοητεία για τα μάτια. Έννοείται ότι η Τζόαν — όπως και τόσες άλλες νεοφθοσώμενες στο Χόλλυγουντ — έχει άνακαλύψει από καιρό ότι η άρμονία του βούδματος έπιτυγχάνεται μόνον άφου προηγηθεί η έξασκηση για μια καλή στάσι.

Για ναάτε μια καλή στάσι, στέκεσθε όρθια, χωρίς ν' άνασπώνεσθε στις μύτες των ποδιών, με το κεφάλι άναυωμένο, το σανάνι ύψηλά, τους ώμους προς τα πίσω, το στήθος προς τα έμπρός τη σπονδυλική στήλη όσο το δυνατόν ευθεινέστερη, την κοιλία μαζεμένη προς τα μέσα. Τα χέρια κρεμούνται με φυσικότητα στα πλευρά του σώματος. Τα γόνατα είναι τεταμένα, αλλά όχι άλγυνητα. Οι φτέρνες άπέχουν 5-10 πόντους μεταξύ τους ή μύτη των ποδιών διευθύνεται προς τα έμπρός.

Ένας άριστος τρόπος για να εξελέγχετε τη στάσι σας, είναι ο έξης: Στέκεσθε όρθια, άκουμπώντας με την πλάτη σ' ένα τοίχο, έτσι ώστε να τον άγγίζετε με το κεφάλι, τους ώμους και τους γλουτούς, κι' οι φτέρνες σας ν' άπέχουν 3-10 πόντους απ' τη βάση του τοίχου.

Αφού βεβαιωθείτε ότι είναι άσπρη η στάσι σας, ύπορείτε να προχωρήσετε στην άσκησι του βάδισματος. Κάνετε βήματα κανονικά, έτσι ώστε το βάρος του σώματος σας να σπνρίζεται πρώτα στη φτέρνα και κατόπιν στο πέχμα, όχι σε δυο διαφόρους χρόνους (πρώτα που γά ήταν άντιαισθητικό) αλλά με μια και μόνη κίνηση.

Για ναάι χαριτωμένο το βάδισμα, η κίνησις του δεν πρέπει να ξεκινά απ' το γόνατο, αλλά απ' το γόφο και το γόνατο να λυγίζει έλάχιστα. Αποφύγετε το άργό και σурτο βάδισμα. Όταν περπατάτε γρήγορα, άνασπώνεσθε καλά τα πόδια σας, δίνετε την εντύπωση ζωτικότητας, δραστηριότητας σταθερότητας χαρακτήρος. Ένα βάδισμα άρμονικό είναι το ώραιότερο και ζωντανότερο στόλισμα μιας γυναίκας. Ίσιο το κορμί σας σαν λαμπάδα, κυπαρισένιο λυγρό. Όλοσρό το κεφάλι. Το στήθος έλαφρά προτεταμένο, όχι όμως και η κοιλία. Βαδίζετε έτσι και να είσαστε βέβαιες ότι ή αύξηση ή χάρις σας 100%.

ΓΟΥΑΛΛΥ ΓΟΥΕΣΤΜΟΡ

63

Έσύ είσαι ή ζωή μου κι' ο θάνατος μου

Ήταν ένα φεγγάρι, ολόκληρο που η Χιμιάρια έκλαιγε το χαμό του άνδρός της του γενναίου άντρα. Ο θάνατός της οφειλόταν σε μια μικρή συγκρούση τον καιρό που οι άνδρες της φυλής του, οι Μπενί - Καλαάτ, οδηγούσαν τα κοπάδια τους προς τα βοσκοτόπια του Τράκ. Ο Έσμεϊρ, ο σείκης των Αμράνι τον είχε τραπώσει τότε μ' ένα φαρμακερό κοντάρι.

Κι' από τότε δεν είχαν πάρει το αίμα του πίσω. Απερίσπαστη πείρα η Χιμιάρια και ξεσηκώνοντας μια μέρα το φόρεμά της μπροστά στους συναγμένους πλημύστες, υποσχέθηκε τον ίδιο τον εαυτό της ο' εκείνον που θα της έφερνε το κεφάλι του φονιά του άνδρός της. Οι νέοι, γεμάτοι ταραχή, πήδησαν με μιάς απάνω σε' άλλα τους με την άποψη να της φέρουν ό,τι ζητούσε. Μα τα παλληκάρια δεν ξεναγύρισαν πίσω.

Το θάρρος των Καλαάτ λιγότερες κι' ο άριθμός των σκοτωμένων όλο και πληθαίνει. Έτσι ο αρχηγός τους έστειλε απάνω στην απελπισία του μανταφόφρου στην έρημο, στις κατασκηνώσεις των συννεκίων φυλών ικετεύοντας να τον βοηθήσουν να εκδικηθεί. Μα ο τρόμος που έπληξε τον δόνομα του Έσμεϊρ είχε προηγηθεί από τους καταλλάρηδες του φυλάρχου. Μονάχα μια φυλή, η πιο φτωχή, δέχτηκε να συμμετάσχει με τους Καλαάτ.

Αποφασίστηκε λοιπόν να πάει στον πόλεμο όλη η κατασκηνωσία, έχοντας επί κεφαλής τη Χιμιάρια, που θα βαστούσε το κόκκινο μπαϊράκι.

Τρεις νύχτες πριν τη μάχη οι ποθέτες των δύο φυλών, χόρευαν έμπρος στους άνδρες τραγουδώντας τα κατορθώματα των ηρώων και τις γλύκες της νίκης. Τα παλληκάρια για να πάρουνε κουράγιο βουτούσαν τα μαχαίρια τους μέσα στο ζεστό αίμα ενός σφαγμένου κριαριού. Και οι γρήγες βεδουίνες με το μεντάλο δάχτυλο του άριστερου ποδιού χαράζανε στην άμμο μαγικές πεντάλφες.

Μόλις ζήμερσε ο άντρας παρατάχθηκαν κατάλα οτ' άλωνα και τις καμπύλες τους. Στο κέντρο ήταν οι πιο γενναίοι γύρω από το ιερό μπαϊράκι. Η Χιμιάρια όρθη απάνω στη σέλλα της, άκουμπούσε στον καταστόλιστο κοντό της σμίκια. Ένα φόρεμα αιματόχρομο που συστράτιόταν μ' ένα άσπρο σκούρι, έπεφτε απάνω στο σώμα της κυτό. Τα πλούσια μαλλιά της τα σκέπαζε ένας πέπλος που οι άκρες του φουσκώνοντας στην παραμικρή πνοή του ανέμου απλώνανε στην άσπρη του προώπου και στη γύμνια του λαιμού της ένα φως τριανταφυλλένιο.

Ψηλά, πάνω απ' το κεφάλι της ανέμιζε το μπαϊράκι κι' όλα τα βλέμματα ήταν καρφωμένα στη Χιμιάρια. Οι πολεμιστές τη συγ-

κρίνανε με λεπτό σπαθί σε θήκη πορφύρα. Οι νέοι την παραόλλαν με κρίνο κατακόκινο.

Ο Έσμεϊρ, που είχε πληροφορηθεί την προσέγγιση των Καλαάτ μπήκε επί κεφαλής των ανδρών του και καλπάζοντας απάνω στη δρομάδα του έρχοταν να τους συναντήσει.

Θάνατος στο μέρος που είχαν παραταχθεί οι έχθροί του, τοποθετήθηκε στο κέντρο των δικών του και με μια άγρια κραυγή ώμοις καταπάνω στους αντιπάλους του. Οι άνδρες του ρίχτηκαν ακράτητοι και η σύρραξι δεν άργησε να γενικευθεί.

Οι Καλαάτ μπρός στην όρμη εκείνων των έχθρών τους δειλίσαν. Τότε η Χιμιάρια υποσχέθηκε και πάλι τα κάλλη του κορμιού της κι' έτσι συγκέντρωσε γύρω απ' το μπαϊράκι ακόμα και τους φοβητοίάρηδες.

Ενθουσιασμένοι, μαγνητισμένοι οι Καλαάτ κυμλίζαν απάνω στον έχθρό. Ο Έσμεϊρ άκουσε κι' αυτός τα λόγια της Χιμιάριας κι' άμέσως πήδησε επάνω στην κομψή του κραδαίνοντας το κοντάρι του. Άλλα σταμάτησε με μιάς και το κοντάρι του έπεσε στο χώμα. Είχε δη τη Χιμιάρια και του φάνηκε θαυμαστή και τρομερή σαν λουλούδι αιματοβαμμένο απάνω στο χιόνι.

Για πρώτη φορά ένοιωσε ο φυλάρχος το φόβο. Μια παράξενη ατονία τον κυριέψε, εξαφανίζοντας την τόλη του.

Η Χιμιάρια είχε διακρίνει κι' αυτή τον Έσμεϊρ. Τόν κτύπαζε τρεμοπαίζοντας τα μάτια της. Τότε εκείνος μάζεψε τα χαλινάρια της καμύλας του και κόναντας μεταβολή, ένιβε άφαντος.

Οι Αμράνι μη βλέποντας πια τον αρχηγό τους έχασαν τη πρώτη τους ανδρεία, ενώ οι Καλαάτ παρνοντας θάρρος τους νκρεμίζανε απ' τα ζωα και τους άρπαζαν τις σέλλες. Στο τέλος οι άνθρωποι του Έσμεϊρ φύγανε κατατρομαγμένοι.

Άμέσως κατόπιν οι νικηταί αναζήτησαν το σώμα του Έσμεϊρ. Μα δεν το βρήκαν ούτε ανάμεσα στους νεκρούς, ούτε ανάμεσα στους πληγμένους.

Στο στρατόπεδό τους που μαζεύτηκαν οι Καλαάτ σφάζαν κι' έψησαν πρόβατα, στήσανε πάνω σε πελώρια πιάτα πυρσίδες από ρύζι κι' άφου έφαγαν κι' έπιαν, πλάγισαν και κοιμήθηκαν. Μόνη η Χιμιάρια άγρυπνούσε μέσα στη σκηνή της. Μία λάμπα χλωμάνια, φωτίζει θα πα το έσωτερικό...

Είχε γυθί και είχε εσπλωθεί πάνω σε δέματα άγριου. Η ταραχή της μάχης και η χαρά των ανδρών έρωθίσε τη φυλή της, είχαν έρωθίσε τη φυλή της. Αισθανόνταν τον εαυτό της ταπεινόμενο, άφου η υποσχεσί της δεν στάθηκε ικα-

νή να εκδικηθεί το θάνατο του συζύγου της. Σαφνικά ανατρίχιασε. Το πέταγμα των νυχτερίδων της έθιψε την ψυχή του θανάτου, αλλά ταυτόχρονα της φάνηκε πως κάποιος είχε γλυτορήσει στη σκηνή της. Δεν πρόφτασε ούτε κακά-καλά να ξεφωνήσει...

Ένας άντρας όρθος άπέναντί της την έκτύπαζε. Για μία στιγμή νόμισε πως έβλεπε το θάνατο του άνδρός της. Μα ό άγνωστος έβγαλε τον πλατύ του μανδύα και τότε η Χιμιάρια είδε μπροστά της ένα ζένο.

Σπλώθηκε επάνω και τον κτύπαζε περίεργα με τα μεγάλα της μάτια. Εκείνος δεν είχε τίποτε από την εμφάνιση του πολεμιστή. Φορούσε μεταξωτά ρούχα και τα χέρια του που ήταν φορτωμένα δαχτυλίδια την ικέτευαν.

— Ποιος είσαι ; τον ρώ-
— Ο Έσμεϊρ.
— Ο Έσμεϊρ; Έσύ!... Τι
— Ζητάς.
— Εσένα. Σε ποθώ!...

Η Χιμιάρια ρίγισε και έ-
— Πειτ' από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια κατάλαβε. Την
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Η Χιμιάρια περήφανη, έ-
— Άναπαύσε. Έτσι ικανοποιή-
— Άντα, από μία στιγμή τον
— Και τι θα μου δώσεις
— Αντάλλαγμα.
— Το κεφάλι μου!

Ανατολικό Χιόμο

Η σοφία του Χότζα

Πολλοί κάτοικοι του Ίκονίου όταν ταξίδευαν κι' έφταναν στο Άκ - Σεχίρ έτρεχαν να δουν και ν' άκούσουν με τ' αυτιά τους τις εξυπνάδες του Ναοτραδίν Χότζα.

Την ημέρα αυτή λοιπόν, μία συντροφία από περαστικούς ταξιδιώτες τραβήξε για το καφενείο όπου έουκνάζε ο Ναοτραδίν. Μόλις φτάσανε εκεί ο πιο τολμηρός και ο πιο φλύαρος της συντροφίας μόλις είδε το Χότζα να ρουφά τον ναργιλέ του πήγε και κάθισε κοντά του για να βρή αφορμή να τον πειράξει.

Έξυπνος όμως ο Χότζας, κατάλαβε το σκοπό του και χωρίς να χάσει καιρό γύρισε τις πλάτες του κι' έπιασε κουβέντα με τον καφετζή. Ο ταξιδιώτης περάχτηκε και κτύπαζε να βρή ευκαιρία για ν' ανακατευτεί στην κουβέντα. Έγερ' από μερικά λεπτά βλ έπειτα μία ακρίδα που καθώς πετούσε πήγε και κάθισε στην πλάτη του Χότζα. Ο ταξιδιώτης δεν χάνει πεία καιρό, σπρώχνει έλκυρά το Χότζα και του λέει:

— Χόντζα έφέντη, από πίσω σου έχεις ένα ζώο.
— Να με συμπαθας τζάνουμ, του άπάντησε ο Ναοτραδίν, χωρίς να γυρίσει να τον δει, δεν ήξερα ότι είσαι έσύ από πίσω μου.

Ένας δερβίσης περνώντας από το Άκ - Σεχίρ χήπανε να βρή τον πιο σοφό άνθρωπο της πόλεως και να συζητήσει μαζί του.

Όλοι μ' ένα στόμα του είπαν, ότι μέσα στο Άκ - Σεχίρ πέν σοφός από τον Ναοτραδίν Χότζα δεν υπάρχει.

— Δεν μπορώ να τον γνωρίσω αυτόν το Χότζα; είπε ο δερβίσης χαμογελώντας.

— Κάθεται αυτή τη στιγμή στο καφενείο της πλατείας, του είπε κάποιος.

Ο δερβίσης σηκώθηκε άμέσως και πήγε και βρήκε το Χότζα.

— Έσύ είσαι ο Χότζας; τον ρώτησε.
— Έγώ είμαι άποκριθίκε εκείνος.
— Μου είπαν ότι είσαι σοφός άνθρωπος και θέλω να συζητήσω μαζί σου.

— Κι' έσύ ποιος είσαι;
— Εγώ είμαι ένας δερβίσης.
— Και τι θέλεις από μένα;
— Θέλω να μου άπαντήσεις σε κάτι.

— Λέγε ν' άκούσω πρώτα και βλέπουμε.

— Τι κατέχει σ' αυτόν τον κόσμο ο άνθρωπος; ρώτησε ο δερβίσης με την πεποίθηση ότι ο Χότζας θα το έκανε.

Ο Ναοτραδίν ρούφηκε μεκαρίως το ναργιλέ του κι' άφου σκέφτηκε λιγάκι, άπάντησε:

— Ο άνθρωπος άγιο δερβίση τριο πράγματα κατέχει σ' αυτό τον κόσμο: Ψυχή, σώμα και περιουσία. Άλλά...

— Τί θα πη αυτό; ρώτησε ο δερβίσης περίεργος.

Ο Ναοτραδίν χαμογέλασε.

— Θα πη συνέχισε ότι έπειδή η ψυχή του βρίσκεται στα χέρια των ιερωμένων το σώμα του στα χέρια των γιατρών και η περιουσία του στα χέρια των δικηγόρων, δεν κατέχει τίποτε.

Ο δερβίσης έμεινε κατάπληκτος από την άπάντησή του Χότζα κι' έφυγε την ίδια μέρα απ' το Άκ - Σεχίρ για να κάνει το σοφό σε άλλα μέρη.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ετήσια... 95.000
Εξέμνη... 48.000
Γείονη... 24.000

Έμβασμα εσωτερικού διά ταχυδρομική επίταγή και έξωτερικού διά τραπεζικής τοιαύτης προς τον κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Το άόρατο ρευστό

Παράξενο διήγημα

Ήταν μία οικογένεια «καθώς ποέ-
— Ο αρχηγός της, ο κ. Ντυμπουά, κεδίσε αρκετά χρόνια ώστε ναχή η σύζυγός του μία μέρα δεξι-
— Όπως των φίλων τους και να σπου-
— δάσουν καλά ο γιός του Έντουάρ
— κι' η κόρη του Ζιλμπέρτ.

Η Ζιλμπέρτ ήταν 18 ετών, τυ-
— φερή και στοργική εκ φύσεως. Ο-
— ταν άρραδωνιάσθηκε με το Ρενέ
— Μαρτέν ένα φίλο του άδελφού της, ή
— πίστι της στον έρωτα και στην καλω-
— σύνη του κόσμου έκαμαν ν' άνθισ-
— δότακα η άμορφία της. Είχε τα
— χρώματα της ύγείας, μαλλιά ξανθά
— και μάτια λαμπρά.

Μία μοδίστρα πήγαινε τρεις φο-
— ρές τη βδομάδα στο σπίτι της, από
— πολλούς μήνες για να έτοιμάσει
— την προίκα της. Λεγόταν Ζοζέτ. Ή-
— ταν λίγο μεγαλύτερη απ' τη Ζιλ-
— μπέρτ, σοδαρή και συμπαθητική. Ή-
— ξερε να γίνεται κομψή με λίγα έξο-
— δα. Διηγιόταν στη Ζιλμπέρτ όλη τη
— ζωή της, μοναχική, σε μία μικρή
— καμαρούλα.

Σαφνικά, άρχισε να φαίνεται λιγώ-
— τερο ξένοιαστος. Η φυσιογνωμία
— της έδειχνε τώρα ότι υπέφερε κου-
— φά... Και, μία μέρα, έπιασε ναόχεται.
— Την άντικατέστησε μία άλλη μο-
— στρα, ηλικιωμένη.

— Άρρώσταξε η Ζοζέτ, μαζά;
— ρώτησε η άνησυρία η Ζιλμπέρτ.
— Πρέπει τότε να πάω να την δω...

Η υπτέρα της άπάντησε απλά ό-
— τι η Ζοζέτ είχε πάει σε κάποιους
— συγγενείς της για να την περιποι-
— ηθούν στην άρρώστειά της.

Πέρασε λίγος καιρός. Κι' έπειτα,
— από μία κουβέντα που γινόταν στο
— διπλανό δωμάτιο, η Ζιλμπέρτ έμαθε
— τυχαίως ότι ο άδελφός της Έντουάρ
— είναι άποπληκτής τη μικρή Ζοζέτ κι'
— ότι την είχαν άπομακρύνει για ν' ά-
— ποδούν τον σκάνδαλο.

Η άποκάλυψη αυτή ήταν συντοι-
— πτική για την εύαισθητή Ζιλμπέρτ,
— που θεωρούσε τους γονείς της και
— τον άδελφό της προικισμένους μ' όλα
— τα αριστήρια. Ο κλονισμός την ά-
— φισε σαν ύπνωτισμένη, άνικανη ν' ά-
— πομακρύνει τη σκέψη της απ' το
— δράμα, άλλά και να μιλήσει γι' αυ-
— τό.

Και, έσφονικά, έχασε την ήμιλία
— της! Οι δικό της τη δοκάν άκίνη-
— τη, με το πρόσφορο άπολιθωμένο.
— Άκουσε, καταλάβαινε ό,τι της έλε-
— γαν, άλλά δεν άπαντούσε, παρ' ό-
— μω με λίγα νεύματα.

Φαινόταν ποδ πάντων ότι δεν ή-
— θελε πια να δη τον άραδωνιστικό
— της. Ο γιότρος που την εξέτασε, έ-
— καμε μία σωστή διάγνωση, μολον-
— τί δεν ήξερε τίποτε σχετικά:

Δεν είχε γάσει τα λογικά της η
— Ζιλμπέρτ. Είχε γάσει την εύαισθη-
— σία της, το ενδιαφέρον της για τη
— ζωή, έπειτα από κάποιο ψυχικό
— τραυματισμό. Δεν μπορεί νάφταιγε
— σ' αυτό το άραδωνιστικό της έφ-
— όσον είχαν χωρίς ποδ όλίγου άνα-
— πνεύσει, κι' η κοπέλλα δεν είχε ίδη
— κατόπιν κανένα ποδ να της έπτε λό-
— για κακά γι' αυτόν. Ήταν λοιπόν
— μυστηριώδης η αίτια.

Πέρασε έτσι ένας νύκτος. Ο Έν-
— τούάρ τελείωσε τις σπουδές του κι'
— έγινε δικηγόρος. Ήταν όμοιο παλ-
— λήκος, κομψός, προεχίζοντας στα
— κοσμητικά σαλόνια. Μία έξαιρετική
— νύ-
— φη παρουσίασθηκε γι' αυτόν; ή Ρο-
— ζεζόντ ντε Γκραντιέρ, κοπέλλα ώ-
— ραιοτάτη, μορφωμένη, εύαίσθητη, με
— μεγάλη προίκα.

Οι δυο οικογένειες γνωρίσθηκαν
— κι' άρχισαν ν' ανταλλάσσουν επισκέ-
— ψεις. Η Ζιλμπέρτ δεν έμφανίζοταν
— καθόλου. Οι γονείς της είχαν δικαιο-
— λογνηθή στους Γκραντιέρ ότι κάποιο
— άτύχημα της είχε προκαλέσει ένα ψυ-
— χικό κλονισμό, χωρίς όστόσο ναή
— γάσει τα λογικά της.

Μετά τους άραδώνες όμως, κι'
— όταν πλησίαζε πια η ήμερομηνία του
— γάμου, σκέφθηκαν ότι θάταν προτι-
— μώτερο να γνωρίσουν τα δυο κορί-
— τσια. Ίσως η εύεργετική συντροφία
— της καλής και γλυκειάς Ροζεμόντ
— νακανε ένα θαύμα, να γιάτρευσε τη
— Ζιλμπέρτ.

Πράγματι, μιά άνοιδιάτικη μέρα,
— η Ζιλμπέρτ υπήκε στο σαλόνι, όπου
— η Ροζεμόντ έπαιζε στο πιάνο μία
— μελωδική συμφωνία.

— Η δεσποινίς Ροζεμόντ είναι
— μυστή του Έντουάρ, έξηγηση στην
— κόρη της η κ. Ντυμπουά. Θα παν-
— τρευτούν σ' ένα μήνη.

Η Ροζεμόντ κτύπαζε μ' έκπληξη
— το άραίο εκείνο ζωντανό άγαλμα
— και προσπαθούσε να το έμψυχσει
— με το χαμόγελό της με τη γαϊδευ-
— τική φωνή της.

— Μα ναι, Ζιλμπέρτ, της είπε,
— νοιώθω κι' όλας πολλές φιλίες για
— σ'α! Θάχω να σ'α πω τόσα πράγ-
— ματα... και σεις θα μου εκμυστη-
— ρεύσετε άσφαλώς κάποιο μυστικό...

Η Ζιλμπέρτ διαπραχούσε πάντα
— την άπάθειά της. Κάποια στιγμή,
— γύρισε και κτύπαζε το ρολόι, που
— σήμασε 5. Έπειτα κάρωσε έσφονι-
— κά τα άπληνη μάτια της στα μάτια
— της Ροζεμόντ. Έκείνη χλωμάσε ά-
— πότομα έγυρε προς τα πίσω. Έ-
— πειτα σηκώθηκε και ζήτησε συγ-
— γνώμην γιατι μία άνεξήγητη άδια-
— θεσία την άνάγκαζε να φύγη.

Μόλις γύρισε στο σπίτι της, δή-
— λωσε στους γονείς της ότι δεν ήθελε
— πια να παντρευτεί.

Τη ρώτησαν το λόγο, μ' έκπληξη,
— με θυμό... Μα αυτή δεν άπορούσε
— να δώσει καμιά άξήνηση. Είπε μό-
— νο ότι, στο σπίτι των Ντυμπουά, την
— είχε κυριεύσει ένας έσφονικός φόβος.
— Ένας πανικός, κι' ότι δεν ήθελε πια
— με κανένα τρόπο να έαναπαύσει
— εκεί.

Άδικα οι γονείς της προσπάθη-
— σαν να την κάμουν να λογικευθεί. Η
— φυσιογνωμία της ήταν τόσο άλλο-
— μνη, το πείσμα της τόσο άδικολό-
— γητο, ώστε ο Γκραντιέρ, κάλεσαν
— άμέσως το γιάτρο, και τον τόντησαν
— αν έπίστατε στην έπίδραση κάποιου
— μυστηριώδους ρευστού προσοχμένου
— απ' τη Ζιλμπέρτ.

Η διαγωγή των δυο κοριτσιών
— παρουσίαζε πράγματι μιά άλλόκο-
— τη άναλογία. Κι' οι δυο τους διέλυ-
— σαν έσφονικά τους άραδώνες τους,
— δίχως λόγο.

Ο γιάτρος πήρε κατά μέρος τη
— Ροζεμόντ και προσπάθησε, σαν έξο-
— μολογητής, να μάθ ό,τι συνέβαινε
— στην ψυχή της. Με την ύπουλη και
— την έπιθυνη της, η κοπέλλα κατώ-
— θωσε τέλος να έαναπαύσει τις ψυ-
— χικές καταστάσεις που είχε δοκιμάσει
— στο σπίτι των Ντυμπουά. Κι' έξη-
— γνησε ότι, τη στιγμή που η Ζιλμπέρτ
— την είχε κτύπαζε στα μάτια, της εί-
— γε φανή πως παρόρεε κάποιος, μέσα
— στο μυαλό της, τις λέξεις: «Έγινε
— ένα έγκλημα εδώ μέσα!»

Ίσως είχε σκεφεί τη φράση αυτή
— η Ζιλμπέρτ και τις την είχε μετα-
— δώσει...

Ο γιάτρος κράτησε το μυστικό
— της Ροζεμόντ, όπως της υποσχέθηκε.
— Έπειτα, θέλοντας από περιέργεια
— να διαφωτίσει το μυστήριο, έπεκοι-
— νήθηκε με τον όργανοεικό γιάτρο
— των Ντυμπουά, Εσφονισαν μαζί, με
— κάθε διακριτικότητα, τις έρευνες για
— το «άτυχημα» της Ζιλμπέρτ. Κι' έ-
— μαθαν ότι, την εποχή εκείνη, είχε
— πάψει έσφονικά να πηγαίνει στο σπι-
— τι τους μία νεαρή μοδίστρα.

Άναζήτησαν τα ίχνη της μοδι-
— στρούλας, με τη βοήθεια ενός ίδι-
— οτικού αστυνομικού πρακτορείου.

Τέλος έμαθαν ότι την ημέρα και
— την ώρα που η Ζιλμπέρτ είχε συναν-
— τηθή με τη Ροζεμόντ, και την είχε
— κτύπαζε μέσα στα μάτια, η δυστυ-
— χισμένη Ζοζέτ είχε άυτόκτονήσει!

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

Για τα παιδιά σας

Στο προηγούμενο σημείωμα μίλησαμε για την φυσική άγωγή και την εκγύμναση των παιδιών σας, ή οποία πρέπει ν' άρχίζει απ' την τρυφερότερη ηλικία. Σας έγραφα γενικά πως πρέπει να μεταχειρι-
— ζεσθε τα παιδιά σας κατά τις γυμναστικές άσκη-
— σεις και τα παιγνίδια, που θα τα κάνουνε και σεις
— μαζί τους, όποτε κι' αυτά θα σπεύδουν εύχαρίστως
— να τα κάνουνε για να σας μιμηθούν.

Άρχίζουμε από τις άσκήσεις και τα παιγνίδια που
— πρέπει να γίνονται στα σωματικά άρτια παιδάκια,
— για την εκγύμναση και την τόνωση των διαφόρων με-
— λών του σώματος των και για την κανονική ανα-
— πτήξιν των.

Άσκήσεις 1η. Πάντοτε ο πατέρας ή η μητέρα
— θα είναι ο οδηγός των άσκήσεων. Στοθετέ μπροστά
— σ' ένα τοίχο και πολύ κοντά σ' αυτόν, μέχρι ελα-
— φράς έσφαγής, σηκωθείτε στα δάκτυλα των ποδιών,
— σηκώνοντας ταυτόχρονα και τα χέρια σας ύψηλά
— και με τις παλάμες εσφαπόμενες του τοίχου, προ-
— σπαθήτε να τόν πιάσετε όσο μπορείτε πιο ύψηλα.

Τα παιδιά σας θα σας ακολουθήσουν εύκολα στην
— κίνησι αυτή γιατί τους άρεσει να ψηλώσουν. Κατό-
— πιν αποτραβηχθείτε από τον τοίχο, πάρτε την στάσι
— της προσοχής, με το πηγούνι και την κοιλιά πάν-
— τε προς τα μέσος, τους ώμους προς τα πίσω και
— προτεταμένο το στήθος. Μ' άλλα λόγια, κορδωμέ-
— νοι. Τότε σηκώστε τα χέρια πάλι ύψηλα και σπρι-
— χθείτε συνεχόμενα στα νύχια των ποδιών. Τα χέρια
— σας είναι πάντοτε προς τα άνω. Άρξίστε τώρα σιγα-
— σιγά να σκύβετε προς τα έμπρος μέχρις ότου τα
— χέρια σας κοντεύουν να έγγίσουν το πάτωμα. Με
— την καθημερινή εκτέλεσι της άσκήσεως αυτής θα
— μπόρεσετε κάθε μέρα και περισσότερο, να φθάνετε
— πιο κάτω τα χέρια σας. Έπανέλθετε τώρα στη στάσι
— της προσοχής, σπρινγμένοι στα δάκτυλα των ποδιών
— και με τα χέρια προς τα άνω. Έπαναλάβετε και πάλι
— την κάμψι του κορμού προς τα έμπρος.

Άσκήσεις 2η. Άφου άναπαυθείτε λιγάκι από
— την παραπάνω άσκηση, εκτελέσετε την ακόλουθη,
— που μοιάζει σαν παιγνίδι:

Λάβετε την στάσι της προσοχής και φέρτε τα χέ-
— ρια σας πίσω στην μέση, πλέκοντας συνεχόμενα τα
— δάκτυλα των ποδιών, τεντώντας καλά τα χέρια σας
— προς τα κάτω και πίσω όσο μπορείτε περισσότερο.
— Τα χέρια σας έτοι μπλεγμένα βρίσκονται στο ύψος
— των γαυτών. Με την άσκηση αυτή γυμνάζονται συγ-
— χρόνως οι μύς της ράχης, του στήθους και των
— χεριών.

Άσκήσεις 3η. Και τώρα η σειρά του δρόμου
— με τα τέσσερα. Τα παιδιά των κάνουν εύχαρίστως
— για να σας παραδοχούν, παίρνοντας τον για ένα ώ-
— ραιο παιγνίδι. Είνε όμως μία άσκηση άποτελε-
— ματική για την ευλυγξία και ελαστικότητα του σώ-
— ματος και για την εκγύμναση των μυών των κάτω
— άνω άκρων. Άκουθώντας στο πάτωμα με τις παλά-
—μες των χεριών και σπριζόμενοι συνεχόμενα στα
— δάκτυλα των ποδιών, δίχως τα γόνατα να έγγίξουν
— καθόλου το πάτωμα, τρέχετε μεσουρεύοντας 20 - 30
— μέτρα μέσα σ' ένα λεπτό.

Στο επόμενον: Άσκήσεις επανορθωτικές για τα
— ελαττωματικά παιδιά προς διορθωσιν κακών συν-
— ηθειών και φυσικών ελαττωμάτων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
— Ιατρός - Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

★ Τα όμμάτια του ύπνου και της έργασίας πρέ-
— πει να είναι άδοστοχρημένα με χώμα γαλάζιο ή
— άνοιχτό πράσινο, κόνιν της ύγείας των ματιών.

★ Το καθαρό μέλι προσφύλασσει τον άνθρωπο απ' τις
— άρρώστειες του λαιμού κι' από τη βρογχίτιδα.

★ Η ακαθάρσια των ματιών και των αυτιών των
— μωρών ελαττώνει την όρασι και την άκοή για όλη
— τους τη ζωή. Καθαρίζετε τους συνεπώς αυτά και
— μάτια τακτικά με χλιαρό νερό.

★ Ο καθαρισμός του κεφαλιού των μωρών πρέπει
— να γίνεται τακτικά με λάδι ή γλυκερίνη. Κατόπιν
— περνάτε από πάνω ελαφρά μία πολύ μαλακή βούρ-
—

